

Giang Hồ Ân Cừ Ký

Contents

Giang Hồ Ân Cừ Ký	1
1. Bờ Sông Dương Tử	2
2. Cuộc Ước Hẹn Tử Vong	10
3. Ma Vương	17
4. Đại Nghĩa Với Thân Tình	24
5. Thư Sinh Mặt Lầm Lì	32
6. Lam Bào Quái Nhân	40
7. Quỷ Mưu	48
8. Cha Hay Là Cừ Thủ	56
9. Râu Nọ Cầm Cầm Kia	62
10. Theo Dõi	68
11. Một Cuộc Lừa Đảo	74
12. Đại Chiến Bạch Thổ Hồ	81
13. Mang Thương Khổ Chiến	89
14. Mưu Hại	97
15. Vu Oan Giá Họa	103
16. Phiêu Lưu	110
17. Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm	117
18. Cô Lâu Đầu Trên Hắc Long	124
19. Thái Y Khó Nỡ Oán	131
20. Thăng Diện Cô Tử Nhục	138
21. Áo Không Đoạt Ty	145
22. Bại Tích	146
23. Tái Đột Nhập Chùa Thiếu Lâm	155
24. Giả Phụng Hư Hoàng	163
25. Khó Phân Biệt Được Giả Thật	171
26. Cùng Tâm Cốc	179
27. Tuyệt Liễu Kiếm	188
28. Gặp Kỳ Ngộ Trong Bãi Sa Mạc	196
29. Nương Tử Lang Y	204
30. Áo Áo Sắc Quái	213
31. Đại Phá Tử Vong Thuyền	231

Giang Hồ Ân Cừ Ký

Giới thiệu

Trời tối om gió lồng sóng trên mặt sông nổi cao hơn trượng. . . Lúc ấy đang là giờ Tý bốn bờ yên lặng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-ho-an-cuu-ky>

1. Bờ Sông Dương Tử

Trời tối om gió lồng sóng trên mặt sông nổi cao hơn trượng ...

Lúc ấy đang là giờ Tý bốn bờ yên lặng như tờ

Hai bên bờ sông Dương Tử rất nhiều bóng người lơ nhố. Thì ra đó là mấy trăm anh hào của Hắc Bạch hai đạo kể cả thủy lục hai đường và các chương môn đệ tử của bảy đại môn phái đương kim võ lâm đang tụ họp ở hai bên bờ sông.

Giang Âm bán đảo nổi lên giữa lòng sông, trên bán đảo ấy đá mọc lổm chổm giữa đảo có một khu rừng rất rậm. Có một đám người đang ẩn núp ở trong rừng ấy cứ trở mắt lên nhìn ra giữa sông.

Nước sông cuộn cuộn như những tấm lụa trải từ trên trời xuống và từ phía Tây kéo dài sang phía Đông.

Sông Dương Tử tới chỗ có mấy trăm anh hào tụ họp thì bỗng thất lại, mặt sông chỉ còn rộng hơn dậm thôi nên dù vật nhỏ đến đâu trôi qua đó cũng không thoát khỏi tầm mắt của các anh hào võ công tuyệt kỹ như vậy.

Phía sau lưng bán đảo còn có mấy chục chiếc thuyền nhỏ, thuyền nào cũng có mấy đôi thanh niên tay cầm sẵn mái chèo chỉ chờ lệnh là bơi ra giữa lòng sông.

Cả mấy trăm cao thủ tụ họp nhưng ai nấy đều im lặng nhìn đăm đăm thẳng ra giữa sông thôi. Mặc dù trời tối tuy không trông thấy mặt họ nhưng chỉ trông thấy những ánh sáng ở đôi mắt họ tia ra như nghìn vạn vì sao lạnh cũng đủ làm cho người ta rùng rợn rồi.

Đang lúc ấy trên sườn núi ở chỗ cuối bán đảo bỗng có hai bóng người cất tiếng nói nhỏ như tiếng muỗi nhưng nghe rất rõ ràng.:

- Con ! Sắp tới rồi đây !

Hai bóng người đó là một già và một trẻ, người già tóc bạc phơ mặt gầy gò râu để ba chòm dài xuống tận ngực cũng trắng như bạc, ăn mặc lối đạo sĩ.

Còn người trẻ trông rất anh tuấn, mặt trắng môi son tuổi trạc mười tám mặc võ trang màu huyền lưng đeo trường kiếm.

Ông già chỉ tay vào giữa lòng sông mà nói với thiếu niên kia tiếp:

- Nếu lần này không ngăn cản được thì không khác gì thả Giao long ra bể ? Từ giờ trở đi muốn theo dõi tung tích của y cũng khó khăn vô cùng ?

Thiếu niên tròn tròn xoe đôi mắt hồ nhìn về phía chân trời chỗ nước liền với trời không và lẳng lặng suy nghĩ.

Ông già lại đưa mắt nhìn mấy trăm người ẩn núp ở hai bên bờ một hồi và lắc đầu mấy cái. Thiếu niên thấy cử chỉ của ông già như vậy rất ngạc nhiên nhưng chàng lại quay đầu nhìn vào giữa lòng sông rồi khẽ lên tiếng hỏi:

- Sư phụ ! Phen này không riêng gì Hắc Bạch hai đạo mà cả Áo Không Đạo Giả, Tâm Tâm đại sư, La Liên A Tôn, tam lão chủ môn của Côn Lôn, Thiếu Lâm và Võ Đang ba phái oai trấn giang hồ nhất thời cũng có mặt tại đây nốt. Như vậy có thể nói là tập hợp toàn lực của thiên hạ thủy lục anh hùng ở nơi đây rồi ? Với lực lượng hùng hậu như thế này con chắc y có tài ba thông thiên đi chẳng nữa cũng khó mà thoát qua được nơi đây ?

Ông già lẳng lặng thở dài đưa mắt liếc nhìn hai bên bờ một lượt nữa rồi cương quyết đáp:

- Càng người nhiều bao nhiêu càng vô ích bấy nhiêu !

Thiếu niên có vẻ không tin vội đỡ lời:

- Hai mặt thủy lục cao thủ đông như kiến cỏ và lưới kiếm đao sơn quây chặt như vậy, đệ tử không tin Ma Vương ...

Nói tới đó chàng sức nhớ mình đang nói chuyện với sư phụ, cương lời sư phụ như thế là không nên, không phải nên chàng ấp úng một hồi mới nói tiếp:

- Sư phụ ...

Ông già khẽ vỗ vai chàng với giọng nói rất hiền từ đáp:

- Con cứ đợi chờ lát nữa sẽ thấy lời nói của sư phụ không sai tí nào ...

Nói tới đó ông ta bỗng trợn to đôi mắt lên nhìn về phía đằng xa nơi tận cùng của giòng nước với giọng run run nói tiếp:

- Tới rồi ! Chiếc thuyền nô lệ và cũng có tiếng là chiếc Thuyền Diệt Vong hay Thuyền Ma rất thần bí rừng rợn và tàn khốc đã tới kia !

Ông già chưa nói dứt thiếu niên vội đưa mắt nhìn về phía xa ấy quả thấy trên mặt nước trắng xóa đã có một chấm đen dị hình đang theo giòng nước trôi tới.

Thiếu niên rất phấn chấn đưa tay về phía sau định rút trường kiếm ra bỗng cảm thấy giọng nói của sư phụ hơi khác lạ vội liếc mắt nhìn, thấy bộ râu bạc của sư phụ mình đang rung động, mặt cũng hơi biến sắc, chàng liền nghĩ bụng:

“Sư phụ mình là một vị kỳ nhân đương thời, sao ngày hôm nay cũng phải khích động như vậy ?” Ông già khẽ thở dài, nhưng hình như ông ta đã phát giác đồ đệ của mình đang chú ý nhìn mình, ông ta liền mỉm cười, mặt lại hồi phục về bình tĩnh như trước nhưng hai mắt nhìn thẳng vào tay đang rút kiếm của thiếu niên mà nói tiếp:

- Nếu không có lệnh của sư phụ con không được ra tay bừa.

Thiếu niên vội ngừng tay và cứ chăm chú nhìn vào cái chấm đen càng ngày càng to kia, trong lòng cũng hồi hộp.

Bóng người ở hai bên bờ cũng bắt đầu di động, trên mặt nước cũng có tiếng ào ào nổi lên.

Cái chấm đen dị hình như sao sa từ đằng xa lướt tới càng ngày càng to thêm.

Cái bóng thuyền như thực như hư đó càng tới càng gần ...

Mây đen bao phủ cả mặt sông lẫn hai bên bờ vì vậy trời càng tối thêm. Cái bóng đen kia lại trôi rất nhanh có lẽ vì thế mà không ai trông thấy rõ là thuyền hay là vật gì ? ...

Cái bóng đen trôi ở trên mặt sông, cuồn cuộn trên những ngọn sóng cuộn cuộn đi nhanh như một mũi tên phi tới.

Những chiếc thuyền nhỏ núp ở trong bụi lau đã bắt đầu bơi ra chia làm ba nhóm tiến thẳng ra giữa lòng sông để đuổi bắt bóng đen nọ.

Trên ba chiếc thuyền đi đầu, có ba ông già đứng sừng sững ở đằng mũi, phía sau mỗi ông già ấy lại có mấy tay võ lâm cao thủ mặc quần áo lội nước, tay cầm khí giới, ai nấy đều chăm chú nhìn vào cái bóng đen đang phi tới.

Thiếu niên đứng ở trên sườn núi rất hồi hộp hỏi ông già đứng cạnh rằng:

- Sự phụ cái chấm đen kia có phải là Thuyền Ma và cũng là Tử Vong thuyền đấy không ?

Chàng vừa nói dứt thì cái bóng đen dị hình đã lướt tới dưới chân bờ bán đảo rồi.

Ba đội thuyền nhỏ ở giữa lòng sông đã tiến lên bao vây cái bóng đen, người ở trên thuyền hò hét quát tháo. Những người ẩn núp ở hai bên bờ cũng xông lên tiến thẳng tới ven sông.

Tiếng hò hét của quần hùng vừa nổi lên thì bỗng có tiếng kêu rú thật dài thật lớn nổi lên theo. Tiếng rú kêu này nghe rất đinh tai. Thiếu niên đứng ở trên sườn núi cũng hồi hộp vô cùng, mặt hơi biến sắc và bỗng thất thanh kêu “ủa” một tiếng.

Cái bóng đen dị hình kia tuy là một chiếc thuyền nhưng trống không, không có một bóng người nào chỉ có mấy cành cây lớn cột ở cạnh thuyền lắc lư rung động hoài thôi.

Quần hùng ở trên những chiếc thuyền nhỏ hình như đều giơ tay lên lau chùi mồ hôi lạnh vừa toát ra ...

Chiếc thuyền không người ấy xuyên qua ba đội thuyền nhỏ mà đi. Khi chiếc thuyền quái dị kia trôi qua, ba ông già đứng ở trên ba chiếc thuyền đều trở mắt lên nhìn rồi không hện mà nên, cùng giơ tay lên tấn công vào chiếc thuyền quái dị đó một chưởng. Chưởng phong của họ vừa lần át tới chiếc thuyền không người ấy đã có tiếng kêu “lách cách” và bị đánh vỡ luôn thành bốn năm mảnh nhưng những mảnh thuyền ấy vẫn tiếp tục trôi xuống miền xuôi. Trên mặt sông lại bình tĩnh như lúc chiếc thuyền đó chưa tới vậy, mà chỉ còn những ngọn sóng chảy về phía dòng trôi ...

Ba ông già nọ đứng ở chỗ cách chiếc thuyền không chừng mấy xa mà chỉ ra tay tấn công có một chưởng chiếc thuyền nọ đã vỡ ra làm bốn năm mảnh như vậy đủ thấy chưởng lực của họ Oai mãnh như thế nào ?

Một lát sau giữa giòng sông lại bỗng xuất hiện một cái bóng đen đồ sộ đang theo giòng nước trôi xuống. Quần hùng chưa trấn tĩnh xong lại gây cần ngay.

Thuyền ! Chẳng lẽ cái bóng đen này mới thực là Thuyền Ma chăng.

Thuyền Ma hay thuyền Tử Vong hình dáng như thế nào chưa được trông thấy qua bao giờ nên người nào người nấy chỉ nghi ngờ và thắc mắc suông thôi.

Ba năm gần đây cái tên Thuyền Ma đã đồn đại khắp giang hồ, bất cứ con sông nào có thuyền bè đi lại là hình như có Thuyền Ma xuất hiện. Thuyền Ma tới đâu là gây mưa máu gió tanh tới đó, có rất nhiều thành viên nam nữ bị bắt lên Thuyền Ma và bị đem đi đâu không ai hay biết ? Cứ thấy từng nhóm một từng bọn một bị bắt và mất tích như vậy thôi. Tại sao Thuyền Ma lại bắt cóc nhiều thanh niên nam nữ đi như thế ? Ất phải có nguyên nhân gì bên trong ?

Bảy đại môn phái của võ lâm thuộc về bên Chánh đạo có Côn Luân, Vô Đang, Thiếu Lâm và Bạch Long giáo. Còn về bên Hắc đạo thì có Thanh Ma bang, Thất Sát đoàn với Tứ Quả hội, hội này là chính hay là tà vẫn chưa ai hay rõ hết ? Môn hạ đệ tử của các môn phái ấy đều bị Thuyền Ma tới giết chết hoặc bị bắt cóc không sao đếm xuể được.

Thuyền Ma lộng hành như vậy nhưng không ai biết hình dáng nó ra sao và có những người như thế nào chỉ huy ? Không một ai hay biết cả ! Vì người nào đã trông thấy chiếc thuyền thì hoặc bị bắt cóc hoặc bị khéo mà chết hết. Nên chiếc Thuyền Ma ấy đã làm chấn động cả giang hồ và thiên hạ võ lâm hoảng sợ !

Vì sự khủng bố của chiếc Thuyền Ma ấy mà các phái chính tà xưa nay vẫn thù hằn nhau cũng phải cố nhịn mà kết hợp thành một khối và cùng họp lại trên Quân Sơn ở hồ Động Đình để bàn cách đối phó với Thuyền Ma.

Tiếp theo đó các đệ tử thừa kế chưởng môn của ba phái Vô Đang, Thiếu Lâm và Côn Luân cùng bị mất tích, khi mấy người ấy mất tích, Thuyền Ma còn viết lại những chữ máu tại chỗ như sau:

“Vào giờ Tý đêm hôm cuối cùng của tháng năm Thuyền Ma sẽ đi qua Giang Âm ra bể và sẽ đợi chờ quý vị Ở đó để chỉ giáo !” Vì vậy Vũ Nội tam lão:

Áo Không Đạo Giả người chưởng môn của phái Côn Lôn, La Liên A Tôn người chưởng môn của phái Võ Đang với Tâm Tâm đại sư người chưởng môn của phái Thiếu Lâm mới phải đích thân xuất mã. Và triệu tập người chưởng môn và đệ tử của các môn phái trước ba ngày mai phục ở hai bên bờ sông Giang Âm đợi chờ Thuyền Ma xuất hiện như vậy.

Chòi canh ở trên thượng du đốt cây bông màu đỏ báo hiệu, ngọn lửa đỏ ấy vừa tắt thì chiếc Thuyền Ma đã nhanh như điện trôi xuống rồi ...

Tam lão dùng chưởng đánh vỡ chiếc thuyền không liền biết ngay đã trúng phải quỷ kế của Thuyền Ma cho nên chiếc thuyền buồm bị bùng, trong thuyền không có một chút ánh sáng nào và thân thuyền rất kỳ lạ, vừa trôi tới đó ai nấy đều hết sức để ý.

Mấy trăm quần hùng đứng ở hai bên bờ cứ chăm chú nhìn vào chiếc thuyền quái dị tới sau này những người mai phục ở hai bên bờ, giương cung lắp tên chỉ đợi chờ tam lão ra lệnh là bắn luôn.

Lúc ấy chiếc thuyền quái dị nọ đã trôi tới chỗ cách Tam lão chừng mười trượng.

La Liên A Tôn liền quát bảo:

- Thuyền kia mau ngừng lại !

Tiếng nói của người chưởng môn của phái Võ Đang như tiếng chuông và vọng đi thật xa.

Nhưng chiếc thuyền nọ vẫn cứ trôi xuống như thường, hình như không nghe thấy tiếng nói của La Liên A Tôn vậy.

Tam lão giơ tay lên ra hiệu một cái, ba đội thuyền nhỏ liền đuổi theo ngay và quây thành hình bán nguyệt. Đồng thời có mười mấy chiếc phi thoa đuôi cột bằng xích sắt nhắm thuyền nọ phi tới. Không một chiếc phi thoa nào ném hụt cả, thế là chiếc thuyền quái dị bị mười mấy mũi phi thoa đó giữ chặt lại đậu ngay lại ở giữa lòng sông.

Tam lão nhẹ như ba con chim én ở ngoài xa năm sáu trượng nhảy thẳng xuống đầu mũi thuyền quái dị kia.

Những người ở trên thuyền con cùng nhảy cả xuống sông bơi tới gần chiếc thuyền kỳ dị nọ.

La Liên A Tôn của phái Võ Đang nóng tính nhất vội phi thân đi trước hai ông già kia. Khi tới gần ông ta liền giơ chưởng nhắm cửa khoang đang bị kín tấn công luôn một thế để phá cánh cửa khoang đóng kín.

Tam lão vội đưa chưởng lên bảo vệ lấy trước ngực và sáu con mắt đều nhìn thẳng vào trong khoang. La Liên A Tôn nổi giận rống lên một tiếng. Áo Không Đạo Giả thì cười nhạt, còn Tâm Tâm đại sư thì niệm Phật hiệu, ba người cùng thấy trong khoang có một miếng gỗ cao ba thước trên dùng máu viết mấy chữ như sau:

“Tạm gửi đầu lâu tam lão !” Trong lúc tam lão đang chăm chú nhìn vào trong khoang, mấy trăm quần hùng đứng hai bên bờ đang trở mắt nhìn vào chiếc thuyền quái dị nọ, thì giữa lòng sông bỗng có một giòng nước nổi lên lẳng lẳng vòng qua mấy chục chiếc thuyền nhỏ kia, rồi nhanh như điện chớp trôi xuống miền xuôi.

Ông già đứng ở trên sườn núi thấy vậy dậm chân thổ dài một tiếng.

Tam lão bỗng thấy phía sau lưng có tiếng động khác lạ vội quay đầu lại nhìn liền thấy chỗ cách mình hơn trăm trượng ở dưới đáy nước có một đám bóng đen nổi lên và có tiếng xiềng xích kêu “loong coong” xen lẫn tiếng kêu la thảm khóc vọng tới. Tiếp theo đó lại có một tiếng như tiếng chim kêu vượn hú ở trên cao vọng xuống.

- Đa tạ quý vị chưởng môn của bảy đại môn phái và các đệ tử tiểu xa như vậy !

Tam lão vội cùng đưa tay ra hiệu và đồng thanh quát lớn:

- Nghiệt súc đừng có hòng đào tẩu.

Ba đội thuyền nhỏ vội nhanh như mũi tên đuổi theo xuống miền xuôi.

Thoạt tiên quần hùng ở hai bên bờ đều ngỡ người không hiểu những chiếc thuyền nhỏ ấy làm chi ? Sau mới trông thấy rõ những chiếc thuyền ấy đang đuổi một mục tiêu ai nấy mới kêu la om sòm, cùng bỏ chiếc thuyền không kia mà chạy thẳng xuống miền xuôi để đón bắt đám bóng đen kia.

Những người mai phục ở hai bên bờ đều nhắm bóng đen ấy ném đá và bắn tên vào như mưa bấc.

Các anh hùng mai phục ở dưới nước cũng giở hết tài ba ra bơi để đuổi theo.

Lúc ấy ông già đứng ở trên sườn núi cau mày lại rầu rĩ vô cùng và khẽ vỗ vai thiếu niên nói tiếp:

- Con này ! Chiếc Thuyền Ma quả thực là thần bí khôn lường, tung tích của nó đi tới đâu đốt phá chém giết cướp bóc tới đó nhưng cho đến nay vẫn không biết rõ bộ mặt thực của nó ! Thử hỏi nếu nó không nghĩ ra được kế tẩu thoát thì khi nào nó dám báo trước cho mọi người biết hành trình của nó như vậy ?

- Thưa sư phụ ! Sư phụ nói như vậy rất phải nhưng đệ tử còn điều này vẫn chưa rõ tại sao Thuyền Ma lại giở trò này ra để giễu cợt thiên hạ quần hùng như vậy ? Chẳng lẽ nó không sợ gây thêm nhiều kẻ thù hay sao ?

- Nếu sư phụ đoán không sai nơi cửa bể ở sông Dương Tử này sắp có một trận đổ máu rất lớn và bảy đại môn phái của thiên hạ sẽ không thoát khỏi một trận tai kiếp lớn.

- Sư phụ mau xem kia, những chiếc thuyền nhỏ đuổi kịp cái bóng đen kia rồi.

- Con cứ bình tĩnh mà xem ! Nó còn quay trở lại nữa cho mà coi.

- Nó đã chạy thoát rồi còn quay trở lại làm chi ?

- Vì nơi đây là một thủy lực chiến trường rất tốt ! Tên ma đầu ấy không khi nào chịu bỏ qua dịp may khoe khoang với thiên hạ anh hùng đâu ! Còn nhiều tấn tuồng hay sắp diễn ra kia ! Con xem tất cả chẳng đã quay trở lại là gì kia ?

Thiếu niên vội nhìn về phía đằng xa, quả thấy dưới ánh sáng ảm đạm, tiếng quát tháo hò hét ở đằng xa đang vọng tới gần. Trên mặt sông mấy đợt bóng đen nhanh như những mũi tên đi ngược lên.

- Sư phụ ! Thuyền Ma đã bị họ bắt được rồi !

Thiếu niên nọ có vẻ phấn khởi nói như vậy.

- Con lầm rồi ! Đó là Thuyền Ma dụ họ quay ngược trở lại chứ có phải họ đã bắt được Thuyền Ma đâu ?

Thiếu niên thắc mắc vô cùng và có vẻ không phục lời nói của sư phụ liền nghĩ bụng:

“Thuyền Ma này là cái thứ gì ? Có tài ba như thế nào mà dám gây hấn với tất cả anh hùng của thiên hạ như thế ? Những thanh niên nam nữ từng bọn một bị bắt có đi đâu ?” Chàng càng nghĩ máu nóng trong người càng sôi sùng sục, nhưng hai mắt của chàng vẫn cứ nhìn vào cái bóng đen to hơn hết đi ở phía trước.

Càng ngày càng tới gần đó là chiếc Thuyền Ma mà ai nghe thấy cũng phải khiếp đảm chẳng ?

Trống ngực đập rất mạnh, thiếu niên trợn tròn xoe đôi mắt nhìn xuống giữa sông, cánh tay run run hình như lại nắm vào câu kiếm.

Ông già thấy vậy tủm tỉm cười với giọng nói rất hiền từ nhưng không gì nghiêm nghị khuyên bảo thiếu niên rằng:

- Lúc này chưa phải là lúc con ra tay đâu ! Chủ Thuyền Ma tức tên Ma Vương nọ còn là kẻ thù của sư phụ ...

Thiếu niên nọ nghe nói ngạc nhiên vội hỏi:

- Sao ? Sư phụ đã gặp gỡ Ma Vương chủ Thuyền Ma rồi ư ?

- Không những đã gặp y, sư phụ còn đấu chưởng với y một lần.

Thiếu niên nghe nói phấn khởi vô cùng, vội hỏi tiếp:

- Tên Ma Vương ấy bị sư phụ đánh bại rồi đào tẩu phải không ?Ồ ! sư phụ là người duy nhất đã được trông thấy chủ nhân của chiếc Thuyền Ma ! Hình dáng của y ra sao hả sư phụ ?

Ông già mỉm cười khẽ vỗ vai thiếu niên và một tay chỉ vào giữa lòng sông rồi đáp:

- Con hãy nhìn xuống dưới kia xem trận đấu rất hãn hữu sắp mở màn rồi đấy !

Thiếu niên nghe nói vội nhìn xuống dưới sông thấy mấy chục chiếc thuyền nhỏ đã bao vây một vật gì hình tròn đang nổi lềnh bềnh ở trên mặt nước.

- Thuyền Ma đã hiện hình rồi !

Trong đêm khuya không hiểu ai đã lớn tiếng nói như vậy.

Thiếu niên chăm chú nhìn xuống dưới sông, chỉ thấy một vật vừa tròn vừa đen trên đỉnh trợ trọi không có gì hết đang nổi trên mặt nước. Hình như đó chỉ là một phần mười của chiếc Thuyền Ma ấy mới nổi lên thôi ? Nhưng còn thân hình đồ sộ của nó chìm ở dưới nước thì không sao trông thấy được.

Vũ Nội tam lão mỗi người dẫn một đội thuyền nhỏ chia làm ba mặt bao vây chặt, nhưng hình như người nào người ấy có vẻ sợ vật hình tròn đang nổi lềnh bềnh kia nên không ai dám tới gần, chỉ bao vây quanh ở bên ngoài thôi.

Ai nấy đều yên lặng hết. La Liên A Tôn không sao nhịn được bồng giận dữ quát hỏi:

- Thuyền chủ của Thuyền Ma đâu ? Xin mời ra gặp chúng ta.

Người chưởng môn của phái Võ Đang vừa nói xong thì giữa lòng sông bỗng có một ngọn sóng nổi lên. Tiếp theo đó có tiếng cười rất rùng rợn vọng lên tiếp theo bọt nước bắn tung lên rồi vật hình tròn kia bỗng chìm xuống mất dạng.

Dưới ánh trăng trời lơ mờ, mọi người đã thấy một cái bóng người xuất hiện ở trên mặt sông, và đang đứng sừng sững ở đấy.

Mấy trăm quần hùng đều giật mình kinh hãi, vì không ai trông thấy người đó hiện ra bằng cách nào cả ?

Thiếu niên đứng ở trên sườn núi cứ nghĩ đến chuyện sư phụ đã đối chưởng với thuyền chủ của chiếc Thuyền Ma, chàng bỗng trông thấy bóng người kia xuất hiện liền nghĩ bụng:

"Chẳng lẽ người này là thuyền chủ của Thuyền Ma chăng ? Vật tròn nổi lên vừa rồi có lẽ là chiếc Thuyền Ma rất tàn khốc và thần bí chăng ?

Chàng vừa nghĩ vừa cúi người về phía trước nhìn kỹ, thấy người nọ từ đầu đến chân bao bọc bằng một lớp da cá màu đen và bóng bẩy. Hai bàn chân của y đều có cột một miếng trắng trắng như bong bóng cá, trên đầu của y còn úp một cái chụp màu xanh, chỉ để lộ đôi mắt sáng quắc ra thôi. Người y dong dỏng cao, đứng trên mặt sông, sóng cuộn cuộn gió thổi mạnh mà không hề ngã nghiêng chút nào. Chỉ một môn khinh công này của y cũng đủ kiêu ngạo trước quần hùng rồi.

Tâm Tâm đại sư người chưởng môn của phái Thiếu Lâm chấp tay lên trước ngực, khẽ niệm một tiếng Phật hiệu rồi hỏi:

- Có phải thí chủ là Tử Vong thuyền chủ đấy không ?

Người mặc áo da cá cất tiếng cười lớn, tiếng cười của y như sài lang đói kêu hú trong đêm khuya, khiến ai nghe thấy cũng phải rùng mình.

Cười xong, y mới cất tiếng nói, giọng âm trầm, lạnh lùng nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng câu nào cũng rõ rệt vô cùng:

- Vũ Nội tam lão ! Sở đen ở trên thuyền Tử Vong hiện vẫn chưa có tên của ba vị, khi nào tới ngày đó bốn chủ sẽ tự nhiên đến mời ba vị xuống thuyền ngay. Nếu ba vị còn không tự lượng sức mình rủ rê thiên hạ quần hùng và làm khó dễ bốn thuyền chủ thì bốn chủ vui lòng tiếp tay ngay. Nhưng tối hôm nay, đối tượng của bốn thuyền chủ không phải là ba người. Hừ ! Bằng không các người sẽ biết.

Nói tới đó y ngừng giây lát rồi lại cất tiếng cười nghe rất rùng rợn và y bỗng quay người một cái, đôi mắt sáng quắc nhìn thẳng lên đỉnh núi ở trên bán đảo hồi lâu rồi quát:

- Thất Sát Đoàn chủ đừng có rụt đầu rụt cổ như thế nữa ! Đêm nay lão phu sẽ bắt người lên trên thuyền Tử Vong này !

Thì ra người đứng ở trên đỉnh núi chính là Thất Sát Đoàn chủ Mãn Thiên Tinh Chu Ngụy Tử đem theo mười hai tên thủ hạ là Thập Nhị Sát trấn thủ quan ải ở trên bờ ấy. Y nghe thấy quái nhân nói như vậy giật mình kinh hãi, mặt liền biến sắc. Y nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra được mình kết thù kết oán với Tử Vong thuyền chủ từ hồi nào ?

Lần này cũng vì nể mặt bảy đại môn phái của võ lâm mới chịu tới đây liên hiệp vây đánh, mà sở dĩ mình trấn thủ ở quan ải này cũng chỉ là lấy lệ thôi.

Sự thật Thất Sát Đoàn bị tai hại ít hơn sáu đại môn phái kia. Từ trước đây tới nay chỉ có mấy môn hạ đệ tử hạng ba bị giết hại thôi vì vậy Thất Sát Đoàn chủ mới tưởng Tử Vong thuyền chủ khoan hồng với mình như vậy chưa biết chừng giữa mình với y có liên quan mật thiết gì cũng chưa chừng ? Ngờ đâu bây giờ trước mặt quần hùng của bảy đại môn phái đối phương lại đặc biệt nêu danh mình lên và còn lôi mình xuống dưới Tử Vong thuyền như vậy.

Mãn Thiên Tinh Chu Ngụy Tử xưa kia xuất thân là trộm cắp, sau lấy trộm được cuốn bí kíp ở trên Thiên Phật Hồ đem về tu luyện võ công, khi thành tài y mới triệu tập những trộm cắp năm xưa để tự thành lập Thất Sát Đoàn, chiếm cứ miền Tây Bắc và mới thiết lập được trong mấy năm nay thôi.

Nhưng tiếng tăm của chúng rất lừng lẫy và thủ đoạn hung ác của chúng lại còn hơn cả Thanh Mao bang Lục lâm bá chủ ở miền Đông Nam nhiều. Vì vậy mà các anh hào hiệp nghĩa cũng phải nể mặt chúng. Thấy thiên hạ anh hùng nể mặt Chu Ngụy Tử càng kiêu ngạo, tự cao tự đại thêm, hình như y tưởng tượng mình đã làm mình chủ của lục lâm rồi vậy. Bây giờ y thấy Tử Vong thuyền chủ chỉ danh gọi tên như vậy, trong lòng tuy hoảng sợ nhưng trước mắt đông đảo quần hùng thiên hạ như thế khi nào y lại chịu phép về nên y cũng muốn thử gặp tên Hồn Thê Ma Vương này một phen. Y vội dùng thế “Nộ Giao quy hải” (Con giao long nổi giận trở về bể), người đâm bổ xuống dưới sông như điện chớp, Khi thân hình y còn đang lơ lửng ở trên không, y giơ tả chưởng lên hất ngang một thế, hai chân đạp về phía sau, người tựa như một con chim đại bàng bay tà tà xuống đầu thuyền của La Liên A Tôn, người chưởng môn của phái Võ Đang.

Tử Vong thuyền chủ thấy thế lại cất tiếng cười rất rùng rợn, ngừng đầu liếc nhìn lên trên đỉnh núi một lần nữa, nhưng lần này y lại cất giọng kêu nhỏ như tiếng muỗi nói vọng lên phía trên rằng:

- Xưa nay bốn thuyền chủ mời khách xuống thuyền không bao giờ để cho người ngoài nghe trộm nhưng ngày hôm nay đặc biệt phá lệ.

Nói xong y ung dung phẩy ra một cái rồi chỉ vào mặt Thất Sát Đoàn chủ Chu Ngụy Tử mà lạnh lùng nói:

- Thỉnh !

Dù mặt dày mày dạn đến đâu Chu Ngụy Tử cũng không chịu nổi, vì thấy đối phương không còn coi mình vào đâu hết, nên y tức giận đến mắt lờn tóc dựng, rống lên một tiếng và cất mấy tiếng cười nghe rất bi đát. Sau đó y mới lớn tiếng trả lời rằng:

- Tử Vong thuyền chủ giỏi thật ! Người tưởng bốn đoàn chủ lại sang thuyền Tử Vong của người một cách dễ dàng như thế hay sao ?

Nói xong y định nhảy sang tấn công Tử Vong thuyền chủ.

La Liên A Tôn thấy vậy vội lên tiếng:

- Hãy khoan !

Ông ta vừa nói vừa tiến lên trước mặt Chu Ngụy Tử chỉ tay vào mặt Tử Vong thuyền chủ quát lớn:

- Lão phu cũng tiếp một chương của ngươi !

Tâm Tâm đại sư người chưởng môn của phái Thiếu Lâm liền lớn tiếng niệm một câu Phật hiệu:

- A di đà Phật !

Rồi chấp tay trước ngực vái chào Tử Vong thuyền chủ và nói:

- Thuyền chủ thống lãnh Tử Vong thuyền đi khắp giang hồ tới đâu giết chóc và bắt cóc tới đó, đã có hàng nghìn người bị thuyền chủ bắt cóc và giết hại. Bốn phái xưa nay không tranh chấp với ai cả, mà thuyền chủ lại giết đệ tử của bốn phái trước và bắt cóc người thừa kế chưởng môn. Không hiểu thuyền chủ làm như thế là có dụng ý gì ?

Tử Vong thuyền chủ không trả lời lão hòa thượng ngay, trái lại quay đầu lại hỏi Áo Không đạo giả người chưởng môn của phái Côn Luân rằng:

- Chắc ngươi cũng muốn hỏi như thế này phải không ?

Áo Không đạo giả cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Ngày hôm nay trước mắt người của bảy đại môn phái nếu ngươi không nói rõ nguyên nhân ra sao, thì ...

Nói tới đó, y cười nhạt luôn mồm. Tử Vong thuyền chủ vội quát hỏi:

- Xin hỏi các người muốn lão phu giải thích như thế nào mới chịu ?

Áo Không đạo giả giận dữ quát hỏi tiếp:

- Hiện giờ đệ tử thừa kế chưởng môn của phái Côn Luân ở đâu ?

- Ở trên Tử Vong thuyền này !

- Tử Vong thuyền hiện giờ ở đâu ?

- Ở dưới chân của bốn thuyền chủ.

- Đừng có nói bậy ! Thế còn đệ tử thừa kế chưởng môn của phái Thiếu Lâm với phái Võ Đang đâu ?

Áo Không đạo giả càng tức giận thêm mà hỏi tiếp như vậy.

- Cũng vậy đều ở trên Tử Vong thuyền hết.

- Thế còn hàng nghìn thanh niên nam nữ mà ngươi đã bắt cóc từ trước tới giờ hiện giờ ngươi để ở đâu ?

Tử Vong thuyền chủ lạnh lùng đáp:

- Lão phu không thể nói cho các vị biết được.

Tâm Tâm đại sư lại niệm một câu “A di đà Phật” rồi xen lời hỏi tiếp:

- Thí chủ bắt cóc đệ tử thừa kế chưởng môn của bao môn phái như thế để làm chi ?

- Trước hết là để báo thù sau là ...

- Xin thí chủ nói nốt đi !

Tử Vong thuyền chủ quay người một vòng hai mắt sáng như điện cũng liếc nhìn theo một vòng rồi quát lớn:

- Sau là quét sạch bảy đại môn phái của võ lâm.

Lời nói của y từng câu từng chữ một, lạnh như băng tuyết, sắc như đao kiếm, khiến mấy trăm quân hùng đều kinh hoảng vô cùng. Tiếp theo đó mọi người đều nổi giận quát tháo mắng chửi om sòm.

La Liên A Tôn tức giận chịu không nổi phải hét lớn một tiếng rất quái dị rồi giận dữ nói tiếp:

- Ngươi có tài a kinh thiên động địa như thế nào mà dám đại ngôn như thế thật không biết hổ thẹn. Hãy coi chưởng của lão phu đây !

Nói xong y định nhảy bổ lại tấn công. Tử Vong thuyền chủ đột nhiên xua tay đỡ lời:

- Hãy khoan ! Chúng ta cứ mãi nói chuyện khiến một vị thể ngoại cao nhân đứng mãi ở trên vách xem lạnh lùng như vậy, sao tiện !

Nói xong y ngẩng đầu lên nhìn lưng chừng vách núi, lớn tiếng kêu gọi:

- Huyền Cốc Dị Tú ? Sao không xuống đây cho lão phu được tiếp kiến ?

Lúc ấy quần hùng mới giật mình kinh hãi và cùng ngẩng đầu lên lưng chừng vách núi. Thấy trên đó có một già một trẻ đang đứng nhìn xuống dưới này, ai ai cũng phải thắc mắc vô cùng. Vì Huyền Cốc Dị Tú một kỳ nhân cái thế, theo giang hồ đồn đại thì ông ta chết đã lâu rồi. Đã ba mươi năm nay không thấy tung tích của ông ta đâu hết, sao ông ta lại còn sống và xuất hiện ở nơi đây ?

Vấn đề này còn làm cho mọi người kinh ngạc hơn là trông thấy Tử Vong thuyền chủ xuất hiện.

Thì ra ông già đứng ở trên lưng chừng núi, chỗ sườn núi rất lõm chồm chính là Huyền Cốc Dị Tú, một kỳ nhân thế ngoại, võ công đã luyện tới mức thần tiên, còn thiếu niên mặc quần áo màu đen lưng đeo kiếm đứng bên cạnh đó là Phương Sách đệ tử đích truyền của ông ta.

2. Cuộc Ước Hẹn Tử Vong

Phương Sách cũng phải kinh hãi thâm vì chàng thấy hai thầy trò mình cùng mặc áo màu đen và trước mặt mình, chỗ mép vách núi lại là những tảng đá lõm chồm che chở nên mấy trăm võ lâm quần hào đứng ở hai bên bờ sông mà không ai trông thấy thầy trò mình ẩn núp ở đây cả. Trái lại Tử Vong thuyền chủ đang bị các kẻ địch bao vây như thế và trong lúc ánh sáng trời lơ mờ mà y vẫn trông thấy rõ thầy trò mình ở chỗ cách y chừng bốn năm chục trượng như vậy, đủ thấy đôi mắt của y sắc bén như thế nào ? Tất cả quần hào có mặt tại đó không một người nào có đôi mắt sáng như y hết.

Lúc ấy võ lâm tam lão mới phát hiện trên lưng chừng núi có người thật, liền đồng thanh nói:

- Xin mời cao nhân di giá xuống đây cho chúng tôi được tiếp kiến.

Huyền Cốc Dị Tú nghe nói dậm chân một cái, thở dài một tiếng, mới lắc đầu nói:

- Khốn nạn thật ! Khốn nạn thật ! Tử Vong thuyền chủ mượn tên tuổi của ta để hoàn thành công việc của y.

Phương Sách không hiểu sư phụ nói như thế có dụng ý gì, đang định lên tiếng hỏi thì đã nghe thấy một tiếng kêu “bùng”, như tiếng sấm động giữa lòng sông, nước bắn tung tóe. Mọi người thấy hai cái bóng người vừa chập vào nhau một cái, lại có một tiếng kêu “hự”. Tử Vong thuyền chủ đã nhanh như điện chớp cấp Thất Sát Đoàn chủ vào nách mà lặn xuống dưới đáy sông luôn.

Huyền Cốc Dị Tú giơ tay chỉ xuống dưới sông và nói với Phương Sách rằng:

- Con đã trông thấy rõ thân pháp của y chưa ?

Phương Sách hoảng sợ vội đáp:

- Đệ tử không để ý ...

- Dịp may hiếm có ấy mà con đã bỏ lỡ.

- Đệ tử đáng chết thật !

Dị Tú vừa xoa đầu Phương Sách vừa thở dài nói tiếp:

- Sư phụ đã nói tên Tử Vong thuyền chủ đã sớm biết chúng ta đứng ở trên này rồi, nhưng chờ đến khi y ra tay bắt cóc người mới giả bộ gọi tên sư phụ để nhờ đó mà xoay chuyển được sự chú ý của mọi người. Đến khi các người cùng quay lại nhìn chúng ta thì y liền giở thủ đoạn bắt cóc Thất Sát Đoàn chủ đi luôn. Y thật là người xảo trá nham hiểm tàn độc ai mà chẳng tức hận ?

Phương Sách rất ân hận, sư phụ bảo đem mình đến đây để xem thân pháp quái dị của Hồn Thế Ma Vương, ngờ đâu mình lại bỏ lỡ dịp may hiếm có ấy.

Lúc đó dưới chân núi bóng người lố nhố kêu lên om xòm, thật là loạn xạ khôn tả.

Trên mặt sông thì có một giòng nước nổi lên như cái xương sống của con rồng, nhưng nhanh như điện chớp xuôi qua vòng vây của các thuyền, mà lướt ra ngoài xa ngàn trượng, đào tẩu mất.

Tiếp theo đó có mấy tiếng kêu thảm khóc nổi lên. Dưới mặt nước cứ từng cái xác một nổi lên và nước cũng bị nhuộm đỏ, gió tạt nước bắn lên thành sóng, kèm theo mùi tanh hôi xông thẳng vào mũi mọi người. Thì ra quần hùng thủy bộ lặn ở dưới đáy nước đã bị giết chết hết.

Huyền Cốc Dị Tú nhìn Phương Sách mỉm cười nói:

- Đêm nay thế nào sư phụ cũng đưa con đi gặp Hồn Thế Ma Vương Tử Vong thuyền chủ.

Phương Sách thấy sư phụ nói như vậy trong lòng phần chần vô cùng, nhưng lại thắc mắc hỏi:

- Tử Vong thuyền chủ đã lên trốn rồi mà ?

- Con biết y đã bỏ trốn rồi ư ?

- Sư phụ ! Chẳng lẽ y vẫn còn ở dưới đáy nước chẳng ?

- Phải !

- Sao sư phụ lại biết rõ như thế ?

- Vì y với sư phụ còn một cuộc ước tử vong nữa.

Phương Sách nghe nói ngạc nhiên vô cùng với giọng run run hỏi lại:

- Đã ba mươi năm trời sư phụ chưa bước chân vào giang hồ. Mười lăm năm nay sư phụ không cho đệ tử xuống núi. Chẳng lẽ hôm nay chúng ta xuống núi là vì cuộc hẹn ước này chẳng ?

- Tình thế bắt buộc, nếu không diệt trừ nghiệp chướng này thì thiên hạ không sao được yên. Con nên rõ trừ ma diệt gian, tế nhược phù nguy, làm cho thiên hạ vô lâm được bình yên, đó là trách nhiệm của con sau này phải gánh vác. Ngày đó còn dài lắm.

Phương Sách nghe tới đó giật mình kinh hoảng, máu trong người sôi lên sùng sục, vẻ mặt hớn hở và tự dưng đưa tay lên vai nắm vào cán kiếm rồi đáp:

- Đệ tử bất tài xin tuân lời dạy bảo của ân sư, nguyện đem hết hơi sức ra để hoàn thành nhiệm vụ đó dù có chết cũng không lùi bước.

Huyền Cốc Dị Tú thấy đồ đệ mình vừa mở miệng đã nói đến chữ “chết” như vậy, liền cau mày lại ngấm nhìn Phương Sách một hồi, thở dài một tiếng rồi nghiêm nét mặt lại, chỉ vào những bóng người đang loạn xạ ở bên dưới mà nói:

- Bây giờ đã tới giờ rồi. Chúng ta phải nhân lúc này đi mau lên mới được.

- Đi đâu hở sư phụ ?

- Đi phó ước tử vong với Tử Vong thuyền chủ.

- Sư phụ hẹn ước với y bao giờ thế ?

- Lúc đối chưởng.

- Thế ra trước khi tới đây sư phụ đã xuống núi một lần rồi ư ?

- Chưa. Đó là y ... Tử Vong thuyền chủ lên Huyền Băng Cốc kiếm sư phụ đấy.

- Ủa ! Sao đệ tử không biết và cũng không thấy sư phụ nhắc nhở tới ?

- Mười ngày trước lúc trời lơ mờ sáng khi con đang luyện công ở hậu sơn.

Nói xong Dị Tú cầm tay Phương Sách thét lên một tiếng:

- Lên !

Hai cái bóng người hóa thành một luồng khói nhẹ, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua đỉnh đầu, tiến thẳng vào trong rừng mát mẻ.

Thân pháp của hai thầy trò nhanh khôn tả. Những người khách trông thấy lại tưởng là hai con chim đang bay chứ không phải là người. Hai thầy trò cùng ven theo bờ sông phi thẳng xuống miền xuôi của sông Dương Tử.

Lúc ấy trên mặt sông có mấy chiếc thuyền đang trôi rất nhanh. Đó là vô lâm tam lão đang đem theo đội thuyền đuổi theo Tử Vong thuyền.

Dị Tú thấy vậy thở dài, nói:

- Vô lâm tam lão là tôn sư nhất thời, sao hôm nay họ lại ngu muội đến như thế ?
- Sư phụ bảo họ tốn công đuổi theo như vậy mà không ăn thua gì phải không ?
- Họ đuổi theo như thế không những không ăn thua gì mà còn có hai điều rất bất lợi nữa là:

Thứ nhất tất cả tinh anh của bảy đại môn phái tụ họp cả nơi đây như vậy rất đại đột. Điều thứ hai Tam Lão thân chinh ra mặt đối phó với tên ma đầu này như thế là không nên, lần này tất cả mọi người đều trúng phải âm mưu của Tử Vong thuyền chủ kể cả sư phụ cũng bị mắc hãm y nốt !

- Thừa sư phụ, đệ tử không hiểu tại sao Tử Vong thuyền chủ lại cứ hay giở quỷ kế ra như thế làm chi ?
- Đó là về cơ trí ! Con nên rõ người trong vô lâm chúng ta chỉ thị võ công cao siêu không như vậy, chỉ là cái dũng mãnh của một kẻ thất phu nên người biết võ còn cần phải có mưu trí rất cao và còn phải rộng lượng như vậy mới thực là đại trí đại dũng.

Phương Sách thấy sư phụ nói như vậy cũng phải khen ngợi linh trí quỷ mưu của Tử Vong thuyền chủ. Thoạt tiên y phải hai chiếc thuyền không xuống trước để cho mọi người phân tâm rồi y lẳng lặng lướt qua nhanh như điện chớp để cho mọi người đuổi theo rồi lại quay ngược lên xuất hiện giữa lòng sông, sau đó lại vạch rõ chỗ ẩn nấp của thầy trò mình để cho quần hào ngừng đầu lên nhìn và thừa cơ bắt Thất Sát Đoàn chủ đi.

Nếu y không phải là người đa mưu túc trí và rất can đảm thì làm sao mà làm được như thế ?

Trước mặt tất cả tinh anh của bảy đại môn phái bắt cóc được một lục lâm quái kiệt đi như vậy, nếu không có dự mưu và không chắc chắn thành công thì đâu dám ở trước mặt thiên hạ quần hùng vậy như vậy, đủ thấy thần công đảm lược và trí mưu của y đều cao hơn mọi người một mức. Hơn nữa y xuất hiện lâu như thế mà không một người nào biết rõ mặt Tử Vong thuyền chủ với chiếc thuyền của y ra sao.

Chàng đang nghĩ thì bỗng thấy Dị Tú chỉ tay vào một hòn đảo lớn xanh rì ở giữa lòng sông và nói:

- Chúng ta đi Xùng Minh đảo đi.

Phương Sách vội quay đầu lại hỏi:

- Đó là chỗ mà chúng ta phó ước đấy à ?
- Phải ! Sư phụ dám nói chắc chiếc thuyền Tử Vong chỉ nấp ở quanh hòn đảo này thôi. Con coi vô lâm tam lão đã đuổi theo ra ngoài cửa bể cả rồi.

Phương Sách liền nhìn về phía đằng xa thấy Vô lâm tam lão cùng mấy chục chiếc thuyền vừa dài vừa nhẹ đi rất nhanh khi tới gần cửa bể đang lượn quanh ngọn suối mà tìm kiếm.

Dị Tú bỗng nghiêm nét mặt nhìn thẳng vào Xùng Minh đảo cau mày lại nghĩ ngợi giây lát rồi quay đầu lại nói với Phương Sách:

- Nếu sư phụ có mệnh hệ nào con hãy ghi nhớ những lời nói của sư phụ ...

Phương Sách nghe thấy sư phụ nói như vậy vừa kinh hãi vừa lo âu nên không đợi chờ sư phụ nói dứt đã vội đỡ lời ngay.

- Sư phụ ! Tài ba của sư phụ đã luyện tới mức thông thiên. Tử Vong thuyền chủ là cái thá gì mà dám so tài với sư phụ như thế ?

Dị Tú thở dài một tiếng:

- Phen này sư phụ tái xuất giang hồ mục đích chủ yếu là phải diệt trừ cho được tên ma đầu này ! Lần này lại được y hẹn ước gặp nhau ở nơi đây thì khi nào sư phụ lại buông tha y ? ... Con có thể giả thân pháp Phi Thúy Lạc Sa (sợ bông bay xuống cát) theo sư phụ đi trên sóng mà qua sông không ?

Phương Sách khẽ gật đầu rồi hai thầy trò bèn cột gọn quần áo lại. Chỉ thấy Dị Tú giơ hai tay áo lên khẽ phất một cái nhảy xuống mặt sông dầm trên ngọn sóng đi luôn.

Phương Sách cũng vội dồn chân khí vào đòn điền giở khinh công tuyệt mức nhảy xuống mặt sông và cứ đi sau lưng sư phụ, tiến thẳng về phía Xùng Minh đảo. Nhưng tha hồ chàng giở hết công lực ra mà vẫn không sao đuổi kịp được Dị Tú. Chàng thấy thân pháp của sư phụ rất nhẹ nhàng nên chàng vừa hổ thẹn vừa nghĩ bụng:

“Không biết tới ngày nào ta mới học hỏi bằng được sư phụ như hiện giờ ?” Khi tới bãi cát ở trên đảo, Dị Tú giơ tay lên chỉ vào khu rừng rậm và nói:

- Con ! Chúng ta hãy vào trong rừng kia ẩn núp tạm chờ Võ Lâm Tam Lão với các người rút lui thì lúc ấy Tử Vong thuyền chủ sẽ xuất hiện ngay.

Hai người liền chạy thẳng vào trong rừng vừa đi Phương Sách vừa hỏi Dị Tú rằng:

- Sư phụ ! Sao sư phụ không hợp sức với Tam Lão để bắt tên ma đầu ?

Dị Tú cười ha hả đáp:

- Sư phụ đã hẹn ước riêng với Tử Vong thuyền chủ rồi, chỉ được một đấu với một thôi !

- Tên ma đầu ấy đề nghị đính ước với sư phụ như vậy là có mục đích gì ?

- Đến giờ sư phụ cũng vẫn chưa rõ mục đích của y !

Phương Sách không hỏi nữa mà chỉ nghĩ bụng:

“Sư phụ mình là một vị tuyệt thế cao nhân đối địch với một mình Tử Vong thuyền chủ đã dư sức thắng kẻ địch thì việc gì còn phải rủ ai nữa ?” Hai thầy trò ẩn núp ở sau một tảng đá mặt nhìn thẳng ra ngoài sông.

Một lát sau đã thấy mấy chục chiếc thuyền của quần hào quay đầu bơi thẳng lên trên mạn ngược càng đi càng xa. Dị Tú bỗng nghiêm nghị nói:

- Có lẽ y sắp tới đây !

- Sư phụ ! Tại sao Tử Vong thuyền chủ lại phải lên Huyền Băng cốc kiếm sư phụ như thế ?

- Vì con !

- Vì con ư ? Tại sao y lại tìm con làm chi ?

- Vấn đề này lát nữa con sẽ biết !

Hai thầy trò đang nói chuyện, thì đằng xa có tiếng rú rất rùng rợn vọng tới càng ngày càng gần. Tiếp theo đó có một cái bóng người ở giữa lòng sông đang đi trên ngọn sóng nhanh như điện chớp tiến thẳng vào trong đảo.

Phương Sách để tay vào cán kiếm liếc nhìn sư phụ đang định đứng dậy nghênh đón. Không ngờ chỗ cách hai thầy trò chừng mười trượng bỗng có tiếng cười kêu như chuông bạc nổi lên và một bóng người ở một bên phi ra nghênh đón người nọ. Phương Sách ngạc nhiên vô cùng, nghĩ bụng:

“Hổ thẹn thực ! Có người ẩn núp ở gần đây như thế mà mình không hay biết gì cả !” Chàng lại trông thấy sư phụ rất an nhàn chỉ mỉm cười thôi chứ không nói năng gì cả. Chàng càng thắc mắc thêm gượng trấn tĩnh tâm thần để chú ý nhìn. Chàng nghe thấy người vừa tới nói:

- Con các người đã tới rồi ư ?

Giọng nói ấy nhu hòa và hiền từ, chàng lại nghĩ bụng:

”Chả lẽ người vừa tới đó là Hổn Thế Ma Vương Tử Vong thuyền chủ chăng ?

Người hiền từ như vậy sao lại có cái tên hung ác như thế ?” Chàng lại nghe thấy một giọng nói thánh thót như tiếng chim hoàng oanh hót trả lời:

- Tôi cả đang ở trong rừng ấy !

Phương Sách không sao nhìn được nữa khẽ hỏi sư phụ rằng:

- Sư phụ có phải thiếu nữ này đã ở đây canh chừng chúng ta từ lâu rồi không ?

Ông già khẽ đáp:

- Cô bé này theo dõi chúng ta từ Giang Âm bán đảo.

Phương Sách kinh ngạc đến kêu “ủa” một tiếng và trong lòng hồ thẹn vô cùng.

Chàng lại thấy hai cái bóng người một cao một lùn một gầy một béo đã tới chỗ cách mình chừng mấy chục trượng Chàng gây cản hết sức đưa mắt nhìn sư phụ đang định đứng dậy thì Huyền Cốc Dị Tú đã mỉm cười kéo vai chàng xuống.

Một lát sau người mặc áo da cá đầu đội mũ da xanh vừa hiện thân ra ở giữa lòng sông đã đi tới gần và chính là Tử Vong thuyền chủ. Một cô bé tuổi trạch mười sáu mười bảy, mắt to và đen nhánh, mũi dọc dừa mặc áo võ trang màu thủy lục, lưng cột một cái khăn hoa đại hồng, vai đeo cây thương bạc dài chừng ba thước đứng ở phía bên trái đã vội chạy tới đằng này. Nàng ta đi tới chỗ bốn mươi trượng, ba mươi trượng, hai mươi trượng mà Huyền Cốc Dị Tú vẫn cứ nắm chặt lấy vai Phương Sách không để cho chàng cử động. Mười trượng ... nửa trượng ... Thấy thiếu nữ nọ càng tới càng gần, trống ngực của chàng đập mạnh vô cùng. Đang lúc ấy trong khu rừng rậm ở phía trái bỗng có ba điểm sao bạc phi ra nhằm Tử Vong thuyền chủ bắn tới.

Tử Vong thuyền chủ vẫn đứng yên không cử động, chỉ hơi liếc mắt nhìn vai trái hơi run động và đẩy thiếu nữ đang đứng ở bên trái y ra ngoài xa để tránh né thôi.

Cô bé áo xanh đỏ thét lên một tiếng rút cây thương bạc ở trên lưng xuống khua luôn một vòng ba trái sao bạc kia đều bị cây thương bạc của nàng gạt rớt xuống đất liền.

Một bóng người gầy gò và lùn ở trong khu rừng rậm ấy nhảy ra. Người ăn mày mặc áo đạo trang tay cầm phát trần, mặt gầy gò, hai mắt sáng như điện, tuổi đã ngoài năm mươi. Huyền Cốc Dị Tú hơi kinh ngạc lẩm bẩm tự nói:

- Không ngờ Áo Không đạo giả chưởng môn của phái Côn Luân và cũng là người trong nhóm Tam Lão lại tới đây !

Hồi còn nhỏ ở trong Huyền Băng cốc, Phương Sách đã từng nghe sư phụ nói tới tên của Tam Lão, nhưng chàng chưa hề trông thấy mặt Tam Lão bao giờ. Chàng ngắm nhìn lão đạo sĩ mà sư phụ vừa nói, là người trong nhóm Tam Lão thì hình như chàng đã trông thấy ông ta ở miền Thượng du rồi. Áo Không đạo giả vừa nhảy ra đã cười ha hả một hồi rồi mới quát lớn:

- Lão phu đoán không sai. Người chỉ có thể lừa dối được người khác thôi chứ lừa dối sao nổi Áo Không đạo giả này. Tử Vong thuyền chủ, đêm nay chúng ta sẽ dứt khoát ra sao.

Tử Vong thuyền chủ quay người lại nhìn Áo Không đạo giả cười khì mấy tiếng, như tiếng cú kêu đêm và cũng như tiếng ma gào khóc, khiến ai nghe thấy cũng phải hoảng sợ hồn siêu phách lạc.

Áo Không đạo giả là chưởng môn của một môn phái lớn và cũng là cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm nghe thấy tiếng cười của đối phương cũng phải hơi sồn lòng rợn tóc gáy. Ông ta vội trấn tĩnh tâm thần vận nội công lên đứng yên không cử động.

Huyền Cốc Dị Tú quay đầu lại nhìn Phương Sách thấy chàng không hãi sợ gì cả, trong lòng rất lấy làm an ủi, liền khẽ bảo đồ đệ rằng:

- Con phải cẩn thận, Tử Vong thuyền chủ đang giả Diệt Liệt ma âm ra đây.

Tử Vong thuyền chủ cười đến nửa tiếng đồng hồ mới thôi rồi cất giọng nói rất nhỏ và rất kinh khủng khen ngợi lão đạo sĩ rằng:

- Quả thật không hổ thẹn với cái tên Tam Lão.

Áo Không đạo giả trợn ngược đôi lông mày trắng lên, mặt đầy sát khí quát hỏi tiếp:

- Giết người hàng nghìn, bao nhiêu người vô tội bị ngộ tai kiếp, hà hiếp đồng đạo làm cho giang hồ đổ máu. Tử Vong thuyền chủ, tội của ngươi không sao đếm xuể, đã giết đệ tử của bản đạo lại còn bắt cóc người thừa kế chưởng môn. Ngươi là ai mà lại dám gây hấn với phái Côn Lôn của chúng ta như vậy ? Đêm nay ngươi có dám cho bản đạo trông thấy rõ bộ mặt thật không ?

Tử Vong thuyền chủ lạnh lùng đáp:

- Bây giờ chưa phải lúc.

Áo Không đạo giả lại quát hỏi tiếp:

- Nghiệt súc, ngươi là ai ?

- Lão phu là người mà các người vẫn đồn đại, “Tử Vong thuyền chủ rất tàn khốc và xảo trá” ...

Tử Vong thuyền chủ chưa nói dứt thì Áo Không đạo giả đã hỏi tiếp:

- Ai chả biết ngươi là Tử Vong thuyền chủ, nhưng ngươi là ai ?

Thiếu nữ áo xanh cười khanh khách chỉ vào Tử Vong thuyền chủ mà xen lời nói:

- Đây chính là Tử Vong thuyền chủ đã làm khiếp đảm giang hồ ...

Tử Vong thuyền chủ trợn mắt liếc nhìn một cái, thiếu nữ nọ hoảng sợ không dám nói tiếp nữa rồi Tử Vong thuyền chủ lại lớn tiếng cười và đáp:

- Bạn khỏi cần phải thắc mắc, lão chính là Tử Vong thuyền chủ đây !

- Lão phu muốn hỏi quý tính đại danh là gì ?

- Tử Vong thuyền chủ.

Áo Không đạo giả tức giận khôn tả vội tiến lên một bước, từ từ giơ song chưởng lên. Phương Sách ẩn núp ở sau tảng đá thấy thế rất gay gắt và khẽ nói với sư phụ rằng:

- Sư phụ, họ sắp đánh nhau đấy.

- Con hãy còn non mới lắm phải mài dũa thêm mới được. Con là người rất đa tình đa cảm và lại rất hay xúc động, con phải biết người trong võ lâm cần nhất là phải lạnh lùng bình tĩnh, dù nguy hiểm đến đâu cũng không cuống quýt, mà trong cái nhu phải có cái cương.

Phương Sách bị sư phụ dạy bảo như vậy mặt đỏ bừng. Chàng lại nhìn ra bên ngoài thấy Áo Không đạo giả đã từ từ buông tay xuống. Huyền Cốc Di Tú ngấm nhìn thiếu nữ áo xanh đứng cạnh Tử Vong thuyền chủ một hồi, rồi lại cúi đầu ngấm nghĩ.

Phương Sách thấy thế ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ, thiếu nữ kia là ...

Di Tú chưa đáp bỗng kêu “ồ” một tiếng rất khẽ, hình như ông ta đã nghĩ ra được gì rồi nên ông ta cứ nhìn thẳng vào người Tử Vong thuyền chủ. Áo Không đạo giả im lặng giây lát lại lên tiếng hỏi:

- Theo sự ước đoán của lão phu, sở dĩ thuyền chủ gây tai họa cho giang hồ, giết chóc nhiều người trong võ lâm như thế, có phải là vì năm xưa đã hàm oan và ôm một mối hận không thể nói ra được phải không ?

Tử Vong thuyền chủ bỗng ngừng mặt lên trời, cười như điên như cuồng, tiếng cười của y rất rầu rĩ và ai oán, những cành lá ở trong rừng cạnh đó cũng bị tiếng cười của y làm cho rụng xuống như mưa. Hình như bao nhiêu mối hận cũ, y muốn thổ lộ ra mà không sao thổ lộ được nên mới cất tiếng cười bi đát như thế.

Phương Sách nghe thấy tiếng cười của Tử Vong thuyền chủ cũng động lòng thương.

Áo Không đạo giả cứ ngấm nhìn Tử Vong thuyền chủ hoài mà không sao nghĩ ra được y là ai ? Vì vậy chờ đối phương cười xong lão đạo sĩ lại hỏi tiếp:

- Chẳng hay phái Côn Lôn có thù hằn gì với bạn ?

Tử Vong thuyền chủ hậm hực đáp:

- Có !

- Thế còn phái Võ Đang, phái Thiếu Lâm và Bạch Long giáo cũng có thù với bạn chẳng ?

- Có !

- Thế còn Thanh Mao bang, Thất Sát Đoàn và Tứ Quả hội ?

- Có !

Nghe thấy Tử Vong thuyền chủ trả lời như vậy, Áo Không đạo giả lại quát hỏi tiếp:

- Vì thế mà bạn giết chóc bữa bãi phải không ?

- Bấy người chưởng môn phái đều có tên trong danh sách “Tử Vong” của lão phu rồi.

Áo Không đạo giả nghe thấy đối phương nói như thế mặt liền biến sắc, vội hỏi tiếp:

- Còn lão phu thì bao giờ mới phải xuống thuyền ?

- Hãy còn sớm !

- Tối hôm nay có được không ?

- Chưa đến giờ, dù có tự động xuống thuyền, bốn thuyền chủ cũng không dung nạp.

Áo Không đạo giả nghe thấy Tử Vong thuyền chủ nói như thế liền cười ha hả, tiếng cười của ông ta kêu như tiếng chuông làm rung động cả cành lá ở quanh rìng.

Dị Tú thấy thế khê bảo Phương Sách rằng:

- Con ! Bây giờ họ sắp ra tay đấy, nhưng ... con có biết Áo Không đạo giả sẽ đấu với ai không ?

Phương Sách không suy nghĩ gì hết vội đáp:

- Tất nhiên ông ta phải đấu với Tử Vong thuyền chủ rồi.

- Lầm rồi, y sẽ đấu với cô bé áo xanh.

Phương Sách nghe sư phụ nói như thế ngạc nhiên vô cùng vì Áo Không đạo giả là một vị chưởng môn mà thiếu nữ áo xanh là một cô bé nhỏ. Áo Không đạo giả nữ nào ra tay đánh cô bé như thế ?

Quả nhiên Áo Không đạo giả lại quát tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ, nợ máu của bảy đại môn phái, sự nhục nhã các đệ tử của phái Côn Lôn bị bắt cóc. Đêm nay lão phu thế nào cũng phải thanh toán cho xong và còn vạch rõ xem bộ mặt thật của người nữa.

Nói xong, ông ta từ từ giơ hai tay lên và chân cũng tiến lên bước một.

Tử Vong thuyền chủ cười nhạt một tiếng liền rỉ tai khê bảo thiếu nữ áo xanh đứng cạnh rằng:

- Con ra tiếp y đi, để xem võ công của con đã tiến bộ đến đâu ?

Thiếu nữ áo xanh cười khi một tiếng liền tiến lên ngay.

Áo Không đạo giả không ngờ mình lại là người đứng đầu của phái Côn Lôn, có đệ tử khắp thiên hạ như vậy chẳng lẽ lại tiếp chiến với một con nhỏ mới mười lăm, mười sáu tuổi như vậy sao ? Đối phương để cho con nhỏ ra đấu với mình như thế quả thật khinh miệt mình quá nổi.

Tuy ông ta là người rất tối nịnh nhưng thấy đối phương đối xử với mình như thế cũng không sao nịnh được. Lúc ấy hai người chỉ còn cách nhau có mấy bước thôi, thiếu nữ áo xanh liền cầm cây thương bạc xuống đất nhìn thẳng vào mặt Áo Không đạo giả và hỏi:

- Lão bá bá có muốn đánh nhau không ?

Áo Không đạo giả ngấm nhìn thiếu nữ áo xanh một hồi rồi quay mặt lại hỏi Tử Vong thuyền chủ rằng:

- Cô nương này là ai ?

- Hà tất phải cho người biết làm chi !

Tử Vong thuyền chủ trả lời một cách kiêu ngạo như vậy, Áo Không đạo giả càng tức giận thêm quát tiếp:

- Người sai một con nhỏ chưa hết hơi sữa ra đấu với ta như vậy, người không cảm thấy tàn nhẫn hay sao ?

Không đợi chờ Áo Không đạo giả nói dứt, thiếu nữ áo xanh đã xen lời nói:

- Lão bá bá đừng có thị già mà làm bộ như thế vội. Thử ra tay đấu xem có thắng nổi con nhỏ này hay không đã !

Áo Không đạo giả thấy cô bé nọ trông rất ngây thơ, thở dài một tiếng lẩm bẩm nói:

- Tàn nhẫn ! Lạnh lùng ! Xảo trá ! ... Không ngờ Hồn Thế Ma Vương lại làm bạn được với một cô bé ngây thơ như thế này.

Vì thế lão đạo sĩ không nỡ ra tay. Tử Vong thuyền chủ cất tiếng nói rất khê nhưng khi lọt vào tai người khác lại kêu như tiếng sấm mà quát bảo thiếu nữ áo xanh rằng:

- Con còn không ra tay tấn công đi ! Y là người mà ta vẫn thường nói cho con nghe đấy !

Thiếu nữ áo xanh nghe nói liền nổi giận lui về phía sau một bước và thét lên một tiếng rất khủng khiếp.

Tử Vong thuyền chủ lại hỏi tiếp:

- Đối phó với lão già này không nên dùng cây thương bạc. Con cứ việc giở pho chú ngữ pháp ra đi !

Nói xong chỉ thấy y vẫy tay một cái, cây thương bạc đang ở trong tay thiếu nữ bỗng bay tung lên và phi ngay vào trong tay của Tử Vong thuyền chủ.

Thiếu nữ áo xanh giơ hai bàn tay trắng như ngọc lên, chỉ trong giây lát hai bàn tay của nàng đã đỏ hồng, cả bộ mặt cũng đỏ theo ...

Áo Không đạo giả vội vận chân lực vào hai cánh tay đưa lên trước ngực để phòng bị ...

3. Ma Vương

Thiếu nữ áo xanh đột nhiên tấn công luôn hai chưởng. Áo Không đạo giả chỉ dùng năm thành công lực giơ tay lên khê gạt một cái. Chưởng phong của hai người vừa va đụng nhau, lão đạo sĩ đã cảm thấy một luồng hơi nóng như thiêu, xuyên qua chưởng phong của mình, xâm lấn vào tận trái tim, liền rùng mình một cái và loạng choạng lui về phía sau hai bước.

Còn thiếu nữ áo xanh thì bị đẩy lui về phía sau năm, sáu bước và ngồi phịch xuống đất hơi thở hồng hộc.

Phương Sách thấy thế động lòng thương nàng ta liền.

Áo Không đạo giả đường đường là một vị chưởng môn của một đại phái như vậy mà bị một con nhỏ đẩy lui hai bước như thế, hổ hện quá hóa tức giận và nghi bụng:

“Vừa rồi chưởng phong của con nhỏ nóng như lửa thiêu như vậy võ công của ó có thể nào cũng có liên can với võ học của Tử Vong thuyền chủ. Hơn nữa vừa rồi Tử Vong thuyền chủ nói tới ta con nhỏ đã nổi giận ngay. Chả lẽ con nhỏ này lại có huyết hải thâm thù với ta chăng ? Nó nhỏ như thế mà đã có công lực cao siêu như vậy, nếu nó luyện tập thêm vài năm nữa công lực của nó thể nào cũng phải tinh thâm thêm. Lúc ấy có phải Tử Vong thuyền chủ như hổ thêm cánh ? Vậy ta không thể để yên cho nó được.” Nghĩ tới đó lão đạo sĩ cười nhạt một tiếng ngấm ngấm vận Huyền Cương chân khí tuyệt học của Côn Luân lên tới tám thành để chuẩn bị ra tay hạ sát con nhỏ.

Tử Vong thuyền chủ chú ý tới hai tay của lão đạo sĩ ngay. Thiếu nữ áo xanh vừa bò dậy, Áo Không đạo giả đã từ từ tiến lên ...

Huyền Cốc Dị Tú thấy thể mặt liền biến sắc thì Áo Không đạo giả đã thét lớn một tiếng, đưa tay ra tấn công luôn. Tử Vong thuyền chủ cười khi một tiếng vội tiến lên ngay.

Huyền Cốc Dị Tú cũng rú lên một tiếng thực dài và phi thân ra luôn.

Phương Sách ngạc nhiên vô cùng không hiểu sự phụ của mình lại nhảy ra như vậy làm chi ? Chàng vội đưa mắt nhìn ra bên ngoài đã thấy bốn người vừa chập vào nhau lại lui ra ngay về phía sau mấy bước liền. Huyền Cốc Dị Tú tay đang dắt thiếu nữ áo xanh mềm thì tùm tùm cười.

Thì ra Huyền Cốc Dị Tú với Tử Vong thuyền chủ cùng ra tay cứu thiếu nữ một lúc nhưng Dị Tú nhanh tay hơn.

Áo Không đạo giả rất ngạc nhiên, mặt vội biến sắc nhưng tới khi ông ta nhìn kỹ thấy người vừa hiện thân ra lại là Huyền Cốc Dị Tú, một thể ngoại kỳ nhân nên ông ta chỉ hơi ngạc nhiên một chút đã vội chấp tay vái chào vừa cười vừa nói:

- Hôm nay Áo Không đạo giả được tiếp kiến Vũ Nội Nhất Kỳ đã hơn ba mươi năm không hạ sơn thì còn gì hân hạnh bằng.

Dị Tú cười ha hả đáp:

- Tại hạ là sơn giả thôn phu đâu dám nhận nhã hiệu ấy. Không ngờ đạo trưởng vẫn còn nhớ ra được lão phu như vậy. Nay đạo giả đã làm chương môn phái Côn Luân thế còn bạn của của lão phu Áo Ảnh hiện giờ ở đâu ? Chẳng lẽ bạn ấy đã qui ẩn rồi chăng ?

Áo Không tỏ vẻ rầu rĩ khẽ đáp:

- Mười sáu năm trước ân sư đã chứng quả hoàn chân ...

Nói tới đó người chương môn bỗng nghĩ tới việc gì vội trở mắt lên nhìn thiếu nữ áo xanh hoài.

Tử Vong thuyền chủ vẫn lạnh lùng như trước, lên tiếng hỏi Dị Tú:

- Huyền Cốc Dị Tú, đệ tử đích truyền của bạn có tới không ?

Y chưa nói dứt, Phương Sách đã nhanh như điện chớp ở sau tảng đá phi thân ra, tay cầm thanh bảo kiếm tiến đến cạnh Dị Tú lớn tiếng đáp:

- Phương Sách tôi có đây. Chẳng hay thuyền chủ có việc gì chỉ giáo thế ?

Thấy thân pháp của Phương Sách nhanh nhẹn như vậy, Áo Không cũng phải gật đầu khen ngợi.

Mặt lộ vẻ kinh ngạc, Tử Vong thuyền chủ vẫn lạnh lùng cười nhạt một tiếng rồi tiến lên một bước ngấm nhìn Phương Sách hoài.

Áo Không đạo giả vừa nhìn thiếu nữ áo xanh vừa ngẫm nghĩ nhưng thiếu nữ áo xanh vẫn chưa nguôi cơn giận cứ trợn mắt lên nhìn lão đạo sĩ hoài.

Tử Vong thuyền chủ quay người lại quát hỏi Áo Không đạo giả:

- Đêm hôm nay chưa đến lượt ngươi xuống thuyền bốn thuyền chủ, hãy để cho người được sống thêm vài ngày nữa.

Áo Không đạo giả định ra tay hạ sát thủ nhưng không hiểu nghĩ đến một việc gì liền quay người phi thân thẳng về phía thượng du đi luôn.

Thiếu nữ áo xanh định đuổi theo nhưng tay nàng đã bị tay của Dị Tú nắm chặt nên mất cả hơi sức không sao cử động được.

Tử Vong thuyền chủ nhìn Áo Không đi khỏi khẽ buông tiếng cười nhạt rồi quay người lại chỉ Phương Sách mà hỏi Dị Tú rằng:

- Bạn thâu đệ tử này từ hồi nào thế ?

Dị Tú ngạc nhiên vội hỏi lại:

- Thuyền chủ hỏi như thế để làm chi ?
- Bồn thuyền chủ muốn biết rõ thân thể của y.
- Có liên can gì đến thuyền chủ ?

Tử Vong thuyền chủ cười nhạt quay lại ngắm nghía Phương Sách một hồi và hỏi tiếp:

- Bạn không chịu nói ư ?

Dị Tú ngẩng mặt lên hững hờ đáp:

- Đêm nay lão phu tới đây chỉ vì vấn đề này !
- Đó mới là một vấn đề.

Thấy thuyền chủ nói như vậy, Dị Tú vội hỏi tiếp:

- Vấn đề thứ là vấn đề gì ?
- Hãy đấu một chưởng đã.
- Được ! Hãy đấu một chưởng trước rồi sẽ nói chuyện sau.
- Không ! Nói trước mới đấu sau !
- Thuyền chủ muốn lão phu nói gì ?
- Đệ tử đích truyền của bạn là Phương ... Phương cái gì ? Thân thể của y ...

Phương Sách nghe tới đó cảm thấy rất gây cấn vì thân thể của mình ra sao sư phụ vẫn chưa chịu nói cho mình hay. Đêm nay mới chịu nói thổ lộ như vậy chàng không hồi hộp sao được ?

Tử Vong thuyền chủ bỗng cười the thé lên tiếng, nói tiếp:

- Để bồn thuyền chủ nói hộ bạn vậy nhé ?

Dị Tú ngạc nhiên vô cùng, Tử Vong thuyền chủ lại khẽ hỏi:

- Có phải bạn nhớ được y vào đêm Trung Thu vào hồi mười tám năm về trước không ?
- Thuyền chủ lầm rồi. Đó là sáng ngày hôm mười sáu chứ không phải đêm Trung Thu.
- Ủ ... lợm được ở trong tay của một thiếu phụ xinh đẹp tuổi trạc ba mươi ?
- Thuyền chủ lầm rồi, do con vượn trắng Huyền Băng của lão phu nhặt được.
- Ủ ... phải, nhớ được hai đứa trẻ lớn bé như nhau !
- Thuyền chủ lầm rồi, là ba đứa mới phải.

Thuyền chủ nghe thấy Dị Tú nói như thế giật mình kinh hãi vội hỏi tiếp:

- Ba đứa ư ? Thế hai đứa nữa hiện ở đâu ?

Dị Tú thở dài một tiếng rồi đáp:

- Một đứa đã chết ...
- Chết rồi ư ?

Thuyền chủ hỏi như vậy rồi bỗng y khẽ rùng mình hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng rất kỳ lạ rồi hỏi tiếp:

- Thế còn một đứa nữa ?
- Áo Ảnh đạo giả người chưởng môn đời trước của phái Côn Lôn và cũng là bạn cũ của lão phu đã lãnh đi rồi.
- Y là ...

- Đệ tử thừa kế chương môn đời trước của phái Côn Lôn và hiện đang ở trên thuyền Tử Vong của thuyền chủ !

Tử Vong thuyền chủ cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi lại chăm chú nhìn Phương Sách hồi lâu rồi đột nhiên quát lớn:

- Bồn thuyền chủ định đem tên đệ tử này của bạn xuống thuyền đấy.

Phương Sách nghe nói liền trợn ngược đôi lông mày lên, tay cầm vào cán kiếm dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng.

Huyền Cốc Dị Tú mỉm cười, giọng rất ôn tồn nói với Tử Vong thuyền chủ tiếp:

- Lão phu có mấy lời muốn hỏi thuyền chủ.

- Người cứ nói ra đi.

- Thuyền chủ với Sách nhi có liên can gì ?

- Không thể trả lời được !

- Thuyền chủ bắt cóc người thừa kế chương môn của phái Côn Lôn có liên can đến việc này chăng ?

Tử Vong thuyền chủ mắt lộ hung quang hậm hực quát lớn:

- Không thể nói cho người biết được !

- Tại sao bây giờ thuyền chủ lại muốn gọi Sách nhi lên Tử Vong thuyền như thế ?

- Xưa nay bồn thuyền chủ không bao giờ nói đến câu thứ ba không thể nói được như thế cả. Hiện giờ bồn thuyền chủ phải đem người đi đây.

Nói xong y muốn ra tay nhưng thấy thiếu nữ áo xanh vẫn còn ở trong tay người nên y lại thôi tay lại luôn.

Dị Tú cười như điên như khùng, mắt thì liếc nhìn đệ tử của mình đang giận dữ và lăm le muốn ra tay thử tài nên ông ta lại nói với Tử Vong thuyền chủ:

- Lão phu rất muốn lãnh giáo mấy thế võ của Tử Vong thuyền chủ, người có tên tuổi lừng danh giang hồ khiếp chấn võ lâm. Nhưng lão phu vẫn chưa nói xong, lão phu còn một câu này muốn hỏi nữa !

- Bồn thuyền chủ đặc biệt cho phép một phen ! Nói đi !

Dị Tú nhìn thiếu nữ áo xanh đang bị mình nắm chặt và hỏi tiếp:

- Con nhỏ này là ai ?

- Người hỏi để làm chi ?

Tử Vong thuyền chủ có vẻ kinh ngạc hỏi lại như vậy, Dị Tú cũng bắt chước giọng nói của y hỏi tiếp:

- Lão phu muốn biết thân thế lai lịch của nó.

- Nó có liên can gì với người đâu ?

- Nếu thuyền chủ không nói để lão phu nói hộ nhé ?

- Bồn thuyền chủ chỉ có thể nhường nhịn thêm ba câu nữa thôi là phải đem người đi ngay.

- Cô bé áo xanh này có huyết hải thâm cừu người chương môn của phái Côn Lôn phải không ?

Tử Vong thuyền chủ nghe nói giật mình đến thót một cái, nhưng vì y có cái áo da cá trùm cả người lẫn mặt nên không trông thấy sắc mặt của y được. Chỉ nghe thấy y khẽ kêu “hừ” cũng đủ biết y kinh hoảng như thế nào rồi.

Dị Tú có phải là người thường đâu, đã biết rõ Tử Vong thuyền chủ đang kinh hoảng nên ông ta vẫn tươi cười và không đợi chờ đối phương trả lời lại hỏi:

- Có bé này bị thuyền chủ lượm được từ hồi còn chưa biết nói phải không ?

Tử Vong thuyền chủ càn kinh hải thêm, hai cánh tay đã bắt đầu run lẩy bẩy nhưng vẫn gượng hời lại:

- Người định lợi dụng nó để thi hành kế phản gián ...

Y chưa nói dứt đã thét lên một tiếng như hổ gầm và nhảy xổ lại nhanh như điện chớp ra tay tấn công Dị Tú như vũ như bão.

Phương Sách bỗng rút kiếm đẩy chưởng thì Dị Tú đã nắm lấy vai chàng lôi về phía sau, chàng bỗng cảm thấy một luồng tiềm lực vô hình lôi mình lên.

Dị Tú tay trái cấp thiếu nữ áo xanh tay phải lôi Phương Sách đã nhảy ra ngoài xa hơn trượng và ông ta nhìn lại chỗ đứng vừa rồi thì thấy cây cỏ đều bị cháy hết, đất cũng bị cháy xém và hầy còn có khói bốc lên nghi ngút nên ông ta cũng phải kinh hãi thẳm. Ông ta cười nhạt một tiếng đẩy Phương Sách ra và nói tiếp:

- Con hãy dùng Lương Nghi cương khí của sư phụ truyền thụ cho mà thử công lực xem sao ?

Phương Sách đã nghe Huyền Cốc Dị Tú nói qua võ học của Tử Vong thuyền chủ rất kỳ dị, có lẽ y đã luyện Hỏa Cương khí công rồi. Vừa rồi chàng lại thấy kinh phong của y làm cháy xém cả mặt đất như vậy, chàng cũng phải kinh hãi thẳm. Nhưng chàng nghĩ lại mình đã khổ học mười tám năm trời, nay lần đầu tiên đối địch với một đối thủ lại là Hồn Thế Ma Vương tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ, thủ đoạn ác độc cũng không ai bằng. Tuy trong lòng hơi hoảng sợ nhưng hùng tâm của chàng cũng không kém bỗng bột nên chàng chỉ lăm le muốn đấu với kẻ địch một phen. Chàng thấy sư phụ bảo như vậy liền vận Lương Nghi cương khí vào hai bàn tay và hăng hái tiến lên luôn ...

Tử Vong thuyền chủ thấy vậy kêu “ủa”, hai mắt lộ vẻ kinh hoảng, y đã khét tiếng Hồn Thế Ma Vương mà không hiểu tại sao lại lùi bước trước một thiếu niên chính khí lẫm lẫm như vậy ?

Y kêu “ủa” một tiếng với giọng run run nói:

- Con ... người ... người ...

Phương Sách vẫn hùng hăng tiến lên như thường. Thuyền chủ cũng với giọng run run nói tiếp:

- Ta ... không thể ... ra tay ... đánh người ...

Y thấy Phương Sách vẫn lẫm lẫm bước tiến lên lại nói tiếp:

- Con đã bị lão quỷ đánh lừa !

Phương Sách vẫn không nghe cứ tiến lên hoài. Thuyền chủ lại nói tiếp:

- Con không thể đấu với ta được đâu ...

Phương Sách tiến bước một, bước nào cũng có tiếng kêu “thành thịch”. Tử Vong thuyền chủ thì loạng choạng lui bước. Dị Tú áo xanh theo sau tiến lên.

Tử Vong thuyền chủ lại hỏi:

- Con có biết thân thế của con ra sao không ?

Phương Sách nghe nói liền động lòng và nghĩ bụng:

“Mười tám năm nay không thấy sư phụ nhắc nhở đến thân thế của ta nữa câu ... ” Chàng bỗng ngừng bước trở mắt lên nhìn đối phương có vẻ dò hỏi.

Tử Vong thuyền chủ cũng ngừng bước với giọng bí ẩn nói:

- Con có biết cha mẹ con hiện giờ ở đâu không ?

Phương Sách trông thấy sư phụ ngẩn người ra không trả lời lại càng ngạc nhiên thêm. Thuyền chủ lại ỏi tiếp:

- Con có biết mẹ thân sinh ra con trong lúc mới sinh con ra còn phải kiên cử mà đã bị người ta luân phiên hãm hiếp.

Phương Sách nghe tới đó đã cảm thấy đau lòng thì Thuyền chủ lại nói tiếp:

- Con có biết mẹ con bị kẻ thù luân phiên hiếp dâm rồi lại còn bị cắt đứt đôi vú, bị đánh một trận đòn sa còng còn bị phân thây ra làm năm mảnh mà chết ... ?

Nước mắt đã chạy quanh hai khóe mắt Phương Sách, vẫn để ý nghe thuyền chủ nói tiếp:

- Con có biết cha của con bị người đuổi đánh chém giết sau cùng phải nhảy xuống vực thẳm sâu muôn trượng không ?

Phương Sách đôi môi mấp máy hai tay run lấy bầy đưa mắt nhìn sư phụ, chàng thấy Dị Tú chỉ cau mày lại suy nghĩ thôi.

Thì ra ông ta cũng không biết rõ thân thế của Phương Sách nên ông ta nghĩ bụng:

“Chả lẽ lời nói của Tử Vong thuyền chủ là sự thực chăng ?” - Con có biết cha con bị đẩy xuống dưới vực thẳm sâu muôn trượng ...

Nghe thuyền chủ nói tới đó Phương Sách rùng mình đến thót một cái, hai vai rung động hoài. Tử Vong thuyền chủ lại nói tiếp:

- Con có biết sau khi cha con bị đẩy xuống dưới vực thẳm sâu muôn trượng rồi, kẻ thù còn rắc những thuốc pháp bồ cóc xuống dưới vực thẳm để cho xác và xương thịt của cha con tan ra tro không ? ... Con có biết chúng làm như thế đã thôi đâu, chúng còn đẩy hàng vạn cân đá xuống dưới vực sâu vì sợ cha con chưa chết hẳn ...

Phương Sách nghiêng răng kêu “còm cộp” nước mắt nhỏ ròng xuống như suối. Tử Vong thuyền chủ cũng khóc sụt sùi. Dị Tú là cái thể dị nhân nghe tới đây cũng phải đứng ngẩn người ra còn thiếu nữ áo xanh cũng nức nở khóc theo.

Tử Vong thuyền chủ lại hỏi tiếp:

- Con có biết con đang nói chuyện với ai không ?

Phương Sách nghe thấy thuyền chủ hỏi như vậy như bị sét đánh ngang tai và cứ đứng ngẩn người ra đó thôi, không biết trả lời như thế nào cho phải.

- Người đó chính là người cha khổ nạn của con bị đẩy xuống dưới vực thẳm sâu muôn trượng, bị ném thuốc pháo xuống thiêu đốt sau lại bị đẩy hàng vạn cân đá xuống chôn sống mà may mắn không chết đấy không ?

Phương Sách khóc òa lên, vội tiến lên một bước ôm chặt lấy Tử Vong thuyền chủ.

Hai cha con ôm nhau khó cłów ... sau khi sống đi chết lại mới tái ngộ nên nước mắt của hai người cứ tuôn ra như thể nước sông Dương tử cuộn cuộn chảy vậy.

Huyền Cốc Dị Tú đứng cạnh đó thấy thế liền hỏi Tử Vong thuyền chủ rằng:

- Tử Vong thuyền chủ chẳng hay thuyền chủ là ai thế ?

- Lão phu ư ? Lão phu là cha của Phương Sách ... đệ tử đích truyền của các hạ đấy.

- Thế còn tên họ của thuyền chủ ?

- Đã không nhắc nhở tới từ lâu rồi.

- Thuyền chủ bị người ta đẩy xuống dưới vực thẳm ở đâu thế ?

Tử Vong thuyền chủ hơi run run nhưng vẫn gượng làm ra vẻ trấn tĩnh và đáp:

- Bây giờ tạm thời không thể nói ra cho các hạ hay biết vội.

- Thế thuyền chủ bị ai đẩy xuống vực thẳm ?

- Cao thủ của đương kim bảy đại môn phái.

Dị Tú ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi tiếp:

- Lúc ấy có ba đứa trẻ còn sống sót. Vậy sao thuyền chủ lại xác định Sách nhi là con của thuyền chủ được ?

Phương Sách nghe thấy sư phụ hỏi như vậy ngăn người ra giấy lát rồi vội buông tay ra lui về phía sau hai bước, hai mắt cứ nhìn thẳng vào mặt của thuyền chủ.

Thuyền chủ vội kêu la:

- Con đừng có nghi ngờ nữa. Trông thấy mặt của con cha đã nhận ra ngay.

Dị Tú lại hỏi:

- Mặt của Sách nhi giống hệt mặt của thuyền chủ ư ? ... Thế mặt thực của thuyền chủ ?

- Không, nó không giống lão phu mà chỉ giống mẹ nó thôi.

- Thế còn hai đứa trẻ kia là những ai ?

- Là con của kẻ thù cũng bị rớt xuống dưới vực thẳm với lão phu một lúc. Chúng là anh em sinh đôi.

- Thuyền chủ lên núi Côn Lôn bắt cóc người thừa kế chương môn của họ nhưng nhận thấy không phải là của mình, thuyền chủ mới lên Huyền Băng Cốc tìm kiếm phải không ?

- Lại còn kiếm thấy thị nữ của nội nhân là người âm ba đứa trẻ bị thương nặng nên con vượn trắng của các hạ mới âm được ba đứa trẻ ấy đi. Sau nữa thị nữ ấy được người khác cứu chữa cho mới thoát chết. Nhờ có y thị, lão phu mới biết lên Huyền Băng Cốc tìm đến các hạ ...

Dị Tú chỉ thiếu nữ áo xanh mà mình đang dắt hỏi tiếp:

- Thuyền chủ định đối xử với con hổ này ra sao ?

Hai mắt bỗng dịu hẳn, mặt lộ vẻ cầu xin, nhưng chỉ nhìn Dị Tú không thôi chứ không nói nửa lời.

Dị Tú thấy vậy liền nói tiếp:

- Đã bốn mươi năm rồi lão phu chưa hề bước chân vào giang hồ nên không biết một tí gì về tình trạng của võ lâm cả. Mãi tới mười ngày trước đây thuyền chủ lên Huyền Băng Cốc tự động nói ra hành vi hung ác và đấu với lão phu một chương rồi.

Lúc ấy lão phu mới có ý tái xuất giang hồ ... mười bảy năm về trước Ảo Ảnh đạo giả, người bạn đại lý chương môn của phái Côn Lôn và cũng là bạn cũ của lão phu hấp tấp lên Huyền Băng cốc một phen. Một năm sau. Một năm sau một tên nội đồng của y ngẫu nhiên được con vượn trắng của lão phu âm tới. Y nói y bị thương nặng và con gái cưng đã ... mất tích ...

Thuyền chủ vội ngắt lời Dị Tú:

- Các hạ đừng nói tiếp nữa ...

- Sao thuyền chủ thương con mình mà không nghĩ tới người khác.

Thuyền chủ rất kích động đáp:

- Lão phu thương con nhỏ này như thương đệ tử của các hạ vậy.

Dị Tú nhìn thiếu nữ áo xanh thấy đôi mắt đen to của nàng đen nhánh và long lánh, vẻ mặt ngây thơ nên lời nói của ông ta nói tới cửa miệng rồi lại nuốt ngược lại không nói nữa

Tử Vong thuyền chủ gây cản đến mình mấy run lấy bấy chỉ sợ Dị Tú nói nốt đoạn cuối cùng. Bây giờ thấy Dị Tú không nói nữa, y mới thở hắt ra một cái mình mấy nhẹ nhõm ngay.

Dị Tú lại ngấm nhìn sắc mặt của thiếu nữ một hồi rồi cau mày khẽ nói:

- Nghiệp duyên ! Nghiệp duyên !

Nói xong ông ta buông tay ra ngay. Thiếu nữ như con chim con về tổ vội nhảy xổ vào lòng của Tử Vong thuyền chủ luôn.

Huyền Cốc Dị Tú bỗng trợn ngược đôi lông mày hiền từ lên và khẽ rú một tiếng rồi nói tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ, chúng ta lại đấu thêm một chương nữa nhé.

- Bồn thuyền chủ rất cảm ơn các hạ đã giữ lời ...

- Lão phu ẩn tích giang hồ mấy chục năm rồi. Thuyền chủ là người đầu tiên chống đỡ nổi chưởng lực của một chưởng của lão phu đây ...

- Bồn thuyền chưởng tự nhận Hỏa Cương chân khí của mình còn kém Lương Nghi khí của các hạ một mức.

Dị Tú ngừng mặt lên trời cười ha hả một cách hài lòng. Tiếng cười của ông ta như rồng lượn trên trời không và mặt nước của sông Dương Tử hình như cũng bị rung động đến gợn những sóng nhỏ lăn tăn.

Trời tối sầm, sóng gió ào ạt kéo tới càng lúc càng mạnh. Đó là triệu chứng của trận giông bão sắp xảy ra.

Giữa giòng sông Dương Tử bỗng có những bóng đen nổi lên chằng chịt, người, thuyền, từng hàng từng đợt một, nổi lên trên mặt nước. Và cả trong rừng cũng có rất nhiều người đang lẳng lặng xuất hiện.

Tử Vong thuyền chủ đã cảnh giác, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi vội đẩy thiếu nữ áo xanh ra khỏi lòng mình và nói:

- Thực nhi, con về ngay đi.

- Không, con phải theo cha !

Thuyền chủ lại nhìn xung quanh một lần nữa, mặt tỏ vẻ lo âu vội nói tiếp:

- Con nên nghe lời cha.

- Không ! Thực nhi phải ở lại giúp cha đánh lui chúng.

- Chúng ... chúng đã tới nơi rồi ...

Mặt biển sặc, thuyền chủ vội vàng nói như vậy, nhưng thoáng cái thôi, sắc mặt của y lại lạnh lùng như trước, ngay hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng sắc bén như kiếm ác độc khôn tả.

Đằng xa bỗng có tiếng người vọng tới:

- Tử Vong thuyền chủ, hiện giờ cả trên bộ lẫn dưới sông chúng ta đều giăng thiên la địa võng rồi, dù người có cánh cũng không thể bay khỏi được nơi đây đâu.

Trong rừng rậm có một số người nhảy ra, ba người đi đầu lại chính là Võ Lâm tam lão, ba vị đại chưởng môn của ba đại môn phái, tiếng tăm lừng lẫy khắp hoàn vũ và đệ tử có khắp thiên hạ.

4. Đại Nghĩa Với Thân Tình

Người lên tiếng nói đó chính là Áo Không đạo giả, chưởng môn của phái Côn Luân. Tiếng nói vừa dứt thì y với những người kia đã ra tới gần giận dữ nhìn thẳng vào mặt Tử Vong thuyền chủ hậm hực nói tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ, mối huyết hải oan cừu của ngươi với phái Côn Luân hôm nay phải dứt khoát cho xong chứ ?

Hình như Tử Vong thuyền chủ đã biết trước rồi nên y vẫn lạnh lùng đưa mắt nhìn những thuyền đậu chằng chịt ở trên mặt sông và Võ Lâm tam lão một cái rồi cất giọng nói nhỏ như tiếng muỗi kêu và lạnh lùng không có một chút cảm tình nào cả mà trả lời Áo Không đạo giả rằng:

- Đừng có nói nhiều nữa, bồn thuyền chủ vui lòng tiếp ngươi ba hiệp.

Tâm Tâm đại sư, chưởng môn của phái Thiếu Lâm chấp tay lên trước ngực niệm Phật hiệu rồi xen lời nói:

- Ngã Phật từ bi nếu thuyền chủ biết hối cải vẫn chưa phải là muộn. Sao thuyền chủ không vớt dao đồ tể đi để tu hành thành chính quả có hơn không ? Qui hồ thuyền chủ tha hết đệ tử của các môn phái ra cải ác qui thiện như vậy ngày hôm nay thuyền chủ sẽ được rút lui ...

Thuyền chủ cười khanh khách rất quái dị đáp:

- Hiện giờ tất cả thiên hạ chỉ có hai người là đủ tư cách giữ nổi bốn thuyền chủ thôi ...

Tam lão nghe thấy đối phương nói như vậy, mặt liền biến sắc. La Liên A Tôn, chương môn phái Võ Đang liền quát lớn:

- Thực là ngôn cuồng và không còn coi ai ra gì nữa. Chả hay người có tài ba gì mà dám làm bộ làm phách ở trước mặt ba chúng ta như vậy ? Hai người có tư cách giữ nổi người ở lại là ai ?

Thuyền chủ ung dung đáp:

- Võ lâm đệ nhất kỳ Huyền Cốc Dị Tú và đệ nhị kỳ.

Mọi người đều kinh ngạc cùng nhìn về phía Phương Sách, bên cạnh hơi khác lạ Phương Sách quay đầu lại nhìn mới hay sự phụ của mình đã đi mất lúc nào không hay.

Chàng kinh hãi thầm đưa mắt nhìn xung quanh một lượt nữa cũng không tung tích của sự phụ đâu cả.

Võ Lâm tam lão đều kinh ngạc vô cùng vì vừa rồi ba người còn thấy bên cạnh Phương Sách có một ông già đang đứng. Cả ba đều hoài nghi ông già ấy là Võ Lâm đệ nhất kỳ nhân Huyền Cốc Dị Tú ? Nhưng bây giờ ông già đã biến mất rồi không ai trông thấy ông ta đi về phía nào hết.

Dị Tú ẩn tích ba mươi năm, nhóm Tam Lão ngoài Áo Không đạo giả ra phải kể tới Tâm Tâm đại sư của Thiếu Lâm là lớn tuổi nhất. Năm đó đã ngoài bảy mươi mới được gặp mặt Dị Tú thôi. Vừa rồi cả hai người Áo Không lẫn Tâm Tâm đại sư đều chăm chú nhìn Tử Vong thuyền chủ lẽ không để ý đến vị kỳ nhân nên bây giờ cả hai đều hối hận thầm.

Tử Vong thuyền chủ lớn tiếng hỏi:

- Ai dám đấu ba chương với bốn thuyền chủ trước ?

Áo Không đạo giả người gầy gò và lùn đã bước ngay ra trước, nghiêng răng kêu “còm cộp”, khiến ai cũng nghe thấy đã biết vị chương môn này đã tức giận đến mức độ nào.

Phương Sách ngạc nhiên bụng bảo dạ rằng:

“Lão đạo sĩ này chắc rất thù hận với Tử Vong thuyền chủ ? Nhưng tại sao y cũng có vẻ coi ta như kẻ thù thế ?” Áo Không đạo giả tiến lên thì Nhị lão lại lui về phía sau ba trượng, mấy chục người theo sau Nhị lão liền đứng quây thành hình bán nguyệt.

Áo Không đạo giả đi đến chỗ giữa đấu trường cách thuyền chủ chừng bảy thước liền đứng yên ngấm ngấm vận chân khí vào hai tay, mặt lộ sát khí và cứ trở mắt lên nhìn vào người của đối phương ...

Tử Vong thuyền chủ buông xuôi hai tay, hai bàn tay hộ pháp của y đỏ hồng dần.

Hai người vận công hành khí khiến các người đứng quanh đó cũng đều nghe thấy rõ mồn một.

Hai người giận dữ nhìn nhau, trận đấu sắp bộc phát đến nơi. Phương Sách đứng cạnh đó gây cản đến máu trong người sôi sùng sục đủ thấy chàng kích động biết bao.

Nhưng chính bản thân chàng thì chàng không hiểu tại sao mình lại bỗng dưng có tâm tính kỳ lạ như thế này, đồng thời chàng cũng nghĩ bụng:

“Nếu lời nói của thuyền chủ là thực thì ông ta là cha ruột của ta trải qua vạn kiếp mà vẫn còn được sống sót. Ông ta đã mang bao nhiêu ân cứu ở trong người lại còn bị bảy đại môn phái vây đánh. Bây giờ là giai đoạn sinh tử của ông ta, ta phải nên bảo vệ cha để báo thù mới phải chứ ?” Chàng càng nghĩ máu trong người càng sôi sùng sục, hai cánh tay đã từ từ đưa lên.

Đang lúc ấy bỗng có một giọng nói rất nhỏ rót vào tai chàng như sau:

- Con phải bình tĩnh trước, lưu ý thân pháp của hai cao thủ tuyệt đỉnh.

Chàng biết ân sư mình đang dùng phương pháp Truyền Âm Nhập Mật cảnh tỉnh mình, chắc sự phụ không muốn dây dưa vào ân oán của giang hồ nên núp ở một nơi gần đây để xem trận đấu.

Nghe thấy sư phụ cảnh cáo như vậy chàng cố trấn tĩnh từ từ buông xuôi hai tay xuống để thần trí khỏi căng thẳng như trước.

Tâm Tâm đại sư với La Liên A Tôn đều là người chưởng môn của một đại môn phái, tuy trong lòng rất phần nộ nhưng vì thân phận địa vị không tiện ra tay trợ giúp đành phải đứng yên ở đó lược trận.

Thấy hai người không ra tay các đệ tử đứng ở phía sau cũng phải đứng yên nốt.

Tử Vong thuyền chủ từ từ giơ hai tay lên trước ngực và liếc nhìn thiếu nữ áo xanh đứng cạnh khẽ dặn:

- Con mau đến đứng ở chỗ cạnh anh con đi.

Thiếu nữ áo xanh nghe thấy thuyền chủ bảo như vậy trong lòng thắc mắc, hai mắt tròn tròn xoe. Thuyền chủ lại nhìn Phương Sách gật đầu ra hiệu, lúc ấy thiếu nữ áo xanh mới chịu đi tới cạnh Phương Sách.

Phương Sách nghe thấy thiếu nữ gọi mình là đại ca cũng phải động lòng thương giơ tay ra khẽ nắm lấy tay nàng ta. Khi chàng đã nắm được bàn tay mềm mại vào trong bàn tay mình rồi liền cảm thấy có một cảm giác rất lạ lùng truyền qua các ngón tay chạy lên trên cánh tay khiến chàng phải rung mình đến thót một cái.

Trong mười tám năm trời ở trong sơn cốc chàng chưa hề tiếp xúc với một người đàn bà nào cả nên chàng nghĩ bụng:

“Có thực cô bé này là em gái của ta không ?” Thiếu nữ áo xanh không để ý đến cử chỉ và thái độ của chàng, chỉ ngơ ngác nhìn chàng và hỏi một cách ngây thơ rằng:

- Có phải đại ca là ...

Phương Sách ngơ ngác đầu khẽ cử động hình như là gật mà cũng hình như là lắc nhưng tai chàng lại nghe thấy có tiếng nói dặn bảo:

“Con mau chú ý vào đấu trường.” Phương Sách vội tuân theo liền tâm thần chăm chú nhìn vào đấu trường, chàng chỉ thấy hoa mắt và nghe thấy có một tiếng kêu “bùng” giữa đấu trường đã có hai luồng kinh phong va đập nhau, cát bụi bay mù mịt, và hình như thấy hai cái bóng người đã đấu với nhau hai chuồng nhanh như điện chớp. Dư lực của chuồng phong vẫn còn quay tít hoài một lát sau mới im hẳn và cát bụi mới lắng hẳn xuống.

Thì ra hai vị cao thủ cái thế đã đấu với nhau xong hiệp thức nhất. Tử Vong thuyền chủ vẫn đứng yên, vẻ mặt kiêu ngạo, còn Áo Không đạo giả thì mặt hơi biến sắc, một góc áo bào hình như bị cháy xém.

Quần hùng đứng quanh đó đều kinh hãi thâm. Phương Sách lại nghe thấy sư phụ nói vọng tới:

”Con đã trông thấy rõ chưa ? Vừa rồi sư phụ biết con nóng lòng sốt ruột ... thảo nào Tử Vong thuyền chủ dám coi thường quần hùng của thiên hạ như thế. Chuồng lực của thuyền chủ xử dụng là Hỏa Cương chân lực đấy ! À, sư phụ đã nhớ ra rồi, trong Vạn Niên Bí Lục có ghi rằng:

”Ở dưới núi lửa Chuẩn Cát Nhì tại tỉnh Tân Cương có một giống khủng long, trong óc những con khủng long đó có một hạt châu tên là Hỏa Châu.

Hỏa Châu này là do nó hít hơi nóng của núi lửa hàng nghìn năm mới kết thành. Vậy muốn luyện môn Hỏa Cương chân lực thì phải kiếm được hạt Hỏa Châu ấy, mỗi khi luyện tập cứ hít hơi nóng của Hỏa Châu đó vào trong người mình. Có như thế mới luyện thành công được môn chân lực này” ... nên sư phụ đoán chắc sau khi bị người ta đẩy xuống dưới vực thẳm, Tử Vong thuyền chủ thế nào cũng được kỳ ngộ ... ” Nói tới đó, ông ta ngừng giây lát rồi mới nói tiếp:

“Con mau để ý nhìn xem Áo Không đạo giả đang vận công lực kia.Ồ ... sư phụ dám chắc nội tạng của y đã bị thương, nhưng vì bản sắc của con nhà võ vì tên tuổi và địa vị nên vẫn phải đánh liều dù chết vẫn phải bất chấp. Con xem y đã chuẩn bị đấu chuồng thứ hai đấy.” Thấy sư phụ nói như vậy Phương Sách vội chăm chú nhìn quả nhiên chàng thấy Áo Không đạo giả đang nghiêng rằng mím môi tiến lên, mặt vẫn làm ra vẻ thần nhiên, nhưng bước đi của y đã có vẻ nặng nề, người sành điệu chỉ thoáng trông cũng biết y đã bị thương nặng rồi.

Tử Vong thuyền chủ cười nhạt, nói tiếp:

- Bỗng thuyền chủ đã nương tay rồi người có mau bước đi không ?

Y chưa nói dứt thì Áo Không đạo giả đã nổi giận gơ song chưởng lên bổ mạnh luôn một thế. Sau một tiếng kêu “bùng” hai người lại lui về phía sau như trước. Lần này Áo Không đạo giả bước đi loạng choạng, mặt đã tái mét nửa chiếc áo đạo bào dưới đã bị cháy xém.

Hai người chưởng môn kia thấy thế cau mày lại muốn tiến lên chống đỡ hộ nhưng thân hình của họ chưa cử động thì Áo Không đạo giả đã hay biết vội xua tay ngăn cản, hai người chưởng môn thấy thế đành thở dài nhắm mắt lại không dám tiến bước nữa.

Trận đấu này kết quả đã cho ta biết rõ sẽ thành tấm thảm kịch như thế nào. Nhị lão động lòng thương chỉ gơ tay lên che mặt thôi, các đệ tử môn hạ của phái Côn Lôn đều cúi đầu xuống không nói năng gì ...

Còn Tử Vong thuyền chủ, đôi mắt vẫn sắc bén, mặt càng vênh váo thêm.

Hai người lại đứng đối diện nhau từ từ vươn vai ngấm ngầm vận công lực. Trong khi ấy Áo Không đạo giả đã mất thăng bằng nên người y cũng hơi lảo đảo, nhưng y vẫn nghiêng rằng mím môi miễn cưỡng vận luồng chân khí cuối cùng ra để đấu chưởng thứ ba.

Phương Sách thấy trong người nóng như lửa thiêu. Lưỡng Nghi cương khí của chàng bỗng tự dưng dồn cả ra hai tay và muốn ra tay tượng nghĩa, nhưng lúc ấy chàng lại thấy Nhị lão ôm mặt, môn hạ đệ tử của các đại môn phái đều cúi gằm mặt xuống và đồng thời chàng còn thấy thuyền chủ với Đạo Giả đã gơ chưởng lên tấn công nhau rồi. Chàng vội phi thân lên gơ chưởng nhằm vào giữa chưởng lực của hai người chặt xuống một thế. Sau một tiếng kêu “Bùng”, chưởng phong kinh lực của ba người đều dồn lên thực cao thực mạnh. Áo Không đạo giả đã được Phương Sách ôm nhảy ra ngoài xa hai trượng.

Nhị Lão hoảng sợ vô cùng vội mở mắt ra nhìn nhưng không thấy xác của Áo Không đạo giả nằm ở đó, trái lại chỉ thấy Tử Vong thuyền chủ bị đẩy lui sáu bảy bước, hai mắt tròn tròn xoe nhìn thẳng vào một thiếu niên anh tuấn đứng gần đó.

Chỉ trong chớp mắt Áo Không đạo giả đã từ cái sống chuyển sang cái chết, từ cái chết lại chuyển đến cái sống, chuyển luôn một vòng như vậy. Mọi người đều đưa mắt nhìn Phương Sách.

Phương Sách rất hổ thẹn cúi đầu xuống chứ không dám ngẩng mặt lên nhìn Tử Vong thuyền chủ nữa ...

Đệ tử của phái Côn Lôn liền chạy lại đỡ Áo Không đạo giả, còn Tử Vong thuyền chủ nhắm nghiền hai mắt lại và ứa hai hàng lệ ra luôn.

Phương Sách đau lòng vô cùng, hai hàng lệ từ từ chảy trên gò má, trong đầu óc của chàng lúc này rất phức tạp, không biết lo phải hay trái !

Chàng bỗng nghe thấy giọng nói rất khích động của sư phụ rót vào tai rằng:

“Con ! Con đã làm một việc rất có ý nghĩa và cũng phạm một lỗi lầm lớn ... đứng về lập trường đạo nghĩa thì con đã làm đúng, nhưng đứng về lập trường hiếu đạo thì con đã lầm lỡ ... nhưng sư phụ vẫn khen ngợi con đã làm một việc đạo nghĩa kia ... ” Tử Vong thuyền chủ bỗng kêu rú một tiếng rất thảm khốc rồi quay mình chạy thẳng xuống dưới sông. Nhị Lão thấy thế đồng thanh quát tháo:

- Người chạy đi đâu ?

Mọi người cũng vội xông lên, giàn người ở bờ sông có chừng bốn năm chục đi đầu là một đại hán cũng đều chạy lại đồng thanh quát lớn:

- Mau trả đoàn chủ cho chúng ta.

Thì ra những người ở giữa sông chạy tới chính là đệ tử của Thất Sát Đoàn biệt hiệu là Thập Nhị Sát Đoàn chủ của chúng vừa bị bắt cóc ở trên miền thượng du.

Tử Vong thuyền chủ giận dữ rú lên một tiếng rất kinh hồn động phách, khiến ai nghe cũng phải sồn lòng rồn tóc gáy và y múa tít song chưởng tấn công luôn mấy chưởng rất lợi hại. Tiếng kêu la khóc lóc thảm khốc nổi lên ngay bóng người loạn xạ chỉ trong nháy mắt trên mặt bãi cát đã có xác người nằm ngổn ngang, những đồng thịt dính đầy máu tươi chồng chất. Thập Nhị Sát của Thất Sát Đoàn đều bị đánh chết hết.

Mấy chục đệ tử của Thất Sát Đoàn thấy vậy đều quát tháo xông lên, kẻ vung đao người dùng côn, cũng có kẻ dùng sắt và đá đều xông cả ra vây đánh Tử Vong thuyền chủ.

Tử Vong thuyền chủ tựa như một con dã thú điên cuồng gào rú luôn mồm, tả chưởng tấn công lia lịa còn hữu chưởng thì ném một chùm ám khí dị hình ra. Bọn người kia liều kêu la thảm khốc, tức thì chỉ trong nháy mắt mấy chục cái bóng người đều nằm lả ra đất hết, thế là trên bãi cát ở gần bờ sông lại có thêm mấy chục oan hồn.

Tâm Tâm đại sư thấy thế mồm niêm phật hiệu, vẻ mặt rầu rĩ đau lòng khôn tả, vội tiến lên ngăn cản lối đi của Tử Vong thuyền chủ, La Liên A Tôn cũng giận dữ hét lớn theo sau xông lên luôn. Đệ tử của các môn phái ở bốn mặt, tứ phía xông lại bao vây chặt lấy Tử Vong thuyền chủ.

Cách mặt sông không đầy mười trượng mà Tử Vong thuyền chủ không sao chạy xuống dưới sông được.

Tâm Tâm đại sư với giọng run run khẩn:

- Ngã Phật từ bi, đệ tử phải khai sát giới đây !

Thế là Nhị lão một trước một sau cùng giở công lực tuyệt đỉnh của bốn môn ra xông lại tấn công. Lúc này có lẽ Tử Vong thuyền chủ đã mệt mỏi nên y chống đỡ đã có vẻ khó khăn lắm.

Ba cái bóng người ở trên bãi cát cứ chạy vòng quanh, cát bụi bay mù mịt bốc lên tận trời xanh, đủ thấy trận đấu kịch liệt biết bao !

Phương Sách đứng ở đó run rẩy, nhưng hai mắt vẫn không rời trận đấu.

Một giờ ... hai giờ, thời giờ trôi chảy rất nhanh, Phương Sách cảm thấy nóng lòng sốt ruột vô cùng nhưng bốn bề yên tĩnh, nước sông mênh mông, chàng biết kể lể cùng ai ? Chàng chỉ mong tiếng nói của sư phụ lại rót vào tai như trước để chỉ thị cho mình nên làm như thế nào, nhưng chàng đợi mãi cũng không nghe thấy tiếng của sư phụ nữa.

Lại qua được một tiếng đồng hồ nữa, bóng người trong trận đấu không nhanh như trước nữa, tâm tình của mọi người cũng nặng trĩu theo. Tử Vong thuyền chủ chân tay đã lúng túng, hình như sắp bị bại trận đến nơi rồi.

Phương Sách thấy thế máu trong người sôi sùng sục, chàng biết mình đã làm cho cha mình đau lòng nên cha mình có bị đánh bại là do hành động của mình vừa rồi mà nên hết. Chàng lại nghĩ tới mẹ mình bị hiếp dâm và bị giết chết, cha thì bị người đuổi đánh ... Tuy chàng không hiểu tại sao lại có tấn thảm kịch ấy nhưng dù sao tình cốt nhục vẫn nặng hơn nên chàng cứ quan tâm đến sự an nguy của Tử Vong thuyền chủ luôn luôn.

Chàng bỗng giật mình kinh hãi vì thấy Tử Vong thuyền chủ người bỗng lão đảo hình như sắp bị nhị lão đả thương đến nơi ? Chàng không sao nhìn được nữa, trống ngực chàng đập mạnh thêm, vội vận công dồn sức vào hai cánh tay để định xông lên cứu Tử Vong thuyền chủ, thì bỗng bên tai lại có tiếng nói rót vào:

- Con nên bình tĩnh một chút !

Phương Sách giật mình đến thót một cái nhưng lửa trong người vẫn sôi sùng sục.

“Con là người giàu tình cảm, dễ xúc động, nên con phải lạnh lùng và bình tĩnh mới được ... ” Phương Sách nghe thấy tiếng nói ấy của sư phụ lại càng mũi lòng thêm và khích động khôn tả. Lúc ấy chàng đã thấy Tử Vong thuyền chủ loạng choạng như suýt ngã ...

“Bây giờ con có thể phát động được rồi !” Phương Sách bỗng rú lên một tiếng thật dài và rất thảm khốc, thân hình của chàng lên trên cao phi luôn vào trong trận đấu, song chưởng tấn công tới tấp. Chàng đã dùng Lương Nghi chân khí ra đẩy cho nhị lão, kinh hoàng và phải nhảy lui về phía sau mấy bước.

Tử Vong thuyền chủ liếc nhìn Phương Sách rất nhanh rồi nhảy vọt qua đầu mọi người, phi thân vào lòng sông mất dạng.

Tử Vong thuyền chủ Hồn Thế Ma Vương nhờ có Phương Sách cứu viện đã đào tẩu rồi mọi người đều cả kinh và nhìn thẳng vào mặt Phương Sách.

Phương Sách hổ thẹn cúi đầu xuống, không biết nói năng như thế nào cho phải, thì bên tai lại có tiếng nói:

“Con đã hiểu lầm ý nghĩa lời nói của sư phụ ... ” Nhị lão mặt biến sắc, sát khí đằng đằng, mọi người cũng giật dử vô cùng đều xông lại bao vây chặt lấy Phương Sách.

Phương Sách bỗng ngừng đầu lên vẻ mặt bất kiên nại, chàng đứng vững như núi thái sơn hình như đang đợi chờ sự kết quả rất khốc liệt xảy đến.

Nhị lão liền hỏi:

- Cậu có biết y là một Ma Vương giết người như giết sâu bọ không ?
- Có biết !
- Cậu có biết y đã bắt cóc vô số thanh niên nam nữ vô tội đấy không ?
- Biết !
- Cậu có biết y đã tạo nên bể máu mưa tanh, gây nên bao tai kiếp cho giang hồ không ?
- Biết !
- Cậu có biết người trong võ lâm ai ai cũng tức hận y cực độ không ?
- Biết !

Lúc này giọng nói của Phương Sách đã khàn khàn rồi.

- Cậu có biết ai ai cũng muốn giết cho được y mới hả dạ không ?
- Biết !
- Thế tại sao cậu lại còn giải vây cho y đi ?

Chàng nức nở khóc, nước mắt chảy ra như mưa chứ không sao trả lời được.

- Cậu với y có liên quan gì phải không ?
- ...
- Y là người thế nào của cậu ?
- Ông ta là thân phụ của tiểu bối.

Phương Sách nghiêng răng mím môi trả lời được một câu như trên nhưng chàng lại ưỡn ngực lên cương quyết nói tiếp:

- Đệ tử chỉ cầu chết ngay tại đây để được chuộc tội thôi !

Quần hùng nghe thấy chàng trả lời như vậy ai nấy đều yên lặng như tờ. Một lát sau bỗng có tiếng kêu la:

- Chiếc thuyền Tử Vong lại xuất hiện đấy !

Quần hùng giật mình kinh hãi vội quay đầu lại nhìn.

Trên sông Dương Tử, sóng nổi lên cuộn cuộn cao như một cái tháp, một cái bóng đen dị hình rất nhanh nổi lên và đem theo một ngọn sóng cao chọc trời. Tiếp theo đó lại có tiếng mái chèo bơi rất nhanh xen lẫn tiếng kêu la thảm khóc, trong bóng tối bốn bề yên lặng những tiếng kêu và tiếng động đó càng làm cho người ta kinh khủng thêm.

Nhị lão bỗng quay lại ra lệnh cho các đệ tử:

- Mau lặn xuống đáy nước, cố bắt cho được chiếc thuyền Tử Vong !

Mấy chục đệ tử đều nhảy xuống dưới nước, những người này là đã được chọn lựa hàng trăm người mới tuyển một, nên tài bơi lội của họ rất cao cường.

Nhị lão nhảy lên chiếc thuyền không, đậu ở gần đó rồi thúc thuyền đi ra giữa sông luôn.

Cái bóng đen dị hình kia đi nhanh như điện chớp tiến thẳng xuống dưới miền hạ du.

Quần hào ở trên bờ vừa chạy vừa reo hò đuổi theo.

Trên mặt sông lại có những ván thuyền nổi lênh đênh, xác thuyền lộn ngược, xác người nổi lênh đênh trên mặt nước. Có kẻ bị thương chưa chết vẫn còn kêu la rên rĩ, hiển nhiên vừa rồi Tử Vong thuyền chủ đã giở sát thủ rất thần bí tàn khốc và xảo quyệt nên những người đó mới bị đá thương và bị giết chết nhiều như vậy.

Tiếng người ở trên bờ lại ồn ào như họp chợ và họ đang bận rộn vì cứu thương ...

Phượng Sách ngơ ngác nhìn trời không đứng chờ người ra như tượng gỗ, thì bên tai lại bỗng có giọng rất êm dịu và ngọt ngào khẽ gọi:

- Đại ca !

Phượng Sách giật mình kinh hãi vội quay đầu lại trông thấy thiếu nữ áo xanh đang trợn tròn xoe đôi mắt lóng lánh và rất to lên ngăn người ra nhìn mình và hỏi:

- Cha đi rồi ư ?

- Đi rồi !

Bỗng có tiếng áo bay trước gió phấp phật nổi lên, Phượng Sách vội trở mắt lên nhìn mới hay Huyền Cốc Dị Tú đã xuất hiện ở trước mặt, chàng hoảng sợ vội quỳ ngay xuống đất nói:

- Tội của đệ tử đáng chết muôn lần !

Dị Tú đỡ chàng dậy mà an ủi rằng:

- Con đừng nói thế ! Đến giờ sư phụ vẫn chưa thể phán đoán được con làm như thế là đúng hay là lầm lỡ !

- Đệ tử không nên ...

- Con nên hiểu người võ lâm chúng ta phải trọng tín nghĩa, biết phân biệt ân oán chỉ một mối ân nho nhỏ cũng phải gắng đền cho được vì một lời chính nghĩa dù có phải hy sinh đến tánh mạng cũng không từ nan. Thù giết cha thì dù phải hủy gia cũng phải trả cho được, còn tình lý ở bên trong mỗi người một khác, nếu ta có khăng khăng giữ đúng nếp thì ta sẽ ở trở nên giang hồ bại hoại ngay. Người đại nhân đại nghĩa đại dũng biết rõ lợi hại trọng khí tiết, việc gì là chính nghĩa ta không cần nghĩ đến mình mà chỉ nghĩ đến người, không nên nghĩ cá nhân mà chỉ nghĩ đại chúng đấy mới phải là người thánh hiền. Con là người có mưu lược có can đảm lòng lại nhân đức bác ái, nghĩa khí lắm lắm, sư phụ chỉ mong con nên nghĩ đến người mà đừng nghĩ đến mình, vì đại chúng chứ đừng vì cá nhân.

Phượng Sách càng nghe càng bàng hoàng sợ. Dị Tú lại nghiêm nghị nói tiếp:

- Sư phụ nuôi dưỡng và dạy dỗ con từ hồi nhỏ đến giờ, mười tám năm nay theo tình lý biện thời đã tỏ rõ, giang hồ sắp lại có tai kiếp, sau này con sẽ phải gánh vác nhiệm vụ rất nặng. Sư phụ chỉ mong con hãy cố gắng gánh vác.

Phượng Sách ngạc nhiên và hoài nghi không hiểu tại sao ngày hôm nay sư phụ lại nói những lời lẽ ấy.

Dị Tú lại nói:

- Sư phụ đã khổ tâm đêm nay đưa con ra ngoài giang hồ ... để con tự đảm nhiệm lấy ...

Phượng Sách kinh hoàng hỏi:

- Sư phụ muốn ...

- Sư phụ sẽ đi đây !

- Cho đệ tử theo với !

- Sư phụ sẽ trở về Huyền Băng Cốc.

- Đệ tử cũng theo sư phụ về Huyền Băng Cốc.

- Không được ! Con còn có tương lai rạng rỡ con phải gánh vác sự an nguy của võ lâm.

Phương Sách rầu rĩ ứa nước mắt ra. Dị Tú liếc nhìn thiếu nữ áo xanh rồi khẽ vuốt tóc nàng và nói với Phương Sách tiếp:

- Con phải trông nom cô bé này !

Thiếu nữ áo xanh bỗng kéo tay áo Dị Tú và khẽ nói:

- Lão bá bá đừng đi nữa, đời của Thục nhi khổ lắm ...

Huyền Cốc Dị Tú thở dài một tiếng lẩm bẩm nói:

- Việc gì ở trên đời cũng có định số hết !

Phương Sách thắc mắc hỏi:

- Sư phụ, đệ tử với Tử Vong thuyền ...

Không đợi chờ chàng nói dứt, Huyền Cốc Dị Tú đã đỡ lời:

- Lời nói của sư phụ đã nói hết rồi, một đằng là đại nghĩa một đằng là thân tình, tùy ý con lựa chọn ... Nếu có việc gì nghi nan không sao giải quyết được lúc ấy hãy đến Huyền Băng cốc kiếm tạ. Vừa nói đến chữ “ta” thì ông ta đã đi ra ngoài xa mười trượng và chỉ trong nháy mắt đã mất dạng luôn. Phương Sách rầu rĩ quỳ xuống vái theo về hướng đó. Thiếu nữ áo xanh cũng vái theo luôn. Vái lại xong cả hai cùng đứng dậy ngơ ngác. Mặt sông mênh mông, xa xa chỉ còn là một làn chỉ trắng ở chân trời.

Phương Sách suy nghĩ lại hành vi của mình, một nghi vấn nổi lên trong đầu óc của chàng, trước tiên là Tử Vong thuyền chủ tội ác tày trời, ai ai cũng muốn giết chết ông ta mới hả dạ, nhưng ông ta lại là cha mình, thân tình và đại nghĩa bên nào nặng bên nào nhẹ ? Sư phụ bảo mình tự phân minh lấy và tự lựa chọn lấy. Tên thật của Tử Vong thuyền chủ là gì ? Ông ta làm việc gì mà khiến bảy đại môn phái của võ lâm đánh đuổi chém giết như vậy ? Mẹ đẻ ra ta là ai ? Có thật đã bị người hãm hiếp rồi giết chết không ? Sư phụ đã trao Hồn Thế Ma Vương vào tay ta, nếu quả thật ông ta là cha ta, biết làm sao đây ? Nhưng lúc này lòng ta đang mâu thuẫn biết xử trí như thế nào mới phải ? Nhất là sư phụ nói:

“Lúc ấy có ba đứa con nít, vậy trong ba đứa con nít ấy ai là con của Tử Vong thuyền chủ ... ” Chàng đang suy nghĩ thì thiếu nữ áo xanh đứng cạnh đã lên tiếng hỏi:

- Tên của đại ca là gì thế ?

Phương Sách liền nói tên họ cho nàng biết, rồi chàng lại hỏi thiếu nữ:

- Từ bán đảo Giang Âm cô cứ theo chúng tôi mãi cho tới nơi đây phải không ?

- Cha bảo làm như vậy.

- Sao cô không theo cha xuống thuyền một thể ?

- Từ trước tới nay em vẫn ở trên đảo này chứ chưa xuống thuyền bao giờ.

Phương Sách ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Cô chưa xuống dưới thuyền Tử Vong bao giờ ư ?

- Vâng, cha không cho em xuống.

- Vậy cô ở đâu ?

- Em ở trong một cái hang động gần đây. Đại ca chúng ta đi tới hang động ấy đi !

Nơi đó thích thú lắm, có con Hốt hốt trắng (như khỉ đột), nó vẫn chơi đùa và nghe em sai bảo.

Nàng vừa nói vừa dắt Phương Sách đi vào trong rừng.

Phương Sách nóng lòng sốt ruột muốn xem kết quả của quần hùng theo dõi thuyền Tử Vong ra sao nhưng chàng lại thấy thiếu nữ áo xanh chân thành mời mình như thế lại không nhẫn tâm làm mất lòng nàng ta.

Trong khi Dị Tú nói chuyện với Áo Không đạo giả, chàng đã biết thiếu nữ này không phải là con gái của thuyền chủ, vậy thân thế và lai lịch của nàng ta ra sao ?

Chàng không sao biết được, liền nghĩ bụng:

“Có lẽ thân thể lai lịch của cô bé ngây thơ này cũng huyền bí như thân thể và lai lịch của ta, vậy bên trong còn có một mối huyết thâm cừu nữa ... ” Với bàn tay mềm mại, thiếu nữ lôi kéo Phương Sách chạy nhanh như bay, xuyên rừng, vượt suối, lên núi, xuống đèo, chỉ trong giây lát đã tới một sườn núi thẳng tuột ở cạnh bờ sông. Phương Sách vội nhìn xuống miền hạ du thấy hình bóng của những chiếc thuyền lênh đênh trên mặt sông, sự lo âu lại nổi lên trong đầu óc chàng ngay.

Thiếu nữ áo xanh ngừng mặt lên nhìn Phương Sách một hồi, rồi thủng thẳng nói:

- Mặt của đại ca đẹp lắm ...

Phương Sách nghe nói, mặt đỏ bừng, ngượng vô cùng. Thiếu nữ thấy thế ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sao bỗng dưng đại ca lại đỏ mặt tía tai như thế ?

Phương Sách càng khó trả lời thêm thì thiếu nữ đã kêu “ủa” một tiếng và nói tiếp:

- Đại ca trách tiểu muội phải không ? ...

Nói tới đó, hai mắt của nàng đã đỏ ngầu, và rầu rĩ như muốn khóc, Phương Sách thấy thế vội thấu tâm thần. Sự thật chàng thấy cô bé ngây thơ như vậy cũng yêu lắm, nên chàng vừa cười vừa đáp:

- Đại ca không giận hiền muội đâu. Hang động của hiền muội ở đâu thế ?

Thiếu nữ áo xanh thấy chàng hỏi như vậy lại tươi cười ngay, liền chỉ tay xuống dưới sườn núi và đáp:

- Ở dưới kia kìa !

Nàng vẫn nói tiếp, nhưng vì nàng nói khẽ quá, và cũng từ trên không bỗng có tiếng nói vọng tới như sau:

- Đã bắt được Tử Vong thuyền rồi ...

Phương Sách giật mình đến thót một cái, không kịp gọi thiếu nữ áo xanh, đã vội phi thân chạy ra ngoài bãi cát.

- Đại ca làm gì thế ? ...

Thiếu nữ áo xanh vừa đuổi theo, vừa kêu gọi như vậy ...

5. Thư Sinh Mặt Lầm Lì

Đã đón bắt được Tử Vong thuyền rồi ...

- Mau tung lưới Thông Thiên ra đi ...

- Mau ném Lôi Hỏa đạn ...

- Bịt lấy cửa sông mặt Tây. Mau đừng cho nó chạy thoát.

Tiếng người kêu la như trên, vang cả một góc trời. Thuyền bè đi lại trên mặt sông như thoi đưa, loạn xạ vô cùng.

Phương Sách với thiếu nữ áo xanh chèo một chiếc thuyền không đi như bay tiến xuống miền hạ du. Thiếu nữ áo xanh Giang Tinh Thục, vẻ mặt nghi ngờ, nhìn vào đám người với thuyền đang nhôn nhao xáo trộn, với giọng thắc mắc hỏi Phương Sách rằng:

- Tại sao chúng lại chặn bắt Tử Vong thuyền, đuổi giết cha như thế ?

Nghĩ đến thân thể mình, Phương Sách mũi lòng, ứa nước mắt ra, nhưng nhất thời không biết trả lời Tinh Thục như thế nào cho phải ?

Tinh Thục thấy vẻ mặt của Phương Sách như vậy, hình như đã hiểu biết tâm sự của chàng nên nàng cũng tỏ vẻ rầu rĩ, nhưng rất tự tin, nói tiếp:

- Hừ ! Tha hồ chúng đông người và tài ba đến đâu cũng địch không nổi cha đâu !

Nghe thấy nàng nói như thế, Phương Sách có vẻ phần chấn, vô hình chung chàng đã quan tâm đến sự an nguy của Tử Vong thuyền chủ.

Trên bề cả, chỗ cửa sông Dương Tử, sóng gió rất to một đám thuyền quây chặt lấy một hình gì bình bán nguyệt đang nổi lênh đênh trên mặt nước, lưới và xích sắt man như mạng nhện bao trùm kín vật nọ. Có lẽ Tử Vong thuyền không sao chạy thoát được nữa.

Phương Sách muốn xông vào trong đám đông, nhưng chàng lại cảm thấy xông vào như thế không tiện, nên chàng vội lái thuyền vòng ra bên ngoài.

Đột nhiên, có tiếng cười kêu như xé vải nổi lên. Tiếng ồn ào của mọi người đều im lặng ngay, hình như giữa mặt đất bỗng có một vòi nước phun lên rửa và làm trôi sạch hết những tiếng kêu của mọi người. Trong lúc tiếng kêu chưa dứt, quần hùng đang ngăn người ra, thì trên đỉnh vật hình bán nguyệt bỗng có một bóng người vừa gầy vừa xao xuất hiện, đứng sừng sững ở trên đó, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, lưới và xích sắt bị đứt hết rồi rớt cả xuống dưới bể. Bỗng có một tiếng nói khê như tiếng muỗi kêu, nhưng khi lọt vào tai mọi người lại lạnh lùng và kêu như tiếng sấm động. Thì ra người ấy đã lên tiếng nói:

- Các ngươi không tự lượng sức khỏe của mình, dám chặn bắt Tử Vong thuyền của ta. Nếu các ngươi còn không tránh ra, bốn thuyền chủ sẽ làm cho ba nghìn cái xác nổi lênh đênh, và sóng máu vọt cao mười trượng ở chỗ cửa bể này ngay ! Nhưng tiếc thay, các ngươi lại không đủ ba nghìn người, hà hà ...

Thấy thân hình của Tử Vong thuyền chủ thần xuất quỷ mạt như vậy, quần hùng đều kinh hoảng, mất hết vẻ kiêu ngạo, tên nào tên nấy đều đứng thừ người ra, nhưng chỉ thoáng cái thôi, chúng đã trấn tĩnh được ngay, liền quát tháo, nổi giận. Mấy chục cái bóng người nhảy lên trên cao, rồi nhằm người đứng ở trên đỉnh vật hình bán nguyệt kia đâm bổ xuống tấn công.

“Ào ào ... ” một ngọn sóng nổi lên cao chọc trời, Tử Vong thuyền liền chìm xuống dưới đáy biển biến mất. Tử Vong thuyền chủ với mấy chục cái bóng người cũng bị làn sóng ấy lôi cuốn đi luôn.

Nhị Lão đồng thanh quát bảo:

- Các đội thuyền mau tản mác ra và đuổi theo truy kích !

Những chiếc thuyền đang quây quần được lệnh đều tản mác ra tứ phía. Quần hùng chăm chú nhìn xuống dưới nước, sóng vẫn cuộn cuộn, trên mặt bể, ngoài sóng và nước ra, người ta không còn trông thấy tung tích của Tử Vong thuyền đâu nữa. Một lát sau, có mấy chục cái bóng người ở dưới nước nhô lên, thưa với Nhị Lão rằng:

- Tử Vong thuyền đã lặn xuống dưới đáy bể rồi !

Nhị Lão liền hỏi:

- Sao các ngươi không tiếp tục theo dõi ?

- Tử Vong thuyền lặn nhanh lắm, và xung quanh chiếc thuyền có những xoáy nước rất mạnh, không sao lại gần được.

- Có trông thấy rõ hình dáng của nó không ?

- Không trông thấy rõ, chỉ hơi trông thấy cái bóng của nó thôi !

- Giống hình cái gì ?

- Một cái bóng đen lù lù, to lắm ... có thể thôi.

- Tại sao không dùng Lôi Hỏa đạn để đối phó ?

- Xoáy nước cứ đẩy mạnh về phía chúng tôi, chỉ sợ dùng Lôi Hỏa đạn đã không phá vỡ nó, trái lại người mình lại bị thương trước ...

Nhị Lão nghe nói liền cúi đầu suy nghĩ.

Nửa tiếng đồng hồ đã qua ... một tiếng đồng hồ cũng đã qua ... trên mặt bể vẫn yên lặng như tờ. Có lẽ Tử Vong thuyền đã chạy mất dạng thật rồi. Quần hùng nản chí vô cùng, đều quay thuyền trở lại, trở về mạn ngược.

Nhị Lão thấy thế đau lòng vô cùng, vì điểm lại số người và thuyền thì hình như chỉ còn có một phần ba thôi. Xác người và xác thuyền nổi lềnh bềnh trên mặt nước, đâu đâu cũng có. Những người và thuyền còn lại đó đều là đệ tử của Tam Lão, còn các đệ tử của những môn phái khác thì không thấy một người nào, có lẽ trong lúc truy kích, giữa đường họ đã quay trở lại rồi.

Phương Sách từ từ chèo thuyền theo sau, không dám tới gần quần hùng. Tĩnh Thục hớn hỏ nói:

- Đại ca, tài ba của cha lợi hại thật, đã đánh bại bọn chúng rồi.

Bỗng nghĩ tới một việc, Phương Sách vội hỏi:

- Hiền muội có biết cha đi đâu không ?

Tĩnh Thục đáp:

- Tiểu muội không biết. À ... có một lần cha có nói cho tiểu muội hay, hình như cha đi đến một hòn đảo ở một nơi rất xa.

- Đảo ấy ở đâu ?

- Ở một nơi xa lắm !

- Cha có thường đến thăm hiền muội không ?

- Cứ nửa tháng cha đến thăm tiểu muội một lần, mỗi lần tới hể nào cũng đem đến cho tiểu muội rất nhiều võ trai võ hên đẹp lắm. Những võ trai võ hên ấy hiện đang ở trong hang động. Lát nữa đại ca tới đó, tiểu muội sẽ lấy ra cho đại ca xem ... Cha đã nói, chờ tiểu muội lớn. Ừ ... lớn như đại ca vậy, sẽ dắt tiểu muội đi tới cái đảo ấy. Chắc cái đảo ấy có nhiều trò chơi lắm, phải không đại ca ?

Nàng càng nói càng có vẻ thích thú, Phương Sách đang suy nghĩ về câu nói đầu tiên của nàng, nên chàng hỏi tiếp:

- Mỗi lần cha đến thăm hiền muội ở lại bao lâu ?

- Ở lại ba ngày, ngày nào cũng dạy cho tiểu muội võ công.

Phương Sách nghe tới đó liền nghĩ bụng:

"Nửa tháng mới khứ hồi được, và còn ở lại nơi đây ba ngày. Như vậy hòn đảo mà Tử Vong thuyền đi đó chắc cũng không xa đâu, nhưng cũng không gần lắm." Chàng lại đoán chắc vô số thanh niên nam nữ bị bắt còn đều bị giam giữ ở trên đảo. Nghĩ đến lời nói của sư phụ, chàng lại đoán Tử Vong thuyền chủ bắt cóc những thanh niên ấy đi tới đó là có một âm mưu lớn để gây tai kiếp cho võ lâm ... Vì những vấn đề trên, chàng bỗng quyết định thế nào cũng đi dò thám hòn đảo thần bí ấy một phen.

Tĩnh Thục bỗng chỉ tay về phía trước la lên:

- Đại ca mau xem, họ đã lên chỗ hồi nãy đánh nhau với cha đấy.

Phương Sách ngừng đầu lên nhìn, mới hay đã tới Sùng Minh đảo rồi. Nhị Lão đang dẫn các môn hạ đệ tử lên bờ, và kiểm soát những xác nằm ngổn ngang ở trên đó, hình như muốn tìm kiếm cái gì thì phải.

Tĩnh Thục nói tiếp:

- À, em biết rồi chúng đang xem xét ám khí của cha xử dụng đấy. Ám khí ấy thích thú lắm, cha đã dạy em xử dụng rồi. Và còn cho em mấy mũi để phòng thân đấy.

Đây đại ca xem.

Nàng vừa nói vừa móc túi lấy một vật gì như sao bạc ra ném cho Phương Sách.

Bắt lấy vật ấy, Phương Sách nhìn kỹ mới hay đó là một miếng gang nho nhỏ, dài chừng ba tấc, hai đầu bén nhọn và có rất nhiều móc nhỏ trông như một chiếc thuyền nhỏ vậy.

Đáy thuyền cũng bén nhọn như một lưỡi dao, ở giữa có một cái cột buồm bằng đồng vàng, cao chừng ba tấc, trên cột có buộc lá cờ bằng lĩnh trắng dài chừng một tấc.

Trên lá cờ có thêu một sợi xích sổ vào một cái sọ trông như trò chơi trẻ con vậy.

Dưới mắt của người nhà nghề, khí giới quái dị này của Tử Vong thuyền chủ oai lực rất phi thường. Chiếc thuyền bằng gang dài ba tấc này xung quanh mép thuyền đều là lưỡi dao, mũi thuyền là móc, cột buồm là kim, bốn mặt đều có lưỡi dao sắc bén như vậy, hình như nó còn biết lượn vòng ở trên không, như vậy thì địch thủ khó mà biết cách chống đỡ.

Tĩnh Thục đưa ba chiếc phi tiêu hình thuyền cho Phương Sách và nói tiếp:

- Đại ca cũng nên đem theo mấy cái để phòng thân.

Phương Sách liền bỏ vào túi, rồi hỏi tiếp:

- Cha có dạy cho hiền muội sử dụng qua môn phi tiêu này không ?

- Có. Đây, để tiểu muội sử dụng cho đại ca xem nhé.

Tĩnh Thục vừa nói vừa lấy một mũi phi tiêu hình thuyền ném ngay lên không. Chỉ thấy một điểm sao bạc bay lượn lên trên không kêu đến “veo” một tiếng, trong bóng tối có ánh sáng bạc thấp thoáng, và lượn một vòng, mũi phi tiêu ấy lại quay ngay trở về tay của nàng liền.

Nàng vừa ném thử mũi phi tiêu ấy, trên bãi cát đã có người thất thanh la lớn:

- Tử Vong thuyền chủ đã tới !

Phương Sách đưa mắt nhìn xung quanh không thấy một bóng người nào hết. Trái lại, chàng chỉ thấy quần hào cùng trở mắt lên nhìn về phía mình, mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Lại có người la tiếp:

- Không phải là Tử Vong thuyền chủ, mà là con của y đấy.

Phương Sách như bị mũi kim bén nhọn châm vào trái tim vậy. Vừa rồi Tĩnh Thục thử ám khí khiến bọn họ chú ý đến mình. Chàng cũng không biết cái danh từ “con của Tử Vong thuyền chủ” như vậy là vinh hay là nhục ?

Tâm Tâm đại sư bỗng nghĩ ra một kế, khẽ quát bảo bọn đệ tử rằng:

- Mau bắt lấy chúng !

Những người đứng ở bãi cát liền xông vào ngay. Phương Sách không tránh né gì hết, từ từ cho thuyền vào bờ, tay dắt Tĩnh Thục ung dung đi lên bãi cát, xuyên qua đám người đang hoảng sợ nghi ngờ.

Thấy thái độ của chàng ung dung và nghiêm nghị như vậy, nhị lão đều ngăn người ra, không biết nên xử trí như thế nào cho phải ?

Tâm Tâm đại sư giơ một chưởng lên trước ngực, chào hỏi:

- A di đà Phật ! Tiểu thí chủ công lực phi phàm, có lẽ đã học được hết chân truyền của Huyền Cốc Dị Tú rồi cũng nên.

Phương Sách cũng chấp tay đáp lễ và trả lời:

- Đại sư cứ quá khen đấy thôi. Đệ tử ngu muội, không sao tiếp thụ được hết sự huyền ảo của ân sư.

Nhị lão ngẫm ngẫm suy tính, nhận thấy chàng quả thật là đệ tử của Vũ nội đệ nhất kỳ, nên cả hai đều e dè không dám ra lệnh bắt chàng nữa.

La Liên A Tôn lớn tiếng hỏi:

- Tử Vong thuyền chủ là người thế nào của tiểu thí chủ ?

Phương Sách nghiêm nghị đáp:

- Đệ tử không biết.

Nhị lão ngạc nhiên, rồi lại hỏi tiếp:

- Y là cha của tiểu thí chủ, sao thí chủ lại không biết ?

- Quả thật là đệ tử không biết một tí gì.

Tâm Tâm đại sư cau mày lại, trầm ngâm hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ tiểu thí chủ có ẩn bí gì không muốn nói ra phải không ?

Bỗng trong rừng có một điểm sao bạc bay ra kêu đến “veo” một tiếng và rớt xuống trước mặt nhị lão. La Liên A Tôn vội dùng Cách Không trường lực chụp lấy điểm sao bạc ấy lên xem, mặt liền biến sắc ngay.

Tâm Tâm đại sư đỡ lấy vật đó xem, mới hay chính là ám khí quái dị của Tử Vong thuyền chủ, nhưng trên cột buồm có cài một tờ giấy nhỏ, chữ viết trên giấy nói rằng:

“Máu rửa Côn Luân, hỏa táng Thiếu Lâm, dẫm nát Võ Đang đúng giờ Mão, Tử Vong thuyền lại ở phía đảo Sùng Minh tái nhập sông Dương Tử” Lúc ấy trời đã tang tảng sáng, chính đầu giờ Mão, La Liên A Tôn buồn bực dùng giọng mũi kêu “hừ”, đưa mắt nhìn các đệ tử một lượt, thấy tổng số không đầy năm mươi, thuyền chỉ còn lại mấy chiếc, nên ông ta lắc đầu thảm thở dài.

Tử Vong thuyền mới đi không lâu lại quay trở lại, giả Tử Vong thuyền ra ngoài bề có mục đích gì thì trên mặt bề thể nào chả có thuyền bề tiếp ứng ? Nói như thế nghĩa là những thanh niên nam nữ bị y bắt cóc chắc thể nào cũng có một chiếc thuyền khác chuyên chở bọn người bị bắt cóc ấy đi rồi.

Chưa biết chừng trên đảo Sùng Minh này còn có tay chân của Tử Vong thuyền chủ mai phục, hay chính Tử Vong thuyền chủ, con người thần bí quỷ dị tàn nhẫn ấy đang ở trong rừng kia cũng nên ?

Môn hạ đệ tử của nhị lão đã có mấy người chạy vào trong rừng tìm kiếm khám xét, nhưng không thấy một bóng người nào cả.

Tâm Tâm đại sư liền lớn tiếng quát bảo môn hạ đệ tử rằng:

- Đến giờ Mão, Tử Vong thuyền sẽ tái nhập giang hồ ...

Mọi người nghe nói mặt đều biến sắc, ai nấy đều nghi hoặc và kinh hoảng cực độ, thấy Tử Vong thuyền quay trở lại nhanh như vậy chắc thể nào cũng có đại sự gì chứ không sai ?

Tâm Tâm đại sư cầm tờ giấy nhỏ kia đọc cho các đệ tử nghe. Các đệ tử giận dữ đến hai mắt nổ lửa, mặt đều lộ vẻ kinh hoảng và hãi sợ.

Nhị lão đứng thử người ra đó lẩm bẩm nói:

- Dù xương thịt của chúng ta có bị tan ra tro, chúng ta cũng phải gánh vác tai kiếp võ lâm này ! Tử Vong thuyền tái nhập giang hồ, chúng sinh phải nguy nan !

Nhị lão chưa nói dứt, thì giữa lòng sông đã có một ngọn sóng nổi lên, một cái bóng đen cưỡi trên ngọn sóng đi như bay tiến lên miền ngược.

- Tử Vong thuyền chủ đã vào trong sông rồi ...

La Liên A Tôn với giọng run run nói như thế và tiếp:

- Võ lâm an nguy và bốn phái vinh nhục đều trông mong ở chúng ta. Đuổi !

Thế rồi nhị lão dẫn ngót năm mươi đệ tử xuống thuyền đuổi theo ngay.

Thấy đệ tử của phái Võ Đang đi rồi, các đệ tử của Thiếu Lâm đều nhìn Tâm Tâm đại sư để chờ lệnh. Tâm Tâm đại sư giơ tay lên ra hiệu và nói:

- Mau theo người của phái Võ Đang đuổi bắt Tử Vong thuyền ngay.

Các đệ tử Thiếu Lâm vội vàng xuống thuyền luôn, Tâm Tâm đại sư quay đầu lại hỏi Phương Sách:

- Tiểu thí chủ có xuống thuyền đi cùng với bản tăng không ?

Phương Sách gật đầu dắt Tình Thực đi theo đại sư xuống thuyền. Bốn tên đệ tử cầm mái chèo lên định bơi, Tâm Tâm đại sư liền bảo chúng lui sang thuyền khác, trên thuyền chỉ còn có ba người thôi, Phương Sách cầm cây sào điểm vào mặt đất một cái, chiếc thuyền đã rời khỏi bờ tức thì.

Đột nhiên trong rừng có một bóng người áo trắng đuổi theo ra và vội bảo Phương Sách rằng:

- Chú em làm ơn cho mỗ quá giang một quãng.

Không đợi chờ Phương Sách trả lời, người đàn ông tung mình nhảy lên lướt qua mặt nước cách xa chừng năm trượng, tà áo bay phấp phới nhẹ nhàng hạ chân xuống mũi thuyền ngay.

Tâm Tâm đại sư thấy thế hơi cau mày lại, vì ông ta thấy người đó mặt trắng như vôi và lý lý như mặt của các xác chết, nhưng hai mắt lại sáng rất sáng không khác gì như hai ngọn đèn lò, mình mặc áo bào trắng trông rất tao nhã giống hệt một thư sinh vậy.

Tâm Tâm đại sư giả bộ không hay, chấp tay vái chào và hỏi:

- Có phải thí chủ cũng định đuổi theo Tử Vong thuyền chủ đấy không ?

Thư Sinh mặt lầy lầy đáp:

- Đại sư đoán đúng đấy !

- Xin thí chủ cho biết quý tính danh là chi ?

- Tại hạ mới lọt lòng mẹ đã có bộ mặt lầy lầy như xác chết, nên mới được thiên hạ ban cho cái biệt hiệu là Thư Sinh mặt lầy.

Tâm Tâm đại sư ngạc nhiên vô cùng và nghĩ bụng:

“Ta chưa thấy người trên giang hồ nói tới cái tên này bao giờ cả, nhưng trông thân pháp vừa rồi và trông hình dáng của y thì cũng đã biết y không phải là một tay tầm thường.” Lạ lùng thực, Thư sinh mặt lầy hình như là người thuyền chài thì phải, y cầm chèo lên bờ một cái, thuyền đã nhanh như một mũi tên ngay.

Lúc ấy sương mù lại nổi lên, ngoài ba trượng đã không trông thấy bóng người, vì vậy không sao trông thấy được tình hình ở phía trước ra sao và cũng không nghe thấy tiếng người ồn ào nữa.

Tâm Tâm đại sư kinh ngạc vô cùng nghĩ tiếp:

“Sao lại không nghe thấy tiếng kêu la hò hét của các đệ tử như thế ?” Lão hòa thượng mời Phương Sách xuống thuyền mà không cho đệ tử đi theo là có ý muốn thương lượng với chàng ta, nhưng bây giờ bỗng có Thư Sinh mặt lầy, một người có thân phận rất kỳ lạ đi chung thuyền, như vậy ông ta mở mồm sao liệu ?

Ông ta đang suy tính Phương Sách là đệ tử đích truyền của Vũ Nội đệ nhất kỳ, mà lại là con của Tử Vong thuyền chủ, kẻ thù chung của bảy đại môn phái.

Lão hòa thượng muốn dò xét thử lại lịch của Thư Sinh mặt lầy nên liền hỏi:

- Thí chủ với Tử Vong thuyền chủ có thù hằn gì với nhau như thế ?

Thư Sinh mặt lầy cười nhạt một tiếng đáp:

- Tại hạ đã nguyện cùng tồn vong với Tử Vong thuyền chủ.

Mặt liền biến sắc, Tâm Tâm đại sư quát hỏi tiếp:

- Thí chủ nói như thế là có ý nghĩa gì ?

Thư Sinh mặt lầy cười đáp:

- Tại hạ với Tử Vong thuyền chủ có thù bất cộng đái thiên với nhau !

Tâm Tâm đại sư mới thở hắt ra, rồi quay lại nhìn Phương Sách và hỏi tiếp:

- Tiểu thí chủ có biết Tử Vong thuyền chủ đã gây nên rất nhiều tội lỗi tày trời không ?

Phương Sách khẽ gật đầu đáp:

- Đệ tử có hay biết !

- Có thực Tử Vong thuyền chủ là cha ruột của tiểu thí chủ không ?

Phương Sách chưa kịp trả lời, thì Thư Sinh mặt lỳ đã xen lời nói trước:

- Tình cốt nhục thiên luân, sao lại nói đùa được.

Tâm Tâm đại sư có vẻ hoài nghi liếc nhìn y một cái, Phương Sách thành thực đáp:

- Ba tiếng đồng hồ trước đây đệ tử biết rõ chuyện này !

- Thí chủ xa cách cha mẹ hồi còn nhỏ ư ?

Phương Sách đau lòng vô cùng, ứa nước mắt ra rầu rĩ đáp:

- Chưa đầy tháng.. Thư Sinh mặt lỳ lại xen lời nói:

- Tội nghiệp thật ! ...

Tâm Tâm đại sư lại đưa mắt lườm y. Phương Sách không sao nhịn được liền ứa nước mắt ra và ngừng mặt lên nhìn trời. Tâm Tâm đại sư lại nói tiếp:

- Tiểu thí chủ Linh Đài trong sạch, Thiên Đình đầy đặn, địa cát vương tròn, mây thanh mặt tú, chính khí lẫm lẫm và cũng là người rất trọng tình phú nghĩa ...

Thư Sinh mặt lỳ lại xen lời:

- Phải ! Y là người tâm địa quang minh, chứ không như những kẻ tiểu nhân chỉ hay dụng mưu kế ...

Biết thư sinh nói cạnh mình, nhưng Tâm Tâm đại sư giả bộ không nghe thấy gì cả.

Định lên tiếng nói tiếp, Tâm Tâm đại sư bỗng thấy phía đằng trước có một chiếc thuyền rẽ sương mù đi nhanh như bay tới. Người trên thuyền liền thưa rằng:

- Thưa bẩm chưởng môn, La Liên A Tôn đã bị Tử Vong thuyền giữ ở trên miền thượng du, xin chưởng môn đi cứu viện ngay.

Tâm Tâm đại sư nghe nói cả kinh, nhưng vẫn đứng ở đó đợi chờ Phương Sách trả lời, vì câu trả lời của Phương Sách lúc này quan trọng vô cùng nên ông ta lại hỏi Phương Sách tiếp:

- Tiểu thí chủ có muốn gánh vác sự an nguy của võ lâm hay không ?

Phương Sách bỗng quay đầu lại hỏi:

- Đại sư nói như thế có ý nghĩa gì ?

Tâm Tâm đại sư chưa kịp nói, thì chiếc thuyền trên thượng du đã trôi nhanh xuống. Hai đệ tử của Thiếu Lâm đứng ở đầu mũi thuyền, về mặt rầu rĩ nói:

- Khẩn cấp ! Xin chưởng môn mau mau đi cứu viện !

Tâm Tâm đại sư gượng trấn tĩnh, không thèm nhìn hai đệ tử kia, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Phương Sách mà trả lời câu hỏi của chàng vừa rồi:

- Lão tăng muốn nhờ tiểu thí chủ ra tay phá Tử Vong thuyền ...

Thư sinh mặt lỳ bỗng chấp tay lên trước ngực, cũng bắt chước giọng nói của Tâm Tâm đại sư mà xen lời nói:

- A di đà Phật ! Tội chết ! Tội chết !

Tâm Tâm đại sư thấy thư sinh nói như vậy, thắc mắc vô cùng, vội quay đầu, vội quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt thư sinh và hỏi:

- Thí chủ nói như thế có ý nghĩa gì ?

Thư sinh nọ khẳng khái đáp:

- Trợ giúp đại sư một tay !

Hai đệ tử của Thiếu Lâm quay mũi thuyền, phải vòng nửa cái vòng lớn mới quay lại được, rồi đuổi theo thuyền của Tâm Tâm đại sư, hoảng hốt nói:

- Xin chưởng môn mau tiến lên cứu viện. Bằng không sẽ không kịp đâu.

Trong lòng rất gây cản và lo âu, nhưng Tâm Tâm đại sư vẫn gượng làm ra vẻ trấn tĩnh, liếc nhìn miền thượng du một cái.

Lúc ấy sương mù đã bị ánh nắng làm cho tan dần. Thuyền của đại ca vừa đến chỗ eo sông, nên nước ở đây chảy mạnh lắm. Vì vậy tốc độ của thuyền phải chậm hẳn.

Mọi người đã trông thấy một khoản núi đứng sừng sững ở giữa lòng sông. Tâm Tâm đại sư mới biết đã đi tới Giang Âm bán đảo rồi.

Hai tên đệ tử bỗng thất kinh la lớn:

- Họ đi đâu cả rồi ?

Tâm Tâm đại sư kinh ngạc hỏi:

- Các người gặp Tử Vong thuyền ở nơi đây hay sao ?

- Vâng, vừa rồi gặp nhau ở nơi đây. Trên thuyền Tử Vong có năm người xuất hiện ?

- Năm người ư ? Thế mấy chục đệ tử và La Liên A Tôn đều ngộ nạn hết hay sao ?

- Thân pháp của bọn giặc quái dị ...

Tâm Tâm đại sư nghe nói mặt liền biến sắc và hỏi tiếp:

- Ngoài Tử Vong thuyền ra, mấy tên kia võ nghệ cũng cao cường nổi hay sao ?

- Thừa bầm chưởng môn, trong năm người đó không có mặt Tử Vong thuyền chủ.

Tâm Tâm đại sư càng kinh hãi thêm, và trong lòng nghi ngờ khôn tả.

Thiếu nữ áo xanh đứng gần người ở cạnh đó, từ nãy đến giờ không thấy nàng nói nửa lời, bây giờ nàng bỗng kéo vạt áo của Phương Sách và khẽ hỏi:

- Đại ca, cha không có ở trên thuyền, thế cha đi đâu ?

Phương Sách vừa rối trí, vừa nghi ngờ, hai mắt cứ nhìn thẳng vào giữa lòng sông suy nghĩ chứ không trả lời.

Tâm Tâm đại sư cau mày lại, râu rĩ hết sức. Ông ta lại đưa mắt nhìn xung quanh, thấy không có xác thuyền bị phá vỡ, và cũng không có xác người nổi trên mặt nước, liền bảo hai tên đệ tử kia rằng:

- Chúng ta cứ đi thẳng lên phía thượng du.

Thuyền đi được nửa dặm đường rồi mà vẫn không thấy động tĩnh gì hết. Lúc ấy mặt trời đã lên cao, sương mù đã tan hết, cảnh sắc ở hai bên bờ đều trông thấy rõ, gió sông lại mát dịu, mọi người nhìn thẳng về phía xa, chỉ thấy mấy chiếc thuyền đánh cá giương buồm lênh đênh trên mặt nước thôi, chứ không thấy tung tích của Tử Vong thuyền đâu cả. Tâm Tâm đại sư tuy đã tu hành mấy chục năm, thấy vậy cũng không khỏi lo âu và nghi bụng:

“Chả lẽ La Liên A Tôn với mấy chục môn hạ của phái Võ Đang đều bị chết trong tay bọn ma đầu chẳng ?” Thư Sinh mặt lì vẫn lầm lì, không thấy y cười, và cũng không thấy y lo âu gì hết.

Dưới ánh sáng mặt trời, sắc mặt của y lại càng nhợt nhạt khó coi hơn trước. Y bỗng lên tiếng nói:

- Hợp hết lực lượng của võ lâm bảy đại môn phái mà địch không nổi Tử Vong thuyền chủ. Hà hà ...

Tâm Tâm đại sư thấy thư sinh ấy nói như vậy, ngạc nhiên vô cùng, vội trở mắt lên nhìn. Thư sinh mặt lì vẫn cười như điên như cuồng và nói tiếp:

- Võ lâm tam lão, một chết, một bị bắt, một thúc thủ, không có cách gì đối phó.

Tử Vong thuyền tài ba thật. Hà hà ...

Tâm Tâm đại sư bỗng biến sắc mặt, thư sinh lại nói tiếp:

- Từ nay trở đi, tha hồ Tử Vong thuyền tung hoành giang hồ, và nắm quyền sinh sát của thiên hạ võ lâm tùy theo ý muốn ...

Tâm Tâm đại sư nghe tới đây, hai mắt tròn tròn xoe, hai tay run lấy bầy. Thư Sinh vẫn nói tiếp:

- Huyết tủy Côn Luân, hỏa táng Thiếu Lâm, dẫm nát Võ Đang, coi võ lâm tam lão như ba đứa trẻ con ... Hà hà ...

Y như điên như cuồng, rất hiên ngang nói từng câu từng chữ một. Nói tới câu sau cùng, y lại ngừng mặt lên trời, lớn tiếng cười tiếp. Nhưng tiếng cười của y lúc này như vượn hú cú kêu, khiến ai nghe thấy cũng phải rầu rĩ khôn tả. Mặt y lì lì không sao phân biệt được y đang cười hay là đang khóc.

Tâm Tâm đại sư giận dữ phát tay áo một cái. Phương Sách cũng kinh hoảng ngẩn người ra nhìn. Nhưng thư sinh hình như không coi sự giận dữ của Tâm Tâm đại sư vào đâu cả, vẫn ngừng mặt lên trời cất tiếng cười như người ta đang gào khóc và nói tiếp:

- Nợ máu dùng máu trả, nợ lệ dùng lệ trả ! Hề hề ...

Tâm Tâm đại sư bỗng lui về phía sau một bước, vận công lực vào hai tay, giờ song chưởng lên chuẩn bị tấn công, còn Phương Sách nghe tới đây trống ngực đập càng mạnh, máu nóng trong người sôi sùng sục. Lời nói của thư sinh gợi chàng nhớ tới cuộc đời bi đát của mình. Thư sinh lại nói tiếp:

- Giết vợ, cướp con, hỏa táng, đá chôn, thù của Tử Vong thuyền chủ như sông Hà, hận như hồ bể, hề hề ...

Y nói tới đây người run run, giọng nói càng bi đát thêm, và hai mắt lại nhỏ lệ. Lúc ấy Tâm Tâm đại sư đã vận hết công lực lên, chiếc áo bào của ông ta cũng phồng lên và cứng như sắt vậy.

Phương Sách giật mình đến thót một cái, nhiệt huyết trong người càng sôi sùng sục như là đang khua động đầy bầu huyết hải thâm cừu vậy. Thư sinh bỗng trầm giọng nói tiếp:

- Sông hồ thành thang, tha hồ ta ngao du, những kẻ trong võ lâm sống chết tùy theo ý muốn của ta. Thử hỏi có ai dám sánh vai với ta không ?

Tâm Tâm đại sư không sao nhịn được, liền quát hỏi:

- Người là ai ?

Thư sinh nín cười, lầm lì đáp:

- Ta ư ? ... Là Tử Vong thuyền chủ, người nổi tiếng thần bí, quỷ trá và tàn nhẫn đây ...

6. Lam Bào Quái Nhân

Tâm Tâm đại sư giật mình kinh hãi, rống lên một tiếng, giờ song chưởng lên đẩy mạnh một thế, liền có hai luồng kinh lực mạnh như vũ bão nhằm thư sinh lần ất tới.

Tử Vong thuyền chủ vẫn cười như thường, chỉ hơi né người một chút đã tránh được thế công của đối phương ngay. Y còn giờ chưởng lên bổ chéo một thế. Đồng thời ra tay nhanh như điện chớp, túm cổ áo của thiếu nữ áo xanh lên, một tay nữa thì kéo tay Phương Sách, mồm thì quát lớn:

- Đi !

Chỉ thấy y nhún chân một cái, người đã ra ngoài xa bốn trượng, hạ chân lên trên mặt sông. Tâm Tâm đại sư giờ hai tay áo lên phồng như hai cái thùng nước, chân lực dồn cả vào hai cánh tay, và múa chưởng định tấn công. Tử Vong thuyền chủ thấy Phương Sách vẫn không chịu đi, đang đứng ở chỗ mũi thuyền, tỏ vẻ chần chừ. Tử Vong thuyền chủ liền nhìn thẳng vào mặt chàng mà kêu gọi:

- Con, đi mau !

Tâm Tâm đại sư vội khuyên Phương Sách:

- Tiểu thí chủ không nên tin tên ma đầu ấy.

Tử Vong thuyền chủ nói tiếp:

- Tất cả những việc của cha làm đều vì con cả ...

Tâm Tâm đại sư vội cướp lời:

- Tiểu thí chủ, trước khi chưa biết rõ thực hư, không nên mạo hiểm.

Phương Sách đưa mắt nhìn hai người, nhất thời không sao quyết định được nên ở hay nên đi ? Tử Vong thuyền chủ thấy thế nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội gọi tiếp:

- Con không nhớ tình của cha thì cũng phải nghĩ đến cái chết thảm khốc của mẹ ...

Phương Sách nghe thấy Tử Vong thuyền chủ nói tới đó liền động lòng ngay, đưa mắt nhìn Tâm Tâm đại sư, rồi cương quyết phi thân nhảy ra giữa lòng sông, cỡi sóng đi theo Tử Vong thuyền chủ tức thì.

Tử Vong thuyền chủ đắc chí cười ha hả, nói tiếp:

- Tâm Tâm đại sư, bốn thuyền chủ đã dự định, ba tháng sau sẽ hỏa táng Thiểu Lâm ...

Y nói tới đó, tay phải nắm lấy tay Phương Sách, tay trái xốc nách thiếu nữ áo xanh, rồi hai cha con cùng gỡ khinh công tuyệt thế ra cỡi sóng mà đi sang bờ bên kia, rồi gỡ hết tốc lực khinh công ra đi mất dạng liền.

Tâm Tâm đại sư râu rĩ khôn tả. Ông ta biết có đuổi theo cũng vô ích, nên chỉ nhìn theo sau lưng của Phương Sách mà nghĩ bụng:

“Thằng nhỏ này tâm tính rất nhân hậu, và cũng rất có nghĩa khí, nhưng tiếc thay, cảm tình dễ xúc động ...” Ông ta vừa nghĩ tới đó bỗng nghe thấy tiếng nói rất quái dị và rất đặc biệt của Tử Vong thuyền chủ rót vào tai rằng:

- Bốn thuyền chủ thấy chưa đến giờ, nên chưa ra tay giết chết các người vội. Hiện giờ La Liên A Tôn với mấy chục môn hạ đệ tử của người và của phái Võ Đang đều ở trong rừng tại bờ sông bên kia ...

Tâm Tâm đại sư gượng cười một tiếng, rồi dẫn hai tên đệ tử đi sang ngay bờ sông trước mặt và tiến thẳng vào trong rừng.

Vừa đi ông ta vừa lo âu. Không phải lo âu vì mỗi nhục ngày hôm nay, ông ta chỉ lo âu ba tháng sau Thiểu Lâm bị hỏa táng thôi. Đồng thời ông ta cũng lo âu vấn đề một bông hoa kỳ lạ của võ lâm do Huyền Cốc Dị Tú đào tạo ra, không biết sau này có nổi dao cho giặc, thêm cánh cho Ma Vương không ? Nếu thiếu niên ấy đi theo Ma Vương thì thiên hạ võ lâm sẽ bị tai kiếp còn lớn hơn bây giờ nhiều.

Lúc ấy ba cái công người của ba cha con Tử Vong thuyền chủ đã đi mất dạng rồi.

Phương Sách đi theo sau thuyền chủ được ba bốn dặm thì tới một cái eo núi.

Thuyền chủ đặt thiếu nữ áo xanh ngồi lên trên một tảng đá, rồi giơ hai tay ra nghênh đón Phương Sách với giọng rất hiền từ nói:

- Con của cha ơi, mười lăm năm nay không lúc nào cha không lo nhớ đến con.

Không biết con sống chết ra sao, cha quên cả ăn ngủ. Đến ngày nay ông trời đùn đui khiến cha con ta được gặp lại nhau. Mà con đã trưởng thành rồi ...

Phương Sách vẫn còn do dự, liền lên tiếng hỏi:

- Có thực ... Ông là cha ruột của tôi không ?

Thuyền chủ với giọng bi đát đáp:

- Con giống hệt mẹ con như đúc, nên vừa gặp mặt con ta đã nhận ra ngay.

- Tại sao cha không cho con được trông thấy bộ mặt thực ?

- Chả lẽ con còn chưa tin hay sao ?

- Con muốn biết rõ nguyên nhân ...

- Thôi được trong đời cho người trông thấy mặt thực của mình hai lần thôi. Một lần là cho nó xem ...

Thuyền chủ vừa nói vừa chỉ tay vào thiếu nữ áo xanh, và nói tiếp:

- Lần thứ hai cũng là lần nay để cho con được trông thấy.

Thuyền chủ vừa nói tới đó đã giơ tay lên, nhưng khi ông ta vừa rờ tới cằm thì thiếu nữ áo xanh đã thất thanh kêu la, giơ hai tay lên bịt mặt, và ngã ngay vào lòng Phương Sách, mồm thì hoảng hốt nói:

- Sợ lắm, em không dám xem đâu.

Thuyền chủ từ từ lộ cái mặt nạ da người ra. Phương Sách vừa để ý nhìn vừa nghĩ bụng:

“Có lẽ cha ta được thiên hạ gọi là Hồn Thế ma vương là vì bộ mặt của ông ta quá xấu xí cũng nên ?” chàng vừa nghĩ trống ngực vừa đập rất mạnh, chàng biết bộ mặt của cha chính là dấu vết của mối huyết hải thâm cừu của mình. Quả nhiên mồm của thuyền chủ đầy những vết sẹo đỏ và trắng, hình như vừa bị đao chém vừa bị lửa thiêu nên mồm của ông ta trông không còn ra hình người nữa ...

Thuyền chủ chưa lật hết mặt nạ da người lên, thì bỗng nghe thấy có tiếng cười nhạt. Thuyền chủ rất nhanh nhẹn kéo cái mặt nạ xuống và quay ngay người lại, đã thấy một cái bóng người nhanh như điện chớp nhảy tới nơi.

Người đó vừa béo vừa lùn, trông mặt lăm lỳ như một cái xác chết, nhưng hai mắt lại rất sáng, chân trái hơi khòm, mặc áo đạo bào màu lam.

Phương Sách hơi lui về phía sau, dắt tay thiếu nữ áo xanh đứng sát cánh nhau liền.

Tử Vong thuyền chủ giận dữ quát hỏi:

- Người là ai mà dám xem lỏm thuyền chủ hành sự như vậy ?

Người nọ cả cười âm thầm đáp:

- Trước mặt cổ nhân, sao lại vô lễ như vậy.

Tử Vong thuyền chủ ngạc nhiên vô cùng, vội ngẩng nhìn người nọ từ trên xuống dưới một hồi, con người nọ thì quay đầu lại ngẩng nhìn Phương Sách, rồi bỗng giơ hai tay lên đi tới gần chàng và nói:

- Con ! Quả đúng là con của ta !

Phương Sách giật mình cả kinh vội lui ngay về phía sau. Chàng ngạc nhiên vô cùng, không hiểu tại sao người thọt chân này lại nhận mình là con như thế ?

Thuyền chủ vội tiến lên ngăn cản và giận dữ quát mắng:

- Câm mồm ! Người mù quáng hay là đã uống lầm phải Mê Hồn Thang rồi thế ?

Người nọ ngừng mắt lên trời cười như khùng, rồi bỗng nín cười với giọng nói rất bí ẩn lẩm bẩm tự nói:

- Thực là trời có mặt nên con ta mới được sống sót đến ngày nay !

Y vừa nói vừa giơ hai tay ra tiến tới gần Phương Sách. thuyền chủ thấy thế vội quát mắng tiếp:

- Đứng yên !

Người nọ làm như không nghe thấy, cứ như u như mê mà tiếp tục đi tới gần Phương Sách.

Thuyền chủ con người giết người không chớp mắt thấy vậy cũng phải ngăn người ra, nhất thời không tiện ra tay, nhưng chỉ trong giây phút thôi thuyền chủ đã giận dữ hét lớn một tiếng, liền giơ chưởng lên đẩy mạnh vào người kia một thế. Ngờ đâu chân lực của thuyền chủ vừa đẩy ra đã có một luồng chân lực đẩy ngược trở lại, khiến ông ta cũng phải bị đẩy lùi về phía sau hai bước, nên ông ta kinh ngạc vô cùng.

Lúc này thuyền chủ đã biết đối phương không phải là điên khùng mà là cố ý muốn so tài cao thấp với mình. Nên thuyền chủ khẽ cười nhạt, vận hết Hỏa Cương chân lực lên, chân đứng tấn Tý Ngọ, tả chưởng vòng về phía trong một vòng còn hữu chỉ thì nhằm giữa lông mày của đối phương điể thẳng tới.

Người nọ vẫn cười ha hả, không thấy tránh né gì hết, chỉ giơ song chưởng lên trước ngực đẩy một luồng kinh khí rất giá lạnh ra.

Hai luồng kinh khí một nóng một lạnh va đụng vào nhau kêu đến “bùng” một tiếng, cả hai đều bị đẩy lui về sau ba bước. Thuyền chủ thấy thế kinh hãi thán và nghĩ bụng:

“Hỏa Cương chân lực của ta chỉ có Vũ Nội Độ Nhất Kỳ Huyền Cốc Dị Tú là dám thẳng tay chống đỡ thôi, chứ ngoài ra không ai dám đỡ như thế này cả. Vậy người này là ai thế ?” Quái nhân mặc áo lam thấy thuyền chủ ngơ ngác nhìn mình, liền cười khi hỏi tiếp:

- Cố nhân vẫn mạnh giỏi đấy chứ ?

- Người là ai ?

- Bây giờ cố nhân đã khét tiếng với cái tên Tử Vong thuyền chủ rồi và cũng tha hồ mà trả thù nhé !

- Người là ai ?

- Bây giờ Tử Vong thuyền chủ đã tha hồ nói khoát mà không ai địch nổi !

- Người ... người là ...

- Bây giờ Tử Vong thuyền chủ muốn đầu độc giang hồ huyết tủy võ lâm phải không ?

- Sự thực người là ai ?

- Bây giờ Tử Vong thuyền chủ đã giàu sang phú quý nên không nhớ bạn cũ năm xưa đã sát cánh với nhau trên giang hồ, đã dắt tay nhau ở trong võ lâm.

- Chả lẽ ... người là ...

- Ta ư ? Hà hà ! Ta là người bị cố nhân đánh rớt xuống vực thẳm sâu muôn trượng vào hồi mười tám năm về trước !

Tử Vong thuyền nghe tới đó rùng mình đánh thót một cái, suýt tý nữa không sao đứng vững được, hai hàm răng run cầm cập và hỏi tiếp:

- Thế ra người vẫn chưa chết ư ?

- Không những chưa chết mà lại còn muốn tranh hùng thiên hạ với cố nhân nữa !

Thuyền chủ run giọng, nhưng vẫn ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng và nói tiếp:

- Như vậy gọi là trời có mắt phải không, khiến người chết mà lại phục sinh ! Năm xưa vì mối âm mưu quỷ kế kia, người đã hận ta sâu như bể nam Hải, thù cao như Bắc Nhạc. Ngày hôm nay chính là lúc để người dứt khoát đấy !

Phương Sách thắc mắc vô cùng, không hiểu hai người nói gì với nhau cả.

Quái nhân cười khi và nói tiếp:

- Năm xưa nếu không phải người định tâm độc chiếm Hàn Hỏa Đồ, thì ta với người đâu đến nỗi bạn thân biến thành kẻ thù như ngày hôm nay !

Tử Vong thuyền chủ nghe thấy đối phương nói như vậy, hai mắt đỏ như lửa, mặt lỳ lỳ, tuy không tỏ vẻ gì hết, nhưng giọng đã rùn rùn:

- Bốn thuyền thủ phải cảm ơn người đã có mỹ ý vu oan giá họa kia, khiến bảy đại môn phái liền tay đuổi theo chém giết ta ! Nhưng họ có để yên cho người đâu ? Hà hà ...

Nói đến câu sau cùng, tiếng cười của ông ta nghe rất bí ẩn đủ thấy sự căm hờn uất ức trong người đã lâu, hình như đến giờ mới phát tiết được.

Quái nhân nghe nói bỗng lùi về phía sau mấy bước và trả lời:

- Đó là tại ngươi phải trắc, nếu ngươi không nuốt lời thề, định độc chiếm vật báu vô lâm ấy, thì khi nào ta lại dụ bầy đại môn phái đuổi theo chém giết ngươi

- Hai chúng ta cùng bị đẩy rớt xuống vực thẳm, nhưng trước khi bị đẩy một khắc đồng hồ, ta vẫn còn tưởng ngươi là bạn tốt ! Hi hi, ngươi xảo trá thực ...

- Bây giờ Tử Vong thuyền chủ oai danh lừng lẫy khắp thiên hạ, vậy còn ai xảo trá và nham hiểm bằng thuyền chủ được nữa ?

- Cảm ơn ! Lúc này nơi đây là lúc ta với ngươi dứt khoát mối oán thù sinh tử kia !

Quái nhân khoanh tay về phía sau thái độ rất kiêu ngạo, hai mắt liếc nhìn một cách lạnh lùng nói:

- Ngươi muốn làm gì ?

- Ta ... bổng thuyền chủ muốn hai bàn tay của ta sẽ làm cho xương của ngươi cháy thành than, thịt của ngươi hóa thành cát bụi.

- Xin lãnh giáo !

Quái nhân không có vẻ gì là sợ hết, hai người đang giận dữ nhìn nhau. Thiếu nữ áo xanh vội kéo áp Phương Sách và giọng nghẹn ngào nói:

- Đại ca ! Cha lại sắp đánh nhau với người rồi !

Phương Sách thấy dáng điệu đối địch của hai người khác hẳn người khác. Tử Vong thuyền chủ hai mắt như nổ lửa, hai bàn tay đỏ như máu dần.

Quái nhân hai mắt thâm trầm và lạnh lùng vô cùng, hai bàn tay cũng xanh biết dần.

Phương Sách thấy thế kinh hãi thâm và nghĩ bụng:

“Tử Vong thuyền chủ tay đỏ như vậy là luyện môn Hỏa Cương chân khí, còn quái nhân thì luyện Thất Thiên Hàn Khí nên tay mới xanh biết như thế ? Ồ ! nghe sư phụ mình nói, hai môn võ công tuyệt đỉnh này thất truyền đã lâu rồi ... ” Lúc ấy thuyền chủ với quái nhân đứng cách nhau chừng một trượng và cùng đi quanh một vòng. Thuyền chủ bỗng giơ hai cánh tay lên trước ngực đi bước một tiến tới gần địch thủ.

Lúc bây giờ không khí nặng nề. Quái nhân bỗng la lớn:

- Hãy khoan đã ! Trước khi chúng ta đấu thí mạng với nhau, còn một việc này cần phải giải quyết trước !

Thuyền chủ trợn mắt hỏi:

- Việc gì ?

Quái nhân nhìn Phương Sách và nói:

- Chính là y !

Tử Vong thuyền chủ quát mắng:

- Ngươi dám nhận y là con người ư ?

Quái nhân mặc áo bào lam gật đầu cương quyết đáp:

- Phải ! Chính con ta đây !

- Y giống hệt mẹ y, nên bổng thuyền chủ vừa trông thấy mặt đã nhận được ra ngay !

- Thuyền chủ đã quên nội nhân của hai ta là hai chị em ruột là gì ? Và cả hai cũng bị hãm hiếp rồi mới bị giết chết ?

Tử Vong thuyền chủ hình như bỗng nghĩ tới một việc gì liền khẽ kêu “ủa”, nhưng vẫn quả quyết nói tiếp:

- Nhưng dù sao bổng thuyền chủ vẫn bảo y chính là con của ta !

- Lúc ấy ba đứa trẻ hãy còn là con nít hết, như vậy thì làm sao người xác định được y chính là con người ?
- Theo Huyền Cốc Di Tú nói, lúc ấy một đứa bị chết, một đứa được Áo Không đạo giả, người chưởng môn đời trước của phái Côn Luân ẵm đi làm đệ tử thừa kế chưởng môn đời sau của phái Côn Luân hiện thời, và y đang ở trong Tử Vong thuyền của ta ...

- Y giống ai ?

- Giống y như đức !

Tử Vong thuyền chủ vừa trả lời vừa chỉ tay vào Phương Sách và nói tiếp:

- Y không những giống hệt mẹ y, mà lại còn có khí chất của bốn thuyền chủ ...

Quái nhân áo bào lam cười the thé nói tiếp:

- Hai chúng ta cùng kết hôn một ngày và lại cùng đẻ con trong một hôm. Con của mỗi sinh đôi, ba đứa con nít ấy mỗi có hai, như vậy chắc đứa con của bạn đã chết rồi ...

Tử Vong thuyền chủ nghe tới đó bỗng rùng mình đến thót một cái và đứng ngẩn người ra hồi lâu.

Sự thực rất không may cho y là lời nói của quái nhân áo bào lam không sai tí nào, lúc ấy hai đứa trẻ chưa chết không có một đứa nào là con của Tử Vong thuyền chủ hết, nhưng còn Phương Sách thì sao ? Chàng nghe thấy Tử Vong thuyền chủ nói câu “y có khí chất của bốn thuyền chủ” thì chàng bỗng cảm thấy có một vẻ thân thiết kỳ lạ, vì vậy chàng liền nghĩ bụng:

“Tử Vong thuyền chủ chính là cha của ta thì đúng hơn.” Tử Vong thuyền chủ giận dữ đáp:

- Dù sao thằng nhỏ này cũng không giống con của người, bề ngoài trông như vàng ngọc, nhưng trong thâm lại nham hiểm ác độc hơn rắn rết.

Quái nhân không tức giận chút nào, rất trầm tĩnh cất tiếng cười the thé, đột nhiên y quay đầu lại hỏi Phương Sách rằng:

- Con ! Chẳng hay con nhận ai là cha con ?

Tử Vong thuyền chủ trở mắt nhìn Phương Sách, mặt lộ vẻ mong mỏi và hầu như van lơn, để đợi chờ chàng trả lời. Quái nhân mắt cũng chớp nháy liên tiếp đợi chờ.

Phương Sách vừa định lên tiếng gọi, nhưng lời nói mới ra tới cổ họng chàng lại nuốt ngược vào trong bụng ngay, hình như lúc này chàng cũng cảm thấy hoang mang vô cùng.

Hai người bạn thân đứng ở trước mặt đây, sau vì một lẽ gì hai người đã thành cừ địch và cùng bị người khác đánh rớt xuống vực thẳm. Vả lại quái nhân này tên họ là gì chàng vẫn chưa hay. Chàng chỉ thấy quái nhân nói ba đứa trẻ lúc bấy giờ có một đứa là mình. Vậy ... mình là con ai ? Chàng nghĩ bụng:

“Tử Vong thuyền chủ tay dính đầy máu tanh, tiếng hung ác lừng lẫy khắp thiên hạ, còn quái nhân này thì có vẻ âm thầm hiểm trá vô cùng ... Vậy ta biết nhận ai làm cha ? Năm xưa hai người này là nhân vật như thế nào ? Tại sao lại bị quần hùng của võ lâm đuổi đánh chém giết như thế ? Nhưng có một điểm này, bất cứ ta là con ai, hai vai của ta đều gánh nặng mối huyết hải thâm thù ... ” Nghĩ tới đó chàng xúc động vô cùng, nước mắt đã nhỏ ròn xuống hai má, nhưng chàng không chịu trả lời ai hết.

Với giọng rất xúc động, Tử Vong thuyền chủ run run lên tiếng nói tiếp:

- Con ! Dù sao con cũng giống cha ...

Quái nhân lăm lẹ cất tiếng cười khinh khỉnh rồi lạnh lùng đỡ lời luôn:

- Được ! Chúng ta cứ lấy thằng nhỏ này để làm giải thưởng của cuộc đấu nhé !

Hai người liền đứng lấy thế và cùng vận công lên hai cánh tay.

Lúc ấy mặt trời đã lên tới trên đỉnh đầu, trên eo núi không có một chút gió nào hết và cũng không có một con chim nào bay qua, không khí im lặng và rầu rĩ vô cùng, không khác gì một khúc nhạc truy điệu trận đấu chí tử của hai kiêu hùng cái thế vậy.

Cả hai cùng ưỡn ngực giơ cánh tay lên, thì đột nhiên có tiếng kêu gào rất náo nùng nổi lên. Phương Sách vội nhảy xổ tới chân hai người khóc sụt sụt van lơn:

- Con xin hai vị đừng đánh nhau nữa !

Tử Vong thuyền chủ uể oải buông tay xuống, lui về phía sau ba bước, còn quái nhân thì chỉ giơ tay lên trước ngực đứng yên không cử động và cúi đầu nhìn Phương Sách đang quỳ ở dưới chân, lên tiếng nói:

- Con hãy để yên cho cha giết chết Tử Vong thuyền chủ, để dứt khoát mối ân cừ năm xưa !

Phương Sách nức nở khóc và đỡ lời:

- Xin nghe con nói đã !

Quái nhân từ từ buông tay xuống lui về phía sau một bước và trả lời:

- Con đứng dậy đi !

Phương Sách từ từ đứng dậy rầu rĩ nói tiếp:

- Hai vị đều là bạn thân, và cũng là cha với dưỡng của con, nên con xin hai vị đừng vì con mà đấu chí tử với nhau như thế ...

Nói tới đó chàng nghẹn ngào một hồi, gượng chấn tĩnh mãi mới nói tiếp:

- Nhưng con không hiểu hai vị đều nhận là ca ruột của con, tại sao hai vị vẫn giấu tên họ không cho con biết ... Con cần phải biết rõ thân thế của mình ...

Tử Vong thuyền chủ thở dài đỡ lời:

- Con giống hệt cha năm xưa như đúc, lòng con cũng nhân từ hiền hậu ... nhưng lúc này cha không thể cho con biết tên tuổi được !

Quái nhân cười nhạt xen lời nói:

- Vô lý ! Có ai là cha mà không chịu cho con biết tên họ vậy ! Con ! Tên cha là ...

Tử Vong thuyền chủ vội quát lớn:

- Câm mồm ! Người đã quên lời thề thốt với ta năm xưa rồi hay sao ?

- Hừ ! ... phải ! Ta không thể nói cho y biết tên thực, người nói đúng !

Phương Sách ngạc nhiên vô cùng, liền trợn ngược đôi lông mày lên lớn tiếng nói tiếp:

- Bất cứ hai vị có cho con biết rõ sự thực hay không, điều đó cũng không cần thiết vội, nhưng còn có một lời xin thưa cùng ! Cổ nhân đã dạy “oan có đầu, nợ có chủ” chỉ có một số ít người là kẻ thù của hai vị, mà sao hai vị lại làm cho cả vô lâm bị mang tai họa như thế ? Xin hai vị nên ngưng chân đừng bước ...

Nói tới đó chàng liếc mắt nhìn hai người một lượt, rồi cương quyết nói tiếp:

- Bằng không Phương mỗ sẽ hổ thẹn làm con của một người tàn ác.

Quái nhân thấy vậy gật đầu, nhưng mắt y đã lộ vẻ nham hiểm, rồi đột nhiên giơ hai ngón tay ra nhanh như điện chớp nhắm yếu huyệt ngũ ở hai bên hông của Phương Sách điểm luôn.

Sự thế xảy ra một cách đột ngột, đôi bên lại đứng gần nhau như vậy, nếu là người khác thì không sao tránh né được, nhưng Phương Sách là môn đồ của vị đệ nhất kỳ nhân trong vũ nội và cũng là một vị cao nhân thể ngoại, chứ có phải tay thường đâu ?

Chàng vội vận ngầm Lương Nghi Cương Khí lên chung quanh chàng liền có một hàng rào tường vô hình dày chừng ba tấc bảo vệ, đồng thời chàng giơ chưởng lên khua một cái nhưng chàng nghĩ lại không dám ra tay nữa, mà chỉ xoay người tránh né thôi. Trong khi chàng tháo tay, thì đã có hai đạo ánh sáng bạc nhắm cổ tay của quái nhân bắn tới liền.

Quái nhân vội ngửa người về phía sau, giơ hai ngón tay ra cặp lấy hai điểm ánh sáng bạc đó. Lúc ấy thì mới hay là hai mũi ám khí rất đặt biệt hình như một chiếc thuyền, bốn cạnh đều sắc bén vô cùng.

Thì ra Tử Vong thuyền chủ cũng biết quái nhân áo bào lam này là người rất đê hèn nham hiểm, nên y đã sớm phòng bị rồi.

Quái nhân tay cầm hai mũi ám khí đặc biệt, quát hỏi Tử Vong thuyền chủ rằng:

- Tử Vong thuyền chủ tên tuổi lòng lấy bốn bề khiến vạn hùng khiếp phục, mà không dám so tài với ta hay sao ?

Tử Vong thuyền chủ cười như điên như khùng đáp:

- Bất cứ ai, bốn thuyền chủ cũng dám tiếp tay hết.

Quái nhân hét lớn một tiếng, nhảy lên trên cao năm trượng vẫy tay gọi thuyền chủ rồi chỉ thẳng về phía eo núi đi luôn.

Tử Vong thuyền chủ tới gần Phương Sách hỏi:

- Con không bị thương đấy chứ ?

Nói xong y thuận tay dắt thiếu nữ áo xanh và bảo Phương Sách tiếp:

- Con theo cha lại đằng này, sẽ có một tấn tuồng rất hay để cho con được xem.

Nói xong, y liền đuổi theo quái nhân tức thì.

Phương Sách cảm động hết sức, chàng nhận thấy Tử Vong thuyền chủ quả có tình cho con với mình thực. Chàng vội gỡ thân pháp tuyệt diệu nhanh như gió thoảng ra đi sát cánh với Tử Vong thuyền chủ ngay.

Tử Vong thuyền chủ thấy Phương Sách có thân pháp nhanh như vậy trong lòng kinh hãi thâm và cũng hơi ghen liền liếc mắt nhìn Phương Sách một cái, nhưng không nói năng gì hết, vẫn tiếp tục đi như thường. Chỉ trong nháy mắt đã vượt qua được ba ngọn núi và đã thấy một khoảng núi đồ sộ án ngữ ngay ở trước mặt.

Quái nhân đã ngừng chân ở dưới chân núi đó, với vẻ mặt lạnh lùng hai mắt sáng quắc, chỉ tay vào một khu rừng rậm rạp chừng ba mươi trượng ở chỗ chân núi và nói:

- Ta vô danh tiểu tốt kính thỉnh Tử Vong thuyền chủ tiếng tăm lòng lấy khắp thiên hạ vào trong rừng chỉ giáo.

Nói xong, y liền phi thân vào trong rừng mất dạng.

Tử Vong thuyền chủ đuổi theo tới bên bờ rừng, buông thiếu nữ áo xanh ra rồi quay lại bảo Phương Sách rằng:

- Con mau rút trường kiếm ra đi !

Phương Sách vội rút thanh bảo kiếm ra giơ lên ngang ngực. Dưới ánh nắng trông chàng lại càng anh tuấn và oai vệ thêm. Tử Vong thuyền chủ ngắm nhìn chàng giây lát rồi khẽ vỗ vai chàng và nói:

- Thanh kiếm này tuy sắc bén thực, nhưng với phẩm chất của nó vẫn chưa xứng với con !

Phương Sách nghe thấy thuyền chủ nói như vậy, sự nghi tới lúc sự phụ ban cho thanh kiếm này cũng nói như thế, chàng liền đưa mắt nhìn thuyền chủ một cái, nhưng không nói lên lời được.

Thuyền chủ lại vỗ vai chàng lần nữa, rồi khẽ gật đầu hình như y đã trông thấy vẻ khích động của Phương Sách rồi.

Thiếu nữ áo xanh Giang Tĩnh Thục đã rút cây thương bạc dài ba thước ra cầm ở tay và đứng sát cánh với Phương Sách. Thuyền chủ trông thấy hai người thực là đôi trai tài gái sắc, nên trong lòng mừng rỡ khôn tả, khẽ quát bảo hai người rằng:

- Hai con cứ theo sau cha, chớ nên rời khỏi nửa bước !

Nói xong y vẫy tay một cái và đi thẳng vào trong rừng luôn. Phương Sách với Tĩnh Thục cũng vội đi theo vào trong rừng ngay.

Khu rừng ấy vừa tối om vừa ẩm thấp, cành lá khô tích đầy ba thước, nhưng những cây cối ở trong rừng lại toàn là những cây thôn cây bách, thân cây to bằng miệng bát, cành lá cao lắm, nên ánh nắng không xuyên vào được.

Đi được ba bước đã có luồng gió lạnh thổi lại khiến những cành lá va động nhau kêu “rào rào”.

Tử Vong thuyền củ đeo mặt nạ da người, với đôi mắt sáng như điện liếc nhìn tả hữu một lượt rồi cười nhạt một tiếng và cất tiếng nhỏ như muỗi nói vọng về phía trước:

- Bồn thuyền chủ đã tuân lệnh vào phó ước đây, tại sao người lại ẩn núp không dám lộ mặt ra như thế ?

Tiếng nói đó chưa dứt thì ba người đã nghe thấy trên đầu có tiếng cười nhạt vọng xuống. Cả ba vội tránh sang ba bên ngừng đầu nhìn lên trên, nhưng chưa trông thấy gì đã thấy phía sau có gió lạnh thổi tới, cả ba người vội cùng né mình quay đầu lại. Ngờ đâu phía sau không có một bóng người nào cả ? Lại thấy trên đỉnh đầu có tiếng cười rất rùng rợn, ba người cùng vội ngừng đầu lên nhìn. Thuyền chủ cả giận bỗng nhảy ra ngoài xa mấy bước quát rằng:

- Cứ giả trò ma quỷ này ra thì đừng có trách bần gia hạ độc thủ đấy nhé.

Y vừa nói xong, phía sau lại có giọng nói rất lạnh lùng và rùng rợn vọng tới:

- Người chả ở đây là gì ?

Thuyền chủ đột nhiên quay người lại, y là một hồn thể ma vương ngông cuồng kiêu ngạo, tàn nhẫn và ác độc như thế cũng phải giật mình cả kinh.

Thì ra phía sau y chỗ cách chừng ba thước đã có một người cao chừng chín thước lên tới lúc nào không hay. Người đó tóc xanh dài phủ vai, hai mắt nhỏ như hạt đậu, nhưng xanh biếc long lánh, mồm đỏ và to mặc một cái áo dài trắng. Lúc này thuyền chủ mới nhận ra đối phương là một người đàn bà, nhưng trông giống ma, ma không phải ma, ma giống quái cũng không phải quái, cứ đứng đờ người ra nhìn mình cười như khóc nên càng rùng rợn cực độ.

Đột nhiên vận công lực lên hai cánh tay, Tử Vong thuyền chủ tấn công luôn vào người của đối phương một chưởng, kêu “ùm” đã có một loạt cây dài hơn trượng bị đánh bật cả rễ lên và đổ lăn ra đất, nhờ vậy ánh nắng mới chiếu xuống bên dưới được.

Có ánh nắng lộ xuống, quái phụ biến mất.

Tử Vong thuyền chủ cười nhạt, vội vận công lực lên hai cánh tay định tấn công xung quanh một vòng, thì trên những đỉnh cây đã có mười mấy bóng người nhảy xuống.

7. Quỷ Mưu

Mười mấy người đều ăn mặc giống hệt quái phụ hồi nãy, tên nào tay cũng cầm một cây phướn tiêu hồn, trên có viết người chữ bằng máu như sau:

“Hồn của Tử Vong thuyền chủ ơi mau về đây !” Chỉ trong nháy mắt mười mấy cái bóng trắng đó đã bao vây chặt lấy ba người.

Tử Vong thuyền chủ khẽ kêu “hừ” một tiếng, đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, thấy quái phụ hồi nãy đã đứng ở chỗ cách xa mình chừng ba trượng đang để tay lên môi huýt một tiếng còi thật dài.

Tiếng còi chưa dứt, những bóng người kia đã nhảy múa luôn. Thuyền chủ đưa mắt ra hiệu cho Phương Sách với Tĩnh Thực, rồi cả ba đứng lên để xem bọn người kia làm trò.

Tiếng còi thứ hai lại nổi lên, mười tám quái phụ chạy nhảy rất nhanh như xuyên hoa hồ điệp ở chỗ cách ba người chừng hai trượng vẫn tiếp tục chạy quanh và múa thành một luồng ánh sáng trắng.

Tử Vong thuyền chủ cứ đứng yên không cử động, ngấm ngấm đề phòng, mặt lộ vẻ khinh thị và cười khẩy, hình như không coi bọn chúng vào đâu hết vậy.

Phương Sách tay cầm kiếm, thiếu nữ cầm thương bạc cả hai cùng đứng sát cánh nhau mắt không chớp, cứ nhìn thẳng vào bốn người kia nhảy múa. Cả hai người đều lộ vẻ nghi ngờ, vì không hiểu bọn chúng đang làm trò trống gì ? Tuy vậy hai người cũng biết sau cái trò kỳ lạ này, thế nào cũng có sát thủ rất quái dị tấn công bọn mình.

Phương Sách vừa đứng nhìn vừa nghĩ bụng:

“Bây giờ ta là cái gì ? Con của Tử Vong thuyền chủ nổi giáo cho giặc đối địch với quái nhân áo bào lam dựng của mình chẳng ? Nhưng nếu mình là con của quái nhân, như vậy có phải là mình đã nghịch lại cha mình không ?” Vừa nghĩ tới đó chàng đã nghe thấy có tiếng kêu “trùng”, mười tám cây phướn đột nhiên có khói trắng bốc ra nhằm ba người bắn tới. Khói trắng đó mát dịu và có mùi vừa thơm vừa chua, hễ ngửi là cảm thấy khó chịu buồn nôn buồn ọc, đầu óc choáng váng, hầu như sắp phải té ngã liền.

Phương Sách cả kinh vội trấn tĩnh tâm thần, nín hô hấp, thì sát thủ rất lời hại của đối phương đã tiến công tới.

Trong làn khói trắng bỗng có vô số những mũi kim bạc nhỏ như lông bò, mau như mưa rào đổ tới. Kim với khói trắng cũng một màu rất khó phân biệt và không ngờ những cây phướn đó lại có những ám khí độc bắn ra như thế ? Quả thực không ai có thể tưởng tượng được.

Tuy Tử Vong thuyền vẫn cẩn thận đề phòng, nhưng thấy đối phương giở cái trò ấy ra, chỉ nín hô hấp và tỏ vẻ khinh thường thôi, chứ không thêm đếm xỉa tới. Chờ những mũi kim bạc đến gần mặt, lúc ấy y mới giật mình kinh hãi. Lúc này muốn tránh cũng không còn kịp nữa, y vội giở người về phía sau, giơ song chưởng lên quát mạnh một cái và thuận thế thâu tay lại, rồi đẩy ra một luồng cuồng phong bao vây quanh người mình nữa.

Phương Sách với Tinh Thục đang quay mình tránh né, hai người không làm bộ làm tịch như thuyền chủ và càng giở chưởng phong ra tấn công liên tiếp. Chỉ trong nháy mắt, những sương mù trắng với kim bạc đều bị đánh tan hết.

Mười tám nữ quái tấn công lên không ăn thua gì, vội lùi sang một bên đứng yên, mặt lộ vẻ kinh ngạc rõ ràng:

Tử Vong thuyền chủ mặt lộ sát khí, cười the thé một hồi rồi nói:

- Đâm ra vu tiền (tên trong sương mù đầy đâm khí) là trò ba tam lưu mà cũng đem ra đối phó với bốn thuyền chủ.

Y vừa nói tới đó rú lên một tiếng thật lớn, thân hình nhanh như điện chớp, nhảy tới trước mặt kẻ địch, múa chưởng tấn công luôn. Mười tám nữ quái chỉ thấy mặt mũi tối tăm, không kịp tránh né, đã kêu la thảm khóc và ngã ngửa người về phía sau luôn.

Chỉ trong nháy mắt, mười tám cái xác nằm ngổn ngang trên mặt đất, cái xác nào cũng bị đốt cháy đến đen thui.

Phương Sách thấy thế cũng phải giật mình đến thót một cái. Lúc này chàng mới biết Tử Vong thuyền chủ chỉ hiện từ với mình thôi, chứ còn với người khác thì y rất tàn nhẫn, nên chàng cảm thấy xúc động và khó chịu vô cùng.

Tên nữ quái đứng ở chỗ xa ba trượng đành chỉ huy, thấy thế liền quay đầu đào tẩu luôn.

Tử Vong thuyền chủ thấy thế liền quát lớn:

- Người chạy đi đâu ?

Y vừa nói vừa định đuổi theo, bỗng thấy có một luồng tiềm lực ở phía trên đè xuống, ngăn cản, cành và lá cây cũng rung động theo, và chỉ trong nháy mắt đã có một người nhảy xuống. Người đó chính là quái nhân mặc áo bào lam. Vừa xuống tới nơi, y đã cười giọng rất náo ruột nói:

- Tử Vong thuyền chủ ác độc thật ! Mười tám vũ nữ đã bị ngươi giết chết hết, mà ngươi lại còn muốn đuổi tận giết tuyệt nữa. Ngươi ...

Không đợi chờ y nói dứt lời, Tử Vong thuyền chủ đã quát tiếp:

- Cầm mồm ! Người còn có trò ma quỷ gì nữa thì cứ mau giở ra đi ! Để bốn thuyền chủ đưa cả người lên thế giới cực lạc một thể.

Quái nhân cười hi hí luôn mồm và đáp:

- Tử Vong thuyền chủ thiên hạ vô địch. Ngày hôm nay ta sẽ đấu với người một trận, để cho người biết. Trời cao còn có Trời cao hơn, người giỏi lại có người khác giỏi hơn.

Phương Sách tay cầm trường kiếm, nhảy vào chỗ giữa hai người, với giọng nói rất náo nùng, xen lời hỏi:

- Hai vị hà tất phải đấu trí mạng ...

Chàng vừa nói tới đó thì thuyền chủ đã xua tay một cái và quát lớn:

- Con đứng sang một bên ! Bây giờ là lúc kết liễu sinh tử với y.

Phương Sách bị một luồng tiềm lực đẩy lui, chàng phải loạng choạng mấy bước mới đứng vững được.

Thuyền chủ cứ giở chiêu thức rất mạnh ra tấn công tới tấp, quái nhân vội quay người chạy ra ngoài bìa rừng. Thuyền chủ cười nhạt mấy tiếng và cũng đuổi theo ngay.

Tĩnh Thục ứa nước mắt ra, nghẹn ngào hỏi:

- Đại ca, người đấu với cha là ai thế ?

Phương Sách vẻ mặt rầu rĩ, cau mày lại, ngừng đầu nhìn lên trời. Chàng cũng không biết nói năng ra làm sao cho phải, khẽ thở dài một tiếng và nói:

- Hiền muội, chúng ta đuổi theo ra xem hai người đi ?

Chàng vừa nói vừa dắt tay Tĩnh Thục chạy ra khỏi khu rừng rậm đó liền, vừa đi chàng vừa mong muốn làm thế nào để hòa giải được sự kết oán đó của một người cha với một người dượng.

Khi chàng với Tĩnh Thục ra tới ngoài rừng đã thấy hai cái bóng người nhanh như điện chớp chạy lên tới trên đèo rồi. Lúc ấy mặt trời đang lặn, gió núi dịu hiu, cảnh tượng càng âm thầm và bi đát thêm. Bốn cái bóng người đang chạy quanh co lên đỉnh núi. Khi mới lên tới lưng núi, bốn cái bóng người chia làm ba tốp tiếp tục leo lên, càng lúc càng gần nhau.

Thấy phía đằng trước có một tảng đá quái dị cao chọc trời ngăn cản lối đi. Quái nhân áo bào lam rú lên một tiếng thật lớn, đá trong sơn cốc bị chấn động lở từng tảng một rớt xuống như mưa ...

Tử Vong thuyền chủ, Phương Sách và Tĩnh Thục ba người đang đi ở bên dưới, thấy thế cả kinh, mà chỗ ba người đang đứng lại là vách núi cao dốc, không sao tránh né được.

Tử Vong thuyền chủ hét lớn một tiếng, giơ song chưởng lên múa liên tiếp. Những tảng đá ở bên trên rớt xuống đều rẽ sang hai bên mà rơi xuống dưới khe núi.

Phương Sách cũng giở Lương Nghi Cương Khí ra để bảo vệ đầu và mặt. Thiếu nữ áo xanh vội xoay người, tựa lưng vào lưng của Phương Sách, một mặt nhờ chưởng phong của Phương Sách bảo vệ lấy mình mấy của mình, một mặt dùng chưởng gạt những tảng đá rớt qua cạnh người.

Tử Vong thuyền chủ ré lên một tiếng rồi hùng mãnh nhảy lên, đi ở trên sườn núi cao dốc như đi trên đất bằng, không quản ngại mưa đá ở trên rớt xuống như mưa, mà cứ tiếp tục phi thân lên hoài.

Phương Sách sợ khinh công của Tĩnh Thục không đủ hỏa hầu, đang định vòng đường để leo lên. Ngờ đâu, chàng đã thấy Tĩnh Thục nhún chân một cái, nhảy thẳng lên phía trên tức thì. Lúc này chàng mới biết khinh công hỏa hầu của nàng ta cũng không kém gì mình, trong lòng mừng thầm.

Cảnh sắc ở trên đỉnh núi thật là thanh kỳ, Phương Sách ngừng đầu lên hít một hơi không khí trong sạch, thấy tinh thần sáng khoái vô cùng. Thì ra chàng thấy trên đỉnh núi xác nằm ngổn ngang. Một nửa số người bị cháy xém, một nửa số bị ám khí hình thuyền ném trúng giữa ngực, trông thật thảm khốc vô cùng.

Bên phải bỗng có hai cái bóng người nhanh như điện chớp phi lên. Cả hai cùng quát tháo lia lịa và đấu với nhau rất hăng, hầu như không còn xem cái chết vào đâu hết.

Phương Sách lo âu vô cùng, vội phi thân nhảy tới gần. Quái nhân áo bào lam thừa cơ quay mình chạy luôn. Tử Vong thuyền chủ khi nào chịu để cho đối phương bỏ chạy, vừa đuổi theo vừa giận dữ quát mắng:

- Dù người có chạy khắp chân trời góc biển cũng không sao thoát khỏi song chướng của bốn thuyền chủ.

Quái nhân nhảy vào trong một khe núi lớn, rồi lại phi thân lên trên đỉnh ngam, cúi đầu nhìn xuống, lớn tiếng quát bảo:

- Tử Vong thuyền chủ, trong những đồng đá lởm chởm này chính là chỗ vùi thân chôn xác của người. Người có dám vào không ?

- Dù là núi đao bể kiếm, bốn thuyền chủ cũng không coi vào đâu hết ...

Chưa nói dứt, thuyền chủ đã phi thân tới trước những đồng đá đó. Phương Sách đang định kêu gọi, thì thuyền chủ đã nhảy vào trong đồng đá rồi. Đồng thời hình bóng của quái nhân ở trên đỉnh ngam cũng biến mất.

Phương Sách dắt tay thiếu nữ áo xanh nhảy vào đồng đá xem sao, mới hay trong đó là một thạch cốc hình cái chậu. Tuy bốn bên vách đá không cao lắm, nhưng bóng nhoáng như gương. Chỗ đứng giữa có một miếng đất bằng rộng, chừng mười trượng, nơi đây chỉ có cửa vào chứ không có lối ra, thật là một nơi quỷ phủ thần công, thợ thiên nhiên tạo nên, chứ người không thể nào làm được.

Thuyền chủ đang lạnh lùng nhìn xung quanh, vẻ mặt hơi hoảng sợ, và vội bảo Phương Sách với thiếu nữ áo xanh rằng:

- Hai con mau lui ngay ...

Y chưa nói dứt đã có tiếng kêu “ùm” thật lớn. Thì ra chỗ cửa vào đã có một tảng đá lớn ở đầu đổ xuống, bịt chặt lấy đường lối.

Quái nhân lại xuất hiện ở trên vách núi, cúi đầu xuống cười khẩy nói:

- Tử Vong thuyền chủ, ngày này sang năm là ngày giỗ đầu năm của người !

Thuyền chủ nghiêng răng đáp:

- Bốn thuyền chủ phải lột da người, rút gân người mới hả dạ.

- Lời nói này phải ta nói mới đúng.

Quái nhân cười nhạt nói như vậy. Tử Vong thuyền chủ tức giận, hai mắt trợn tròn xoe, quát mắng tiếp:

- Người tưởng mười trượng thạch cốc này có thể làm khó dễ được bốn thuyền chủ hay sao ?

- Bốn bên vách đá không những bóng nhoáng như gương, và có sơn thuốc độc rất lợi hại, hễ dẫm chân vào đó, chất độc truyền lên người ngay. Tất cả tinh anh của bảy đại môn phái không sao thắng nổi người, một Tử Vong thuyền chủ, nhưng bây giờ người lại là cá nằm trên thớt của ta.

Phương Sách đưa mắt nhìn những vách ở bốn xung quanh, thấy có màu xanh óng ánh, nếu không để ý nhìn kỹ thì không sao trông thấy rõ. Chàng lòng đau như dao cắt, ngừng đầu lên quát hỏi:

- Hai vị có oan cừu gì mà cứ phải đấu chí mạng với nhau như thế này ?

Quái nhân nhặt một chiếc gậy dài hơn ba trượng, thông xuống bên dưới và nói:

- Con, với khinh công của con, có thể nhảy lên được khúc trúc ở cuối gậy. Con mau lên mau đi ...

- Không ! Con chỉ muốn hai vị đừng đánh nhau nữa ...

- Bây giờ con vẫn chưa rõ, giữa ta với y không sao lưỡng toàn được. Con hãy nghe lời cha, mau lên trên này đi ...

- Con không hiểu dụng tâm của ...

- Con cứ lên đây, cha sẽ nói rõ nguyên nhân cho con hay. Bằng không, chậm tí nữa, cha đã phát động, muốn lên cũng không được.

- Không. Nếu con chưa rõ nguyên nhân, con đành chết ở đây.

Quái nhân mặt lộ hung ác, hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ con không tin lời của cha hay sao ?

- Không phải thế. Con không muốn trông thấy hai vị cùng bị thất bại và bị thương ...

- Chẳng lẽ con lại muốn chết cùng với tên gian trá kia hay sao ?

- Con không hiểu ý kiến của ...

- Y lừa dối con đấy. Y không phải là cha của con đâu.

- Có gì làm bằng cứ chứng minh cho con xem !

- Bằng cứ ư ? Thiếu nữ áo xanh đứng cạnh con chính là bằng cứ đấy.

Phượng Sách ngạc nhiên quay đầu nhìn Tĩnh Thục thấy nàng cũng ngơ ngác không hiểu. Tử Vong thuyền chủ giận dữ quát tháo như sấm động và mắng chửi:

- Người nói láo. Muốn lừa dối con ta phải không ?

Quái nhân cười nhạt, đáp:

- Ý là con gái của người ?

Thuyền chủ cương quyết đáp:

- Ai bảo là không phải ?

Quái nhân cười ha hả như điên như khùng hỏi tiếp:

- Y thị với người có quan hệ huyết thống hay sao ?

- Người ...

Hình như Tử Vong thuyền chủ đã giật mình đến thót một cái. Quái nhân lại hỏi tiếp:

- Máu trong người của nó cũng như máu trong người của người ?

- Người ...

Tử Vong thuyền chủ mặt lộ vẻ kinh hoảng. Quái nhân cười khinh một tiếng lại nói tiếp:

- Người là người thế nào của nó ?

Tử Vong thuyền chủ nghiêng răng mím môi đáp:

- Cha !

Quái nhân đột nhiên cười the thé nói tiếp:

- Người ... Tử Vong thuyền chủ ! Người là kẻ thù đã giết cha của nó thì đúng hơn ...

Tử Vong thuyền chủ lại giật mình đến thót một cái, rồi bỗng chỉ tay quát mắng:

- Người ... đừng có đặt điều nói láo như vậy !

Quái nhân lầm lỳ nói tiếp:

- Hồi sáu năm trước đây người đã thương Áo Ảnh đạo giả người chưởng môn của phái Côn Luân, bắt cóc con nhỏ mới ra đời của người chưởng môn ... nhưng ta không hiểu tại sao người lại giữ nó lại nhận làm con gái như thế ...

Tử Vong thuyền chủ sắc mặt thay đổi hẳn, vì y đeo mặt nạ da người, nên không trông thấy rõ sắc mặt của y, nhưng vẫn thấy da mặt y rung động hoài, đủ thấy y đang khích động biết bao ...

Phương Sách cũng kinh hoảng và nghĩ đến chuyện ân sư mình với Tử Vong thuyền chủ nói đến thân thể của thiếu nữ áo xanh, bây giờ chàng lại thấy thái độ của thuyền chủ như thế, đủ thấy lời nói của quái nhân không sai chút nào.

Thiếu nữ áo xanh Giang Tinh Thục đang trở mắt lên nhìn, bỗng mắt nàng chớp nháy mấy cái rồi quát mắng quái nhân rằng:

- Nói bậy ! Ta không biết Ảo Ảnh đạo giả gì hết !

Tử Vong thuyền chủ ôm lấy nàng ta mồm lẩm bẩm tự nói:

- Con ngoan ngoãn của cha ...

Quái nhân lại nói với Phương Sách tiếp:

- Con đã tin lời nói của cha rồi đấy chứ ? Tử Vong thuyền chủ là người nói láo và xảo trá nhất thiên hạ, con không nên tin lời nói của y !

Tử Vong thuyền chủ càng tức giận thêm, lại quát tháo tiếp:

- Câm mồm ! Ta không xé xác ngươi ra làm muôn mảnh thì ta không sao nguôi được ngày hôm nay !

Nói xong y tung mình nhảy lên chỗ quái nhân đang đứng, nhưng quái nhân vẫn đứng yên như thường và vội thâu chiếc gậy trúc lên cười nhạt, đáp:

- Ngươi cứ thử đi, xem ngày hôm nay Tử Vong thuyền chủ vô địch thiên hạ có phải là cá trên thớt của ta hay không ?

Quả nhiên vác đá trơn tuột, dù Tử Vong thuyền chủ có tài ba rất cao siêu mà cũng không thể nào nhảy lên được vách núi cao hơn mười trượng ấy.

Quái nhân cười ha hả nói tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ, ta chỉ cần khê ra tay một thế là ngươi sẽ hóa ra tro tức khắc.

Thuyền chủ vội thâu liềm tâm thần, giả bộ hoảng sợ, nhưng đang ngấm ngầm nghĩ cách để thoát ra khỏi sơn cốc.

Quái nhân bỗng rú lên một tiếng, chung quanh trên đỉnh những vách núi đã có mấy chục người tay cầm củi khô và đuốc xuất hiện, chúng cùng đốt cháy những cành cây khô và đang định ném xuống dưới thung lũng.

Tử Vong thuyền chủ thấy thế kinh hoảng vô cùng vội lui đến chỗ giữa sơn cốc đứng cùng với Phương Sách và thiếu nữ áo xanh.

Quái nhân giơ tay lên chỉ Phương Sách lớn tiếng quát bảo:

- Con mau lên đi, bằng không con sẽ bị thiêu cháy ra tro tại đây liền !

Quái nhân vừa nói vừa thông chiếc gậy trúc xuống và đưa mắt ra hiệu gọi Phương Sách và Tinh Thục nhảy lên.

Phương Sách ngạc nhiên nhìn xung quanh, thấy bóng người ở chung quanh đỉnh vách đang đốt cháy những cây củi khô tẩm dầu, ngọn lửa đã bốc cháy nghi ngút và có tiếng kêu “lốp lốp”. Gió đưa khói xuống dưới thạch cốc khiến thạch cốc bị mù mịt những khói và mùi khét lẹt rất khó ngửi.

Quái nhân lại vội kêu gọi:

- Con ơi mau lên, nếu chậm chút nữa thì cha cũng không thể cứu được con đâu ...

Phương Sách vẫn đứng yên không cử động, chàng biết quái nhân chỉ cần vẫy tay ra hiệu là bọn người kia sẽ ném củi lửa xuống tức thì, chỉ trong nháy mắt Thạch cốc rộng chừng mười trượng vuông này sẽ biến thành biển lửa ngay, dù mình có công lực cao siêu đến đâu cũng không sao bay ra khỏi được nơi đây.

Quái nhân gào thét đến khan cả tiếng mà Phương Sách vẫn cứ đứng yên ở đó, vẻ mặt của chàng cứ thản nhiên không hề sợ chút nào.

Còn Tĩnh Thục thì đứng sát vào Thuyền chủ, nàng thấy Phương Sách bình thản như vậy mới hết hoảng sợ.

Riêng có Tử Vong thuyền chủ thì trong lòng rất kinh hoàng, y biết bọn chúng ném xong những củ khô tẩm dầu đang đốt cháy kia xuống, rồi thế nào cũng ném những trái đạn làm bằng thuốc pháo, như vậy cả ba sẽ không soa thoát chết được. Y liền đánh liều, ứa nước mắt ra và nghiêng răng nói:

- Thôi ! Hai con nghe lời y mà đi lên trên đó đi, khỏi cần lo âu cho cha nữa ...

Phương Sách nghe nói rùng mình và rất cảm động, nước mắt nhỏ rùng xuống ngay. Lòng chân tình của thuyền chủ đã đả động trái tim của chàng khiến chàng đã xác định Tử Vong thuyền chủ mới thật là cha của mình. Vì một người cha bao giờ cũng liều mạng để hy sinh cho con cái, còn quái nhân kia không những thủ đoạn và tâm địa ác độc như thế, thậm chí còn muốn giết hại mình nữa.

Quái nhân lại lớn tiếng kêu gọi:

- Con ơi ! Đây là câu kêu gọi cuối cùng của cha, nếu con không lên thì cha đành phải nhắm tâm ...

Nói tới đó y lại ngắt lời để chờ Phương Sách trả lời, Phương Sách liền vận hơi sức từ đơn điền thùng thẳng nói vọng lên từng câu một trả lời quái nhân rằng:

- Phương mỗ đành cùng Tử Vong thuyền chủ ...

Nghe tới đó quái nhân rùng mình đến thót một cái, mắt lộ hung quang, còn Tử Vong thuyền chủ thì ứa nước mắt ra trong lòng cảm động vô cùng. Tuy y là người rất lạnh lùng tàn nhẫn, nhưng y là một người rất giàu tình cảm. Sở dĩ y có hai cá tính khác lạ như thế cũng chỉ vì mối thâm thù nọ gây nên.

Phương Sách không hãi sợ gì hết, lại lớn tiếng trả lời quái nhân tiếp:

- Nếu ngài quả thực là cha của Phương mỗ thì mau bảo người người cầm củi lửa rút lui lại, bằng không Phương mỗ đành hóa ra tro ở đây !

Quái nhân liền nổi hứng rú lên một tiếng, những người đứng ở trên bốn bên vách đã đồng thanh hét lớn và vút người bó củi đang cháy hồng xuống như mưa. Tiếp theo đó lại ném những trái đạn bằng thuốc pháp nổ ở trên không kêu “đùng đùng” hoài.

Tử Vong thuyền chủ tay trái ôm lấy Tĩnh Thục, tay phải múa tit đẩy ra một luồng chưởng phong để bảo vệ ba người.

Phương Sách đau lòng khôn tả, lúc này chàng mới biết quái nhân quả không có tình cha con với mình. Chàng trợn ngược đôi mày kiếm lên, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi và múa tit thanh bảo kiếm gạt những củi lửa với đạn thuốc pháo rớt xuống bắn sang tứ phía.

Quái nhân rú lên một tiếng nữa, thủ hạ của y lại tiếp tục ném thêm củi lửa xuống.

Trong sơn cốc đó đã biến thành bể lửa.

Bọn Tử Vong thuyền chủ ba người đã thấy hơi lửa bén tới, nhất là những trái đạn nổ ở trên không oai lực lại càng kinh người thêm, dù thuyền chủ với Phương Sách có công lực cao siêu đến đâu cũng không sao chịu nổi những ngọn lửa vô tình lợi hại ấy !

Thuyền chủ hơi sơ xuất một chút, cái áo bào trắng của y đã bị bén lửa ngay. Cũng may bên trong y còn mặc một cái áo da cá không sợ lửa và cũng không sợ nước, nhưng y chỉ lo ngại cho thiếu nữ áo xanh đứng bên cạnh thôi.

Phương Sách cũng bị một ngọn lửa rớt vào mu tay đau như bị dao cắt, chàng bỗng sức nhớ đến ba chiếc phi tiêu hình thuyền của Tĩnh Thục tặng cho, lúc này đem nó ra sử dụng rất thích hợp. Chàng bèn móc túi lấy ba mũi phi tiêu đó ra, rồi chàng nhắm ba người ở trên vách núi ném lên luôn.

Thấy chàng sử dụng ám khí, lúc ấy Tử Vong thuyền chủ mới sức nhớ đến cũng vội móc túi lấy ám khí ra ném. Vì y kích động quá độ, đã mất trấn tĩnh đến quên cả sử dụng ám khí rất lợi hại của mình.

Những người đứng ở trên đỉnh vách núi tung lửa xuống, bỗng thấy có sao bạc ở phía Đông tới, rồi lại bỗng thấy từ phía Tây tới vừa nhanh vừa mạnh, chỉ trong chốc lát, bọn người ấy đã bị ném trúng và ngã lăn ra chết.

Nhờ vậy mưa lửa và đạn mới ngừng hẳn. Phương Sách đi trước mở đường múa tit thanh bảo kiếm và giở Lương Nghi Cương Khí ra tiến thẳng tới vách đá. Chàng thét lớn một tiếng giở thần oai ra, dùng mũi chân dẫm lên những chiếc phi hình thuyền mà chàng đã ném vào vách núi từ trước như những bậc thang, nhờ vậy chàng cứ việc phi thân ở trên những mũi phi tiêu đó mà lên trên đỉnh vách núi.

Vì khói bốc mù mịt, không sao trông thấy rõ người, nên tới khi quái nhân được tin chạy lại tiếp ứng, thì Tử Vong thuyền chủ đã lene tới trên đỉnh vách núi rồi.

Bọn người ném củi lửa xuống còn một số thoát chết thấy Phương Sách với Tử Vong thuyền chủ phi lên, chúng hoảng sợ vội hô lên mấy tiếng và bỏ chạy tán loạn ngay.

Tử Vong thuyền chủ đặt Tĩnh Thực xuống rồi nhảy xổ lại tấn công quái nhân luôn.

Phương Sách bỗng thấy một điểm sao bạc nhằm Tĩnh Thực ném tới. Lúc ấy Tĩnh Thực đang mãi xem thuyền chủ đấu với quái nhân không để ý đến, vì vậy nàng mới sắp bị mũi phi tiêu đó bắn trúng.

Thì ra mũi phi tiêu ném Tĩnh Thực là của quái nhân rút ở trên xác của bọn thủ hạ ra mà dùng để ném nàng.

Phương Sách thấy thế máu nóng sôi sùng sục, chàng vội giơ chưởng lên tấn công luôn một thế thực mạnh, nhờ vậy mũi phi tiêu hình thuyền đã lướt qua mũi của Tĩnh Thực và rớt ngay xuống mặt đất.

Tử Vong thuyền chủ ngăn người ra liếc nhìn Phương Sách một cái rồi quay người dắt Tĩnh Thực và đuổi theo quái nhân ngay, vì nhân lúc thuyền chủ ngăn người ra nhìn quái nhân đã quay người chạy thẳng lên trên đỉnh núi.

Phương Sách đuổi theo lên trên đỉnh núi, chàng lại giật mình kinh hãi vì chàng thấy quái nhân với thuyền chủ đang đứng đối diện nhau ở trên những tảng đá lởm chởm, chung quanh có bóng người lố nhố. Quái nhân ngừng mặt lên trời cười the thé nói:

- Tử Vong thuyền chủ, người xưng hùng xưng bá trên thiên hạ, nhưng hôm nay người đã trúng phải quỷ kế của ta. Những bóng người đứng quanh kia chính là ba người chưởng môn của ba đại môn phái:

Thanh Mao Bang, Tứ Quả Hội và Bạch Long Giác cùng các môn hạ của họ. Các vị anh hào đã đợi chờ người ở đây đã lâu, biết điều thì mau thúc thủ chịu trời đi.

Những người đứng quanh đó đều hô to, tiếng kêu như sấm động và ba người chưởng môn đã nhảy tới gần đứng ở ba mặt bao vây.

Tử Vong thuyền chủ cười nhạt một hồi, hai mắt sáng như điện chớp liếc nhìn chung quanh một lượt, rồi âm trầm đáp:

- Lão quái, người thử quay đầu lại xem, còn một lớp bóng người nữa đứng ở vòng ngoài bao vây người của ba đại môn phái là những ai ?

Quái nhân ngạc nhiên đưa mắt nhìn tứ phía, lúc ấy y mới hay những lớp người của ba đại môn phái đã có một lớp người nữa xuất hiện và không hiểu họ tới từ lúc nào.

Dưới ánh nắng lơ mờ, y đã trông thấy rõ những người đó đều mặt áo da cá vẩy đen bóng nhoáng, tay cầm trường kiếm, hình dạng giống hệt Tử Vong thuyền chủ vậy.

Lúc ấy cả quần hào bao vây xung quanh cũng biến sắc mặt.

Tử Vong thuyền chủ ngừng mặt lên trời cười ha hả nói tiếp:

- Người của ba môn phái đã bị tám mươi một tinh anh của Tử Vong thuyền ta bao vây, âm mưu quỷ kế của người thoát sao khỏi đôi mắt của bốn thuyền chủ ? Chắc người nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được lại trúng phải mưu kế của bốn thuyền chủ ...

Bốn thuyền chủ chỉ không ngờ người dám theo dõi Tử Vong thuyền lại là người năm xưa cùng bị rớt xuống dưới vực thẳm với bốn thuyền chủ đấy thôi !

8. Cha Hay Là Cừu Thù

Quái nhân áo lam với ba người chưởng môn đều rùng mình kinh hãi, suýt tí nữa thì đứng không vững, cả bốn đều tức giận kêu la như điên như khùng, người run lấy bầy mãi mãi mà không nói được nửa lời.

Quái nhân có ngờ đâu mình dùng kế dụ người, trái lại mình lại bị lọt vào tròng của đối phương như vậy. Y vừa tức giận vừa hổ thẹn, nên sắc mặt của y trông rất khó coi, bút mực không sao mô tả được.

- Tử Vong thuyền chủ, người khi người quá nổi !

Trong đám đông bỗng có người giận dữ lên tiếng quát tháo như vậy.

Lúc này Phương Sách mới vỗ nhè và nghĩ bụng:

“Thảo nào tối hôm qua ở Giang Âm Khẩu, bảy đại môn phái mà ta chỉ thấy có Võ Đang, Thiếu Lâm với Côn Luân ba phái thôi, chứ còn người của phái khác đều quay trở lại hết, không thấy đuổi theo nữa. Thì ra quái nhân này đã dùng kế dụ địch, ngờ đâu Tử Vong thuyền chủ lại biết rõ mưu gian của chúng nên đã phải sẵn tâm phúc mai phục ở đây. Đủ thấy tài trí mưu lược của thuyền chủ vẫn cao siêu hơn người.” Ba người chưởng môn này đều là những người giàu kinh nghiệm và đưa mưu trí, tuy họ vừa hổ thẹn vừa tức giận vô cùng, nhưng vẫn có thể trấn tĩnh được tâm thần ngay. Chúng vội đưa mắt nhìn chung quanh, thấy bộ hạ của bên mình tổng cộng hơn mấy trăm người, mà đối phương chỉ có tám mươi một người thôi, như vậy thì việc gì mà phải hãi sợ ?

Nghĩ như thế chúng rất bình tĩnh lớn tiếng cười và quát tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ giết chóc biết bao nhiêu người trong võ lâm, tàn sát rất nhiều người vô tội ở trên giang hồ. Ba đại môn phái chúng ta liên tay diệt trừ kẻ tàn bạo, người tới đây thực là vừa lúc lắm. Chẳng hay Tử Vong thuyền chủ muốn đầu hàng hay võ phục thì nói ngay đi ?

Tử Vong thuyền chủ cười the thé đáp:

- Lão già bất tử kia, người tưởng người nhiều là có thể chiếm được phần thắng lợi phải không ? Nói thực cho các người biết, ba lão quỷ người với quái nhân áo bào lam này và cả hơn trăm đệ tử của các người đều lọt vào trong Cửu Huyền Dịch Quái Trận của bốn thuyền chủ rồi, ta chỉ cần phát động thế trận, các người sẽ rơi đầu chết tại chỗ tức thì, các người sẽ chết một cách rất thảm khốc.

Quần hùng nghe Tử Vong thuyền chủ nói như vậy mặt đều biến sắc, nhất là ba người chưởng môn của ba phái với quái nhân áo lam lại càng kinh hãi thêm, vì chúng biết Cửu Huyền Dịch Quái Trận bố trí theo Lục Giáp Độn Đinh và lý luận của cửa Cửu Hành Sinh Khắc, chuyên môn dùng để người ít đánh bại người nhiều để dồn kẻ địch vào trong hoàn cảnh mê ly rồi mới ra tay bắt giữ, quả thực lợi hại vô cùng. Nhưng nghe đồn trận pháp này thất truyền đã lâu, không hiểu Tử Vong thuyền chủ lấy ở đâu ra mà lại có trận pháp này ?

Mọi người đang kinh hãi và thắc mắc thì Lỏa Nữ Quái Cơ Hùng người chưởng môn của bang Thanh Mao, thân hình bé nhỏ, hai mắt nhỏ như hai hạt đậu, nhưng lại sáng như hai ngôi sao và tuổi đã năm mươi rồi, vì tay trái cầm chiếc quạt sắc hình một thiếu nữ lỏa lồ dài chừng năm thước nên mới được người ta ban cho cái biệt danh ấy. Y độc bá lục lâm ở miền Giang Nam đã lâu, tính rất hung ác và xảo trá. Y cười nhạt một tiếng rồi xen lời nói:

- Dù người này có bày Cửu Huyền Dịch Quái trận ra bao vây, ngày hôm nay người cũng đừng hòng thoát khỏi bàn tay của bốn bang chủ.

Bạch Long giáo chủ Tu La Tôn Giả, với Bạt Đề Hành tăng, chưởng môn của Tứ Quả hội, đồng thanh hét lớn và cùng tiến lên một bước.

Tử Vong thuyền chủ dặt tay thiếu nữ áo xanh và vẫy tay gọi Phương Sách đang đứng cạnh đó xem và dặn rằng:

- Con lại đây. Mau dắt em con rời khỏi chốn này trước.

Thấy thuyền chủ dặn bảo như vậy, chắc thế nào cũng có thâm ý gì, Phương Sách là người chính trực nên không nghi ngờ gì hết, vâng lời nhảy nhót mấy cái đã vào trong giữa đấu trường.

Mọi người mặt lại biến sắc thêm, vì chúng không ngờ Hồn Thế Ma Vương lại có một người tinh anh như thế.

Tử Vong thuyền chủ trao thiếu nữ áo xanh cho Phương Sách và dặn bảo tiếp:

- Hai con mau ra đứng ở bên ngoài xem tuyệt học của cha.

Phương Sách dắt thiếu nữ áo xanh, chưa kịp bước chân đi thì bên cạnh đã có người quát lớn:

- Hãy khoan ? Trừ ác thì phải trừ tận gốc. Cả hai đứa trẻ này cũng phải ở lại với lão ma.

Phương Sách quay đầu lại nhìn, thấy người đó là một ông già mặc áo đạo bào màu huyền, cao lớn vạm vỡ, thái độ rất kiêu ngạo, thì ra người đó là Tu La tôn giả, giáo chủ của Bạch Long giáo. Tử Vong thuyền chủ cả giận, mắng luôn:

- Vô lâm tam lão chỉ là ánh sáng của đom đóm. Các ngươi có tài ba gì đâu mà dám kiêu ngạo như vậy ?

Nói tới đó, thuyền chủ quay lại bảo Phương Sách tiếp:

- Nếu vậy con cứ ở tại trong trận này xem tuyệt học của cha vậy.

Nói xong y tung ra chiếc phi tiêu hình thuyền lên trên không. Có mấy tiếng kêu veo veo, tám mươi mốt người mặc áo da vẩy cá ở bên ngoài đã đứng theo phương vị luôn.

Phương Sách không có ý rời khỏi trận đấu, chàng cùng thiếu nữ áo xanh đứng bên cạnh thuyền chủ để xem sự thể thay đổi ra sao ?

Quái nhân áo lam đưa mắt ra hiệu cho ba người chưởng môn rồi lùi sang một bên.

Tử Vong thuyền chủ ngấm ngấm để ý hành động của quái nhân, thấy thế rất thắc mắc và nghĩ bụng:

“Sao y lại cấu kết được Thanh Mao, Tứ Quả và Bạch Long ba bang và tại sao ba người chưởng môn của ba phái lại chịu nghe y điều khiển ?” Ba người chưởng môn cũng giơ tay ra hiệu, hơn trăm đệ tử liền bày thành trận thức, tay cầm kiếm để chờ người của Tử Vong thuyền chủ tấn công tới là phản công luôn.

Cơ Hùng, bang chủ của Thanh Mao bang, dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi nói:

- Bốn bang chủ xin lãnh giáo mấy thế tuyệt học của ngươi trước.

Tử Vong thuyền chủ đáp:

- Bốn thuyền chủ không muốn ra tay với Cơ Hùng cười khẩy hỏi tiếp:

- Không dám phải không ?

- Ta không muốn đẩy thôi.

- Tại sao ?

- Ngươi không phải là địch thủ của ta.

- Ý của thuyền chủ ...

- Ta muốn ba người chưởng môn cùng ra tay một lúc thì ta mới thềm đấu với các người.

Ba người chưởng môn thấy thuyền chủ nói như thế tức giận khôn tả, đồng thanh quát lớn một tiếng, và đứng ra làm ba phía, từ từ tiến tới gần Tử Vong thuyền chủ.

Tử Vong thuyền chủ thấy thế cười khinh nói:

- Có thể mới thích thú.

Y vừa nói dứt, ba người chưởng môn không sao chịu nhịn được nữa, cùng vận công lấy sức, và từ từ giơ tay lên định tấn công.

Tử Vong thuyền chủ đứng tấn Tí Ngọ, hơi liếc nhìn mấy kẻ địch, đột nhiên giơ hai cánh tay lên, hai bàn tay đã đỏ như lửa, từ từ giơ lên trước ngực.

Tám mươi một người mặc áo da vẩy cá với quần hùng ở tứ phía, ai nấy đều lo âu hộ cho chúa của mình.

Lúc ấy ngoài tiếng gió ra, không có một tiếng động nào hết. Tuy có mấy trăm người ở đó, nhưng ai nấy đều im hơi lặng tiếng. Như vậy đủ thấy cục diện gây cần biết bao ?

Trận đấu ba chọi một sắp sửa mở màn đến nơi ... thì đột nhiên ở trên không, chỗ phía đằng xa, có một tiếng và kêu rất quái dị và rất bén nhọn vọng tới, hình như là ở chỗ bờ sông Dương Tử, bỗng có một luồng ánh sáng lửa xanh bốc lên, mãi mãi không thấy tắt.

Tám mươi một người mặc áo da vẩy cá đột nhiên biến sắc mặt, người chuyên môn phụ trách truyền tin có vẻ hoảng sợ, la lớn:

- Thưa bẩm thuyền chủ, Tử Vong thuyền vừa báo động cầu cứu.

Quần hùng đứng xung quanh đều cả kinh, lúc ấy chưởng phong của ba người chưởng môn đã đụng chạm vào song chưởng của thuyền chủ, gió lốc nổi lên luôn, mấy bóng người vừa ráp vào nhau lại lùi ra ngay, lùi ra lại ráp vào tức thì, cát bụi bay mù mịt.

Trong lúc mọi người đang hoa mắt, thì bỗng có một tiếng sấm ngầm nổi lên, và có một cái bóng người nhanh như bay vượt qua đầu mọi người, đồng thời lại có tiếng quát lớn:

- Mau rút lui.

Tám mươi một người mặc áo da vẩy cá cùng chạy như bay xuống thẳng dưới núi.

Thì ra Tử Vong thuyền chủ đã bỏ chạy rồi ...

Quái nhân áo lam cả giận, thét lớn:

- Đuổi theo đi !

Tu La tôn giả, giáo chủ của Bạch Long giáo với Bạt Đề Hành Tăng, chưởng môn của Tứ Quả hội cùng dẫn môn hạ đệ tử đuổi theo ngay.

Phương Sách vừa dắt thiếu nữ áo xanh vừa nói:

- Hiền muội, chúng ta mau đi theo xem đi !

Bỗng có tiếng quát tháo nổi lên, Cơ Hùng với ba mươi tên thủ hạ của y đã nhảy lại bao vây hai người.

Phương Sách ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiền bối làm như thế này là có ý định gì ?

- Ta định bắt đôi con cái của Tử Vong thuyền chủ để làm con tin.

- Lão tiền bối làm rồi, tiền bối không phải ...

Phương Sách còn muốn cãi thêm, nhưng chàng nhận thấy Tử Vong thuyền chủ thể nào cũng là cha mình chứ không sai, vì vậy chàng mới ngắt lời như thế.

Cơ Hùng lớn tiếng cười và vội đỡ lời:

- Nhỏ này, đừng có hòng dùng lời lẽ xảo trá mà để mong thoát thân được đâu, có mau mau thúc thủ để cho lão phu bắt trói không ?

Phương Sách đã có vẻ bực mình, liền trợn ngược đôi lông mày lên hỏi lại:

- Bang chủ định làm gì tại hạ ?

- Ta đã nói rồi, bắt ngươi làm con tin.

- Anh em tiểu bối có tội gì đâu ?

- Ai cũng có quyền giết chết con của Tử Vong thuyền chủ hết.

Thấy đối phương ăn nói vô lý như vậy, Phương Sách trợn to đôi mắt lên hầu như đỏ lửa. Cơ Hùng ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

- Người dám đấu với bốn bang chủ hay sao ?
- Rất muốn lãnh giáo tuyệt học của tiền bối.
- Các tinh anh của Thanh Mao bang mau bao vây lại.
- Phương mỗ vui lòng lãnh giáo hết người của Thanh Mao bang.

Cơ Hùng vội lui lại một bước ngơ ngác hỏi:

- Người có tài ba gì mà dám liều lĩnh đến như vậy ?
- Tiểu bối không có tài ba gì hết, chỉ có một trái tim không hề biết hãi sợ là đủ rồi.

Cơ Hùng cười khẩy rồi đưa mắt ngắm nhìn Phương Sách một hồi và lăm lì hỏi tiếp:

- Người tưởng người còn bướng bỉnh hơn cả cha người hay sao thế ?
- Đó là lời giáo huấn của ân sư dạy bảo:

“Dưới bạo lực và dăm oai, không bao giờ chịu khuất phục cả ...” - Sư phụ của người là ai ?

- Ân sư ...

Chàng định nói Huyền Cốc Dị Tú, nhưng nhận thấy phải nhờ tên tuổi của sư phụ để thoát hiểm thì không về vang chút nào, cho nên chàng vội đổi giọng:

- Tiền bối hà tất cứ phải hỏi đến sư thừa làm chi ? Cứ biết tiểu bối xin lãnh giáo cùng lão tiền bối vài hiệp là được rồi.

Chàng đang lo âu sự an nguy của Thuyền chủ, lại không muốn tự thoát thân bỏ đi, nên chàng rất muốn mau mắn ra tay đánh bại bọn người này để đi đến sông Dương Tử xem sao ?

Lúc ấy đằng sau tiếng kêu rú quái dị vọng tới luôn luôn, những ngọn lửa xanh bốc lên liên tiếp. Phương Sách càng lo âu thêm, đưa mắt nhìn về phía bờ sông Dương Tử, thấy bóng người lố nhố ...

Cơ Hùng cả cười nói tiếp:

- Tiểu tử kia, đừng có nóng lòng như thế, nếu đỡ được mười hiệp của lão phu sẽ để cho người đi khỏi đây ngay.
- Phương mỗ vui lòng tiếp một trăm hiệp một nghìn hiệp chứ không muốn nhận một chữ buông ta như thế.
- Tiểu tử này ngông cuồng thực, hãy coi chừng của ta.

Cơ Hùng vừa nói vừa múa chưởng xông lại tấn công luôn. Bỗng nghĩ tới một việc gì, Phương Sách vội giơ tay ra gạt chưởng của đối phương và nhẹ nhàng tránh sang một bên phải rồi vội xua tay hỏi:

- Hãy khoan ! Tiểu bối xin thỉnh giáo một việc này cùng tiền bối trước.

Cơ Hùng vội thu tay lại hỏi:

- Tiểu tử kia, người còn muốn giở quỷ kế gì ra nữa ?
- Cái gì thì tiểu bối không dám nói hơn người, nhưng tự tin không bao giờ nói dối cả. Tiểu bối chỉ hỏi tiền bối một câu này thôi, Tử Vong thuyền chủ là người như thế nào ?
- Hà hà ! Làm con mà lại không biết tên tuổi cùng những hành vi của cha mình thì thực là vô lý. Hừ, nhỏ kia mi đừng có lừa dối lão phu nữa.
- Lão tiền bối có biết năm xưa có một đôi bạn thân bị quần hùng của vô lâm đuổi đánh ...

Phương Sách vừa nói tới đó, sực nghĩ đến Tử Vong thuyền chủ đã nói:

“Cuộc hẹn ước năm xưa không được nói tới tên tuổi của chúng ta.” Vì vậy chàng mới ngắt lời không nói nữa.

Nhưng Cơ Hùng nghe nói bỗng rùng mình một cái, mắt lộ ánh sáng kỳ lạ rồi khẽ buông tiếng thở dài và nói tiếp:

- Ra là y !

Phương Sách ngạc nhiên hỏi:

- Vậy Tử Vong thuyền chủ là ai ?

- Ha là y ! ... Năm xưa đã hỏa táng đá chôn, mà vẫn còn phục sinh được ! Thảo nào bây giờ y mới trả thù bừa bãi ...

- Tại sao Tử Vong thuyền chủ lại bị người của võ lâm đuổi đánh chém giết như thế ?

- Hỏa táng, đá chôn mà tội của y vẫn chưa đủ đền, quần hùng vẫn chưa tiết được mối hận đó !

Phương Sách càng lo âu thêm, vội hỏi tiếp:

- Thế còn có gì nữa không ?

- Độc dĩ độc báo, ăn miếng trả miếng, hiếp dâm vợ y, diệt môn phái của y !

Lúc này Phương Sách không sao chịu đựng được nữa, lửa hờn bốc lên đùng đùng và nhận thấy lời nói của Tử Vong thuyền chủ không sai, mẹ mình đã bị người ta lần lượt hiếp dâm rồi chém chết, cha mình quả đã bị người ta đuổi tận giết tuyệt ...

Chàng càng nghĩ càng tức giận thêm, vội quát hỏi:

- Những người đó là ai mà dám làm những trò như thế ?

- Lão phu không thể nói cho người biết được ! Ngay bốn chữ môn cũng muốn y chết ...

Phương Sách không thể nhịn được nữa, đột nhiên hét lớn một tiếng vận hết thần công vào cánh tay giờ chưởng lên tấn công luôn.

Cơ Hùng không ngờ chàng ra tay đánh liền vội nhảy sang bên tránh né, nhưng vai trái vẫn bị đánh trúng liền thấy tê tái, y loạng choạng lui về phía sau mấy bước rồi ngồi phịch xuống đất. Chỉ tại y quá coi thường, không ngờ thiếu niên đứng trước mặt lại là đồ đệ cứng của một vị kỳ nhân thế ngoại và có võ công cao siêu đến như thế.

Ba mươi tên đệ tử của Thanh Mao bang cũng đồng thời hét lớn một tiếng rồi nhảy xổ lại tấn công luôn. Phương Sách không hề sợ gì cả, ra tay phản công tới tấp.

Ba mươi tên đệ tử của Thanh Mao bang tuy có tài ba rất cao siêu, nhưng không một tên nào tới gần chàng được.

Cơ Hùng lại đứng dậy gượng vận chân khí xông lại tấn công Giang Tinh Thục. Y là người rất xảo trá, tự biết nội phủ đã bị thương, y tưởng con nhỏ dễ bắt nạt, cứ bắt được Tinh Thục trước là Phương Sách phải tự vào khuôn phép ngay.

Ngờ đâu Tinh Thục cũng hét lớn một tiếng, múa chưởng nhằm đầu y tấn công luôn.

Cơ Hùng đầu mũi cũng chỉ ngang tay thôi, y vừa hổ thẹn vừa tức giận liền quát bảo môn hạ đệ tử rằng:

- Có mau tiến lên tấn công không ?

Bọn đệ tử nghe thấy y bảo như thế vội quay lại tấn công Tinh Thục tức thì.

Phương Sách hét lớn một tiếng, nhảy xổ lại tấn công tới tấp, chỉ trong nháy mắt chàng đã đánh té luôn mười mấy người của Thanh Mao bang liền.

Cơ Hùng thấy thế hai mắt như nổ lửa quát lớn:

- Ác độc thực ! Phụ tử đồng gian có khác ! Cơ mỗ quyết thí mạng với người !

Y vừa nói vừa giở hết sức bình sanh ra định liều mạng một phen, nhưng Phương Sách đã dùng Lưỡng Nghi Cương Khí nhằm người y tấn công luôn một thể, chỉ nghe thấy một tiếng “hự”, Cơ Hùng đã bị đánh té lăn ra đất không sao bò dậy được nữa.

Phương Sách lại nhắm đầu y tấn công luôn một thể nữa, thì trong bóng tối có một bóng người nhanh như điện chớp nhằm sau lưng chàng tấn công tới. Chàng đành phải buông tha Cơ Hùng mà quay người lại để chống đỡ. Không ngờ người đó lại là quái nhân áo bào lam vừa đi khỏi lại quay trở lại.

Phương Sách không tiện ra tay tấn công tiếp nữa, vì dù sao đối phương cũng là dượng của mình, chàng chỉ đứng ngăn người ra nghĩ bụng:

“Tại sao ông ta đã đi rồi lại quay trở lại, hiện giờ Tử Vong thuyền chủ ra sao ?” Chàng lại nghe thấy tiếng người ồn ào và tiếng sát phạt nổi lên tiếp, liền thét lớn một tiếng dất thiếu nữ áo xanh bỏ đi luôn.

Quái nhân áo bào toan vội đỡ Cơ Hùng dậy và quát bảo bọn người của Thanh Mao bang rằng:

- Có mau đi tiếp ứng không ?

Bọn người của Thanh Mao bang vội đỡ lấy Cơ Hùng rồi cùng nhau tiến thẳng về phía sông Dương Tử.

Phương Sách thấy thế cũng thắc mắc thêm, chàng không hiểu tại sao qan áo lam lại còn có quyền hơn cả người chủ môn của Thanh Mao bang ? Chàng đang ngừng chân lại ngơ ngáo nhìn thì quái nhân với đôi mắt rất oán độc, hậm hực bảo chàng rằng:

- Đi theo ta đi.

- Đi đâu ?

- Tất nhiên phải có chỗ để đi.

- Tôi còn phải đi tiếp ứng Tử Vong thuyền chủ !

- Người dám phản lại cha gây thù địch với thiên hạ võ lâm phải không ?

- Tôi phải đi trả thù cho mẹ, tiết hận cho cha !

- Nghịch tử, người dám nhận giặc làm cha phải không ?

Phương Sách cười như điên như khùng, để bày tiết những sự uất hận và nước mắt ở trong đáy lòng rồi đáp:

- Hổ ác như vậy mà cũng không ăn con ! Còn người ... không phải là cha của Phương mỗ mà là kẻ địch của Phương mỗ !

Lúc này chàng đã nhận định Tử Vong thuyền chủ là cha mình mà quái nhân với người của bảy đại môn phái đều là người thù địch.

Quái nhân giận dữ thét lớn một tiếng, bộ mặt lỳ lỳ của y hình như đang rung động rất mạnh và y vận công lực của “Thất Thiên Hàn Cương” vào hai bàn tay.

Phương Sách đứng vững như một khối núi và cũng vận Lưỡng Nghi Chân Khí lên định ra tay tấn công.

Quái nhân từ từ giơ hai cánh tay lên, Phương Sách cũng giơ song chưởng lên ngang ngực, hai người từ từ tiến tới gần nhau ...

Lúc ấy tiếng người ồn ào lại vọng tới:

- Mau bịt đầu kia lại, Tử Vong thuyền sắp xông ra đây.

- Bịt phía Tây lại ...

-Ồ ! Tử Vong thuyền chủ đã té ngã rồi ...

Phương Sách nghe nói rùng mình đến thót một cái như bị sét đánh ngang tai, chàng không còn tâm trí gì ở lại đấu với quái nhân nữa, vội chạy thẳng về phía sông Dương Tử tức thì.

9. Râu Nọ Cầm Cầm Kia

Phương Sách chạy thẳng về phía sông Dương Tử, quái nhân áo bào lam lấy làm tức giận khôn tả, vì thấy Phương Sách đã không nhìn nhận mình làm cha, nên y cố hết sức đuổi theo giơ chưởng tấn công luôn.

Phương Sách cảm thấy đằng sau ót có luồng gió lạnh lẩn át tới, chàng vội giở thể “Xuân Yến Xuyên Liêm” (Chim én múa xuân xuyên qua tấm màn), hất tay phải về phía sau một cái rồi vội nhảy chéo sang bên trái ba thước, thừa thể quay người lại dùng hữu chưởng tấn công quái nhân tức thì.

Quái nhân ra tay rất nhanh, không ngờ Phương Sách lại tránh né nhanh hơn, và đồng thời y đã cảm thấy chưởng phong của Phương Sách nhắm sau lưng mình tấn công tới. Y vội tránh sang bên bước nữa, thì bỗng có tiếng thét rất thanh thót và một điểm sao bạc kêu “veo veo”, nhanh như điện chớp bắn tới, Giang Tinh Thục dùng phi tiêu để giải vây cho Phương Sách.

Quái nhân thuận thể nằm phục xuống đất và đập mạnh một cái, người bắn đi ra xa hơn trượng. Đó là môn “Thanh Đình Hỷ Thủy” (chuồn chuồn đùa trên mặt nước) tuyệt đỉnh khinh công của y. Y đã thoát ra khỏi chỗ nguy hiểm rồi, hai tay chống mạnh xuống đất một cái, người xoay một vòng đã đứng ngay dậy được.

Ngờ đâu Tinh Thục đã múa cây thương bạch xông lại tấn công tức thì.

Quái nhân quát lớn một tiếng, giơ chưởng lên nhằm đầu Tinh Thục bổ xuống.

Tinh Thục đưa chéo cây thương sang bên, giơ bàn tay ngọc lên chống đỡ. Nàng có ngờ đâu chưởng lực của quái nhân lại mạnh hơn Áo Không đạo giả nhiều, nên chưởng lực của hai người vừa va đụng nhau, nàng đã bị đẩy lui bảy tám thước.

Nhân lúc Tinh Thục chưa đứng vững, quái nhân lại nhảy xổ lại tấn công chưởng thứ hai. Phương Sách thấy thể cả kinh, nếu để cho quái nhân đánh trúng chưởng đó thì Tinh Thục thể nào cũng chết ngay tại chỗ chứ không sai. Chàng vội vận Lưỡng Nghi Chân Khí lên thân hình nhanh như điện chớp nhảy xổ lại tấn công ngang hông quái nhân một thể như vũ như bão.

Quái nhân vội thân chưởng tránh né, tuy y đã tránh rất nhanh mà vai trái vẫn bị chưởng phong của Phương Sách quét trúng.

Quái nhân cảm thấy đầu vai tê tái, người loạng choạng mấy bước mới đứng vững được. Y đau lòng khôn tả mắt lộ hung quang tức giận đến run lấy bẩy.

Phương Sách đã đỡ Tinh Thục nhảy sang một bên. Có lẽ vì nội thương rất nặng nên mặt của Tinh Thục tái mét và nàng nghiêng răng mím môi chịu nhĩ, chân tay lạnh buốt. Phương Sách thấy thể càng tức giận thêm, mặt lộ sát khí, chàng tức giận quái nhân lại hạ độc thủ để đối phó với một thiếu nữ trẻ tuổi như vậy. Chàng vội lấy hai viên Băng Hoa Tuyết Quả, thuốc chữa thương của Huyền Cốc Dị Tú cho Tinh Thục uống, rồi chàng quay người lại từ từ tiến tới gần quái nhân.

Chân chàng bước tới đâu, mặt đá lồm xuống hơn ba tấc tới đó, hai cánh tay của chàng như có những luồng gió lốc nổi lên, đủ thấy chàng đã tức giận biết bao.

Quái nhân áo bào lam hình như cũng giật mình đến thót một cái, vẻ mặt rất kinh dị, vội giật lui về phía sau và nói:

- Con không nên đối xử với cha như thế.

Phương Sách nghiêng răng mím môi chẳng nói chẳng rằng một mặt chàng vận công lấy sức, một mặt từ từ tiến tới gần quái nhân.

- Con nên rõ, con mới là con ruột của cha ...

Quái nhân với giọng run run nói như vậy, nhưng Phương Sách đã ghét hận y đến cực độ rồi và thấy y ác độc như thế thì khi nào chàng lại chịu nghe lời nói đó ? Nên chàng đã vận tám thành công lực ra hai tay rồi.

- Con không nên nhận kẻ thù làm cha và coi cha như là kẻ địch như thế.

Quái nhân lại nói tiếp như vậy.

Lúc ấy Phương Sách đã vận tới chín thành công lực rồi.

- Con phải biết, khi con của Tử Vong thuyền chủ ra đời, thằng bé ấy yếu ớt lắm !

Cha dám quả quyết lúc ấy ba đứa con nít còn lại, trong đó không có con của Tử Vong thuyền chủ !

Phương Sách không để ý đến lời nói ấy của quái nhân công lực của chàng đã vận lên tới mười thành ...

- Nếu con không tin, ta sẽ có nhân chứng.

Quái nhân vừa nói tới đó thì Phương Sách đã giận dữ rống lên một tiếng, giở Lưỡng Nghi Cương Khí, tuyệt học độc đáo của Vũ nội đệ nhất kỳ nhân ra và hai tay lại còn vận tới mười thành oai lực nữa. Chàng đang tức giận, nên không tin lời nói của quái nhân vào đâu cả ...

Quái nhân thấy thế đau lòng vô cùng, nhưng nhân lúc đó y cũng ngấm ngấm vận chân lực vào hai cánh tay. Y thấy Phương Sách không tin lời nói của mình, y không sao nhịn được nữa, tính kiêu ngạo của y lại nổi lên. Y cười như điên như khùng nói tiếp:

- Nghiệt tử, mi muốn chết phải không ?

Y không tin công lực của Phương Sách lại cao thâm hơn y, nên y cũng vận tới mười thành công lực và sử dụng môn Thất Thiên Hàn Sát ra đối địch. Chưởng lực của hai người va đụng nhau kêu đến “ùm” một tiếng kinh thiên động địa khiến cát bụi bay mù mịt, những luồng gió lốc nổi lên liên tiếp, hai cái bóng người đều bị đẩy lui về phía sau mười mấy thước mới đứng vững lại được.

Quái nhân bỗng rống lên một tiếng như điên như khùng, y không ngờ công lực của Phương Sách lại cao siêu đến như vậy. Y lại vận đến mười hai thành chân lực ra để tấn công tiếp.

Lòng hiếu thắng thúc đẩy, Phương Sách cũng vận hết mười hai thành công lực lên phản công luôn.

Hai người giở hết sức bình sinh ra đấu với nhau luôn ba chiêu, rồi cả hai đều ngơ ngác nhìn nhau.

Quái nhân hậm hực nhìn Phương Sách một hồi, liền cất giọng có vẻ vui mừng nói tiếp:

- Công lực của con không kém gì cha !

Từ khi ra đời tới giờ, đây là lần đầu tiên Phương Sách đã giở tài ba thực sự ra đấu với người, chàng rất lấy làm hổ thẹn vì mình đã giở toàn lực ra đấu như thế mà vẫn không hạ nổi đối phương, nhưng chàng có biết đâu náo nhào này có phải là cao thủ thường đâu ? Tài ba của y lúc này không kém gì bảy đại chưởng môn cả. Chàng hơi ngần người ra giấy lát, rồi lại nghiêng răng kêu “cầm cộp” hậm hực nói tiếp:

- Người có giỏi thì đấu thêm với ta ba chiêu nữa ?

Lúc này chàng đã quyết tâm thế nào cũng phải thắng được đối phương mới hả dạ, nên chàng không cần biết đối phương có đồng ý lời thách thức của mình không, đã trợn ngược đôi lông mày lên, vẻ mặt kiêu ngạo lớn bước tiến về phía trước.

Quái nhân thấy chàng oai phong lẫm lẫm như vậy, liền rùng mình kinh hãi thẳm và bỗng tự nhiên từ từ lui về phía sau mấy bước liền.

Lúc ấy đằng xa bỗng có tiếng người ồn ào như ầm như hiện vọng tới.

- Nguy hại ! Tử Vong thuyền chủ định đào tẩu đấy !

- Mau chặn ngay lấy Tử Vong thuyền ...

- Hà hà, Tử Vong thuyền chủ bị thương rồi, chúng ta mau xông lên đi ...

Nghe thấy những tiếng đó, Phương Sách kinh hãi vô cùng, không thềm đếm xỉa đến quái nhân nữa mà vội quay người chạy thẳng về phía sông Dương Tử.

Quái nhân bỗng nghĩ ra một kế, vội lướt lên ra tay nhanh như điện chớp nhắm “Kỳ Môn” huyệt ở dưới nách chàng điểm tới.

Phương Sách quay mình định đi, bỗng trông thấy thiếu nữ áo xanh đang nằm ở dưới đất, chàng vội ngừng chân lại thì lúc ấy tay của quái nhân cũng vừa điểm tới.

Quái nhân dùng thủ pháp “cách không điểm huyết” độc đáo của y ra, nên tay y nhanh như điện chớp, chỉ thoáng cái đã điểm tới nơi và lúc ấy Phương Sách lại đang mãi để ý nhìn thiếu nữ áo xanh. Như vậy thì chàng làm sao mà tránh né được ? Ngờ đâu thực là may mắn cho chàng, chỉ vì chàng hơi quay người lại nhìn nàng áo xanh như thế, nên chỉ lực của quái nhân đã điểm hụt, nếu chàng chỉ ngừng chân mà không quay người lại thì đã bị điểm trúng rồi.

Phương Sách thấy quái nhân tấn công lên như thế tức giận khôn tả, không nghĩ ngợi gì hết ra tay nhanh như điện chớp tấn công luôn vào vai của quái nhân một chưởng, chỉ nghe thấy kêu “bộp” một tiếng, quái nhân bị chàng đánh bắn ra ngoài xa hơn trượng, nằm yên ở trên mặt đất không sao bò dậy được nữa. Trong người y tạng phủ như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, máu ở mồm tuôn ra như suối, vì y đeo mặt nạ da người nên không biết sắc mặt của y lúc này như thế nào, nhưng đôi ngươi của y đã lơ lơ như người đã kiệt lực rồi vậy.

Với giọng bi đát và run run, quái nhân kêu gào:

- Con ơi ! Con đã đánh lầm người rồi ...

Thiếu niên có tấm lòng rất nhân từ, thấy thế mặt đã biến sắc và ứa nước mắt ra nghĩ bụng:

“Dù sao người này cũng là dưỡng của ta !” Nghĩ đoạn chàng cúi mình xuống đang định cho quái nhân uống “Băng Hoa Tuyết Quả” nhưng quái nhân đã từ từ ngồi dậy và khê nói tiếp:

- Rồi thế nào cũng có một ngày con sẽ hối hận ... Vết thương này cha vẫn có thể tự chữa lấy được !

Y vừa nói vừa móc túi lấy mấy viên thuốc màu đỏ ra uống và nhắm mắt lại vận công điều tức.

Phương Sách đứng ngăn người ra giấy lát rồi từ từ đi tới gần thiếu nữ áo xanh giơ tay ra khê rờ vào mũi nàng thử xem. Chàng giạt mình đến thót một cái kinh hãi vô cùng vì thấy lúc này Tĩnh Thục hơi thở thoi thóp, hình như đã sắp chết đến nơi rồi, và đằng xa phía sông Dương Tử lại có tiếng người lanh lảnh vọng tới tiếp:

- Bắn lên ...

- Giăng lưới “Thông Thiên” ra ...

- Phóng “Lôi hỏa đạn” mau ...

- Võ lâm yên hay nguy đều trông mong vào trận đấu này, quý vị mau gắng sức tiến lên ...

Chàng lo âu vô cùng, vội cấp Tĩnh Thục lên tiến thẳng về phía có tiếng người vọng tới đó để đi cứu viện Tử Vong thuyền chủ.

Chàng chạy được một hồi, bỗng nghĩ đến vết thương của Tĩnh Thục rất nặng, chàng lại vội rờ tay vào mũi nàng thử xem, thấy hơi thở của nàng càng yếu hơn trước, chàng đành phải ngừng chân lại đặt nàng xuống để xem xét vết thương ra sao ?

Vì bị Phương Sách ôm chặt chấn động quá mạnh, nội phủ đã bị thương nặng đồng thời lại còn trúng phải chất hàn độc của “Thất Thiên Hàn Khí Chưởng” của quái nhân, Tĩnh Thục đã như người tắt thở. Bây giờ chỉ có một cách cứu chữa là Phương Sách phải dùng bản thân chân lực xua đuổi chất hàn độc ở trong người của nàng ra trước rồi cho uống thuốc cứu thương, như vậy mới mong tạm khỏi được.

Lúc này Phương Sách mới nhận thấy rõ Tĩnh Thục với mình chỉ có tiếng anh em thôi chứ không phải là anh em ruột, và thấy nàng ta mặt đẹp như hoa nở, thân hình nở nang, là một thiếu nữ đã trưởng thành. Chàng chưa hề đụng chạm đến người của một thiếu nữ nào cả, tính chàng lại rất chính trực nên chàng không dám ngắm nhìn nàng ta lâu, nhưng vừa mới nhìn qua một cái chàng đã cảm thấy bàng hoàng hổ thẹn và không yên dạ ngay.

Chàng nghĩ tới tay mình sắp sửa phải rờ vào ngực nàng để cứu chữa, chàng lại hổ thẹn trông ngực đập rất mạnh và mặt lại đỏ bừng lên ngay. Nên chàng ngây ngất như người sắp hôn siêu phách lạc vậy. Vì thế mà chàng chỉ biết ngồi ngăn người ra thôi.

Đang lúc ấy tiếng hò reo ở đằng xa lại vọng tới, và hình như thiên hạ anh hùng đã bắt được kẻ địch rồi vậy ? Chàng giạt mình kinh hãi tự mắng chửi thầm:

“Trong lúc khẩn cấp này sao ta vẫn còn ý nghĩ xấu xa như thế.” Nghĩ tới đó chàng định đứng dậy đi cứu Tử Vong thuyền chủ luôn và quyết chiến với người của bảy đại môn phái một phen. Vì Tử Vong thuyền chủ là cha của mình, mà người của bảy đại môn phái là kẻ thù truyền kiếp của mình ... Nhưng chàng lại thấy vết thương của Tĩnh Thực nặng như vậy, nếu không cứu chữa ngay thì thế nào nàng cũng chết mãi. Nên chàng không chần chừ gì cả vội thò tay vào trong người nàng ta để cứu chữa luôn.

Nhưng khi tay chàng vừa đưa đến chỗ ngực nàng, đụng chạm phải một vật gì nho nhỏ, khiến chàng có cảm tưởng như bị điện giật vội rút tay lại và trống ngực đập mạnh hoai.

Lúc ấy sắc mặt của Tĩnh Thực đang xanh đã biến thành trắng dần, môi đã thâm dần, chàng đành phải nghiêng răng mím môi nhắm nghiền hai mắt lại và thò tay vào trong áo của nàng và để tay lên ngực dồn chân khí sang. Một luồng hơi nóng từ trong tay chàng dồn sang người Tĩnh Thực và chạy khắp mình mẩy của nàng ta.

Tiếng hò reo chém giết trong đêm tối vẫn tiếp tục vọng tới, mỗi một tiếng kêu la Phương Sách tưởng tượng như một lưỡi dao sắc bén đâm vào giữa ngực mình vậy.

Nhưng chàng vẫn phải cố gắng trấn tĩnh tâm thần mà vận công để cứu chữa cho Tĩnh Thực.

Một lát sau sắc mặt của Tĩnh Thực đã đỏ dần, nàng từ từ mở mắt ra nhìn, khạc một búng máu bầm rồi lại chết giấc luôn.

Phương Sách thở hắt ra, biết nàng ta đã thoát khỏi nguy hiểm rồi. Chàng đứng dậy rũ áo lau chùi mồ hôi và lắng tai nghe động tĩnh ra sao ?

Lúc ấy tiếng kêu la hò hét đã ngừng bớt, chàng càng thấy tâm tình nặng trĩu thêm, vì chàng ý thức tới một kết quả không hay đã xảy ra ? Chàng vội cho Tĩnh Thực uống hai viên thuốc rồi ôm nàng lên vội vã lướt đi ngay.

Bỗng có một cái bóng đen ở đâu xông ra ngăn cản lối đi. Chàng nhìn kỹ mới hay người đó là một lão đạo sĩ tuổi ngoài năm mươi, hai mắt lóng lánh của thần, người vừa gầy vừa lùn, chàng vội ngừng bước. Thì ra người đó chính là Áo Không đạo giả, người chủ môn của phái Côn Luân đã suýt bị Hỏa Cương Chân Lực của Tử Vong thuyền chủ đánh chết mà chàng không đang tâm đã ra tay cứu ông ta thoát nạn.

Áo Không đạo giả liếc nhìn thiếu nữ áo xanh đang nằm ở trong tay của Phương Sách rồi nói:

- Phương thiếu hiệp, bốn chủ môn cảm tạ thiếu hiệp đã ra tay cứu giúp !

Lúc này Phương Sách đã coi người của bảy đại môn phái là kẻ thù địch của mình, nhưng chàng vẫn không dám thất lễ với vị chủ môn, liền chấp tay đáp lễ và hỏi lại:

- Có gì đâu mà lão tiền bối phải cảm tạ ? Chẳng hay lão tiền bối có việc gì định chỉ giáo thế ?

Thấy thái độ của chàng như vậy, Áo Không đạo giả hơi ngạc nhiên rồi đáp:

- Xin thiếu hiệp để lại cô nương này cho bản đạo.

- Lão tiền bối nói như thế là có ý ...

- Cô bé này là cháu gái của bản đạo và là con gái của Áo Ảnh đạo giả, người chủ môn đời trước của phái Côn Luân.

- Lão tiền bối có gì làm bằng chứng không ?

Với giọng run run lão đạo sĩ đáp:

- Chính là bản đạo là bằng chứng đây !

Tuy Phương Sách biết lão đạo sĩ không nói dối mình, vì chàng đã nghe thấy sư phụ nói Tĩnh Thực là con gái của Áo Ảnh Đạo Giả, người chủ môn đời trước của phái Côn Luân bị Tử Vong thuyền chủ bắt cóc, dùng phản gian kế khiến nàng cho Áo Không đạo giả là kẻ thù đời đời chứ không phải là chú mình ! Nên chàng nghĩ bụng:

“Chuyện này bên trong nhiều uẩn khúc lắm, chưa biết chừng hỏi y ta có thể biết rõ được thân phận và lai lịch của Tử Vong thuyền chủ cũng nên ?” Vì vậy chàng đã biết rõ chuyện rồi mà vẫn giả bộ hỏi lại rằng:

- Cô ta là con của Tử Vong thuyền chủ đấy chứ ?

Ảo Không đạo giả khích động vô cùng, dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng:

- Tử Vong thuyền chủ chính là kẻ thù giết cha nàng thì đúng hơn ...

Nói tới đó lão đạo sĩ bỗng ngắt lời, mặt lộ vẻ hoảng sợ đưa mắt nhìn chung quanh, hình như sợ ai nghe được lời nói của mình vừa thốt ra vậy.

Phương Sách thấy cũng ngạc nhiên nghĩ tiếp:

“Nghe nói Ảo Ảnh đạo giả là tự tạo hóa mà chết, sao y lại nói là chết ở trong tay của Tử Vong thuyền chủ như thế được ?” Nên chàng lại vội hỏi:

- Ảo Ảnh đạo giả bị Tử Vong thuyền chủ giết chết ư ?

Hình như Ảo Không đạo giả không muốn nói nhiều, nhưng mặt của ông ta đã lộ vẻ phần nộ, đủ thấy việc này có lẽ là thực ? Lão đạo sĩ lại xăm nét mặt lại chỉ thiếu nữ áo xanh hỏi chàng tiếp:

- Thiếu hiệp có chịu đưa thiếu nữ này cho bản đạo đem về không ?

- Cô ta đang bị thương nặng !

- Có phải bị Tử Vong thuyền chủ đả thương đấy không ?

Không hiểu tại sao Phương Sách thấy Ảo Không đạo giả nói như vậy liền có phản cảm ngay. Chàng nghĩ tiếp:

“Khi nào Tử Vong thuyền chủ lại đả thương Tĩnh Thực ?” Vì vậy chàng hậm hực đáp:

- Quái nhân áo bào lam đả thương cô ta đấy !

Ảo Không đạo giả bỗng cười giọng rầu rĩ và trầm trọng đỡ lời ngay:

- Thực là một đôi Long Hồ Song Ma có khác !

Phương Sách ngạc nhiên hỏi:

- Lão tiên bối nói ... nói gì thế ?

- Tử Vong thuyền chủ với Lam Bào Quái Tử !

- Họ là ...

- Mười tám năm trước khi thiếu hiệp ra đời mới được hai mươi ngày, đôi vạ ác ma đầu ấy đã bị đánh rơi xuống dưới vực thẳm sâu muôn trượng !

- Sao lão tiên bối lại biết rõ chuyện như vậy ?

Ảo Không đạo giả chỉ thiếu nữ áo xanh nói tiếp:

- Đêm hôm qua bản đạo trông thấy con nhỏ này, thấy nó giống hệt một người, người đó chính là chị của nó. Sau bản đạo đối chưởng với Tử Vong thuyền chủ, thấy y sử dụng Hỏa Cương Chân Lực, liền nhận ra ngay hai món võ công chí báu của võ lâm mà bảy đại môn phái đã tranh giành vào hồi mười tám năm về trước, sau rồi bỗng mất tích, không ngờ lại bị đôi ma đầu này cướp được ...

- Có phải vì nguyên nhân ấy mà hai người bị bảy đại môn phái đuổi đánh chém giết đấy không ?

Ảo Không đạo giả nghiêng răng kêu cồm cộp đáp:

- Không ngờ chúng lại thoát chết !

- Vật chí báu của võ lâm ai ai cũng thèm muốn và ai ai cũng có quyền chiếm hưởng. Vậy tại sao bảy đại môn phái lại họp nhau lại đuổi đánh chém giết hai vị ấy ?

- Hai vật chỉ báu của võ lâm, một là “hàn châu” một là “hỏa châu”. Hai vật báu ấy còn có một bảo đồ tên là “hàn hỏa đồ” xé ra làm bảy mảnh, bảy đại môn phái mỗi phái được một mảnh, nhưng không ai chịu nhường mảnh của mình cho người khác, nên cho dù bảy đại môn phái có vật chỉ báu ấy và cũng như không ! Không hiểu đôi ma đầu Long Hồ làm cách gì mà lấy trộm được hết bảy mảnh bảo đồ ấy ...

Lúc này Phương Sách mới hiểu rõ Tử Vong thuyền chủ với Lam Bào Quái Nhân lấy trộm được bảy mảnh bảo đồ ấy rồi, chắc một người định độc chiếm, người kia không chịu liền tuyên bố cho thiên hạ hay, nên bảy đại môn phái mới đuổi đánh chém giết như thế và Tử Vong thuyền chủ với quái nhân có thù với nhau, là vì lẽ ấy ? Nhưng ai là người chiếm được bảy mảnh bảo đồ, và ai là người đi phao ngôn ? Tại sao vợ của hai người lại bị các người luân phiên hãm hiếp, rồi tàn sát ? ... Côn Luân, Võ Đang, Thiếu Lâm đều là những môn phái chính đại, sao lại dục vào việc dã man ấy ? Hai người đàn bà bị hãm hiếp và chém giết, có một người là mẹ mình ...

Nghĩ tới đó Phương Sách thấy khí huyết trong người rạo rực, hai mắt hổ của chàng như nổ lửa, hai hàm răng nghiến vào nhau kêu cồm cộp, chàng bỗng quát hỏi tiếp:

- Hiếp dâm là việc tối kỵ nhất của người trong võ lâm, Côn Luân, Võ Đang, Thiếu Lâm xưa nay vẫn có tiếng là chính đại môn phái, sao cũng dục vào việc hiếp dâm chém giết tàn khốc như thế ?

Ngờ đâu Áo Không đạo giả liền gật đầu và nhìn nhận đáp:

- Giết chết chúng như vậy không cái gì là tàn nhẫn, hiếp dâm như thế không có gì là ác độc cả ...

Phương Sách thét lớn một tiếng như sấm động, rồi chàng cười như điên như khùng và đỡ lời:

- Như vậy Tử Vong thuyền chủ nhuộm máu giang hồ, giết hại võ lâm cũng đáng lắm ! Ai bảo là không nên ? Hà hà ...

Lão đạo sĩ đột nhiên lui bước sầm nét mặt lại, trầm giọng:

- Có phải thiếu hiệp là con của Tử Vong thuyền chủ đấy không ?

- Có phải người muốn dùng lời ngon lẽ ngọt để ly gián đấy không ?

- Bần đạo nghe nói lúc ấy con của Tử Vong thuyền chủ đã bị nội thương.

Phương Sách bỗng biến sắc mặt vội hỏi:

- Có phải người là người động bọn của Lam Bào Quái Nhân đấy không ?

Trong lòng đã có thành kiến, chàng thấy quái nhân nham hiểm ác độc, đối với mình không có chút tình phụ tử gì hết và thấy mình không giống y chút nào, như vậy nhất định mình không phải là con của y rồi.

Áo Không đạo giả nổi giận, ngừng mặt lên trời cười ha hả và tiếp:

- Lam Bào Quái Nhân tuy hư hỏng thực nhưng hiện giờ y đã đồng tâm hiệp lực với chúng ta vây đánh Tử Vong thuyền chủ rồi.

Lời nói đó có khác gì tưới dầu lên đống lửa không ? Phương Sách nghĩ đến mối thù của cha mẹ, liền rú lên một tiếng rất thảm khổ và cất giọng run run hằn học nói tiếp:

- Phương mỗ thề phải rửa mối sỉ nhục này cho cha, trả mối thù này cho mẹ ...

Lúc ấy đằng xa lại có tiếng người vọng tới:

- Tử Vong thuyền chủ trúng thương rồi, mau tiến lên, mau tiến lên ...

Phương Sách giật mình đến thót một cái, ném luôn Tĩnh Thục cho Áo Không đạo giả, rồi quay người chạy thẳng về phía sông Dương Tử tức thì.

Giữa dòng sông Dương Tử, rất nhiều người và thuyền đang bao vây quanh một vật gì hình tròn nổi ở trên mặt nước. Trên đó có một người mặc quần áo da cá đang bị mọi người vây đánh và loạn choạng như sắp té ngã.

Phương Sách thấy cha mình bị kẻ thù vây đánh như vậy, lòng đau như cắt, vội giở “Lăng Không Bộ Pháp” ra phi thân tới dùng song chưởng mở đường, hét lớn một tiếng và đi trên mặt sông phi thẳng tới chỗ đám đông.

Quần hào có ngờ đâu phía sau có cường địch đến tiếp viện, nên chúng liền bị đánh té ngã rớt xuống dưới sông liên tiếp.

Phương Sách rú lên một tiếng thực dài như thiên thần hạ giáng, thân hình của chàng chưa tới nơi, chàng đã thấy Tử Vong thuyền chủ đột nhiên ngã ngựa người về phía sau.

Phương Sách thấy cha mình bị thương té ngã, lòng đau như dao cắt, chàng vội ẵm Tử Vong thuyền chủ lên, nhưng khi hai tay của chàng đụng vào người của thuyền chủ, liền kêu “ủa” một tiếng, với vẻ mặt ngơ ngác nhìn vào người thuyền chủ.

Đang lúc ấy mặt nước lại bỗng nổi sóng lớn cuộn cuộn, ở chỗ cách đó hơn trăm trượng bỗng có một cái bóng đen nhô lên, trên đó có một người mặc quần áo da cá đen nhánh, nhìn về phía này vừa cười vừa nói:

- Cảm ơn bầy đại môn phái có lòng ở xa tới nghênh đón như vậy, mục tiêu sau của Tử Vong thuyền sẽ ở Bạch Thố Hồ.

Thì ra người mà Phương Sách vừa ẵm lên đó là một người gỗ, còn vật tròn nổi lên đó là một cái xác thuyền không. Tử Vong thuyền chủ đã đào tẩu rồi.

10. Theo Dõi

Quần hùng đều thất sắc ngẩn người ra nhìn nhau chẳng nói chẳng rằng.

Tử Vong thuyền chủ xảo trá lắm, hơn trăm anh hào kịch chiến với y hàng nửa đêm, rốt cuộc vẫn xoi hỏng bóng không, mà để y ung dung tẩu thoát được.

Hơn trăm đôi mắt đều nhìn trông trọc vào y, mà không hiểu Tử Vong thuyền chủ đã dùng cách gì mà lấy hình nhân gạt thế nhân mà không một người nào hay biết hết ? Nền hai nấy đều lộ vẻ hổ thẹn và phẫn uất tới cực độ.

Người đau lòng và hổ thẹn nhất là Tu La Tôn Giả, giáo chủ Bạch Long giáo. Vì Hồ Bạch Thố chính là nơi Tổng trại của Bạch Long Giáo. Nay y nghe thấy Tử Vong thuyền nói lần sau sẽ gặp lại ở Hồ Bạch Thố, như vậy y không kinh hoảng, lo âu, tức giận và phẫn nộ sao được ? Nền y đã rú lên một tiếng, dẫn mấy chục anh hào môn hạ của mình bơi thuyền đuổi theo ngay.

Lúc ấy những người còn lại tại đó cả Tâm Tâm đại sư, chưởng môn của Thiếu Lâm, La Liên A Tôn, chưởng môn của phái Võ Đang, Lôa Nữ Quái Cơ Hùng bang chủ của Thanh Mao Bang, Hốt Đồ Hành Tăng chưởng môn của Tứ Quả hội và Đảo Câu Truy Hồn Vi Khuể, vân vân ...

Trận ác chiến này là vì nhị lão quay trở về phát hiện Tử Vong thuyền lại vừa gặp Phó Đoàn Chủ của Thất Sát đi tới, mới hợp sức lại vây đánh. Đồng thời Tử Vong thuyền chủ lại tới cứu viện và Tứ Quả Hội, Thanh Mao Bang, và Bạch Long Giáo cũng đuổi theo tới, nên mới có trận hỗn chiến kinh người ấy.

Ảo Không đạo giả vì tìm kiếm Giang Tinh Thực, nên mới thừa dịp đó đi về phía Tử Vong thuyền chủ vừa đi, mà tìm kiếm nòng, nên mới gặp Phương Sách như trên.

Phương Sách chẳng nói chẳng rằng, giơ chưởng lên tấn công luôn vào một chiếc thuyền ở cạnh đó. Bốn người của Thanh Mao bang đang đứng ở trên thuyền liền bị chàng đánh té xuống nước hết. Phương Sách liền nhảy lên trên mũi thuyền ấy và bơi thẳng về phía mạn ngược luôn. Nhưng lúc ấy đã có bốn chiếc thuyền khác xông lại bao vây lấy chàng.

Quái Cơ Hùng bị thương chưa khỏi, tiến lên chỉ tay vào Phương Sách quát mắng:

- Giỏi thực ! Cha con thông đồng với nhau ! Bỏ bang chủ không thể nào tha thứ ngươi được !

Tiếp theo đó những người ở trên những chiếc thuyền bao vây ấy liền hò hét quát tháo và tất cả anh hào của bầy đại môn phái có mặt tại đó cũng đều coi Phương Sách như là Tử Vong thuyền chủ thứ hai vậy.

Phương Sách bị bao vây chặt không sao thoát đi được, chàng liền trợn ngược mắt lên nhìn chung quanh một lượt, lửa thù ở trong người đã nổi lên bùng bùng. Vừa rồi chàng đã trông thấy trận đấu ác độc và tàn khốc kinh thiên động địa của các người đối phó với Tử Vong thuyền chủ như thế nào rồi, vì thế mà chàng liền tưởng tới trận đấu thảm khốc của bảy đại môn phái đuổi đánh Tử Vong thuyền chủ bị thương nặng, rồi đẩy rớt xuống dưới vực thẳm, mẹ mình vừa ở cử xong bị nhục nhã như thế nào đều hiện ra cả ở trước mắt chàng ...

Chàng không sao chịu nhịn được nữa, chẳng nói chẳng rằng, chỉ rú lên một tiếng thật lớn rồi giơ song chưởng lên tấn công mạnh một thế. Cương phong chưởng lực của chàng làm cho mặt nước nổi sóng lên cao hơn mười trượng. Mấy chiếc thuyền không buồm đã bị đánh tan vỡ, và chìm lìm xuống dưới đáy sông.

Quái Cơ Hùng vừa lên tiếng với môn hạ đệ tử của y đều bị Phương Sách đánh té xuống nước hết.

Quần hào đứng quanh đó thấy thế đều đồng thanh hét lớn định nhảy xổ lại bao vây và tấn công chàng.

Bỗng có một tiếng niệm Phật hiệu rất hùng hồn nổi lên, Tâm Tâm đại sư đã chấp tay lên trước ngực quát bảo quần hùng ở bốn bên đang định xông lên rằng:

- Các vị không được vô lễ, vị thiếu hiệp này là truyền nhân của Thế Ngoại Kỳ Nhân Huyền Cốc Dị Tú đấy ... Tử Vong thuyền chủ đã bỏ đi rồi và y còn tuyên bố sẽ phá Tống trại của Bạch Long giáo ở hồ Bạch Thố, các vị có mau nghĩ cách để hợp lực đối phó tiêu trừ y không ? ... Để lão tăng nói chuyện với vị thiếu hiệp này cho ...

Nói xong, ông ta đưa mắt ra hiệu cho các người chưởng môn của các môn phái.

Tuy quần hào không biết ông ta có dụng ý gì, nhưng thấy ông ta ra hiệu như thế, biết ông ta thế nào cũng có cách đối phó rồi, nên ai nấy vội im lặng và ngừng tay lại ngay.

Bạch Long Giáo là một chính phái và cũng là một trong bảy đại môn phái đã cùng các đệ tử của phái Võ Đang, Côn Luân, và Thiếu Lâm vội quay mũi thuyền đi theo La Liên A Tôn, chưởng môn của phái Võ Đang tiến thẳng về phía mạn ngược để đuổi theo Tử Vong thuyền chủ. Người của Thanh Mao bang đã được người của Thất Sát Đoàn cứu lên, hợp với Tứ Quả Hội vẫn đứng quanh ở đó, chứ không chịu rời khỏi.

Phương Sách định đánh cho chúng một trận tơi bời, sau chàng nghĩ lại, lúc này Tử Vong thuyền chủ chưa muốn đối phó với các môn phái vội chắc thế nào cũng có thâm ý gì ? Nên chàng đã dồn lực vào hai cánh tay rồi mà vẫn chưa ra tay tấn công là thế.

Tâm Tâm đại sư lại niệm một tiếng Phật hiệu, một mình bơi chiếc thuyền trống vẩy tay gọi Phương Sách.

Phương Sách đang quan tâm đến Tử Vong thuyền đi Hồ Bạch Thố nên chàng cũng không muốn ở lại nơi đó nữa. Đồng thời đối với Tâm Tâm đại sư chàng cũng không có ác cảm gì. Chàng nhún chân một cái đã phi thân lên trên cao ba trượng, bay vượt qua đầu mọi người, lộn một vòng rồi nhẹ nhàng nhảy xuống thuyền của Tâm Tâm đại sư.

Tâm Tâm đại sư là người đã có mấy chục năm hỏa hầu, thấy cái nhảy của Phương Sách cũng phải khen ngợi thắm, chờ chàng đứng vững rồi liền giơ một tay lên trước ngực, vừa chào vừa nói:

- Công lực của tiểu thí chủ quả thực phi phàm.

Ông ta vừa nói vừa ngấm ngầm dồn sức xuống hai chân khẽ nhún một cái, chiếc thuyền liền phi thẳng sang bên bờ trước mặt ... Hai người lên bờ, đại sư lại niệm một tiếng Phật hiệu và nói tiếp:

- Tiểu thí chủ, hồ Bạch Thố ở ngay trong tỉnh An Huy, lão tăng rất sẵn sàng dẫn tiểu thí chủ đi tới đó, chúng ta cứ đi ven theo sông Trường Giang mà tiến lên phía trên ...

Hình như Phương Sách nghĩ ra một việc gì, nên chàng liền ngừng chân lại chấp tay chào và hỏi:

- Lão tiên bối muốn chỉ thị điều gì xin cho biết trước, còn không tiểu bối không dám phiền đến pháp giá của đại sư như vậy.

Tâm Tâm đại sư mỉm cười đáp:

- Tử Vong thuyền chủ đi phá Tổng trại của Bạch Long Giáo, các nhân sĩ chính phái của võ lâm hay tin này thể nào cũng đi cứu viện. Lão tăng tất nhiên cũng phải đi nốt, đến lúc ấy thể nào cũng có một trận đấu rất kịch liệt, chẳng lẽ tiểu thí chủ lại chịu bỏ lỡ dịp may hiếm có này hay sao ?

- Tiểu bối còn có việc bận khác ...

- A di đà Phật ! Xin thứ lỗi lão tăng vô lễ, tiểu thí chủ nói như thế có lẽ không đúng sự thực ?

Phương Sách nghiêm nét mặt lại lớn tiếng đáp:

- Tiểu bối muốn đi một mình.

- Hay lắm ! Tiểu thí chủ đã được hết chân truyền của vị Thế Ngoại Kỳ Nhân rồi !

- Đại sư quá khen đấy thôi.

- Tiểu thí chủ tâm địa rất nhân hậu và là người rất biết đại nghĩa !

- Đại sư khen tiểu bối quá nổi !

- Lão tăng nói thực, tiểu thí chủ quả là một vị anh hùng trăm năm mới có một trong võ lâm.

- Đại sư nói hơi nặng một chút, tiểu bối làm gì mà được như thế ?

- Tiểu thí chủ tất phải biết đại nghĩa trọng khí tiết ...

- Đại sư nói như thế là có dụng ý gì ?

- Hiện giờ võ lâm đang nguy ngập, tiểu thí chủ phải làm cái cột trụ ở giữa dòng sông, để cứu nguy diệt trừ gian ác. Tiểu thí chủ là một người đại dũng, với lòng đại nhân và đại trí của tiểu thí chủ, lão tăng dám chắc tiểu thí chủ thể nào cũng hoàn thành được nhiệm vụ lớn lao này.

Phương Sách nghe thấy lão hòa thượng nói như thế, giật mình đến thót một cái.

Đồng thời những lời dạy bảo của sư phụ lại văng vẳng ở bên tai ngay. Chàng nghĩ đến hành vi của mình hai ngày gần đây, mặt liền lộ vẻ kinh hoảng, vội nói tiếp:

- Xin đại sư ra chỉ thị cho ?

Tâm Tâm đại sư niệm một câu Phật hiệu, với giọng rất hiền từ đáp:

- Tiểu thí chủ nên biết, Tử Vong thuyền chủ hai tay dính đầy máu tanh, giết hại không biết bao nhiêu sinh mạng, võ lâm đã ngộ tai kiếp. Bây giờ chỉ có một mình tiểu thí chủ mới có thể cứu vãn được chúng sinh thiên hạ, giải trừ được tai kiếp của giang hồ.

Phương Sách ứa nước mắt ra, đau lòng vô cùng, não nùng run giọng đáp:

- Đại sư, Tử Vong thuyền chủ là cha của tiểu bối. Tiểu bối ... còn có một món nợ máu.

Tâm Tâm đại sư với vẻ mặt rất hiền từ nói tiếp:

- Ngã Phật từ bi ... tuy lão không dám xác định tiểu thí chủ là con của một người trong nhóm Long Hồ Song Hiệp năm xưa, nhưng chẳng lẽ tiểu thí chủ lại quên mất đại nghĩa của người học võ và huấn thị của sư phụ hay sao ?

Phương Sách càng khóc nức nở thêm, vì chàng quên sao được lời dạy bảo của sư phụ, nhưng chẳng lẽ làm con mà lại không trả thù cho mẹ, không tiết hận cho cha hay sao ? Đồng thời chàng cũng không nhận lầm người, nên chàng càng nghe càng cảm động, nước mắt cứ nhỏ ròng xuống như mưa. Hiện giờ ở trước mặt chàng có hai con đường chàng phải lựa chọn, một là hiếu và một là chính nghĩa.

Tâm Tâm đại sư cứ lặng lẽ đứng nhìn để đợi chờ chàng lựa chọn, có lẽ lúc ấy đã gần tới đầu giờ Mão, mặt trời đã sắp mọc rồi. Trên sông Dương Tử, các anh hào của võ lâm cũng đã giải tán hết. Phương Sách đứng ở trên bờ đầu óc bối rối khôn tả, máu nóng ở trong người sôi sùng sục, nước mắt vẫn nhỏ ròng. Chàng nắm chặt hai nắm tay lại, nghiêng răng mím môi ... Đột nhiên trong rừng rậm có tiếng kêu khóc rất thánh thót vọng ra. Chàng giật mình đến thót một cái vội nhìn thẳng về phía đó.

Chàng chỉ thấy bóng cây rậm rạp chứ không thấy bóng người nào cả, tiếp theo đó có tiếng xé quần áo kêu “soạc soạc”, chàng vội phi thân vào trong rừng tức thì. Quả nhiên đã có một tình cảnh hiện ra trước mắt khiến chàng tức giận cực độ.

Thì ra hòa thượng đang định phi lễ với một thiếu nữ áo trắng, áo của nàng ta đã bị xé toang, và đã đến giai đoạn rất gay cấn rồi.

Phương Sách nhanh như điện chớp phi tới gần, hét lớn một tiếng. Hòa thượng ấy trông thấy Phương Sách vội quay đầu ừ té chạy và còn ngoái cổ lại nhìn về phía sau của Phương Sách mà nói vọng lại rằng:

- Sư phụ làm ơn cứu con với ...

Phương Sách vội quay đầu lại nhìn, thấy Tâm Tâm đại sư đang nhắm mắt chấp tay niệm phật hiệu. Chàng tỏ vẻ hoài nghi, nhưng khi chàng quay lại tìm kiếm hòa thượng kia thì tên đó đã chạy mất dạng rồi.

Thiếu nữ áo trắng lớp ngóp bỏ dậy, dùng hai tay che lấy ngực trông rất tội nghiệp.

Phương Sách mặt đỏ bừng không dám nhìn vào người nàng chỉ đứng chờ người ra thôi.

Chàng muốn hỏi nàng mấy câu cũng quên cả lên tiếng hỏi.

Nàng nọ đẹp như thiên tiên giáng trần và vẻ mặt rất u uất. Nàng hổ thẹn cúi đầu vái tạ Phương Sách một lạy và khẽ ấp úng nói:

- Đa tạ anh hùng đã ra tay cứu giúp ...

Vừa nói tới đó nàng ngừng đầu lên, bỗng trông thấy Tâm Tâm đại sư đứng ở sau Phương Sách, nàng thất kinh vừa ôm mặt vừa la lớn liền quay mình định đào tẩu.

Phương Sách càng hoài nghi thêm vội chạy lại ngăn cản nàng, chàng chưa kịp hỏi thì cô nương áo trắng ấy đã kêu la tiếp:

- Anh hùng cứu tiểu nữ với !

Nàng vừa hãi sợ vừa nhảy xô ngay vào lòng chàng.

Phương Sách cứ đứng ngẩn người ra không biết xử trí như thế nào cho phải, nếu tránh không để cho nàng ôm trúng thì chàng không nhẫn tâm, mà giơ tay ra đỡ thì chàng lại không dám, nên chàng cứ đứng yên để mặc cho nàng ta ngã vào lòng và ôm chặt lấy lưng mình.

Chàng rung mình đến thót một cái, trái tim hầu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chàng chưa hề có cảm giác như thế bao giờ, vội trấn tĩnh tâm thần và đồng thời chàng cũng biết tại sao nàng ta lại kinh hoảng như thế rồi. Chàng liền đưa mắt nhìn Tâm Tâm đại sư, mồm thì hỏi nàng nọ rằng:

- Cô nương có ân tình gì, xin cứ việc nói rõ đi !

Cô nương áo trắng ấy ngừng đầu lên nhìn Phương Sách chỉ tay vào Tâm Tâm đại sư và nói:

- Mẹ thiếp đau nặng, có một người mặc áo da vầy cá đem đến cho mẹ con thiếp một gói bạc lớn để làm tiền thuốc thang. Ngờ đâu người hảo tâm ấy vừa đi khỏi thì hòa thượng này dẫn mấy người tới cướp số bạc ấy đi, mẹ của thiếp cũng bị người của y giết chết ...

Nói tới đó nàng đã khóc sụt sùi không sao nói lên lời được.

Phương Sách thấy Tâm Tâm đại sư hơi hé mắt ra nhìn cô bé áo trắng rồi lại nhắm mắt đứng yên chấp tay niệm Phật, chàng cười khẩy một tiếng, đôi mắt hồ tía ra hai luồng ánh sáng chói lọi.

Cô bé áo trắng vừa khóc lóc vừa kể tiếp:

- Tội nghiệp cho mẹ con thiếp, nhất là mẹ thiếp, vô duyên vô cớ bị bọn chúng giết chết. Tên ác đồ vừa rồi còn không cam tâm, nửa đêm đuổi theo thiếp tới đây, nếu không được anh hùng ... tới kịp thiếp đã ...

Giọng nói của nàng càng lúc càng có vẻ thân mật, hình như lúc này nàng đã coi Phương Sách là người thân nhất của mình vậy.

Phương Sách khê bụng nàng ta ra, rồi tiến tới gần Tâm Tâm đại sư, mặt chàng sầm lại, hai hàm răng nghiến chặt, đôi lông mày trợn ngược, mồm thì quát lớn:

- Đại sư, không ngờ người lại là kẻ mặt người dạ thú như thế !

Chàng đã tức giận vô cùng, vì đời chàng đã khổn khổ, mẹ thì chết một cách thảm khốc như thế, nên hễ thấy kẻ gian ác là chàng coi kẻ đó như người đã có thâm thù với mình vậy. Nghe thấy cô nương nọ kể như thế, mắt chàng lại trông thấy như vậy, chàng không tin sao được ? Huống hồ chàng lại nghĩ đến mối thù của mẹ đã bị người ta hãm hiếp chí chết, và kẻ đang nhắm mắt chấp tay đứng ở trước mặt đây cũng là một trong những kẻ thù năm xưa của mình. Chàng hận những quân dân ác, nhất là tình cảnh của cô bé áo trắng vừa rồi, khiến chàng tưởng tượng như là người của gia đình mình đang bị kẻ dân ác hãm hiếp vậy. Chàng liền vận công vào hai cánh tay, liền giơ chưởng lên tấn công luôn.

Tâm Tâm đại sư vội niệm một câu “A di đà Phật !” Y không ngờ Phương Sách lại ra tay tấn công mình như thế, muốn tránh né cũng không kịp nữa, y đành phải giơ tay áo lên phát mạnh một cái, dồn ra một luồng cương khí để liều chống đỡ. Phương Sách đã tức giận đến cực điểm mà ra tay tấn công, Lưỡng Nghi cương khí của chàng lại là tuyệt học cái thế của võ lâm, dù Tâm Tâm đại sư đường đường là một người trong nhóm tam Lão mà vẫn bị chưởng lực của chàng đánh bắn lui về phía sau, loạn choạng suýt ngã.

Phương Sách lại xông lên tấn công thêm ba chưởng nữa.

Tâm Tâm đại sư chưa kịp đứng vững, và trong lúc hoảng hốt ấy, y cả kinh, không ngờ một thiếu niên có lòng nhân hậu như Phương Sách mà lại đang tay hạ độc thủ như thế. Y vội vận thiên công của cửa Phật lên, dồn La Hán kinh khí ra chống đỡ luôn.

Thế công của Phương Sách nhanh như điện chớp, dù lão hòa thượng có vận cương khí lên chống đỡ, nhưng đã muộn một chút, kinh lực mạnh hàng nghìn cân của Phương Sách đã nhằm ngực y tấn công tới và như một luồng cuồng phong dồn đến. Y cảm thấy ngực bị chấn động rất mạnh, người bị đẩy bắn ra ngoài xa hơn trượng.

Tâm Tâm đại sư vội đứng dậy, dù định lực của y cao đến đâu cũng không sao nhìn được, liền nổi giận dồn chân khí ra hai tay áo, nên hai chiếc tay áo của y phồng lên như hai cái thùng đựng nước, liền phi thân tiến lên phản công luôn một chưởng.

Dù sao Phương Sách cũng là người có lòng nhân hậu, vừa rồi vì quá tức giận mà chàng ra tay tấn công luôn ba chưởng một lúc, đến khi chàng thấy Tâm Tâm đại sư bị đánh bắn ra ngoài xa té ngã xuống đất, mặt cau có, chàng mới biết mình đã ra tay quá nặng, nên dù trong lúc gay cấn như thế mà trong lòng đã có vẻ hối lỗi. Vì vậy mà chàng mới đứng ngăn người ra. Tuy trông thấy Tâm Tâm đại sư đã ra chưởng phản công mà chàng cũng không tránh né, không chống đỡ.

Cô bé áo trắng thấy thế thất kinh la lớn, lúc ấy lão hòa thượng mới giác ngộ, muốn thâu tay lại cũng không kịp nữa.

Phương Sách té ngã xuống, lúc này Tâm Tâm đại sư vì lòng chí tình của Phương Sách mà cảm động. Y rất hối hận không nên đường đột ra tay như thế.

Đột nhiên trong bụi cây không có gió mà cành lá tự rẽ ra, một điểm sao bạc nhằm lão hòa thượng bắn tới. Lão hòa thượng vội giơ tay áo lên phát, ám khí ấy liền rớt xuống đất. Đồng thời y thấy chỗ ngoài mười trượng có hai cái bóng người thấp thoáng rồi biến mất ngay. Y liền quát lớn một tiếng rồi đuổi theo luôn.

Cô bé áo trắng nhìn theo về phía đó cho tới khi mắt hút bóng hòa thượng, nàng mới dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, ôm Phương Sách lên chạy luôn về phía trái, hướng của hòa thượng vừa đuổi theo hai người nọ.

Tâm Tâm đại sư đuổi theo vào đến trong rừng thì không thấy tung tích của hai người kia nữa. Lúc ấy mới sực nhớ Phương Sách bị thương vội quay trở lại, thì không thấy hình bóng của Phương Sách đâu. Y ngẫm nghĩ một hồi mới vỡ lẽ đã trúng phải kế diệu hồ ly sơn của kẻ địch, vội vàng đi khắp nơi để tìm kiếm Phương Sách tức thì.

Cô bé áo trắng ôm Phương Sách chạy vào trong một khu rừng rậm, xuyên qua khu rừng ấy, rồi lại chạy vào trong bụi cây ở những núi hoang. Nàng chạy một hơi như thế đã được bảy tám dặm, tới một cái hang ở chỗ

eo núi.

Lúc ấy trời đã sáng tỏ, nàng đặt Phương Sách xuống thấy chàng đã tỉnh lại, nàng lộ nụ cười rất mê hồn và cất tiếng oanh thoả nói:

- Hòa thượng ấy hung ác lắm. Y muốn giết thiếu hiệp, nên thiếp phải ẵm thiếu hiệp ...

Nói tới đó nàng đã hổ thẹn, hai má đỏ bừng, vội cúi đầu xuống, không dám nói tiếp nữa.

Phương Sách còn nhớ mang máng mình bị đánh trúng một chưởng mà lão hòa thượng còn định xông lại tấn công tiếp, rồi mình được nàng ta ẵm lên và chạy luôn. Bị chấn động quá mạnh nên thiếp đi lúc nào không hay.

“Tâm Tâm đại sư quả thật không phải là người tử tế.” Chàng vừa nghĩ vừa hối hận, vừa rồi mình đã quá sơ sài, chàng gượng ngồi dậy, lấy mấy viên Hóa Thương hoàn chế bằng Băng Hoa Tuyết Quả ra, bỏ vào mồm nuốt luôn, rồi ngồi nhắm mắt lại điều khí vận công.

Cô bé áo trắng rón rén đi ra ngoài cửa hang. Nàng bỗng thấy đằng xa có một cái bóng người cao lớn, nàng vội nằm phục ngay xuống.

Thì ra bóng người đó chính là Tâm Tâm đại sư. Y đang theo vết chân mà tìm kiếm tới đây. Cô bé áo trắng thấy thế liền kinh hãi thầm nghĩ bụng:

“Có lẽ Tâm Tâm đại sư đã theo vết chân của ta mà tìm kiếm tới đây.” Tâm Tâm đại sư vừa ngừng đầu lên nhìn về phía hang động, nàng ta giật mình đến thót một cái, trống ngực đập rất mạnh và nghĩ tiếp:

“Nguy tai ! Tâm Tâm đại sư đã đi đến phần đằng này.” Nghĩ đoạn, nàng vội chạy ngay vào trong hang. Phương Sách đang nhắm mắt hành công. Nàng tiến thẳng vào phía trong cùng, mới hay hang động này không có lối thoát. Nàng liền suy nghĩ cách đối phó rồi mới quay trở ra bên ngoài. Nhưng khi ra tới cửa hang, nàng đã thở hắt ra một cái, cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, vì nàng thấy Tâm Tâm đại sư đã đi sang phía khác chứ không phải tiến tới phía hang động này.

Cô bé áo trắng cười khẩy một tiếng, quay trở vào trong hang, ngắm nhìn Phương Sách một hồi, vẻ mặt rất phần khởi, hình như nàng đã hoàn thành một nửa công việc rất lớn lao mà nàng đang định làm. Nhưng không hiểu tại sao nàng vừa trông thấy cái gì lại khiến nàng giật mình đến thót một cái.

Thì ra nàng thấy thiếu niên anh tuấn đang ngồi ở trước mặt mình đây hình như tuổi còn nhỏ hơn mình một hai tuổi, mặt nàng bỗng đỏ bừng, và vội quay đầu sang phía khác chứ không dám nhìn chàng ta nữa. Nhưng không hiểu tại sao đôi mắt tham lam không chịu nghe lời sai bảo, cứ liếc nhìn chàng nọ hoài. Năm nay nàng đã hai mươi, đây là lần đầu tiên nàng có một cảm giác kỳ lạ như thế. Nàng cũng không hiểu vì nguyên nhân gì mà lại có cảm giác ấy ?

Nàng đã hai mươi, tài nghệ và sắc đẹp hơn người, đã có bao nhiêu thanh niên để ý tới mà nàng không thèm đếm xỉa, nhưng từ khi trông thấy thiếu niên này, nàng đã đắm đuối vào bể tình ngay. Nàng rất ăn năn là vì nàng cảm thấy mình không nên đánh lừa chàng như thế. Nhưng lại có một ý nghĩ khác đã cảnh cáo nàng, bắt nàng phải dẹp mối tình vừa chớp nở đó sang một bên, đó là nhiệm vụ mà nàng phải hoàn thành.

Bỗng có một tiếng kêu “bùng” ở bên ngoài vọng vào. Nàng giật mình đến thót một cái, vội rón rén ra ngoài xem sao.

Thì ra Tâm Tâm đại sư lại quay trở lại. Lần này trông vẻ mặt lão hòa thượng cương quyết lắm, hình như y đã biết nàng với Phương Sách đang ở trong hang động này.

Nàng không suy nghĩ gì hết, quay trở vào trong hang điểm ngay vào yếu huyệt ngũ của Phương Sách rồi ôm chàng ta vào lòng và chạy vào trong cùng của hang động.

Hang này là cái hang cùn chỉ có một lối ra duy nhất thôi, nàng quay đầu lại nhìn thấy Tâm Tâm đại sư đã xuất hiện ở cửa hang rồi. Nàng vội đứng nép sát vào vách động.

Bỗng thấy trên đỉnh đầu có ánh sáng mặt trời chiếu xuống, thì ra trên đỉnh hang có một cái khe rất hẹp chỉ chui lọt được một người thôi. Tất nhiên khe núi đó là con đường đào tẩu duy nhất của nàng.

Nàng đang suy nghĩ làm thế nào tẩu thoát khỏi nơi đây thì bỗng nghe thấy Tâm Tâm đại sư thất kinh kêu “ủa” một tiếng hình như ông ta đã phát giác có người lui tới rồi.

Nàng còn đang lo âu thêm, ngừng đầu lên nhìn cái khe núi, thấy cách mình chừng ba trượng, với khinh công của nàng dư sức nhảy lên trên đó, nhưng khôn nổi lúc này nàng lại đang phải ẵm một người, thì làm sao mà nhảy nổi ?

Nàng đã nghe thấy tiếng chân của Tâm Tâm đại sư bước vào trong hang, nàng hoảng sợ mồ hôi toát ra như mưa và nghiêng rằng mím môi chịu nhịn. Nàng đã quyết định phải bắt đắc dĩ lắm thì nàng mới chịu hy sinh thành quả của mình đã thâm lượm được.

Tiếng chân của Tâm Tâm đại sư càng ngày càng gần, nghĩa là ông ta đã tiến dần vào trong hang động Vô kế khả thi, nàng liền móc túi lấy sẵn một mũi ám khí ra, hai chân cứ từ từ rút vào bóng tối. Nàng ẩn núp ở chỗ lõm vào của vách núi nếu người bên ngoài vào, không đi đến gần thì không sao phát giác được có người đang ẩn núp sau vách đó.

Tâm Tâm đại sư đưa mắt liếc nhìn vào trong hang, ông ta đoán chắc bên trong thế nào cũng có sự gì bí mật đây, nên mới từ từ tiến vào như thế. Ông ta đã quyết định, giải cứu cho Phương Sách cũng như là giải cứu tai kiếp cho vô lâm vậy. Vì bông hoa kỳ lạ ấy mà để lọt vào tay ma đạo thì vô lâm thế nào cũng bị tai kiếp liên.

Thiếu nữ áo trắng đã giơ tay lên chuẩn bị, hễ Tâm Tâm đại sư tiến tới gần chút nữa, là nàng lén ra tay tấn công liền.

Tâm Tâm đại sư vẫn cứ đi từng bước một tiến vào, thiếu nữ áo trắng cứ trở mắt lên nhìn, tay càng lúc càng giơ cao. Nàng chưa kịp thét lớn và ra tay tấn công đối phương thì bên ngoài đã có tiếng quát lớn vọng vào trước. Tâm Tâm đại sư vội quay người lại quát tháo” - Nghiệp chướng ! Chạy đi đâu ?

Rồi ông ta vội đuổi theo ra bên ngoài ngay. Thiếu nữ nọ nhìn theo ra, thấy đại sư đã ra khỏi hang động rồi, trên đỉnh đầu bỗng có tiếng kêu “lộp bộp”, nàng vội nhảy ra bên ngoài tránh né và ngừng đầu lên nhìn mới hay khe đá ở phía trên đã mở rộng, đá vụn và đất đang rơi xuống như mưa, một cánh tay to lớn ở bên trên thò xuống. Đồng thời có tiếng người nói vọng xuống rằng:

- Mau lên đây !

Nàng mừng rỡ khôn tả, tay trái cắp Phương Sách, giơ tay phải lên khê nhún chân một cái, người nàng với Phương Sách đã phi thẳng lên trên cao liền, nhưng còn cách ba tấc nữa mới nắm được cánh tay kia, vì vậy nàng lại phải rớt xuống bên dưới.

Người ở phía trên có vẻ nóng lòng sốt ruột vội quát bảo:

- Tiện tỳ mau gắng thêm chút nữa.

Thiếu nữ áo trắng mặt đỏ bừng, giở hết sức bình sinh ra nhảy lên cái nữa, lần này hai tay đã bắt được nhau. Cánh tay ở phía trên lôi mạnh một cái, thế là nàng với Phương Sách đã ra khỏi hang động.

Bên ngoài là chỗ lưng núi, ánh nắng đang chói lọi, nàng đứng thẳng người dậy.

Người đứng cạnh nàng là một thư sinh áo bào trắng, người dong dong cao, mặt lý lý như mặt một xác chết vậy. Người đó chính là Tử Vong thuyền chủ rất xảo trá mà đã tới đây cứu Phương Sách chẳng ?

11. Một Cuộc Lừa Đảo

Tử Vong thuyền chủ vội bảo thiếu nữ áo trắng rằng:

- Mi biểu diễn khá lắm nhưng y đã bị thương rồi !

Thuyền chủ cúi người xuống thăm mạch cho Phương Sách.

Thiếu nữ áo trắng vái một lạy rồi đáp:

- Nhờ ở thần oai của Thuyền chủ và Thuyền chủ kịp thời đến tiếp ứng, mới có sự thành công mỹ mãn như thế này.

Tử Vong thuyền chủ với giọng gắt gao ra lệnh:

- Trong bảy ngày, mi phải đem y đến hồ Bạch Thố ở An Khánh, phải cố hết sức làm cho y tin tưởng ta là cha của y. Hiện giờ các cao thủ của chính phái đang đến tập trung ở tổng trại của Bạch Long giáo, bốn thuyền chủ không muốn mất đi một người trợ giúp rất đắc lực này. Tất cả mọi việc đều trong mong vào mi đây.

Thiếu nữ áo trắng vâng lời nhưng có vẻ hoảng sợ. Tử Vong thuyền chủ ra hiệu bảo nàng đi ngay và còn dặn nàng rằng:

- Suốt dọc đường phải rất cẩn thận mới được, ta sẽ cho người tiếp ứng. Mau rời khỏi chốn này đi, Tâm Tâm đại sư thế nào cũng quay trở lại. Ta đi đây.

Nói tới câu cuối cùng, y đã đi xa hơn mười trượng rồi.

Trong hang ở bên dưới quả đúng như lời nói của Tử Vong thuyền chủ, Tâm Tâm đại sư đã quay trở lại thực. Vì ông ta đuổi theo ra ngoài cửa hang thì không thấy một bóng người nào cả, mới biết mình đã trúng phải kế diệu hổ ly sơn của kẻ gian. Chờ tới khi ông ta trở vào trong hang động, thấy trên đỉnh hang có một cái lỗ hổng lớn, ông ta dậm chân xuống đất một cái, vì ông ta biết Phương Sách đã bị người bắt cóc và thoát ra bằng lối lỗ hổng này rồi.

Ông ta vội nhảy qua lỗ hổng đó phi thân ra bên ngoài, nhưng đã chậm một bước, nên khi lên tới lưng núi thì không còn thấy bóng của thiếu nữ áo trắng với Phương Sách đâu nữa.

Sự thực hai người đi không xa lắm, mới đi được chừng hơn ba mươi trượng thôi và đang núp ở sau một thân cây cổ thụ. Tâm Tâm đại sư cứ theo vết chân của Tử Vong thuyền chủ mà đi ngược phía tìm kiếm, đó là nghi trận của Tử Vong thuyền chủ đã xếp đặt.

Tâm Tâm đại sư không cẩn thận suy nghĩ nên liền bị mắc hờm của đối phương.

Thiếu nữ áo trắng thấy thế mừng thầm, khẽ đặt Phương Sách xuống và giải huyết cho chàng.

Phương Sách từ từ mở mắt ra nhìn, thiếu nữ áo trắng tủm tỉm cười, nhưng lại sầm nét mặt, cố ý làm ra vẻ quan trọng mà nói với chàng rằng:

- Nguy hiểm thật, hòa thượng mập ấy cứ đuổi theo vào trong hang động, tôi đành phải điểm yếu huyết ngũ để thiếu hiệp nằm yên, rồi ẵm thiếu hiệp ... chạy tới đây.

Thiếu hiệp không trách tiểu nữ chứ ?

Phương Sách rất cảm động, nhưng lại kinh ngạc hỏi:

- Ủa, thế ra cô nương cũng biết võ công đấy à ?

- Thiếu hiệp ngạc nhiên lắm phải không ?

Nàng tủm tỉm cười như bông hoa muôn màu mới nở trước ánh nắng ban mai, nhất là hai má lúm đồng tiền của nàng lại càng tăng thêm vẻ mỹ miều, khiến Phương Sách cứ ngẩn người ra ngẩn nhìn. Chàng không biết mình đang mừng rỡ hay là kinh dị, nên cứ dờ người chứ không nói năng được câu nào hết.

Thiếu nữ áo trắng thấy chàng ngẩn nhìn mình càng có vẻ đắc chí khẽ đưa tay lên vuốt tóc rồi thủng thẳng nói tiếp:

- Tôi tuy biết võ công, nhưng địch sao nổi chúng, nên mới bị chúng ...

Nói tới đó nàng liền cúi đầu xuống ứa nước mắt ra làm như mẹ bị giết chết và mình bị nhục nhã thực vậy.

Phương Sách thấy thế càng cảm động thêm, nhất là thấy vẻ đẹp của nàng quá lộng lẫy, chàng liền an ủi nàng rằng:

- Cô nương cứ yên trí, tôi ... sẽ trả thù cho.

Nói tới đó hai mắt của chàng bỗng sáng ngời.

Nàng nọ đưa mắt liếc chàng một cái rất tình tứ và cảm động, nhưng trong bụng nàng ta thì nghĩ:

- Người đã bị mắc hờn ta rồi !” Phương Sách sực nhớ tới một việc vội hỏi:

- Cô nương quý tính đại danh là chi ?

- Thiếu hiệp thử đoán xem ?

Nàng cố ý làm ra vẻ rất đáng yêu hỏi lại chàng như thế.

- Chắc cô là tiểu thư của một danh gia phải không ?

- Thiếu hiệp đoán gần đúng đấy.

- Hồi nhỏ cô nương đã được đọc thi thư, nên cô nương mới văn võ toàn tài.

- Vả lại tôi còn là một đội trưởng.

- Cô nương là

- Dưới tay tôi có tám vị anh hùng.

Phương Sách nghe tới đây càng thắc mắc thêm. Thiếu nữ lại nói tiếp:

- Tôi đã ngao du giang hồ làm trấn động cả võ lâm.

- Cô nương là ...

Thiếu nữ sầm nét mặt lại, hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Thiếu hiệp có biết tổ chức của Tử Vong thuyền chủ rất lừng danh thiên hạ, người giang hồ nghe thấy tiếng là phải biến sắc mặt ngay không ?

- Tôi không được biết, chẳng lẽ cô nương lại biết rõ chuyện ấy hay sao ?

- Trên Tử Vong thuyền có tám mươi một tinh anh tất cả.

- Điều này tôi đã biết !

- Trên Tử Vong thuyền lại còn có Ngũ Hồ.

- Võ công của họ ra sao ?

- Ở trên sông Dương Tử tối hôm nọ, Ngũ Hồ đã đẩy lui ba người chưởng môn với hơn trăm đệ tử của phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Côn Luân, và người chưởng môn của phái Võ Đang là La Liên A Tôn còn thất thủ bị kèm chế ngay tại chỗ ...

- Võ công của mấy vị ấy quả thực cao cường.

- Tám mươi một tinh anh của Tử Vong thuyền chia thành chín đội, mỗi đội mang một cái tên như sau:

Kim Huyền, Mộc Huyền, Thủy Huyền, Hỏa Huyền, Thổ Huyền, Dương Huyền, Âm Huyền, Càn Huyền, Khôn Huyền, cùng tổ chức thành Cửu Huyền Dịch Quái Trận. Đó là một môn tuyệt học của võ lâm, khiến thiên hạ quần hùng hể nghe thấy là táng đờm kinh hồn ngay.

Phương Sách nghe nói trống ngực đập rất nhanh và rất phấn khởi hỏi tiếp:

- Tám mươi một vị tinh anh ấy chắc người nào người nấy đều có võ nghệ rất cao cường ?

- Phải, võ nghệ của họ cao cường lắm và người nào người nấy tuổi đều dưới hai mươi lăm. Cửu Huyền mỗi đội chín người, một người đội trưởng gọi là Huyền trưởng, đội hình gọi là Huyền binh.

- Thảo nào Tử Vong thuyền chủ thiên hạ vô địch có khác !

Lúc này Phương Sách quá phấn khởi, chàng đã hoàn toàn đứng về bên Tử Vong thuyền chủ. Chàng suy nghĩ giây lát lại hỏi tiếp:

- Chẳng lẽ cô nương có liên quan rất mật thiết với Tử Vong thuyền cho nên mới biết rõ như vậy ?

Thiếu nữ ấy không trả lời câu hỏi của chàng, chỉ nghiêm nét mặt lại, giọng nói cũng thay đổi hẳn, đáp:

- Thiếu hiệp có biết Âm Huyền, Khôn Huyền trong Cửu Huyền đội ấy là ai không ?

- Nghe hai cái tên đó, tôi đoán chắc đều là cô nương cả ?

- Thiếu hiệp thông minh thật !

- Chẳng lẽ cô nương là ...

- Đội trưởng của đội Khôn Huyền, là Khôn Huyền Trưởng Ngân Sam Phi Yến Diệu Ngân Hạnh.

- Cô ... cô ...

Phượng Sách kinh ngạc vô cùng, nên không sao nói lên tiếng được.

Ngân Hạnh lại tủm tỉm cười nói tiếp:

- Thiếu hiệp khỏi cần phải nghi ngờ như vậy, mẹ tôi quả thực bị môn hạ của Thiếu Lâm giết chết ! Vừa rồi ở trong rừng vị hòa thượng ấy công lực quá cao siêu ...

Nói tới đó nàng làm ra vẻ bên lên cúi đầu xuống không dám nói tiếp nữa, cử chỉ của nàng biểu diễn một cách rất tự nhiên.

Những lời Phượng Sách định hỏi nàng đã nói toạc ra cả, khiến chàng ngượng ngịu vô cùng. Chàng là người nhân hậu, từ khi ra đời tới giờ không ngờ trên giang hồ lại nhiều trò quỷ quái xảo quyệt. Nghĩ đến tình cảnh của mình chàng rất phẫn uất, chàng nói tiếp:

- Cô nương, cuộc đời của cô cũng như tôi vậy ... tội nghiệp mẹ tôi bị người ta hãm hiếp mà chết ...

Nói tới đó chàng nghẹn ngào không sao nói tiếp được nữa.

Ngân Hạnh thừa dịp này giả bộ làm ra vẻ rất bi thương mến chàng, khẽ thở dài một tiếng và đỡ lời:

- Người vợ cứng của Thuyền chủ chúng tôi cũng bị bọn giặc hãm hiếp rồi giết chết ...

- Diệu ... à, Diệu Huyền Trưởng có biết bà ta tại sao lại bị chết một cách tàn khốc như thế không ?

Ngân Hạnh liếc chàng một cái, làm ra vẻ hậm hực nghiêng răng mím môi nói tiếp:

- Bấy đại môn phái đều có đệ tử tham dự hãm hiếp trước, rồi cắt đôi vú, xong mới ...

Nàng không sao nói tiếp được nữa, vội lấy tay áo lau chùi nước mắt.

Phượng Sách không sao nhịn được, khóc sụt sùi, Ngân Hạnh giả bộ kinh ngạc hỏi:

- Sao thiếu hiệp lại khóc như thế ?

Phượng Sách nức nở khóc và đáp:

- Diệu cô ... Diệu Huyền Trưởng chưa biết chuyện đấy thôi ! Tử Vong thuyền chủ chính là cha tôi đấy !

Ngân Hạnh kêu “ủa” rồi dậm chân la lớn:

- Mối thù này không trả được thì thực còn làm con làm chị. thiếu chủ xin thứ lỗi cho tiện tỳ đã trót vô lễ như vậy.

Nói xong nàng phục xuống đất vái lạy ngay. Phượng Sách ngạc nhiên:

- Diệu Huyền trưởng, sao lại làm như thế ? Mau đứng dậy đi.

Chàng vừa nói vừa giơ tay ra định đỡ nàng dậy, nhưng lại không dám đụng đến người nàng ta.

Ngân Hạnh vẫn cứ nằm phục ở dưới đất và nói tiếp:

- Thiếu hiệp là chủ của chúng tôi, tiện tỳ tội thật đáng chết. Vừa rồi tiện tỳ đã trót lỡ lời, xin thiếu chủ xá tội cho !

Phương Sách cuống cả chân tay lên, vội nói:

- Đứng dậy đi ! Đứng dậy đi !

Ngân Hạnh liếc trộm chàng, thấy chàng cuống lên như vậy trong lòng cười thầm, nhưng vẫn phải làm ra vẻ run run, rồi riu riu đứng dậy, đầu vẫn cúi xuống chứ không dám ngừng lên nhìn chàng.

Phương Sách thấy thế khẽ vội bảo rằng:

- Diệu Huyền trưởng không nên câu nệ như vậy.
- Có thiếu chủ ở đây theo đúng lễ phép, tiểu tỳ phải làm như thế.
- Chúng ta tuổi ngang nhau, từ giờ trở đi cô nương đừng có câu nệ như thế nữa.
- Đó là luật lệ của Tử Vong thuyền chủ, tiện tỳ đâu dám trái phép như thế.
- Đây không phải là trên Tử Vong thuyền, chúng ta đã là người cùng bọn, coi nhau như chị em thì hơn.

Ngân Hạnh từ từ ngừng đầu lên liếc nhìn chàng một cách rất tình tứ, rồi hồ thẹn đáp:

- Nếu thiếu chủ cho phép, tiện tỳ dám táo gan gọi ...

Vì nàng không biết tuổi của chàng nên không tiện gọi, Phương Sách thấy thế cả mừng vội đỡ lời:

- Năm nay tôi mười tám, có lẽ cô nương còn lớn hơn tôi mấy tuổi để tôi gọi cô nương là chị nhé ?

Ngân Hạnh vội đỡ lời:

- Chú em !

Phương Sách không sao nhịn được, vội nắm lấy hai tay Ngân Hạnh mà gọi:

- Chị Hạnh !

Nàng nọ hồ thẹn vô cùng vội cúi đầu xuống. Sự thực nàng đã rất yêu chàng, nhưng vì mệnh lệnh của Tử Vong thuyền chủ mà nàng phải dẹp chân tình sang bên, rồi giả bộ tựa vào lòng chàng.

Phương Sách đang giơ tay ra định ôm nàng, nhưng vừa đụng vào người nàng một cái, chàng đã giật mình vội rút tay lại và lui ngay về phía sau.

Ngân Hạnh thấy thế ngăn người ra giấy lát, rồi nghiêm nghị nói:

- Hiền đệ, Bạch Long giáo đang có thù lớn với Tử Vong thuyền, thuyền chủ đã đi Hồ Bạch Thố rồi. Hiền đệ, nội trong bảy ngày chúng ta phải tới đó cho kịp mới được.

Phương Sách vui vẻ nhận lời, hai người cùng giở khinh công tuyệt đỉnh ra đi ở trên ven sông mà tiến thẳng về phía trước.

Trên con đường của hai người đang đi cũng có rất nhiều nhân vật của võ lâm đang đi Bạch Thố Hồ, ở dưới sông cũng có rất nhiều thuyền chở những người trong võ lâm đi Bạch Thố Hồ.

Phương Sách thấy thế rất kinh ngạc, nhưng hùng tâm của chàng lại càng bộc phát thêm, vì chàng muốn ở trước mặt thiên hạ quần hùng phô trương tài ba.

Mặt trời đã lặn, mặt trăng lại bắt đầu mọc, hai người lên tới một cái đèo, liền ngồi nghỉ chân ở dưới gốc cây để vận công điều tức. Mấy ngày hôm nay Phương Sách đều lấy Hóa Cơ Đơn của sư phụ mỗi ngày uống một viên thôi, nên chàng không thấy đói khát gì hết. Chàng đang đưa cho Ngân Hạnh một viên thuốc Hóa Cơ để nàng uống, thì bỗng thấy gió lạnh thổi tới và có một tiếng kêu kỳ dị đưa tới. Hai người vội nhìn về phía đó, thấy một cái bóng người đang chạy ngược lên, càng lúc càng gần và đã trông thấy rõ người đó ăn mặc áo bào hòa thượng, mặt mũi hiền từ, đầu bóng nhoáng, thân hình to lớn.

Ngân Hạnh khẽ kêu “ủa” và nghĩ bụng:

“Người này chẳng là Tâm Tâm đại sư là gì ? Chẳng lẽ y biết ta ở đây mà đuổi theo chăng ?” Nghĩ tới đó nàng kéo tay Phương Sách định lẫn trốn sang phía khác, ngờ đâu Phương Sách lại gạt tay nàng ra và định hiện thân để nghênh đón Tâm Tâm đại sư.

Ngân Hạnh kinh hãi vô cùng, nàng chỉ sợ cái trò bịp bợm của mình bị lão hòa thượng làm cho lộ tẩy thì sao ?

Lúc ấy Tâm Tâm đại sư đã tới gần và đã trông thấy Ngân Hạnh liền lớn tiếng niệm phật hiệu.

Phương Sách trợn ngược đôi lông mày lên quát lớn:

- Đại sư chúng ta hãy đấu nhau ba chưởng trước đã.

Lúc này máu nóng trong người chàng sôi lên sùng sục, chàng đã phân định kẻ thù của mình là bảy đại môn phái, hòa thượng đứng trước mắt đây lại còn là kẻ thù giết mẹ của chị Ngân Hạnh nữa.

Tâm Tâm đại sư vội chấp tay lên trước ngực, niệm một tiếng “A di đà Phật” rồi nói:

- Thiếu hiệp trí tuệ hơn người, đừng để bị lời lẽ của bọn yêu tà mê hoặc. Lão tăng đã kiếm thiếu hiệp suốt đêm ...

Ngân Hạnh bắt buộc phải tiến lên ỏn ẻn đi tới cạnh Phương Sách rầu rĩ nói:

- Hiền đệ, chúng ta đi thôi ! Hiền đệ địch không nổi y đâu !

Phương Sách không đợi chờ nàng nói xong, đã cười khẩy và đỡ lời:

- Chị hãy xem tiểu đệ trả thù hộ chị đây !

Nói xong chàng liền vận công lực vào bàn tay tấn công Tâm Tâm đại sư luôn.

Tâm Tâm đại sư hậm hực lườm Ngân Hạnh một cái, rồi phi thân ra ngoài xa hơn một trượng quát lớn:

- Phương thiếu hiệp đã trúng phải mưu kế của chúng rồi !

Phương Sách là người rất thông minh, nghe thấy lão hòa thượng nhắc nhở như vậy trong lòng tỉnh ngộ ngay, liền đưa mắt liếc nhìn Ngân Hạnh, thấy nàng ta đang ôm mặt nức nở khóc. Tiếp theo đó nàng dậm chân một cái, rồi nức nở nói:

- Tôi đã biết hiền đệ địch không nổi y mà hiền đệ lại cứ không đi, bây giờ y lại còn dùng lời lẽ xảo trá để mê hoặc hiền đệ ! Hu hu ...

Phương Sách thấy nàng khóc sụt sùi như vậy đã mềm lòng liền, linh tính của chàng lại bị che lấp ngay, chàng nhìn Tâm Tâm đại sư cười giọng gay gắt và nói:

- Bảy đại môn phái đều là kẻ thù địch của Phương mỗ. Ngày hôm nay đại sư phải chịu đựng tội lỗi của môn hạ đệ tử đã gây nên từ hồi mười tám năm về trước.

Nói xong chàng tiến tới định ra chưởng tấn công, thì trên không bỗng có hai bóng người đi nhanh như điện chớp phi tới.

Hai người đó là Ảo Không đạo giả, chưởng môn Côn Luân, và thiếu nữ mặt áo xanh tức là Giang Tĩnh Thục.

Ảo Không đạo giả vừa trông thấy Tâm Tâm đại sư đã vội lên tiếng nói:

- Độc Ty Phi Ma đã gặp bọn chỉ điểm của Tử Vong thuyền chủ tại miền thượng du ...

Tâm Tâm đại sư mặt bỗng biến sắc, liền hỏi lại:

- Miêu Cương Độc Ma kết thù kết oán với Tử Vong thuyền từ hồi nào thế ?

- Đầu đuôi câu chuyện ấy ra sao, lão đạo không được rõ, nhưng dám chắc phen này Bạch Thố Hồ Tử Vong thuyền chủ không còn oai phong tám mặt như khi trước nữa.

Chúng ta có thể toại nguyện rồi đây.

Tâm Tâm đại sư chấp tay trước ngực:

- A di đà Phật ! Nếu đúng như lời ước đoán của đạo trưởng, hai ma đầu va đụng nhau như thế, thật là phúc cho chúng sinh. Nhưng đạo trưởng có dám chắc nếu nhị ma liên tay với nhau, chúng sinh sẽ bị tai kiếp rất lớn không ?

Ảo Không đạo giả sắc mặt nhợt nhạt đáp:

- Trận đấu ở Bạch Thố Hồ còn có một ma đầu nữa muốn tử chiến với Tử Vong thuyền chủ.
- Có phải tên đó là Long Ma, người trong nhóm Long Hồ Song Ma năm xưa, mà y đã dùng lời lẽ ngon ngọt làm mê hoặc Thanh Mao bang, Tứ Quả Hội và Thất Sát Đoàn đấy không ?
- Đại sư nói đúng đấy. Tam Ma hỗn chiến ở Bạch Thố Hồ phen này Tử Vong thuyền chủ đã gặp khắc tinh rồi.
- Đạo trưởng lầm rồi. Nếu nói về công lực, thì Độc Tý Phi Ma còn kém Tử Vong thuyền chủ xa. Năm xưa, Long Hồ Song Ma cùng đi sát cánh nhau gây gió bão trên giang hồ, nhưng lần này Long Ma muốn đánh bại Hồ hiệp, một mình y hạ sao nổi đối phương cơ chứ ?
- Đại sư tưởng Tử Vong thuyền chủ là thiên hạ vô địch hay sao ?
- Không, chỉ có một người thôi.
- Người ấy là ai ?
- Người đó ở tận ngàn dặm xa xôi, và cũng có thể nói là ở ngay trước mắt được.

Ảo Không đạo giả nghe nói quay người lại nhìn quanh một lượt không thấy người nào xa lạ có mặt ở đó cả. Y đang ngờ ngác thì Tâm Tâm đại sư trở Phương Sách, đồng dạng nói:

- Chỉ có một mình Phương thiếu hiệp mới địch nổi Tử Vong thuyền chủ thôi.

Phương Sách nghe nói giật mình đến thót một cái, nhưng chàng không nghĩ ngợi gì hết, buột miệng đỡ lời:

- Đại sư nói khôn khéo như thế nào cũng vô ích. Phương mỗ đã quyết sát cánh với Tử Vong thuyền chủ rồi. Cha con mỗ sẽ kiếm bầy đại môn phái để đòi lại món nợ máu năm xưa.

Giang Tĩnh Thục bỗng kêu “hừ” một tiếng bằng giọng mũi, đưa mắt nguyệt chàng một cái. Phương Sách thấy thế ngạc nhiên vô cùng, nhưng chàng biết nàng đã bị Ảo Không đạo giả thuyết phục, và đã biết Tử Vong thuyền chủ là kẻ thù giết cha nàng, nên nàng đã coi mình như kẻ thù địch rồi.

Ảo Không đạo giả cười khẩy nói tiếp:

- Người lấy gì mà dám đối địch với thiên hạ anh hào như vậy ?

Phương Sách sầm nét mặt lại, Tâm Tâm đại sư vội đỡ lời:

- Thiếu hiệp là người minh lễ đạt nghĩa, còn Tử Vong thuyền chủ bị võ lâm ghét bỏ, ai ai cũng muốn giết chết y mới cam tâm. Ân cừ của người trong làng võ không thể vơ đũa cả nắm mà luận được. Huống hồ thiếu hiệp có phải là con của Tử Vong thuyền chủ hay không, việc này còn phải đợi chờ sự chứng minh đã.

Diệu Ngân Hạnh nghe tới đây liền thét lớn:

- Tử Vong thuyền chủ đi tới đâu cũng vậy, không hề giết chết một người lương thiện nào cả. Ông ta chỉ lấy máu trả nợ máu, lấy nước mắt trả nợ nước mắt thôi. Tử Vong thuyền chủ chỉ kiếm những kẻ có thâm thù đại hận với mình. Năm xưa, bầy đại môn phái liên tay đuổi đánh ông ta, đã chém ông ta bị rất nhiều vết thương, lại còn đẩy xuống vực thẳm, và ném lửa cùng đụn đá xuống để chôn sống ông ta. Vợ Ông ta thì bị bọn người của bầy đại môn phái hãm hiếp chí chết. Ngày hôm nay hai lão quỷ người còn mặt mũi nào dùng lời lẽ xảo trá nói xấu ông ta trong lúc ông ta không có mặt ở đây ...

Nàng nói đến đây nước mắt ràn rụa, rồi kéo Phương Sách một cái và nói tiếp:

- Hiền đệ, chúng ta đi thôi !

Nàng giả bộ rất khéo, khiến Phương Sách cảm động vô cùng, máu nóng ở trong người sôi lên sùng sục. Chàng liền giơ chưởng lên thách Ảo Không đạo giả rằng:

- Lão đạo sĩ có giỏi thì cho Phương mỗ được lãnh giáo tuyệt học của phái Côn Luân trước.

Chàng chưa xong tới tấn công, Tâm Tâm đại sư đã niệm một câu Phật hiệu mà nhìn Ngân Hạnh quát mắng:

- Tiện tỳ, ai sai khiến mi đến đây giở xảo kế ấy ra ?

Ngân Hạnh ôm đầu, nức nở khóc và đáp:

- Người giết chết mẹ ta, lại sai đệ tử làm nhục ta, ta phải thí mạng với người.

Nàng vừa nói vừa dùng đầu húc vào người Tâm Tâm đại sư luôn, Phương Sách vội kéo nàng lại và khuyên rằng:

- Chị để em trả thù hộ cho.

Chàng vận công lực vào hai cánh tay, rồi tiến tới gần Tâm Tâm đại sư. Đột nhiên có tiếng hò hét chém giết theo gió vọng tới. Hai ông già mặt liền biến sắc. Áo Không đạo giả vội nói:

- Độc Tỷ Phi Ma đã đấu với thủ hạ của Tử Vong thuyền rồi, chúng ta mau đi xem đi !

Quả thật Độc Tỷ Phi Ma là độc quái trong nhóm thiên hạ tam quái. Nếu y kết thù với Tử Vong thuyền chủ thực thì quả là một việc rất đáng mừng, nên nhị Lão vội dắt Tĩnh Thực đi luôn. Chỉ trong giây lát đã lẫn khuất trong bóng tối ngay.

Trên miền thượng du đã có một ngọn lửa màu lục bay thẳng lên trên không. Ngân Hạnh thấy thế mặt liền biến sắc, vội nói:

- Hiền đệ, chúng ta phải đi ngay mới được.

Thì ra ngọn lửa màu xanh lá cây ấy chính là tín hiệu bí mật của Tử Vong thuyền.

12. Đại Chiến Bạch Thố Hồ

Lúc ấy đã là canh tư, trên bờ sông Dương Tử có năm người đứng xếp hàng ngang, mình mặc áo da vẩy cá đen nhánh, đầu đội bao da màu trắng, tay họ cầm khí giới khác nhau, có kiếm, thương, côn, bạt và roi. Chỗ cách họ chừng hai trượng đang có một người cao chững chín thước, râu quai nón, mắt to và tròn, mồm rộng và đỏ như máu, trông rất hung ác, mình mặc quần áo rất kỳ lạ, không giống đạo sĩ và cũng không giống hòa thượng, tựa như phục trang của những kẻ man rợ, đứng sừng sững ra ở đó. Dưới chân y đang có một đại hán mặc áo trắng nằm ngang, đầu bọc vải trắng, chỉ lộ có hai con mắt thôi, mồm thì rên rỉ hoài, hình như bị thương khá nặng vậy.

Năm người mặc áo da vẩy cá đồng thanh quát lớn:

- Thuyền chủ đã dặn bảo đêm nay thế nào cũng phải mời Miêu Cương độc quái Độc Tỷ Phi Ma người trong nhóm võ lâm tam quái xuống Tử Vong thuyền.

Độc Tỷ Phi Ma ngừng mặt lên trời cả cười, tiếng cười của y kêu như tiếng chuông rất khó nghe, làm đình tai mấy người đứng ở trước mặt y. Cười xong, y liền trả lời:

- Mấy tên yêu ma tiểu xú của Tử Vong thuyền này mà cũng đòi thách thức với Độc Quái ta. Mau gọi thuyền chủ của các người ra chịu chết đi.

Người mặc áo da vẩy cá cầm kiếm cất giọng lạnh lùng đáp:

- Thuyền chủ đã đi Bạch Thố Hồ, năm anh em chúng ta được lệnh ở đây mời khách.

- Các người là người thế nào trên Tử Vong thuyền ?

- Chúng tôi chỉ dưới quyền có hai người thôi.

- Các người có tài ba gì ?

- Dư sức giết chết Miêu Cương Độc Quái.

Độc Tỷ Phi Ma cười khẩy một tiếng, mặt liền biến sắc. Phương Sách ẩn núp ở sau một tảng đá cạnh đó đang kinh ngạc liền nghĩ bụng:

“Y là Độc Tỷ Phi Ma, người trong nhóm tam quái, nhưng y lại không phải là một tay. Trong tay y lại không có khí giới, thử xem y ra tay như thế nào ?” Ngân Hạnh đứng cạnh chàng khẽ nói:

- Hiền đệ, năm người mặc áo da vậy cá đó là Ngũ Hồ. Địa vị của họ chỉ kém có Tử Vong thuyền chủ thôi. Xem như vậy, sắp có trận đại chiến đến nơi ...

Nàng chưa nói dứt, Phương Sách đã nghe thấy có tiếng kêu “lách cách” và đã thấy mp bẻ gãy cánh tay trái của mình, rồi cầm cánh tay múa tít và lớn bước tiến lên quát bảo bọn người kia tiếp:

- Lão phu hãy càn quét năm tên oan hồn này trước rồi sẽ đi Hồ Bạch Thổ kiểm Tử Vong thuyền chủ thanh toán sau.

Y vừa nói xong, lại có tiếng kêu “lách cách”, cánh tay trái của y vừa bẻ gãy đó đã bỗng dài chừng sáu thước, năm ngón tay lia ra, đầu những ngón tay có ánh sáng xanh bóng nhoáng. Y thuận tay múa cánh tay ấy một vòng, rồi nhăm đầu người cầm kiếm tấn công luôn.

Lúc này Phương Sách mới vỡ lẽ Độc Tỷ Phi Ma quả nhiên chỉ có một cánh tay thực, mà cánh tay gãy của y lại là một môn khí giới lâm trận. Bẻ cánh tay ấy để xử dụng làm khí giới đối địch như thế này thì thật là đặc biệt vô cùng. Tâm Tâm đại sư nói không sai, võ công của Độc Tỷ Phi Ma này không những kém Tử Vong thuyền chủ rất xa, mà còn thua cả bọn Ngũ Hồ này nữa. Nhưng Ngũ Hồ hình như e dè không dám ra tay tấn công thực sự, mà chỉ dùng cách Xa luân chiến để quây quần Độc Tỷ Phi Ma thôi.

Sau tảng đá phía bên kia cũng có ba người đang ẩn núp. Ba người đó là Tâm Tâm đại sư, Áo Không đạo giả và Giang Tinh Thực. Tâm Tâm đại sư liền hỏi Áo Không đạo giả:

- Sao đạo trưởng lại biết Độc Tỷ Phi Ma sẽ đi hồ Bạch Thổ để đấu với Tử Vong thuyền chủ ?

Áo Không đạo giả chỉ vào đại hán áo trắng nằm ở dưới đất và đáp:

- Y với Độc Tỷ Phi Ma đi đường nói chuyện với nhau những gì, bản đạo đều nghe thấy hết.

- Lam Bào quái tử thế nào cũng đi Bạch Thổ Hồ, Tam Ma hỗn chiến với nhau thật là một tấn tuồng rất đẹp mắt.

- Lúc ấy sẽ là lúc dứt khoát ân cừ của phái Côn Luân chúng tôi.

Tĩnh Thực vội bảo nhị Lão rằng:

- Hai vị mau xem kìa, Độc Tỷ Phi Ma vừa thả một làn khói xanh màu lá cây.

Quả nhiên cánh tay gãy của Độc Tỷ Phi Ma làm bằng thứ đồng lạnh nghìn năm, bên trong có giấu mười tám thứ ám khí. Vì vậy người trong giang hồ, hề trông thấy chiếc tay cụt này của y là phải hoảng sợ đến hồn siêu phách lạc ngay, và ai nấy phải quay đầu ù té chạy tít thì. Vì thế y mới được người ta gọi là Phi ma chứ không phải là y sợ trường về môn phi hành, mà là do câu “Thấy bóng phải cao chạy xa bay ngay” mà nên.

Ngũ Hồ của Tử Vong thuyền tuy có võ công rất cao siêu, nhưng không ai dám đấu sấp lá cà với Độc Tỷ Phi Ma. Vì vậy mà trận đấu mãi mãi vẫn chưa phân thắng bại.

Độc Tỷ Phi Ma nóng lòng sốt ruột, liền thét lên một tiếng, bầm chốt cánh tay gãy một cái, bên trong có một làn sương mù phun ra tít thì.

Ngũ Hồ nghe thấy cánh tay gãy của đối phương có tiếng kêu rất khê, cả năm đã vội nhảy lui về phía sau hơn ba tượng. Không đợi chờ làn sương mù độc của đối phương dồn tới, chúng đã chạy cả xuống giữa sông luôn.

Độc Tỷ Phi Ma thét lớn một tiếng, phi thân đuổi theo ngay.

Lúc ấy đại hán áo trắng nằm ở trên mặt đất bỗng cất tiếng kêu rên rất quái dị.

Ngân Hạnh thấy thế ngạc nhiên vô cùng. Nàng cau mày lại, suy nghĩ giây lát, liền hiểu ý ngay rồi khê nói với Phương Sách rằng:

- Hiền đệ, ngu tử đi ra đằng này một lát sẽ quay lại.

Nói xong, nàng quay người đi luôn, chỉ thoáng cái đã đi mất dạng liền.

Phía bên kia, nhị Lão với Tĩnh Thực đang ẩn núp, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng động khác lạ, cả ba vội quay lại nhìn đã thấy một điểm sao bạc phi tới. Áo Không đạo giả giơ tay lên chớp, và giở tay ra xem mới hay đó là chiếc phi tiêu hình cái thuyền, trên cột buồm có cột một tờ giấy viết như sau:

“Ngày trăng tròn và khi trăng lên tới đỉnh đầu, Tử Vong thuyền ở Bạch Thố Hồ bắt sống Tam Lão.” Lúc ấy trăng đang khuyết, sáu bảy ngày nữa trăng mới tròn. Nhị Lão đọc tờ giấy ấy xong đều ngẩn người ra, rồi vội nhìn về phía phi tiêu vừa bay tới đã trông thấy một cái bóng trắng rất mảnh khảnh, nhị lão biết ngay đó là kiệt tác của Ngân Hạnh, nhưng nhị lão chỉ cười khẩy thôi chứ không đuổi theo.

Áo Không đạo giả liền nói:

- Tử Vong thuyền chủ rất đa mưu lắm kế, chúng ta phải đi Bạch Thố Hồ ngay thì hơn.

Tâm Tâm đại sư biết lúc này Phương Sách đang chấp mê, nhất thời không sao giác ngộ được, dù mình có khuyên giải như thế nào cũng vô ích thôi, đành phải chờ thời cơ khác hãy định liệu sau vậy. Nên ông ta vội đáp:

- Chúng ta Thiếu Lâm, Côn Luân, Võ Đang ba phái phải đoàn kết với bọn Bạch Long giáo bốn phái mới được. Cổ nhân đã dạy, môi hở thì răng lạnh. Đạo trưởng quyết định như vậy rất phải.

Nhị lão với Tĩnh Thực vội đi hồ Bạch Thố ngay.

Lúc ấy, Ngũ Hồ đã lặn xuống dưới nước rồi, hình như Độc Tỷ Phi Ma không biết bơi lội, nên chỉ thấy y cứ quanh quẩn chỉ chỗ xuống thôi chứ không làm gì nổi bọn Ngũ Hồ.

Đại hán mặc áo trắng bỗng thét lớn một tiếng, mồm lại kêu rên hoài, hình như y đang đau đớn quá chịu đựng không nổi vậy.

Phương Sách không sao nhịn được, vội chạy ra ẵm đại hán ấy lên, chàng thấy tên ấy dùng vải trắng bao bọc cả đầu lẫn mặt, nên không biết y là ai ? Chàng liền hỏi:

- Bạn bị thương nặng lắm phải không ?

Hình như đại hán ấy không nói được, nên chỉ thấy y lắc đầu thôi. Phương Sách đang thắc mắc đã nghe thấy phía sau có tiếng người quát lớn và có luồng kinh lực lấn át tới và còn có tiếng người quát hỏi:

- Ai dám dă thương bạn già của ta thế ?

Phương Sách biết người vừa tấn công vừa lên tiếng hỏi mình là Độc Tỷ Phi Ma rồi, chàng vội lướt sang bên mấy bước để tránh né, và cũng biết đối phương hiểu lầm hảo ý của mình, liền đáp:

- Không phải tại hạ dă thương ...

Độc Tỷ Phi Ma sầm nét mặt lại, ngẩng nhìn Phương Sách một hồi rồi hỏi tiếp:

- Tiểu tử, ngươi thực không biết trời cao đất rộng gì cả. Vậy ngươi đã nghe ai nói tới cái tên Độc Quái chưa ? Bỗng quái hành sự không thích ai xen tay vào hết, ngươi có biết điều ấy không ?

Phương Sách bực mình vô cùng, liền nghĩ bụng:

- Sao trên thiên hạ này lại có hạng người vô lý đến như vậy được ?” Nghĩ như thế, chàng cũng sầm nét mặt như đối phương và đáp:

- Phương mỗ mới bước chân vào giang hồ, nên chưa nghe thấy ai nói tới đại danh của Độc Quái ...

Chàng chưa nói dứt, Độc Tỷ Phi Ma đã nổi giận quát hỏi tiếp:

- Tiểu tử này muốn chết chắc ? Ngươi là môn hạ của ai mà lại có mặt không ngươi như thế ?

- Không phải Phương mỗ có mặt không ngươi, mà chỉ tại mỗ không bao giờ để ý tới những quân tà ma ngoại đạo đâu thôi.

Độc Quái càng tức giận thêm:

- Tiểu tử chưa sạch hơi sữa này dám ở trước mặt Độc Quái ăn nói vô lễ như vậy kể cũng táo gan thực ? Người có tài ba gì không ? Có dám chống đỡ mười thể Đồng Ty Thiên La chưởng của lão phu không ?

- Phương mỗ vui lòng tiếp một trăm thể của người.

- Người rút kiếm ra đi !

- Phương mỗ tay không tiếp chiến với người.

Độc Tỷ Phi Ma có vẻ kinh ngạc, trợn tròn xoe đôi mắt:

- Người không rút kiếm ra đấu, lão phu không thêm ra tay đâu.

Phương Sách sực nghĩ tới pho Phi Vân Kiếm pháp của sư phụ đã truyền thụ chưa hề sử dụng tới bao giờ, chàng liền nghĩ bụng:

“Sao ta không gỡ pho kiếm pháp ấy ra để thí nghiệm, xem có lợi hại hơn những pho kiếm pháp khác không ?” Nghĩ đoạn chàng vội rút thanh bảo kiếm đến coong một cái, ánh sáng lóe mắt tức thì.

Độc Tỷ Phi Ma quát lớn:

- Trúng !

Sau một tiếng kêu “lách cách” cánh tay sắt của y đang ba thước bỗng dài thành sáu thước và chĩa năm ngón tay ra nhằm ngực của Phương Sách chộp luôn.

Không hãi sợ gì hết, Phương Sách múa kiếm như gió cuốn, người như một con rồng đang bay lượn, khê xoay người đã tránh được thế chộp ấy, trong khi tránh né, chàng vẫn không quên lễ phép của giang hồ, vẫn giữ đủ phong độ của một đại môn phái.

Độc Tỷ Phi Ma thấy thế kinh hãi thâm, y mới đầu có một thế cũng đủ biết thiếu niên này không phải là người tầm thường. Y vội múa tít cánh tay đồng, gỡ luôn bốn mươi tám đường Thiên Ma Chưởng ra tấn công, nhưng y không sử dụng hơi độc.

Phương Sách cũng biết trong cánh tay đồng của y hơi độc rất lợi hại, chàng liền gỡ Phi Thuyết Kiếm Pháp ra để đề phòng. Quả nhiên trong bốn gòai chỉ thấy ánh sáng kiếm lấp lóe, tựa như chung quanh quanh đó bị gió tuyết bao phủ vậy.

Độc Tỷ Phi Ma chỉ cảm thấy bốn mặt tám phương như bị kiếm quang bao chặt, như vậy y chống đỡ sao nổi, nên vội quát tiếp:

- Hãy ngừng tay lại !

Phương Sách vội thu kiếm đứng yên, Độc Tỷ Phi Ma đã hết vẻ kiêu ngạo, nhưng giọng nói vẫn ngông cuồng:

- Vì phải vội đi hồ Bạch Thổ để lấy tính mạng của Tử Vong thuyền chủ, tạm thời lão phu tha chết cho người. Người có gan thì đến hồ Bạch Thổ xem lão phu giết Tử Vong thuyền chủ, rồi lão phu sẽ lấy tính mạng của người luôn tại đó.

Phương Sách cười khẩy đáp:

- Chỉ sợ người khó mà thoát khỏi nơi đây thôi.

- Thằng nhỏ kia đừng có ngông cuồng như thế, vì có cường địch đang đợi chờ, trước khi chưa gặp Tử Vong thuyền chủ, không bao giờ ta lại kịp gỡ tài ba ra đối phó với người. Nói thực cho người biết, bốn quái chỉ gỡ một kẻ nhỏ nhỏ ra là tính mạng của người không sao thoát khỏi bàn tay của bốn quái được. Người không dám tới Bạch Thổ Hồ, có phải không đủ can đảm đi đến chỗ đông đảo và có trận đấu lớn phải không ?

- Được, ta thử xem người đi Bạch Thổ Hồ làm được trò quái quỷ gì ?

Độc Tỷ Phi Ma bỗng lớn tiếng cười ha hả rồi cấp đại hán áo trắng lên ung dung đi luôn.

Độc Quái vừa đi khỏi, Ngân Hạnh đã ở trong bóng tối thủng thẳng bước ra và hỏi:

- Tại sao hiền đệ lại buông tha cho quái vật ấy đi như thế ?

Phương Sách ngạc nhiên vội hỏi lại:

- Sao chị đi lâu như thế ? ... Thôi để cho quái vật ấy sống thêm vài ngày nữa cũng không sao.
- Hiền đệ không sợ y giết hại thuyền chủ hay sao ?
- Tài ba của y hèn kém như thế, chưa chắc đã địch nổi mười thế kiếm của đệ. Vô công và cơ trí của cha vô địch thiên hạ như vậy, khi nào cha lại bị y đả thương được ?

Ngân Hạnh thấy chàng nói như thế có vẻ hài lòng, gật đầu mấy cái và nói tiếp:

- Lời nói của hiền đệ rất phải, phen này tấn kịch ở Bạch Thổ Hồ thế nào cũng vui lắm, chúng ta mau đi tới đó xem đi.

Nói xong chàng kéo tay Phương Sách đi luôn.

Mặt trăng ngày càng tròn dần, sau cùng đã hoàn toàn tròn hẵn và cũng đến ngày rằm rồi. Phương Sách với Ngân Hạnh ngày nghỉ đêm đi, hôm đó cũng vừa đi tới Bạch Thổ Hồ.

Cái hồ lớn trông xa xa như một con thỏ trắng thực lớn, đang nằm yên ở giữa ánh sáng trăng, nước sông cuộn cuộn chảy vào lại chảy đi, nước hồ xanh biếc, những đợt sóng lóng lánh, thuyền to thuyền nhỏ đông như kiến cỏ, trên bờ sông cứ ba bước là có một trạm canh, năm bước một lầu gác, người của Bạch Long giáo đều mặt kinh phục võ trang, vẻ mặt nghiêm nghị nên ai trông thấy cũng biết ngay nơi đây sắp có mưa bão chứ không sai.

Thám tử của Bạch Long giáo đã sớm về phi báo trước nên trước cửa một trang viện lớn ở trên bờ hồ, người ta đã thấy Tu La Tôn Giả, giáo chủ của Bạch Long giáo đã ra nghênh đón, bốn tên đường chủ với tám tên hương chủ của Bạch Long giáo cũng phòng vệ rất nghiêm, đề phòng cẩn mật. Lúc ấy, tất cả mọi người thấy Phương Sách đi tới lại tưởng là Tử Vong thuyền chủ đã tới, nhưng khi người của Bạch Long giáo nhìn kỹ mới hay người đó là con của Tử Vong thuyền chủ và đang đi cùng với một thanh niên tuyệt sắc nữa, nên ai nấy rất kinh ngạc.

Vì lễ phép giang hồ bắt buộc, Bạch Long giáo chủ Tu La Tôn Giả đều phải chấp tay chào Phương Sách nhưng bốn đường chủ với bốn người hương chủ đã biết Phương Sách đã ra tay đánh nhau với bảy đại môn phái rồi, nên tên nào tên nấy đều giận dữ quát mắng lên nhìn chàng ta. Đủ thấy chúng uất hận và tức giận chàng đến mức độ nào.

Phương Sách làm như không trông thấy gì hết, cứ lớn bước tiến thẳng vào trong trang. Vì phen này chàng tới đây là gây thù gây oán với bảy đại môn phái, nên chàng vừa đi vừa ngấm ngấm để ý trang viện, chàng thấy trên tự nghĩa sảnh đèn thấp sáng như ban ngày, hàng bốn năm trăm anh hùng hảo hán của thủy lục hai đạo đang chén tạc chén thù với nhau. Chúng vừa thấy Phương Sách với một thiếu nữ xinh đẹp vào tới nơi, chúng đều ngạc nhiên vô cùng, nhưng sau thấy hai người đều ít tuổi và đẹp tuyệt trần nên ai cũng phải tắc lưỡi khen ngợi, tiếp theo đó chúng lại giận dữ quát tháo những tên đã nhận ra được mặt của Phương Sách đã lần lượt đứng dậy định xông lại tấn công chàng luôn.

Tu La tôn Giả vỗ tay liền ba cái, quần hùng mới chịu nguôi cơn giận và quay trở về chỗ ngồi như trước.

Những vị chủ tịch ngồi ở ba mâm bày trong chính giữa sảnh là:

Võ lâm tam lão với Độc Tỷ Phi Ma đang uống rượu với nhau. Tâm Tâm đại sư vừa trông thấy Phương Sách đã vội đứng dậy mời ngay, còn hai ông già kia thì chỉ lườm chàng một cách rất khinh miệt, riêng có Độc Tỷ Phi Ma là không nhìn chàng và tên đại hán ngồi tựa cạnh y thỉnh thoảng lại kêu rên một hai tiếng.

Phương Sách đưa mắt liếc nhìn mọi người một vòng, cố nén lửa giận xuống, dắt nàng Ngân Hạnh Phi Yến ung dung đi tới bàn chủ tọa ngồi xuống.

Rượu qua ba tuần, Bạch Long giáo chủ không sao nhịn được nữa, liếc nhìn Phương Sách hỏi:

- Thiếu hiệp, lệnh tôn Tử Vong thuyền chủ bao giờ mới tới ?

Phương Sách cũng không biết bao giờ Tử Vong thuyền chủ mới có thể tới được, liền đưa mắt nhìn Ngân Hạnh Phi Yến có ý hỏi nàng, nhưng Ngân Hạnh Phi Yến lại giả bộ như không nghe thấy.

La Liên A Tôn là người rất nóng tính, thấy hai người như vậy động lòng hoài nghi luôn, liền giận dữ quát hỏi:

- Có phải người muốn chết thay cha người phải không ?

Phương Sách hơi tức giận, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn La Liên một cái rồi thủng thẳng đáp:

- Phải, trước khi Tử Vong thuyền chủ chưa tới, Phương mỗ vui lòng thay mặt cha tiếp tay với bất cứ một vị nào.

Tiếng nói của chàng kêu như tiếng chuông làm cho mọi người đều phải giật mình kinh hãi, không khí đột nhiên gây căng thẳng, các đệ tử của các môn phái như:

Võ Đang, Thiếu Lâm, Côn Luân và Bạch Long giáo đều tức giận khôn tả, còn những khách ngồi ở bên phía Đông đều là hào kiệt của giang hồ, thấy Phương Sách chính khí lẫm lẫm như vậy, thái độ lại rất oai nghiêm, ai ai cũng phải phục thềm.

La Liên A Tôn tức giận đến sầm nét mặt lại, quát hỏi tiếp:

- Nghiệt tử này nồng cuồng lắm, người có tài ba gì dám coi thường thiên hạ quần hùng như thế ?

Nói xong, y liền xông lại chỗ cạnh Phương Sách.

Phương Sách vội đứng dậy ra khỏi chỗ ngồi, quần hùng cũng vội đứng dậy theo, mấy trăm đôi mắt đều nhìn vào cả người của Phương Sách để xem chàng có tài ba gì mà dám chống đỡ La Liên A Tôn, một người trong nhóm Tam Lão, nội ngoại công đều luyện tới mức thượng thừa rồi.

Lúc ấy, Độc Tỷ Phi Ma bỗng đứng dậy ngăn cản La Liên A Tôn vừa cười vừa nói:

- Một thằng nhỏ như thế này thì có nghĩa lý gì đâu mà huynh phải như vậy. Chờ lát nữa cha y tới, đánh té được tên già thì tên trẻ thoát thân sao nổi ?

Nói xong y thuận tay cầm hũ rượu ở trên bàn, rót đầy một chén rượu đưa cho La Liên A Tôn và nói tiếp:

- Nào, chúng ta hãy cạn với nhau ba ly trước. Có lẽ Tử Vong thuyền chủ sắp tới rồi !

Nói xong y tự uống luôn chén rượu đó. Chờ La Liên A Tôn uống xong chén thứ nhất, y lại rót luôn chén thứ nhì cho La Liên A Tôn, chỉ trong nháy mắt mỗi người đã uống cạn luôn ba chén.

Độc Tỷ Phi Ma mời hết Tam Lão, lại mời đến Bạch Long giáo chủ uống, mời xong đây đây y mới ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng hoài.

Y vừa cười vừa nói:

- Mặt trăng đã mọc trên đỉnh đầu rồi, Tử Vong thuyền chủ là người rất trọng chữ “tín”. Lúc này đáng lẽ y phải có mặt tại đây rồi mới đứng.

Bạch Long giáo chủ vẫn hồi hộp từ nãy tới giờ, nghe thấy Độc Tỷ Phi Ma nói như thế, vội ngừng đầu lên nhìn trời, quả thấy mặt trăng đã lên tới đúng đỉnh đầu rồi, y lại càng gây căng thêm, vội dặn bảo một tên hương chủ ra bên ngoài xem sao ?

Một lát sau tên hương chủ vào thưa rằng:

- Thưa giáo chủ, trên sông Dương Tử vẫn yên lặng như tờ, không thấy tung tích của Tử Vong thuyền đâu hết.

Mọi người nghe thấy tên hương chủ nói như thế thắc mắc vô cùng, ai nấy đều nghi bụng:

- Xưa nay Tử Vong thuyền chủ không bao giờ thất ước với ai cả, chả lẽ bên trong lại có mưu mô gì chăng ?

Bạch Long giáo chủ, Tu La Tôn Giả cũng thắc mắc vô cùng vội hỏi Võ Lâm Tam Lão rằng:

- Chả lẽ Tử Vong thuyền chủ đã biết địch không nổi chúng ta, cho nên y mới sai hẹn không dám tới nữa ?

Tam Lão chưa kịp trả lời, thì Độc Tỷ Phi Ma lại chợt thất thanh cười the thé và đỡ lời:

- Ai bảo Tử Vong thuyền chủ thất ước, y tới đã lâu rồi !

Mọi người cả kinh, tưởng y đã trông thấy gì vội hỏi:

- Thuyền Tử Vong hiện đậu ở đâu ?
- Không những Thuyền Tử Vong đã tới mà những người ở trên thuyền cũng đã tới hết.
- Chúng ở đâu ?
- Ở ngay giữa đám chúng ta đây.

Mọi người nghe nói đều giật mình toát mồ hôi lạnh ra, Bạch Long giáo chủ đã run giọng hỏi:

- Bạn đã trông thấy họ tới ư ?
- Đang ở giữa đám chúng ta đây !

Độc Tỷ Phi Ma lại nhấn mạnh một câu như thế.

- Ai đâu ?

Mấy trăm quần hùng đều ngơ ngác nhìn nhau, người này ngờ người nọ, người nọ nghi ngờ người kia là người của Tử Vong thuyền và Tử Vong thuyền chủ một hồn thể ma vương !

Nhất thời trong đại sảnh náo động vô cùng, Bạch Long giáo chủ, Võ Lâm Tam Lão đều vội đưa mắt nhìn từng người một đang có mặt ở trong đại sảnh. Độc Tỷ Phi Ma đột nhiên vỗ tay cười giọng quái dị nói tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ đã nói, đêm nay thể nào cũng bắt sống Tam Lão !

Tam Lão bỗng quay đầu lại đáp:

- Chưa chắc đã dễ như thế đâu !
- Nhất định bắt sống chứ không sai.

Tam Lão bỗng cả giận trừng mắt lên hỏi tiếp:

- Bạn dám quả quyết như vậy hay sao ?
- Lão phu dám quả quyết y sẽ bắt sống được Tam Lão, quét sạch Bạch Long giáo !

Mời Bạch Long giáo chủ, bốn vị hương chủ và tám vị đường chủ cùng xuống cả Tử Vong thuyền đi.

Bạch Long giáo chủ với các hương chủ và đường chủ cùng biến sắc mặt đồng thanh hỏi:

- Có phải bạn đến đây là đại diện cho Tử Vong thuyền chủ để nói chuyện với chúng tôi đây không ?

Độc Tỷ Phi Ma liền ngừng mặt lên trời cả cười một tràng dài rồi đáp:

- Bồn quái không những dám thay mặt Tử Vong thuyền chủ để tiếp chuyện với quý vị mà còn ra tay đấu với quý vị nữa là khác.

Bạch Long giáo chủ, Võ Lâm Tam lão và các môn hạ đệ tử của Võ Đang, Thiếu Lâm, Côn Luân với Bạch Long giáo cùng các vị hào kiệt tới làm khán giả, thấy Độc Tỷ Phi Ma nói như thế ai nấy đều cả kinh biến sắc mặt, vội đứng cả dậy rút khí giới ra kêu loảng xoảng, làm xáo trộn cả đại sảnh. Và ồn ào không thể tưởng tượng được.

Nhất thời trong đại sảnh không khí rất gay gắt, riêng có Độc Tỷ Phi Ma là vẫn thản nhiên không hãi sợ gì hết, mà lại còn đắc chí ngừng đầu lên trời cười ha hả hoài.

Hình như Võ Lâm Tam Lão đã biết là bọn mình đã mắc hãm kế địch nên cùng vội chỉ tay vào mặt Độc Tỷ Phi Ma đồng thanh hỏi:

- Độc Tỷ Phi Ma, ngươi đùa giỡn trò quỷ quái gì thế ?
- Lão phu mới sử dụng một kế nhỏ nhỏ đây thôi.

Độc Tỷ Phi Ma trả lời một cách nhẹ nhõm như vậy rồi lại cười một cách quái dị tiếp.

Tam lão đã hoài nghi, không biết y có phải thực là Miêu Cương Độc Quái Độc Tỷ Phi Ma hay là Tử Vong thuyền chủ giả dạng nên cả ba lại đồng thanh hỏi tiếp:

- Người có phải là Độc Tỷ Phi Ma thực không ?
- Không những là Miêu Cương Độc Tỷ Phi Ma thực ta lại còn là ...
- Là cái gì nữa ?

Độc Tỷ Phi Ma ung dung đáp:

- Người trong nhóm Lục Hổ gần đây mới gia minh với Tử Vong thuyền !

Tam Lão nghe nói giật mình kinh hãi vội lui ngay về phía sau. Quần hùng cùng trở mắt lên nhìn, mãi cũng không ai nói được. Bạch Long giáo chủ biết sự thể này rất nghiêm trọng, liền nghiêng răng mím môi hỏi:

- Có thực Tử Vong thuyền chủ đã tới rồi đây không ?
- Tử Vong thuyền chủ với tam mươi mốt Huyền binh, Huyền tướng của ông ta đã đều có mặt tại đây cả từ lâu rồi.

Bạch Long giáo chủ lại giật mình đến thót một cái, với giọng run run hỏi tiếp:

- Y ... Ở ... đâu thế ?

Độc Tỷ Phi Ma chẳng nói chẳng rằng, từ từ đỡ đại hán áo trắng bị thương nằm ở cạnh đó dậy và khẽ cời miếng vải cột ở trên đầu người đó ra, liền lộ ngay cái mũ da cá màu xanh ra liền.

Mọi người lại thấy đại hán áo trắng bỗng phát hai cánh tay một cái, áo bào trắng đã đứt ngay từng khúc một, bên trong liền lộ ngay bộ áo da cá có vẩy lông lạnh ra, không ai ngờ đại hán mặc áo trắng bị thương rên rỉ luôn hôm kia lại chính là Tử Vong thuyền chủ, tiếng tăm đã lừng lẫy khắp thiên hạ.

Y vừa đứng dậy đã bật ra một tràng cười rất lớn làm rung chuyển cả khách sảnh.

Quần hào, võ lâm Tam Lão, Bạch Long giáo chủ với các thủ hạ đứng quanh đó đều giật mình kinh hãi, suýt tỷ nữa thì không sao đứng vững được, ai nấy còn thất thanh la lớn nữa là khác. Thực là mở cửa đón giặc vào nhà. Bạch Long giáo chủ với mấy tên hương và đường chủ thấy vậy lại càng hổ thẹn và sợ hãi đến mặt mũi xám ngắt lại.

Đang lúc quần hùng chưa hoàn hồn xong, thì việc kỳ lạ khác lại xuất hiện.

Thì ra mọi người đang chăm chú nhìn vào Tử Vong thuyền chủ, không ngờ bên cạnh mình lại có những người mặc áo da cá đầu đội mũ da màu trắng, những người đó chính là Huyền binh Huyền tướng của Tử Vong thuyền. Quần hào đều hãi sợ đến mặt tái mét, đứng chờ người ra như tượng gỗ.

Phương Sách đưa mắt nhìn sang bên cạnh, thấy Ngân Hạnh Phi Yến cũng đã cời chiếc áo lụa trắng ra lúc nào mà không hay và trong người nàng cũng mặc áo da cá màu đen. Nàng ta đang nhìn mình tủm tỉm cười.

Bạch Long giáo chủ hoảng hốt nhìn bốn chung quanh, đã thấy bọn Huyền binh Huyền tướng của Tử Vong thuyền đã đứng chặn hết các cửa ngõ và lối ra vào rồi.

Tử Vong thuyền chủ cười ha hả nói:

- Xưa nay bốn thuyền chủ chưa hề sai ước với ai cả, đêm hôm nay đã bắt sống Võ Lâm Tam lão và mời Bạch Long giáo chủ với bốn vị hương chủ, tám vị đường chủ cùng xuống Tử Vong thuyền hết.

Tam Lão tức giận đến run lấy bẫy, họ không ngờ Tử Vong thuyền chủ lại có mưu kế thần quỷ khôn lường đến như thế này, không khác gì coi ba chúng mình như ba đứa con nít, mà tha hồ đùa giỡn ở trong tay vậy.

Tam lão đã định tâm thí mạng với Tử Vong thuyền chủ một phen, nên cả ba cùng đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi vận cả công lực lên hai cánh tay và cùng nhảy xô lại tấn công Tử Vong thuyền chủ tức thì.

Độc Tỷ Phi Ma thấy thế vội giơ tay ra ngăn cản, sầm nét mặt lại cất giọng nói rất kỳ quái mà khuyên bảo Tam Lão rằng:

- Ba lão quỷ này đừng có tốn hơi mất sức làm chi, biết điều thì ngoan ngoãn để yên cho chúng ta bắt trời có hơn không ? Ba người đã uống phải rượu pha thuốc Mê Hồn của ta rồi, thì còn công lực đâu mà cũng đòi đấu thí mạng như thế nữa.

Mọi người kinh hãi đến mặt thất sắc. Tử Vong thuyền chủ, Độc Tỷ Phi Ma đều đắc trí cười như điên như khùng. Hai người chưa nín tiếng cười thì Vô Lâm Tam Lão, Bạch Long giáo chủ đã lần lượt té lăn ra đất luôn.

Lúc này Phương Sách mới vỡ lẽ, Ngũ Hồ cản lối đi ở trên đường, Độc Tỷ Phi Ma đã làm những trò gì đều là giả dối hết, Vô Lâm Tam Lão với thiên hạ quần hào đều bị mắc hãm mà không ai hay biết gì cả, mà chính mình cũng bị lừa giỡn nốt. Nhưng chàng lại nghĩ bụng:

“Cha ta Tử Vong thuyền chủ không những vô công mà cả về mưu trí cũng vô địch thiên hạ nốt ... ” Nghĩ tới đó chàng cảm xúc vô cùng, ứa nước mắt ra gọi lên một tiếng “cha” rồi nhảy xô lại ôm chặt lấy Tử Vong thuyền chủ ...

13. Mang Thương Khổ Chiến

Mấy trăm quần hùng thấy Tử Vong thuyền chủ với các bộ hạ xuất hiện một cách đột ngột như vậy, ai nấy đều kinh hãi đến ngẩn người ra. Các môn hạ đệ tử của các môn phái Côn Luân, Võ Đang, Thiếu Lâm và Bạch Long giáo vì thấy người chủ môn của mình đã nằm mê man bất tỉnh ở dưới chân của Tử Vong thuyền chủ, nên không ai dám tiến lui nữa bước.

Không khí của căn đại sảnh gây cản khôn tả, mấy trăm đôi mắt vừa kinh hoàng vừa phẫn nộ, vừa ngơ ngác đều nhìn cả vào người của Tử Vong thuyền chủ. Tuy chúng rất phẫn uất nhưng không một tên nào dám hành động gì cả.

Tử Vong thuyền chủ khẽ đẩy Phương Sách ra, chỉ tay vào bốn hương chủ và tám đường chủ của Bạch Long giáo đang đứng gần đó mà nói:

- Con hãy trời chúng lại !

Phương Sách hớn hở vâng lời, lúc này trong lòng chàng đã chứa đầy những tâm sự cõi mở và thù hận. Chàng muốn đem những tài ba đã học hỏi được của ân sư ra biểu diễn trước mặt thiên hạ quần hào.

Chàng vâng lời Tử Vong thuyền chủ, liền phi thân tới trước mâm rượu ở chỗ cách chàng chừng hơn trượng. Bọn người đang ngồi ở mâm này chính là bốn hương chủ và tám đường chủ của Bạch Long giáo. Chàng vận Huyền công vào hai cánh tay, vừa định lớn bước nhảy xổ tới thì Độc Tỷ Phi Ma đã quát lớn:

- Những tên hề nhỏ này đâu dám phiền đến thiếu chủ phải ra tay.

Vừa nói dứt đã giơ cánh tay trái bằng đồng lên, đã có một luồng khói trắng nhanh như điện chớp bắn ra, bốn hương chủ và tám đường chủ thấy thế mặt đều biến sắc.

Chất khói độc ở cánh tay đồng của Độc Tỷ Phi Ma vừa bay qua mặt bọn hương chủ và đường chủ nọ một cái, cả mười hai tên đều lần lượt ngã lăn ra đất ngay.

Tử Vong thuyền chủ ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng, tiếng cười của y kêu sang sảng như tiếng chuông đồng, làm cho quần hào có mặt tại đó đều vang tai nhức óc hoảng sợ đến mặt biến sắc.

Phương Sách cũng hơi biến sắc mặt và trợn to đôi mắt lên nhìn Độc Tỷ Phi Ma, mặt lộ vẻ phẫn nộ và khinh thị.

Độc Tỷ Phi Ma đã có tiếng là người rất ngông cuồng, y thụ kế của Tử Vong thuyền chủ, nói khích Phương Sách để chàng đến Hồ Bạch Thổ thôi, chứ y không dám ra tay thực sự để đấu với chàng, mới bị kiểm của chàng bao vây, bây giờ y có ý biểu diễn tài ba ra để cho chàng biết tay y không phải là kẻ tầm thường.

Phương Sách là người rất thông minh, chỉ thoáng nhìn đã biết ngay dụng ý của đối phương như thế nào rồi, nhưng vì có cha đứng cạnh, chàng không tiện nổi khùng đẩy thôi.

Tử Vong thuyền chủ đưa mắt liếc nhìn hai người, thấy Phương Sách có thái độ kiêu ngạo và có tính tình thuần hậu không chịu khuất phục như thế cũng phải tắc lưỡi khen ngợi, rồi lại lớn tiếng cả cười để đánh tan tình thế đang gây cản của Phương Sách với Độc Tỷ Phi Ma đi. Y lại chỉ Võ Lâm Tam Lão, Bạch Long giáo chủ với mười hai tên đầu mục nằm dưới đất mà quát bảo đội Huyền binh đứng ở cạnh đó rằng:

- Có mau trối chúng lại đem xuống thuyền không ?

Lúc ấy đệ tử của các môn phái mới đồng thanh quát tháo, tay cầm khí giới định nhảy lại cứu chưởng môn của mình, nhưng tám mươi một tên Huyền binh của Tử Vong thuyền đã đồng thanh hét lớn một tiếng và dồn ngay mấy trăm đệ tử của các môn phái ấy vào một góc luôn.

Bốn tên Huyền binh chạy lại định trối Tam Lão đang nằm ở dưới đất thì bỗng có tiếng quát tháo như Long ngân nổi lên:

- Hãy khoan !

Mọi người đều giật mình kinh hãi trở mắt lên nhìn, mới hay người đó chính là Phương Sách, con của Tử Vong thuyền chủ.

Tử Vong thuyền chủ ngạc nhiên hỏi:

- Con muốn làm gì thế ?

Phương Sách rất oai phong lẫm lẫm đáp:

- Thưa cha, bảy đại môn phái của võ lâm tuy người nào người nấy đều là kẻ thù của chúng ta cả, nhưng cha không nên dụng mưu kế để trả thù như thế.

Tử Vong thuyền chủ liền lật cái mặt nạ bằng da màu xanh ở trên đầu ra, còn cái mặt nạ da người lì lì, tuy không có tình cảm gì hết, nhưng đôi mắt sáng quắc đã lộ vẻ ngạc nhiên và trầm giọng xuống khê hỏi tiếp:

- Con muốn như thế nào ?

Phương Sách không do dự gì cả, thuận mồm trả lời luôn:

- Lấy nước mắt trả nước mắt, lấy máu trả bằng máu ! Con nhà võ ân oán phải phân minh, cha không nên thị thuốc mê làm cho họ mất hết công lực rồi mới trả thù.

Bây giờ hãy cứu họ tỉnh lại trước, rồi thì công lực mà trả thù.

Chàng chưa nói dứt, quần hùng ngồi ở bên phía Đông đến xem trận đấu đều vỗ tay khen ngợi, các đệ tử của bốn môn phái ở bên phía Tây cũng cảm động đến ứa nước mắt ra.

Tử Vong thuyền chủ lại nói tiếp:

- Con nên nhớ, chúng ta không thể câu nệ tiểu tiết thường lệ như thế được !

- Nếu cha không cứu tỉnh họ, thì con không chịu ra tay đâu !

- Chang không bắt con dục vào vụ này đâu.

- Không ! Con không muốn cha bị người ta nói xấu ở sau lưng !

Tử Vong thuyền chủ đã hơi gay gắt nói tiếp:

- Con có biết cha tổn không biết bao nhiêu tinh lực mới bắt được họ không ?

- Dù sao vẫn không nên trả thù bằng cách này !

- Con dám trái lệnh của cha phải không ?

- Con không dám ...

Tử Vong thuyền chủ cười vẻ đắc trí và nghĩ bụng:

“Ta đoán không sai, Phương Sách là người có lòng nhân từ và hiếu thảo, y không dám trái lệnh ta đâu.” Nghĩ tới đó, giọng nói của y lại dịu xuống ngay và nói tiếp:

- Con hãy xem thủ pháp của cha đây.

Nói tới đó, y liền quay đầu lại quát bảo bốn tên Huyền binh bằng:

- Hãy đem Bạch Long giáo chủ đi trước ...

Không ngờ Phương Sách lại quát tiếp:

- Hãy khoan !

Chàng nhìn Tử Vong thuyền chủ lớn tiếng nói tiếp:

- Con không muốn chính mắt con trông thấy việc này xảy ra !

Nói xong, chàng vái Tử Vong thuyền chủ một lạy, rồi quay đi luôn.

Mấy trăm quần hùng với môn hạ đệ tử của bốn phái và tám mươi một tên Huyền binh Huyền tướng của Tử Vong thuyền đều cảm phục chính nghiễm nhiên của Phương Sách. Bên quần hùng đến xem trận đấu lại còn có khá nhiều người lớn tiếng nói vọng sang:

- Thiếu chủ nói rất phải, võ công và trí lược của Tử Vong thuyền chủ đứng đầu thiên hạ, chả lẽ phải lợi dụng thuốc độc mới có thể thủ thắng hay sao ?

Tử Vong thuyền chủ đưa mắt liếc nhìn quần hùng một cái, nhưng không biết ai vừa lên tiếng nói. Lúc này tình thế rất rõ ràng, trước mặt thiên hạ quần hùng, thuyền chủ không muốn để lại tai tiếng sau này và cũng không muốn mất Phương Sách. Dù sao cho đến giờ Phương Sách vẫn chưa biết thuyền chủ không phải là cha ruột của mình nên thuyền chủ vẫn phải duy trì tình trạng ấy.

Thuận gió bẻ măng thuyền chủ liền quay đầu lười lớn tiếng cười ha hả mà gọi Phương Sách:

- Con giống hệt cha năm xưa, lại đây thử xem võ công của con đã tiến bộ đến mức độ nào.

Thuyền chủ vừa nói vừa vội nhảy theo nắm lấy cánh tay Phương Sách lôi vào trong đại sảnh và đưa mắt ra hiệu ngầm cho Độc Tỷ Phi Ma. Độc Tỷ Phi Ma không bằng lòng, nhưng không dám trái lệnh của thuyền chủ mà đành phải lấy thuốc giải cho những người nằm la liệt ở trên mặt đất uống.

Cái tên của Độc Quái quả thực danh bất hư truyền, làm cho người ta ngộ độc đã nhanh mà giải độc cũng nhanh nện tuyệt luân nốt. Không đầy một tiếng đồng hồ, Võ Lâm tam lão đã kêu rên mấy tiếng, người đã cử động được và sắp sửa tỉnh táo đến nơi.

Riêng có Bạch Long giáo chủ với các thủ hạ, tứ hương bát đường là vẫn còn mê man bất tỉnh thôi.

Độc Tỷ Phi Ma không đợi chờ Phương Sách lên tiếng nói, đã cười giọng quái dị và nói:

- Mấy người này uống thuốc độc khác, vậy phải dùng thứ thuốc giải khác mới có thể cứu tỉnh lại được.

Y vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Thuyền chủ và đã nghe có mấy tên Huyền binh khiêng bốn người của Bạch Long Giáo sang bên.

Sự thực Bạch Long giáo chủ với Tam Lão cùng trúng phải một thứ thuốc mê bỏ vào trong rượu, nhưng Độc Tỷ Phi Ma thấy thuyền chủ ra hiệu ngầm cho mình, biết ngay ông ta chỉ bằng lòng thả Tam Lão thôi. Nên y liền nhét vào mồm Bạch Long giáo chủ với mười hai người Hương và Đường chủ một thứ thuốc mê khác chứ không phải là thuốc giải, như vậy thì những người đó làm sao mà tỉnh táo được ?

Phương Sách không biết cái trò ma quỷ ấy, nên không can thiệp nữa, nên Võ Lâm Tam Lão cùng kêu “ủa” rồi vội nhảy phắt lên ngay, cả ba đều kinh hoảng vừa tức giận, ba cặp mắt đều liếc nhìn thuyền chủ với Độc Tỷ Phi Ma, rồi cùng giơ tay lên chỉ vào mặt hai người và quát bảo:

- Nghiệp chướng ! Ngày hôm nay bốn chúng môn không thể nào tha chết cho hai mi ...

Thuyền chủ không thèm đếm xỉa tới Tam Lão, cứ tùm tùm cười nói với Phương Sách tiếp:

- Con, cha muốn con phải đích tay trả thù huyết hận cho gia đình mình trước.

Phương Sách đã tiến tới trước mặt Tam Lão, bộ mặt ngọc của chàng như phủ một màu sương, đôi người trợn ngược đầy vẻ sát khí mà quát hỏi Tam Lão rằng:

- Trong ba người, ai muốn ra tay trước ? Để Phương mỡ được lấy lại món nợ máu của gia đình ta vào hồi mười tám năm về trước !

Tam Lão đều ngơ ngác không hiểu tại sao Tử Vong thuyền chủ không ra mặt, trái lại Phương Sách lại có thái độ hăng hái như thế ? Đồng thời anh em mình đã uống phải rượu có thuốc mê rồi, mà tại sao lại bỗng đứng lại tỉnh lại được như thế này ?

Vì những lý lẽ đó, cả ba người chường môn đều không hiểu được dụng ý của thuyền chủ như thế nào, mà cùng ngẩn người ra.

Tâm Tâm đại sư niệm một tiếng “A di đà Phật” rồi nói:

- Thiếu hiệp, chính thiếu hiệp đã ra lệnh lấy thuốc giải cứu anh em lão phải không ?

Phương Sách gật đầu. Tam Lão lại quát hỏi tiếp:

- Thiếu hiệp làm như thế có dụng ý gì ?

- Phương mỡ không muốn nhân lúc người ta đang mê man bất tỉnh mà đột nhiên hạ độc thủ ...

Tam Lão cùng trở mắt lên ngắm nhìn thiếu niên đang đứng ở trước mặt, thấy chàng ta khí vũ hiên ngang, đại nghĩa凛凛. Nên cả ba người đều gật đầu khen ngợi thầm và trong lòng đã nảy nở lòng thương mến ngay. Vì vậy lửa giận của ba người đã giảm bớt gần nửa, cả ba đều nghĩ bụng:

“Tử Vong thuyền chủ xảo trá tàn ác như thế, thì làm sao mà có một người con chính trực nhân hậu như thế này được ?” Trong lòng ba người dăm tảo bạo giả định Phương Sách không phải là con của thuyền chủ mà cả ba đã định tâm cứu vớt một bông hoa kỳ lạ của võ lâm này không bị sa đọa và không nổi giáo cho giặc nữa.

Tâm Tâm đại sư chấp tay lên trước ngực, lớn tiếng niệm Phật hiệu:

- Thiếu hiệp nên vận dụng trí óc của mình mà mình xét sự xảo trá ...

Không ngờ Phương Sách lại cười khẩy và giận dữ quát mắng ngay:

- Con lừa sói đầu này khéo ăn nói lắm. Dung túng cho môn hạ đệ tử gian dâm, và cố giết mẹ người ta ! Những cái đó Phương mỡ đã đích mắt trông thấy, ngươi còn muốn khôn ngoan thoái thác nữa phải không ?

Tâm Tâm đại sư hơi ngạc nhiên, ông ta không ngờ Phương Sách lại mắng mỏ mình như thế. Nhưng ông ta biết Phương Sách đã bị quỷ kế của thuyền chủ mê hoặc, nên ông ta vẫn bình tĩnh nói tiếp:

- Thiếu hiệp phải nên phân biệt thị phi ...

Phương Sách lại át giọng:

- Cảm ơn ! Hôm nay Phương Sách đã quyết tâm giết kẻ thù để trả hận cho mẹ hiền ở dưới chín suối.

Vừa nói tới đó, chàng đã rút thanh bảo kiếm ra khỏi bao liền.

La Liên A Tôn mặt đã hơi biến sắc, không sao nhìn được, liền tiến lên một bước quát mắng lại Phương Sách rằng:

- Bốn chưởng môn thấy người tuổi trẻ vô tri, trúng phải gian kế của giặc, nên mới khuyên bảo người như vậy, không ngờ người lại cố chấp nếu không tính ngộ và ngộ công vô lễ với bốn chưởng môn như vậy. Người tưởng bốn chưởng môn sợ người hay sao ?

Phương Sách đã bị lửa thù che lấp hết cả lý trí, nên chàng không thèm nghe lời nói của đối phương, mà chỉ ngừng mắt lên trời cười như điên như khùng. Cười xong chàng lại trầm giọng quát hỏi tiếp:

- Người muốn đấu bằng khí giới, hay là bằng tay không ?

La Liên A Tôn khi nào nhìn được, liền cười khẩy mấy tiếng rồi đáp:

- Thăng nhỏ vô tri kia, bốn chưởng môn bằng lòng dùng hai bàn tay không này dạy bảo người trước !

Đường đường Tam Lão, một cường môn, ở trước mặt thiên hạ quần hùng mà bị nhục như vậy khi nào chịu nổi ? Các môn hạ đệ tử của Tam lão đã nổi giận trước và lăm le muốn xông lên vây đánh Phương Sách ngay. Nhưng Tâm Tâm đại sư lại hình như có dụng ý khác. Áo Không đạo giả tính lại rất là thâm trầm, chỉ có La Liên A Tôn là người rất nóng tính, không sao chịu nhịn được liền tiến lên nói tiếp:

- Hãy coi cường môn của ta !

Nói xong ông ta giơ tả chưởng lên đẩy mạnh một thế, hữu chưởng thì chìa hai ngón như cái kìm nhằm kiếm của Phương Sách điểm luôn. Đó là “Khí Cương Chỉ” với “Điệp Toàn Chưởng” hai môn tuyệt học hảo thế của Võ Đang mà ông ta đem ra sử dụng luôn một lúc để tấn công Phương Sách.

Phương Sách bỗng giơ tả chưởng lên hất một thế, tay chàng liền có một đạo kinh khí đưa ra, chống đỡ luôn lấy thế công của đối phương, còn tay phải thì thuận tay cầm luôn trường kiếm vào trong bao.

Một mặt chống đỡ kẻ địch một mặt cầm kiếm vào bao như vậy của sư phụ đều nhanh nhẹn gọn gàng, khiến La Liên A Tôn cũng phải khen ngợi thầm, vì thế mà lòng kiêu ngạo của ông ta cũng nổi lên, bụng bảo dạ rằng:

“Người muốn đấu tay không với ta người sẽ thiệt thòi hơn nhiều !” Hai bên cùng lui về phía sau ba bước và cùng giơ chưởng lên ngang ngực. Quần hùng thấy thế cả kinh, vì biết hai người đã định thi thố nội công với nhau. Họ biết công lực của Phương Sách tuy phi phạm, nhưng địch sao nổi Tam Lão ? Nên dè dặt có đa số người lo âu hộ chàng mà đã toát mồ hôi lạnh ra ngay.

La Liên A Tôn biết công lực của Phương Sách không phải là tầm thường, nên không dám khinh địch, phải gỡ mười thành công lực ra đối phó. Chưởng lực của hai người vừa va đụng nhau, thì Phương Sách đã loạn choạng lui về phía sa sáu bảy bước, còn La Liên A Tôn thì vẫn đứng yên không hề suy sụp chút nào.

Thì ra Phương Sách mới sử dụng có bảy thành công lực để thử thách đối phương thôi. Lúc này chàng mới biết công lực của La Liên A Tôn không kém gì Tâm Tâm đại sư với Áo Không đạo giả hai người. Chàng vội lấy tấn giữ thế, rồi lại tiến lên ngay.

Quần hùng khán giả ngồi ở bên phía Đông đều lo âu hộ chàng.

Sau một tiếng kêu “Bùng” như tiếng sấm động, chưởng thứ hai của hai người đã bắt đầu va đụng vào nhau, hai luồng kinh lực quay tít như chong chóng ở trên mặt bàn, khiến những bát đĩa bày trên bàn đều rớt cả xuống mặt đất. Lần này cả hai người đều bị đẩy lui năm sáu thước.

Mọi người đều ngạc nhiên vô cùng và cũng yên tâm là khác, vì họ thấy chưởng này Phương Sách mới giở thực lực ra đối phó ngang tài với đối phương.

La Liên A Tôn có vẻ không phục, vội gỡ hết bình sinh công lực ra để đấu chưởng thứ ba.

Phương Sách biết đối phương đã định tâm đấu thí mạng với mình, chàng không dám chống đối thẳng, mà chỉ nhẹ nhàng nhảy chéo sang bên ba thước, ở phía trái tấn công ngang một thế. Chàng dùng tả chưởng chống với chưởng lực của địch, còn dùng hữu chưởng tấn công mạnh vào ngực của đối phương một thế.

Chàng nhảy chéo sang bên, ra chưởng tấn công nhanh như điện chớp, mọi người chưa thấy gió lốc nổi lên và chưa nghe thấy tiếng kêu “ùm” gì cả, thì La Liên A Tôn đã bị chàng tấn công loạn choạng mấy bước rồi ngã, ngồi phịch xuống đất, mặt nhợt nhạt, mồ hôi máu tươi ra người.

Các đệ tử của phái Võ Đang vội chạy lại đỡ người cường môn sang một bên.

Mấy trăm quần hùng cũng không biết Phương Sách đã dùng thủ pháp gì tấn công, mà chỉ thấy chàng nhẹ nhàng như trẻ con đùa giỡn vậy, nhưng có ngờ đâu oai lực lại mạnh đến như thế ?

Chỉ có Tâm Tâm đại sư, Áo Không đạo giả với Thuyền chủ ba người, là hiểu rõ Phương Sách đã dùng một môn “Ngự Lực Cự Lực Pháp”, một nội công chỉ cao, chỉ dùng mười cân sức mà có thể chống nổi hàng nghìn cân chưởng lực của đối phương. Môn sở học này trên thế gian chỉ có hai người biết sử dụng thôi, hai người đó một người là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Huyền Cốc Dị Tú, còn người nữa là Vũ Nội Đệ Nhị Kỳ Thái Ất Chân Nhân. Phương Sách là đệ tử duy nhất của Huyền Cốc Dị Tú, không ngờ chàng lại học hỏi được môn tuyệt học này, nên cả ba người đều mừng mình đến thót một cái. Từ Vong thuyền chủ cũng phải cau mày lại.

Áo Không đạo giả vội tiến lên nói:

- Thiếu hiệp quả thực là trẻ tuổi mà võ công rất tinh cường. Thiếu hiệp hãy rút kiếm ra, bốn chưởng môn muốn được kiến thức Phi Tuyết kiếm pháp của vị đệ nhất vũ nội kỳ nhân.

Quần hùng nghe thấy bốn chữ “Phi Tuyết Kiếm Pháp” tinh thần phấn khởi vô tả, vì ngày thường ai cũng chỉ nghe thấy pho kiếm pháp này là đứng đầu thiên hạ thôi, nhưng xưa nay chưa ai được mục đích cả. Đến cả Tử Vong thuyền chủ cũng vậy, rất muốn được xem pho kiếm pháp ấy lợi hại như thế nào ?

Phương Sách rút trường kiếm ra, Áo Không đạo giả cũng rút thanh Mạc Kiếm (kiếm đen) của mình ra, liền có một luồng ánh sáng đen tỏa ra ngay, cán kiếm đỏ như lửa, trông rất kỳ lạ, thực là một thanh quái kiếm. Ông ta nghiêm nghị đứng ở chỗ cách Phương Sách chừng ba thước.

Ai cũng biết pho kiếm pháp trấn sơn của phái Côn Lôn đã lừng danh khắp võ lâm.

Áo Không đạo giả được Áo Ảnh Đạo Giả, người chưởng môn đời trước truyền thụ cho pho kiếm pháp trấn sơn này và Áo Ảnh Đạo Giả còn sáng tác thêm được một pho “Lưu Tinh Kiếm Pháp” cũng truyền thụ cả cho Áo Không đạo giả nốt. Thanh quái kiếm ở trong tay Áo Không đạo giả đây chính là một trong ba vật báu của phái Côn Lôn tên là “Ô Long Kiếm” nên ông ta mới dám thách thức Phương Sách đấu kiếm là thế.

Phương Sách vẫn nghe sư phụ nói kiếm pháp của phái Côn Lôn rất lợi hại nên chàng không dám coi thường. Trước hết chàng đứng lấy thế chào hỏi, rồi cả hai cùng lui về phía sau một bước, mới bắt đầu ra kiếm tấn công nhau.

Những người ở Đông, Tây hai sảnh đều im hơi lặng tiếng để xem.

Đôi bên chạy quanh ba vòng, càng lúc càng cách xa nhau thêm. Hai người đã cách nhau được hơn trượng, Áo Không đạo giả đã hét lớn một tiếng, múa “Ô Long Kiếm” lên nhắm Phương Sách mà chỉ, nhưng ông ta chưa hề tiến lên nửa bước.

Phương Sách cũng giro kiếm lên chỉ về phía trước và chân vẫn đứng yên như cũ.

Đôi bên đã trao đổi được chín thế, mà không ai dám tiến lại gần ai cả. Những người ở bên ngoài đều thắc mắc vô cùng vì họ thấy hai người đang đấu sắc mặt đã đỏ dần, ánh sáng kiếm tỏa ra lạnh lùng buốt xương, khiến những người đứng ở cách xa ba bốn trượng cũng không sao đứng vững được, đã biết huyền môn võ học lợi hại đến thế nào.

Tâm Tâm đại sư với Tử Vong thuyền chủ đều kinh hãi thâm, vì hai người đã nhận xét thấy đôi bên đang đấu với nhau bằng kiếm khí, là dùng nội công với kiếm thuật chưa luyện tới mức thượng thừa, thì không sao đấu được như thế này.

Áo Không đạo giả muốn thử thách công lực của Phương Sách, mới sử dụng mấy thế kiếm khí ra tấn công trước, ngờ đâu Phương Sách lại đối phó một cách ung dung, hàn khí ở thân kiếm của đối phương dồn ra đã biến thành một luồng khói mạnh lấn át tới, khiến mình suýt tý nữa thì đứng không vững. Lúc này người chưởng môn mới cả kinh và đã nhận thấy nội lực của đối phương hình như còn cao siêu hơn mình một mức.

Nên ông ta vội sử dụng thế “Đả Tọa” đẩy thân kiếm ra bên vừa tiến đến gần nhau, thì kiếm thức đã cùng biến đổi, thân hình của hai bên đều bị ánh sáng kiếm bao trùm.

Một người sử dụng tuyệt học của phái Côn Lôn, một người sử dụng kiếm pháp của thế ngoại kỳ nhân, khiến các khán giả xem bên ngoài không sao phân biệt được thế thức nào của ai cả, chỉ thấy một luồng ánh sáng đen và luồng ánh sáng trắng lóe mắt, lúc thì hợp thành một lúc, thì chia sang hai bên, nhanh nhẹn một cách kỳ lạ.

Luồng gió lạnh dồn ra bên ngoài càng lúc càng mạnh, phạm vi đấu trường càng lớn rộng thêm, khiến bàn ghế ở bốn chung quanh đều bị bay tung lên hết.

Tâm Tâm đại sư với Tử Vong thuyền chủ đặc biệt để ý xem thân pháp của hai người đang đấu. Pho “Lưu Tinh Kiếm Pháp” của Áo Không đạo giả rất nhanh, trái lại cho “Phi Tuyết Kiếm Pháp” của Phương Sách thì lại rất chậm và hình như đã để lộ sơ hở rồi.

Tử Vong thuyền chủ đang hoài nghi và nghĩ bụng:

“Pho kiếm của Huyền Cốc Dị Tú đã nổi tiếng là vô địch trong võ lâm, sao lại chậm chạp kém nhanh nhẹn như thế này ? Chả lẽ Phương Sách chưa học hỏi được hết toàn pho, hay là hỏa hầu hãy còn kém, nên mới ... ” Y vừa nghĩ tới đó, thì đã thấy trong trận bỗng có tiếng thét thật khê, và tình thế ở trong trận đấu đã thay đổi rồi.

Kiểm pháp của Phương Sách từ chậm biến thành nhanh, từ nặng nề biến thành nhẹ nhàng, một thế “Ô Vân Tứ Hợp” đã khiến luồng sáng trắng bao trùm lên trên làn ô quang.

Ảo Không đạo giả tập luyện kiếm pháp đã mấy chục năm, nên đã sớm biết Phương Sách chưa hề giở sát thủ ra. Lúc này ông ta liền giở ngay thế “Lưu Quang Thiên Lý”, làn ô quang của ông ta bỗng thu hẹp lại, “Ô Long Kiếm” bỗng quay một vòng điểm ngang một thế, một luồng nội công và kinh lực dồn vào mũi kiếm, nhằm ngực Phương Sách đâm luôn.

Phương Sách cũng thu kiếm thế lại, thuận tay chặt ngang một nhát, bỗng cảm thấy trước ngực hơi lạnh, chàng kinh hãi thâm vội dồn hết công lực vào gan bàn tay đẩy mạnh một thế, đồng thời nhảy luôn sang bên trái tránh né, nhưng vai trái của chàng đã bị kiếm khí của đối phương điểm trúng, chỉ nghe thấy kêu “soẹt” một tiếng đau nhức thấu xương, khiến chàng phải loạng choạng lui về phía sau bốn năm thước.

Tử Vong thuyền chủ vội nhảy lại đỡ Phương Sách rồi cúi đầu xuống xem vết thương, thấy xương bả vai của chàng đã gãy, liền cười khẩy một tiếng và quát mắng Ảo Không đạo giả rằng:

- Không ngờ một người có tên tuổi như Tam Lão, mà lại chuyên môn sử dụng tài nghệ xảo trá như thế này !

Ảo Không đạo giả cũng thất kinh, vì khi sử dụng thế kiếm ấy, phải kèm theo cả kiếm khí nữa. Đáng lẽ mình phải lên tiếng nói cho đối phương hay trước mới phải, nhất thời mình sơ suất, không lên tiếng nói cho nên Phương Sách mới không ngờ nội lực và kinh khí lại phá kiếm mà ra như thế, chàng ta mới bị thương như vậy.

Ông ta thấy thuyền chủ nói mỉa như vậy, mặt đỏ bừng, trong lòng rất hổ thẹn.

Mọi người thấy thuyền chủ đã tiến lên đều kinh hãi, và nghĩ thầm:

“Phen này ma vương ra tay, trận đấu ắt phải rất kinh khủng.” Ảo Không đạo giả đã đấu với thuyền chủ ba chiêu ở trên bờ sông Dương Tử rồi, nhờ có Phương Sách kịp thời cứu giúp mới thoát khỏi tai ách. Vì vậy Tâm Tâm đại sư sợ Ảo Không đạo giả địch không nổi thuyền chủ, liền niệm câu “A di đà Phật” đang định xông ra, thì Phương Sách đã kéo Tử Vong thuyền chủ lại và nói:

- Cha, để con ra tay đối địch với y ...

Tử Vong thuyền chủ ngạc nhiên quay đầu lại, thấy Phương Sách tay phải cầm kiếm, tay trái buông xuôi xuống và nghiêng răng mím môi nhin đau, mồ hôi ở trên trán nhỏ giọt xuống như tắm, mà chàng vẫn hùng hăng đòi tiến lên đối địch với kẻ thù.

- Con đang bị thương à ?

- Không ! Con vẫn có thể đương đầu nổi !

- Vết thương ở trên vai của con nặng lắm, phải mau mau chữa ngay đi mới được.

- Để con dứt trận kiếm này, rồi hãy chữa thương sau cũng chưa muộn.

Phương Sách rất cương quyết, mặc dầu mồ hôi trên trán vẫn nhỏ xuống liên tiếp.

Tử Vong thuyền chủ trông thấy vết thương của chàng đã bắt đầu sưng vù và thấy chàng cố gượng nhin đau khổ sở như thế, khi nào ông ta chịu để cho chàng mạo hiểm.

Nên thuyền chủ liền lớn tiếng quát bảo:

- Con nên ngừng bước !

Phương Sách vẫn nhin đau và cương quyết đáp:

- Con không rửa được mối nhục bị gãy xương ở vai trái này thì con rất hổ thẹn với ân sư !

- Để cha trả thù cho con cũng được.

- Con xin tâm lãnh !

Chàng đã loạng choạng đi tới trước mặt Áo Không đạo giả, vết thương ở trên vai trái cũng đau nhức như một con rắn độc chui rúc vào trái tim, cắn và cắn xé hai mắt tối sầm lại. Chàng vội định thần vận chân lực bẻ hết huyết mạch ở vai trái lại, và vận công chạy quanh người một vòng, tinh thần lại phấn chấn ngay. Chàng liền quát bảo Áo Không đạo giả rằng:

- Phương mỗ tiếp thêm trăm hiệp nữa của ngươi !

Thấy chàng oai phong lẫm lẫm như vậy, thực là điển hình một võ lâm cao thủ, mấy trăm quần hùng đều kinh hoàng và cảm động vô cùng.

Áo Không đạo giả rất hổ thẹn với lương tâm và bỗng động lòng thương mến Phương Sách ngay, nên ông ta vội đáp:

- Chờ bao giờ vết thương của thiếu hiệp lành mạnh hẳn, chúng ta hãy tái đấu cũng chưa muộn.

- Vai trái của Phương mỗ tuy bị thương, nhưng tay phải vẫn lành mạnh như thường. Hãy coi kiếm của Phương mỗ đây !

Chàng vừa nói vừa múa tít thanh kiếm nhằm Áo Không đạo giả tấn công luôn.

Áo Không đạo giả liền giơ kiếm lên chống đỡ. Lần này Phương Sách không còn e dè gì hết, vừa ra tay đã sử dụng những thế kiếm lợi hại nhất của pho “Phi Tuyết Kiếm Pháp” như:

Phong Tuyết Mãn Thiên, Tuyết Phúc Bình Dã và Tuyết Dũng Giang Hồ.

Chỉ thấy thanh kiếm của chàng hoá thành nghìn vạn mảnh kiếm quang bay múa trên không, bông hoa kiếm nào cũng như những mảnh tuyết từ trên không rơi xuống, kiếm khí lẫm lẫm như những luồng gió lạnh. Tụ nghĩa sảnh đồ sộ như thê mà khắp đại sảnh, kể cả các số sinh cũng bị tuyết phong dồn tới lạnh như mùa Đông, khiến mấy trăm quần hùng ngồi xem gần đó đều phải run mình và có rất nhiều người phải hắt hơi nữa.

Thoạt tiên Áo Không đạo giả tưởng Phương Sách chỉ hăng tiết nhất thời thôi, chứ người chàng đã bị thương nặng như vậy thì còn hơi sức đâu để chiến thắng được mình ?

Đồng thời ông ta đã có ý nhường nhịn nên chỉ giở sáu thành công lực ra đối phó thôi.

Chờ tới khi thấy kiếm thế của đối phương như muôn ngàn lớp cuồng phong cuộn cuộn kéo tới và cảm thấy có hàng vạn mũi kiếm ở bốn mặt tám phương đâm tới, chỉ luồng hơi lạnh của kiếm khí cũng đủ làm cho những người nội công hơi kém chịu không nổi rồi. Nên ông ta từ ngạc nhiên tới mức cả kinh, chân tay cuống quýt không biết phải đối phó như thế nào cho phải ?

Cũng may ông ta là tay cao thủ về môn kiếm pháp, dù bị nguy hiểm như thế mà đầu óc vẫn không hỗn loạn, vội thay đổi kiếm pháp, người bỗng biến hóa thành một sợi dây, chuyên xuyên các khe hở mà nhảy nhót tránh né.

Từ Vong thuyền chủ đứng xem đến gần người ra, ông ta không ngờ công lực của Phương Sách lại cao siêu như thế, liền búng bảo dạ rằng:

“Nếu ta đấu với y chưa chắc đã chống đỡ nổi một trăm hiệp của pho kiếm pháp này, hỏa công chân lực của ta chỉ có hai khắc tinh thôi, một là ”Thất Thiên Hàn Cương” của Lam bào quái nhân, một là “Lưỡng Nghi Cương Khí” của Huyền Cốc Dị Tú, hai môn ấy với môn “Hỏa Cương Chân Lực” của ta là ba môn nội công tuyệt học cao siêu nhất đương thời. Thất Thiên Hàn Cương của Lam bào quái nhân không đáng sợ mấy, còn Phương Sách đây hầu như đã được học hết chân truyền của Huyền Cốc Dị Tú rồi, Lưỡng Nghi Cương Khí lại thêm pho kiếm pháp này nữa ... ” Nghĩ tới đó y liền ngấm ngấm quyết định thăm cách đối phó với Phương Sách.

Các người ở trên sảnh đều nghi ngờ vì thấy Phương Sách trẻ tuổi như thế, sao lại có công lực cao cường đến như vậy, nhất là pho “Phi Tuyết Kiếm Pháp” này, thực oai lực không thể tưởng tượng được.

Quý vị nên biết Phương Sách được Huyền Cốc Dị Tú mang về nuôi từ hồi thơ ấu, lại được uống dị quả linh đơn rất nhiều và được Huyền Cốc Dị Tú đã truyền thụ hết tuyệt học cho, cho nên nội công hỏa hầu của chàng còn hơn những người đã tu hành hai ba giáp.

Pho kiếm pháp này của chàng lợi hại ở như kiếm khí và kiếm quang, tuy chỉ một thanh kiếm thôi, nhưng đến lúc múa lên không khác gì là có hàng trăm nghìn thanh kiếm cùng múa một lúc.

Phương Sách đã tức giận cực độ, nhất thời quên cả sự đau nhức của vết thương, chàng nghiêng răng mím môi, giở tận lực ra sử dụng pho “Phi Tuyệt Kiếm Pháp”, chỉ trong nháy mắt đã đấu được hơn trăm hiệp liền.

Ảo Không đạo giả cũng là người rất hiểu thắng, không nhường nhịn nữa, liền biến ngay kiếm thế, chờ Phương Sách tấn công tới, y liền xoay đầu mũi kiếm nhằm vai chàng chém xuống và người y đã xoay tới phía sau lưng của đối phương ngay.

Phương Sách vội lui bước, không ngờ vì chàng dùng sức quá mạnh, nên bả vai trái đau nhức khôn tả, thân hình của chàng liền ngã về phía trước, suýt tí nữa thì đứng không vững, thì lúc ấy Ô Long Kiếm của Ảo Không đạo giả đã vòng ra phía sau lưng chàng mà nhằm “Kiên Tĩnh huyết” của chàng điểm tới.

Chàng nghiêng răng mím môi đánh liền thí thân với đối phương, vội nằm xuống đất lăn luôn một vòng, giở hết chân lực ra xoay tay về phía sau, dùng trường kiếm hất mạnh một thế, chỉ nghe thấy kêu “coong” một tiếng, hai thanh kiếm của hai người cùng rời khỏi tay bay lên trên không.

Thân hình của Ảo Không đạo giả cũng đã té ngã xuống, vì Phương Sách nằm xuống đất lăn như vậy một cách quá đột ngột và quá mạnh, nên tuy y tránh được phía trước mặt, nhưng cổ tay phải vẫn bị rạch một đường kiếm dài chừng ba tấc và không thể cầm vững được thanh Ô Long Kiếm nữa, kiếm của y mới bị bay lên trên không như thế.

Lúc ấy trên không bỗng có một bóng người bay xuống, giơ hai tay ra bắt lấy hai thanh kiếm.

Phương Sách ngừng đầu lên nhìn, thấy người đó mặc áo bào lam vừa lùn vừa béo, mặt lì lì, hai mắt lấp lánh một cách đặc biệt trông rất có thần. Người đó chính là Lam Bào quái nhân, năm xưa với Tử Vong thuyền chủ cùng dắt tay nhau hành tẩu giang hồ.

14. Mưu Hại

Phương Sách đang định đứng dậy, thì vai trái đã tê tái, hai mắt tối om, chết giấc luôn tại chỗ.

Diệu Ngân Hạnh vẫn cứ để ý theo dõi sự an toàn của Phương Sách, nay thấy chàng té ngã chết giấc vội chạy lại ôm chàng lên và lui ngay sang một bên.

Tử Vong thuyền chủ trông thấy Lam Bào Quái Nhân hiện thân, đột nhiên huyết một tiếng còi miệng, ngoài sảnh bỗng có tiếng người vọng vào:

- Nổi lửa !

Thế là lửa bốc chọc trời. Quần hùng thấy thế đều kinh hoảng vô cùng, lại bỗng có một luồng gió mạnh thổi tới, khiến đèn đóm ở trong sảnh đều tắt ngóm hết một lúc.

Những người có mặt ở trong sảnh đều là nhân vật võ lâm, khi thấy đèn tắt ngóm đã gượng trấn tĩnh, nhưng khi thấy có luồng gió kêu “veo veo” thổi tới, thì ai nấy đều ngạc nhiên vô cùng.

Tiếp theo đó lại có tiếng kêu la thảm khóc nổi lên, bóng người thấp thoáng và có tiếng Lam Bào Quái Nhân hét lớn:

- Chạy đi đâu ?

Tâm Tâm đại sư niệm một tiếng Phật hiệu và cũng lớn tiếng quát tháo:

- Hãy để người lại !

Hai người nhảy vượt qua đầu của mọi người mà đi. Dưới ánh sáng trăng lơ mờ Tử Vong thuyền chủ với Độc Tỷ Phi Ma đã dẫn tám mươi một tên Huyền binh Huyền tướng và ôm Bạch Long giáo chủ, bốn đường chủ cùng tám hương chủ lẫn Phương Sách chạy thẳng về phía sông Dương Tử như giông như gió.

Tâm Tâm đại sư với Lam Bào Quái Nhân đuổi theo ra đến ngoài trang, thấy xác nằm ngổn ngang trên mặt đất, thì ra những giáo đồ của Bạch Long giáo phụ trách canh gác ở bên ngoài đã bị giết chết hết.

Tâm Tâm đại sư niệm một tiếng “A di đà Phật” rồi nghĩ bụng:

“Chắc đây thế nào cũng là kiệt tác của Tử Vong thuyền chủ chứ không sai !” Lúc ấy ở giữa lòng sông Dương Tử bỗng có một vật đồ sộ nổi lên, khi Tâm Tâm đại sư với Quái Nhân mặc áo bào lam đuổi tới, thì đã thấy Tử Vong thuyền chủ với cách bộ hạ y chui cả vào trong vật đồ sộ ấy rồi. Hai người không hèn mà nên, đều vội ngừng chân trở mắt lên nhìn, chỉ nghe thấy tiếng sóng kêu “ào ào”, vật đồ sộ kia đã từ từ chìm xuống dưới đáy nước và biến mất. Riêng có Tử Vong thuyền chủ lại bỗng xuất hiện ở trên mặt ngọn sóng, dùng “thiên lý truyền âm nhập mật” nói vọng lên bờ rằng:

- Bỗng thuyền chủ định đến chính Ngọ ngày hôm tết Trùng Dương sẽ hỏa táng chùa Thiếu Lâm, Lam Bào Quái Tử kia, ta hãy để cho người sống tới lúc đó ta mới thanh toán sau.

Nói xong y lại cười ha hả, tiếng cười vừa lớn vừa xa, khiến những người ở trên bờ nghe thấy cũng phải đình tai nhức óc.

Tâm Tâm đại sư với đại hán áo lam đứng ở trên bờ tức giận đến run người. Tâm Tâm đại sư còn lo âu, vì ông ta biết Tử Vong thuyền chủ đã nói gì là phải làm cho kỳ được. Xem như vậy phái Thiếu Lâm đã sắp bị tai kiếp đến nơi.

Vật đồ sộ Ở giữa lòng sóng tức Tử Vong thuyền lại nhô lên mặt nước mà lơ lững theo dòng nước chảy xuống miền xuôi.

Tử Vong thuyền chủ ở trên sông đang cúi đầu ngẫm nghĩ hình như có một đại sự gì chưa giải quyết xong vậy. Phương Sách đang nằm ở dưới chân y, chỗ vết thương ở bả vai trái đã được băng bó, nhưng chàng vẫn còn mê man bất tỉnh.

Độc Tỷ Phi Ma ngồi ở trước mặt Tử Vong thuyền chủ cũng đang trở mắt nhìn Phương Sách.

Tử Vong thuyền chủ bỗng lạnh lùng nhìn Độc Tỷ Phi Ma rồi hỏi:

- Độc Hổ (Đây là tên mới của Độc Tỷ Phi Ma sau khi gia nhập Tử Vong thuyền chủ ban cho cái tên này). Có thực người có thuốc độc chỉ làm cho người ta mất hết võ công mà không bị thương đấy không ?

Độc Hổ ngừng đầu lên cười ha hả đáp:

- Thuyền chủ hỏi thứ khác thì thuộc hạ không có, chứ còn về thuốc độc thì thuyền chủ muốn thứ gì thuộc hạ cũng đều có cả.

- Nếu vậy người đưa thứ thuốc độc ấy đây cho ta.

Độc Hổ móc túi lấy một cái hộp vàng ra, mở hộp dùng chiếc thìa nhỏ nhỏ xúc một thìa thuốc bột màu vàng đổ vào tờ giấy, gói lại rồi đưa cho thuyền chủ.

- Người hãy nói cho ta biết công hiệu của thứ thuốc này và cách sử dụng nó như thế nào ?

- Rất giản dị ! Thuốc này gọi là Tán Khí Nghịch Huyết Đơn, nếu kẻ địch trúng phải thứ thuốc này, thì khí huyết sẽ đảo ngược, chân khí tản mát, võ công tổn thất tới già nữa là ít, nhưng người y không hề hấn gì cả.

Tử Vong thuyền chủ nghe Độc Hổ nói xong, liền xua tay bảo y rút lui, rồi ra ám hiệu ngầm. Diệu Ngân Hạnh đã nhanh nhẩu đến đứng nghiêm ở trước mặt y để đợi chờ.

Tử Vong thuyền chủ trầm giọng nói:

- Diệu Huyền trưởng !

Y tay cầm gói thuốc chỉ vào Phương Sách đang nằm ở dưới đất và nói tiếp:

- Người cho y uống gói thuốc bột này, nhưng phải làm thế nào đừng để cho y biết là người cho uống. Tốt hơn hết làm thế nào vu oan giá họa cho Tâm Tâm đại sư, hay là Lam Bào Quái Tử thì càng hay.

Ngân Hạnh ngẩn người ra, nàng không hiểu gói thuốc này là gói thuốc gì, nhưng cứ xem vẻ mặt của thuyền chủ nàng đã biết là thuốc độc, nên tay hơi run run gơ ra đỡ lấy gói thuốc ấy.

Thuyền chủ thấy thế trợn mắt lên nhìn nàng, dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng và nói tiếp:

- Mệnh lệnh của bốn thuyền chủ như thế nào, người đã biết rồi, vậy người cứ việc theo lệnh mà làm đừng có hỏi han gì hết.

Ngân Hạnh rùng mình kinh hãi thâm và cổ trấn tĩnh tâm thần cúi đầu xuống nghe lệnh.

Tử Vong thuyền chủ ra ngoài khoang thuyền, hơi dặn bảo vài câu rồi hóa trang thành một thư sinh mặt lì lì. Ngân Hạnh cũng thay quần áo trắng, trông không khác gì là Hằng Nga trong trắng, rồi Tử Vong thuyền chủ cấp Phương Sách vào nách và nói tiếp:

- Ta giúp người đưa y lên trên bờ.

Ngân Hạnh chân đi phao, hai người ở cửa khoang nhảy ra lướt trên mặt sóng tiến thẳng vào bờ. Thuyền chủ đặt Phương Sách xuống và nói tiếp:

- Diệu Huyền trưởng, ta giao y cho người đây ! Có lẽ người vẫn chưa biết rõ chuyện, bốn thuyền chủ chỉ muốn phế võ công của y đi thôi, chứ không muốn giết y đâu. Người cho y uống thuốc độc xong và cố hết sức làm cho y tin tưởng ta là cha đẻ của y và còn phải làm thế nào khiến y phải hết sức thù hận bảy đại môn phái. Nói thực cho người biết, Tử Vong thuyền không bị tồn vong ở trong tay của Vô Lâm Tam Lão và bảy đại môn phái, mà lại là ở trong tay người đây ! Nghe chưa ?

Ngân Hạnh rùng mình đến thót một cái, Tử Vong thuyền chủ lại nói tiếp:

- Chỉ còn nửa tiếng đồng hồ nữa là y tỉnh lại, trong lúc y vừa mới tỉnh táo, người giả bộ đi qua trông thấy mà đừng có để cho y biết là y đã xuống Tử Vong thuyền rồi mới được. Chính ngày hôm Tết Trùng Dương người hãy lên chùa Thiếu Lâm gặp ta, từ nay tới đó, người khỏi cần phải thông báo tin tức với Tử Vong thuyền, lúc nào cần thì ta sẽ cho người đi tiếp ứng người sau.

Nói xong y liếc mắt nhìn Ngân Hạnh một cái, rồi lại quát bảo tiếp:

- Bốn thuyền chủ kỳ nhất là việc lạm dụng tình yêu, Diệu Huyền trưởng phải nhớ kỹ điều đó.

Ngân Hạnh lại rùng mình đến thót một cái nữa, nàng cúi thấp đầu xuống ấp úng đáp:

- Xin tuân lệnh thuyền chủ, đệ tử không dám trái lệnh của thuyền chủ.

Chỉ trong thoáng cái, thuyền chủ đã tiến vào trong rừng mất dạng.

Ngân Hạnh rất lo âu, nàng biết thuyền chủ xảo trá lắm, chưa biết chừng thế nào cũng ở quanh đây canh chừng mình. Dưới ánh trăng, nàng trông thấy Phương Sách quả thực anh tuấn, khiến nàng cứ ngẩn người ra ngẩn nhìn hoài. Nghĩ đến chuyện ở Tự Nghĩa Sơn của Bạch Long Giáo, thoát tiên chàng đã tỏ thái độ như thế nào, bắt ép Tử Vong thuyền chủ phải tha cho Tam Lão, thực là đại nghĩa lắm lắm, sau lại mang thương tích mà đấu với Áo Không đạo giả ...

Nàng bỗng mũi lòng, nước mắt nhỏ ròng xuống, thực không ngờ số mạng của thiếu niên này lại nằm ở trong tay mình.

Một lát sau nàng nghe thấy Phương Sách bỗng kêu “ứ ự” một tiếng, nàng giật mình tự trách mắng thâm rằng:

“Sao ta lại quên cả sứ mạng như thế ?” Nàng vội lấy khăn lau chùi nước mắt và lên vào trong rừng ở chỗ cạnh đó để ẩn núp.

Phương Sách kêu “ủa” một tiếng rồi mở mắt ra ngồi nhòm dậy thấy mình đang ngồi ở trên một bãi đất trống bên cạnh bờ sông. Sực nhớ tới vết thương, chàng vội sờ tay lên vai, thấy đã khỏi đau rồi. Chàng định thần vận công thử xem, thấy không việc gì cả mới yên tâm. Chàng nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, mình

bị thương như thế nào rồi đấu với Áo Không đạo giả ra sao, sau cùng quái nhân áo bào lam xuất hiện, mình chết giấc luôn không biết gì nữa ...

Chàng đứng dậy tiến thẳng về phía thượng du, nhưng mới đi được mấy bước, chàng vội ngừng chân lại cúi đầu tự nghĩ:

“Bây giờ ta nên đi đâu đây ?” Ngân Hạnh ẩn núp ở trong rừng vẫn để ý theo dõi hành động của chàng, và đã nghĩ ra được những lời lẽ nói dối, liền giả bộ trong rừng hoảng hốt chạy ra, vừa trông thấy Phương Sách đã vội thở dài một tiếng.

Phương Sách chợt trông thấy Ngân Hạnh vừa kinh hãi vừa mừng rỡ vội kêu gọi:

- Tỷ tỷ !

Ngân Hạnh vội tiến tới cạnh chàng, ngấm nhìn chàng từ đầu chí cuối một lượt và nói:

- Hiền đệ vừa rồi làm cho ngu tỷ lo âu đến muốn chết được.

Phương Sách ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì thế hở ...

Vừa rồi trong rừng có một cái bóng người xuất hiện, ngu tỷ vội đuổi theo ngay, người đó chạy rất nhanh, nhưng vì sợ người đó dùng kế diệu hổ ly sơn, ngu tỷ vội quay trở lại vì trong lúc hiền đệ đang bị mê man bất tỉnh mà bọn giặc sẽ bắt cóc đi thì sao ?

Vì vậy ngu tỷ mới vội ...

Nói tới đó nàng làm ra vẻ thở hổn hển.

Phương Sách thấy thế cảm động hết sức, nắm lấy hai tay mềm mại của nàng và vội hỏi tiếp:

- Tỷ tỷ đã cứu tiểu đệ phải không ?

- Hiền đệ đừng nhắc đến những chuyện ấy nữa ...

- Tỷ tỷ, cha của tiểu đệ với các người kia đâu ?

Ngân Hạnh tủm tỉm cười, khẽ vỗ vai chàng và nói tiếp:

- Hiền đệ cứ yên trí, có bao giờ cha lại bị thua người cơ chứ ? Nói thực cho hiền đệ biết, mười ba đầu mục của Bạch Long giáo đã bị bắt hết đem xuống dưới thuyền và ngày mai chúng sẽ biến thành nô công ở trên Thần Bí đảo rồi.

Phương Sách rất phấn khởi nói tiếp:

- Tỷ tỷ, đệ còn nhớ tên Lam Bào Quái Tử cũng tới nơi, sau làm thế nào mà tỷ tỷ cứu được tiểu đệ ? Mau nói cho tiểu đệ nghe đi !

Ngân Hạnh lườm chàng một cái, rồi đặt điều kể cho chàng nghe rằng:

- Nguy hiểm lắm ! Lam Bào Quái Nhân đấu với thuyền chủ, tên giặc sói đầu Tâm Tâm định xông lại cướp hiền đệ, mà hiền đệ thì đang mê man bất tỉnh. Ngu tỷ vội công hiền đệ chạy, nhờ có thuyền chủ kịp thời phát động Cửu Huyền Dịch Quái, chúng ta mới xông ra khỏi được vòng vây. Ngu tỷ sợ đối phương đuổi theo, mới công hiền đệ tới đây ...

- Vết thương ở trên vai tiểu đệ là do tỷ tỷ băng bó và rịt thuốc cho phải không ?

Ngân Hạnh khẽ gật đầu, Phương Sách ứa nước mắt ra với giọng run run đáp:

- Tỷ tỷ là người thương yêu tiểu đệ nhất trên thế gian này ...

Ngân Hạnh thấy thái độ của Phương Sách như vậy, cũng phải cảm động thực sự, nhưng bề ngoài nàng vẫn làm ra vẻ chệch, mà vỗ vai chàng an ủi rằng:

- Ngu tỷ không thương hiền đệ thì còn thương ai nữa ? Quý hồ sau này hiền đệ đừng có quên tỷ tỷ là được rồi.

Tuy lời nói này là bịa đặt ra mà nói, nhưng Ngân Hạnh cũng cảm thấy đó là lời nói mà mình muốn nói thực.

Phương Sách nghiêm nghị đáp:

- Sau này bất cứ có chuyện gì xảy ra, tỷ tỷ vẫn là đại ân nhân của tiểu đệ, mà lúc nào tiểu đệ cũng thương mến tỷ tỷ.
- Ví dụ một ngày kia tỷ tỷ ... có điều gì không nên không phải với hiền đệ, hay là dối hiền đệ, liệu hiền đệ có oán ngu tỷ không ?
- Không khi nào chị lại có chuyện như thế mà dù có đi chẳng nữa, tiểu đệ cũng không muốn chấp nhất đâu !
- Hiền đệ nói thực hay là nói đùa đấy ?
- Thực đấy !
- Ngu tỷ không tin !
- Tiểu đệ xin thề !
- Được ! Hiền đệ thử thề cho ngu tỷ nghe đi !

Phương Sách liền quay mặt về phía Tây, quỳ xuống về mặt nghiêm nghị trang trọng nói tiếp:

- Sau này nếu Phương mỗ có điều gì không nên không phải với tỷ tỷ, thì xin sét đánh lửa thiêu ...

Ngân Hạnh vội bịt miệng chàng, vừa cười vừa đỡ lời:

- Thôi được rồi ! Chị đùa hiền đệ đấy, hà tất mà phải thề thốt thực như thế !

Nàng đỡ Phương Sách dậy, trong lòng cảm thấy rất khoan khoái nhưng cũng rất hổ thẹn với lương tâm, nên hai mắt nàng bỗng ứa nước mắt ra. Phương Sách thấy thế ngạc nhiên vô cùng vội hỏi:

- Tại sao tỷ tỷ lại khóc như thế ?

Ngân Hạnh vội gạt nước mắt và đáp:

- Vì chị phần khởi quá ...

Đôi thiếu niên nam nữ này đã ngã vào trong hang lửa của tình yêu, sự thực tình yêu đối với hai người này quả là hang lửa thực !

Ngân Hạnh rất thương yêu Phương Sách, nhưng vì sợ quyền oai của Tử Vong thuyền chủ mà nàng không dám tỏ lời âu yếm cùng chàng, nên nàng mới đau đớn hết sức.

Còn Phương Sách là người hầy còn ngây thơ thì làm sao mà biết được tâm sự của Ngân Hạnh, mà chàng chỉ cảm thấy nàng ta rất xinh đẹp. Chàng nghĩ bụng:

“Thế nào cũng có một ngày.” Nghĩ tới đó chàng hổ thẹn đến mặt đỏ bừng.

Ngân Hạnh thấy chàng cứ nhìn thẳng vào mặt mình, cũng hổ thẹn đến hai má đỏ bừng, nũng nịu nói:

- Sao hiền đệ cứ nhìn ngu tỷ hoài như thế ...

Phương Sách bỗng táo bạo giơ tay ôm lấy ngang lưng nàng và khẽ nói:

- Tỷ tỷ, hiền đệ có câu này muốn nói với tỷ tỷ !

Ngân Hạnh đã biết Phương Sách muốn nói gì rồi, nhưng nàng vẫn giả bộ làm ra vẻ không hiểu, ngừng đầu lên nhìn chàng. Lúc ấy vừa có ánh trăng chiếu tới, nàng bỗng giật mình đến thót một cái, sợ tình hình này mà bị thuyền chủ trông thấy thì nguy tai, nên nàng nghiêm nghị đáp:

- Hiền đệ, chưa biết chừng quanh đây còn có kẻ địch ẩn núp đấy, chúng ta mau rời khỏi nơi đây đi !
- Được ! Chúng ta mau đi kiếm Tam Lão để phục thù !
- Hầy khoan đã !

Ngân Hạnh vừa nói vừa nghĩ cách làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ, nên nàng lại nói tiếp:

- Hiền đệ bị thương mới khỏi, hãy nghỉ ngơi vài ngày cũng chưa muộn ... chắc hiền đệ Ở Huyền Bồng Cốc từ nhỏ đến giờ, chưa được du ngoạn các danh lam thắng cảnh của thiên hạ, như Động Đình Hồ, lầu Lạc Dương chẳng hạn, nhân đây chúng ta đi chơi một phen nhé ?

Sự thực thì nàng biết Quân Sơn ở Động Đình Hồ là nơi tụ tập của Tam Lão, đến lúc đó thế nào cũng có dịp hạ thủ.

Phương Sách ngẫm nghĩ giây lát, rồi gật đầu nhận lời.

Hai người liền giở khinh công ra tiến thẳng vào thị trấn. Ngân Hạnh liền cải nam trang để người ngoài khỏi để ý.

Phương Sách cũng nghe lời Ngân Hạnh, hóa trang thành một thư sinh để người ta khỏi biết chàng là ai.

Khi tới Động Đình Hồ, hai người liền mướn một chiếc thuyền đánh cá đi du ngoạn. Thấy cảnh sắc rất đẹp, Phương Sách rất khoái chí khẽ lên tiếng hỏi:

- Tỷ tỷ bảo Quân Sơn có cảnh gì đáng xem không ?

-Ồ ! Quân Sơn ... Quân Sơn ...

Ngân Hạnh nói tới đó, nhìn mặt Phương Sách cười khi không sao nói tiếp được.

Phương Sách thấy thế ngạc nhiên hỏi lại:

- Tỷ tỷ muốn nói gì thế ?

-Ồ ! Cảnh sắc hôm nay đẹp tuyệt ! Hiền đệ xem kìa, đẹp biết bao ...

Ngân Hạnh vội định thần, giả bộ làm ra vẻ cười, giơ tay lên chỉ một cái, để che lấp ngượng nghịu ấy đi.

Phương Sách nhìn theo về phía tay chỉ của nàng, và cũng thất thanh kêu “ủa” một tiếng.

Ngân Hạnh vội ngừng đầu lên nhìn, mới hay mình chỉ giơ tay chỉ bâng quơ một cái, ngờ đây lại có sự thực xảy ra.

Thì ra, trên mặt nước đang có một đầu người trôi tới. Khi cái đầu ấy tới gần, hai người mới trông thấy rõ, đầu ấy có mớ tóc dài, hai mắt lồi lên, mồm nhe hai răng, trông rất rùng rợn và là đầu một người đàn bà. Nhưng cổ không có máu rỉ ra.

Phương Sách rất ngạc nhiên, vội đưa mắt nhìn về phía đằng trước, chỉ thấy đằng xa có hai ba chiếc thuyền đánh cá và thuyền chở khách thôi chứ không có vẻ đáng nghi ngờ. Chàng định dùng chèo lực hút đầu ấy lại gần để lấy lên xem, nhưng Ngân Hạnh đã nhanh tay vớt lên trước. Nàng thấy trong khố miệng của cái đầu ấy có một tờ giấy vội lấy ra xem, nhưng nàng vừa đọc qua một cái đã biến sắc mặt, kinh hoàng ngay.

Thì ra trên tờ giấy có viết:

“Tới canh năm, Tâm Tâm đại sư, Quái tử mặc áo lam sẽ hội họp trên núi Quân Sơn. Phải nhớ sứ mạng chó quen, bằng không sẽ bị như cái đầu này.” Hiển nhiên nàng đi tới đâu cũng bị Tử Vong thuyền chủ theo dõi nên thuyền chủ mới thả cái đầu lâu để cảnh cáo nàng.

Phương Sách bảo nàng đưa giấy ấy cho mình xem, nhưng nàng vội đưa ngay tờ giấy ấy cho chàng, nhưng tờ giấy của nàng đưa lại viết như sau:

”Phương thiếu hiệp:

đến canh năm xin mời lên núi Quân Sơn hội họp.” Bên dưới không có tên người gửi. Thì ra thuyền chủ làm việc rất cẩn mật, y đã viết sẵn hai tờ giấy để cho Ngân Hạnh đánh tráo. Nên Phương Sách vừa hỏi nàng lấy tờ giấy để đánh tráo ngay đưa cho chàng xem tờ giấy thứ hai.

Phương Sách cau mày lại suy nghĩ, rồi hỏi:

- Đại tỷ, giấy này của ai viết tới cho đệ thế ?

Nhân dịp này, Ngân Hạnh thừa cơ đáp:

- Trừ bảy đại môn phái ra thì còn ai dám dùng đầu lâu người để thị Oai như thế nữa ? Và bảy đại môn phái lại chỉ có tam lão với quái nhân áo lam ra thì ngu tử chắc không ai dám táo gan làm như vậy. Hiền đệ hành tung của chúng ta đã bị bại lộ, theo ý ngu tử thì chúng ta không nên đi tới đó.

Phương Sách trợn ngược đôi lông mày lên, hăng hái đáp:

- Sao đại tỷ lại nhút nhát như thế ? Tiểu đệ đang muốn kiếm mấy lão quỷ ấy để thanh toán đây.

Tuy Ngân Hạnh đã dùng kế khiêu khích ấy để chàng phải đi Quân Sơn, nhưng sự thực trong thâm tâm của nàng lại không muốn để chàng đi. Vì nàng biết đêm nay số mệnh của chàng sẽ bị quyết định rồi.

Chiếc thuyền của hai người cứ tiến thẳng về phía Quân Sơn. Ngân Hạnh không dám nghĩ tới nữa. Hình như nàng cảm thấy đôi mắt lạnh lùng của Tử Vong thuyền chủ lúc nào cũng nhìn theo mình vậy. Nàng bỗng nghiêng răng mím môi, suy tính cách đối phó cục diện đêm nay. Sau nàng liền kể với Phương Sách, nàng cải trang thành đàn ông, giả dạng thành nghĩa huynh nghĩa đệ với Phương Sách. Tất nhiên Phương Sách không phản đối kế ấy của nàng.

Khi thuyền đậu vào bờ của núi Quân Sơn, Ngân Hạnh cảm thấy trống ngực đập rất mạnh, nàng liền tự mắng thầm:

“Sao hôm nay ta lại kém định lực đến như thế ?” Phương Sách vội kéo nàng lên bờ luôn. Nàng chỉ ngời miếu cổ ở trong rừng và nói:

- Ngôi miếu ở kia rồi Hai người vội tiến tới gần, thấy miếu ấy tuy đổ nát, nhưng hai cánh cửa vẫn đóng kín, Phương Sách liền gõ cửa. Sau một tiếng kêu “kẹt” hai cánh cửa đã mở toang, hai người đều ngạc nhiên vô cùng.

Vì hai người thấy người trong miếu không phải là Tam Lão và quái nhân áo lam, mà lại là thiếu nữ áo xanh Giang Tĩnh Thục đã không thấy lộ diện từ khi ở Bạch Thổ Hồ.

15. Vu Oan Giá Họa

Giang Tĩnh Thục cũng ngạc nhiên theo, vì nàng không ngờ Phương Sách lại đột nhiên tới nơi đây như vậy, Phương Sách mỉm cười hỏi:

- Hiền muội sao lại đến đây như thế ?

Tĩnh Thục trợn tròn xoe đôi mắt lên, quát lại:

- Ai là hiền muội của ngươi ?

Vừa nói xong nàng đã đóng cửa miếu lại kêu đến xầm một tiếng. Bên trong bỗng có tiếng khàn khàn hỏi:

- Ai ở ngoài đó thế ?

- Đứa con quái dị của Tử Vong thuyền chủ chứ còn ai nữa !

Tĩnh Thục vừa đi trở vào vừa trả lời người nọ.

Một lát sau cửa miếu lại bỗng mở rộng. Quái nhân áo lam với Tâm Tâm đại sư đã đích thân ra nghênh đón, thấy Phương Sách đã thay đổi quần áo và đi cùng với một bạch diện thư sinh trông có vẻ quen mặt lắm, cả hai đều thắc mắc khôn tả, không hiểu Phương Sách đến đây để làm gì ?

Quái nhân áo bào lam tuy tức giận Phương Sách không nhìn nhận mình làm cha, nhưng y vẫn dịu giọng hỏi:

- Sao con biết cha ở đây mà tìm kiếm tới thế ?

Ngân Hạnh sợ Phương Sách nói chuyện nhận được tờ giấy ở trong cái sọ người cho quái nhân hay, nên nàng đã cướp lời nói trước:

- Anh em mỗ đi du ngoạn sơn thủy, không ngờ lại tới nơi đây quấy nhiễu hai vị, mong hai vị lượng thứ cho.

Nói xong nàng kéo Phương Sách quay người lại đi luôn.

Tâm Tâm đại sư vội niệm câu Phật hiệu và đỡ lời:

- Không hiểu tiểu thí chủ xưng hô ra sao ? Phương thiếu hiệp với bản tăng là người nhà với nhau cả, xin mời hai vị vào trong miếu ngồi chơi một lát đã ?

Ngân Hạnh nói dối, tự nhận mình họ Đàm, là nghĩa huynh của Phương Sách.

Trên bàn thờ ở trong điện có để một ấm rượu ngon, thì ra Tâm Tâm đại sư mời quái nhân áo lam đến đây bàn định về việc Tử Vong thuyền chủ đã định đến ngày hôm Trùng Cửu sẽ lên Thiếu Lâm tấn công.

Tâm Tâm đại sư vì nghĩ đến thanh danh của Thiếu Lâm, không dám tuyên bố rùm beng, ông ta biết Hỏa Cương Chân Lực của Tử Vong thuyền chủ rất lợi hại, mình không sao địch nổi được, chỉ có hai người có hai môn công lực kỳ ảo có thể khảo chế được “Hỏa Cương Chân Lực” là “Lưỡng Nghi Chân Khí” của Phương Sách và “Thất Thiên Hàn Khí” của quái nhân áo lam, nhưng Phương Sách lại chấp mê không chịu giác ngộ, không sao liên minh với chàng được, đành phải mời quái nhân áo bào lam đến trợ giúp, không ngờ bây giờ lại thấy Phương Sách tự động đến nơi. Tâm Tâm đại sư càng có hy vọng thêm.

Tâm Tâm đại sư mời Phương Sách với Ngân Hạnh ngồi xuống xong liền dọn thức ăn và rượu ra khoản đãi. Rượu qua ba tuần quái nhân thấy Phương Sách mặt vẫn còn vẻ giận dữ, biết ngay chàng tới đây để làm chi rồi, nhưng y vẫn giả bộ không hay biết gì hết, để đợi chờ Phương Sách lên tiếng nói trước.

Tâm Tâm đại sư phá tan bầu không khí trầm lắng ấy trước, liền hỏi thử Phương Sách rằng:

- Phương thí chủ có biết chuyện Tử Vong thuyền chủ định đến tết Trùng Dương này sẽ đến hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm đây không ?

Phương Sách kêu “ừ” một tiếng không nói năng gì hết, chàng cũng đợi chờ xem ai đã viết giấy nhét vào trong cái sọ người, mời mình tới đây để làm chi ?

Lúc ấy Ngân Hạnh cảm thấy khí huyết trong người đã rạo rực, nửa yêu nửa sợ, nàng lẳng lẳng lấy gói thuốc của Tử Vong thuyền chủ trao cho ra cầm sẵn ở trong tay.

Tâm Tâm đại sư vẫn một mặt chúc rượu một mặt khuyên nhủ, nhưng Phương Sách chỉ âm ỉ ừ ừ chứ không nhận lời mà cũng không phản đối.

Ngân Hạnh thấy dịp may hiếm có, nếu nhân lúc này lên đổ gói thuốc độc vào rượu cho Phương Sách uống thì Tâm Tâm đại sư với quái nhân áo lam sẽ mang tội giết hại Phương Sách, dù đi đến đâu cả hai người cũng không sao gọi sạch được tội ấy.

Nàng vừa nghĩ vừa đưa gói thuốc xuống dưới gầm bàn lên mở ra và đổ gọn vào bàn tay trái, nàng đang định đổ thuốc vào chén rượu của người yêu thì bỗng nhiên hai cánh tay run lấy bấy lên ngay.

Phương Sách bỗng thấy Ngân Hạnh người run lấy bấy, chàng rất quan tâm, đột nhiên nắm chặt lấy cánh tay nàng và hỏi:

- Nghĩa huynh !

Ngân Hạnh giật mình đến thót một cái, suýt tý nữa thì đánh đổ chỗ thuốc để ở gan bàn tay xuống đất. Nàng vội nắm chặt tay lại, gượng định thần vừa cười vừa đáp:

- Ngu huynh vừa nghĩ đến chuyện trên hồ.

Nàng nói như thế là có ý nhắc nhở đến cái đầu người mà không tiện nói thẳng ra, mà chỉ nói có bấy nhiêu lời thôi. Phương Sách hiểu ý ngay, động lòng thương xót nàng, liền gơ chén rượu lên mời nàng uống và nói:

- Nào, nghĩa huynh hãy cạn chén rượu này để khỏi lo sợ băng gươm đi.

Chàng tỏ vẻ rất thương yêu, tay trái thì thò xuống dưới gầm bàn khẽ nắm lấy tay phải của Ngân Hạnh. Chỉ cảm thấy một luồng hơi dồn vào tay mình chạy thẳng lên trên ngực. Ngân Hạnh khoái vô cùng và rất cảm động, nhất thời nàng không nhẫn tâm giết hại một thiếu niên đa tình anh tuấn và lương thiện như thế. Nhất là nàng trông thấy đôi mắt đa tình của chàng nhìn mình một cách đắm chiều, đủ thấy chàng đã yêu mình biết bao ...

Nàng thấy nước mắt đã chảy ra đến khoe mắt mình rồi, vội gượng nuốt ngược trở lại, rồi cố cầm chén rượu của Phương Sách đưa lên miệng uống cạn ngay.

Tâm Tâm đại sư với quái nhân đã trông thấy thần sắc của hai người khác lạ, liền sinh nghi ngay và Tâm Tâm đại sư bỗng kêu “ủa” một tiếng, rồi chỉ Ngân Hạnh quát hỏi:

- Chả lẽ ... người là ...

Phương Sách nghe thấy đại sư hỏi như thế giật mình kinh hãi, nhưng Ngân Hạnh rất bình tĩnh đã vội cướp lời đáp:

- Có phải đại sư nghi ngờ tôi là thiếu nữ ở trong rừng ngày nọ đấy không ? Nói thực cho các người biết mỗ là anh ruột của cô ta, ngày hôm nay đến đây để trả thù cho cô ấy đấy.

Nàng vừa nói vừa lộ sát khí đóng trò rất khéo léo trông như thực vậy.

Nhất thời Tâm Tâm đại sư lại không tiện chấp nhất mà để cho đối phương cười mình nhỏ nhen, nên trái lại ông ta lại cười ha hả nói tiếp:

- Con nhỏ này nói năng lảm, lát nữa lão tăng thử xem tài ba thực học của tiểu bối như thế nào ?

Phương Sách bỗng nghĩ tới Tĩnh Thục, sao mãi vẫn không thấy nàng ta xuất hiện, liền hỏi thăm Tâm Tâm đại sư. Quái nhân liền trả lời thay rằng:

- Có bé ấy đã vái Quân Sơn lão ni làm sư phụ, nhất tâm nhất trí luyện tập võ công rồi.

Hình như Tâm Tâm đại sư không muốn nhắc nhở tới chuyện ấy, chỉ vội rót rượu cho Phương Sách với Ngân Hạnh thôi và mời tiếp:

- Hai vị tiểu thí chủ, chúng ta hãy cạn thêm ba chén nữa.

Phương Sách không uống được rượu đã hơi say sưa rồi, nên lần này chàng chỉ uống có nửa chén thôi.

Lúc này trong lòng Ngân Hạnh đang mâu thuẫn hết sức, tình yêu với ân oán đang giao chiến lục đục ở trong đầu óc nàng. Nàng rất yêu Phương Sách nhưng Tử Vong thuyền chủ lại có ơn lớn với nàng, nàng không muốn hại người yêu của nàng và cũng không muốn trái lệnh người có ơn với mình. Đồng thời mệnh lệnh ở trong cái đầu lâu trôi ở trên hồ lại hiện lên trước mắt nàng, nàng biết lệnh của thuyền chủ đưa ra rất nghiêm, nếu trái lệnh của y thì hậu quả sẽ còn thảm khốc hơn cái đầu người trôi lênh bênh đó. Nàng liếc nhìn Phương Sách một cái, thấy chàng ta chính khí lẫm lẫm, nàng lại không nhẫn tâm hạ độc thủ.

Tâm Tâm đại sư đột nhiên nói:

- Phương thiếu hiệp không uống được rượu, thì chúng ta hãy dẹp rượu đi nhé ?

Ngân Hạnh nghe thấy đại sư nói như thế trong lòng lo âu vô cùng, vì đây là dịp may ngàn năm một thuở không nên bỏ lỡ, vì thế trán nàng đã toát mồ hôi lạnh ra.

Phương Sách bỗng cảm thấy tay nàng lạnh như băng, liền giật mình kinh hãi, lộ vẻ hoài mà chăm chú nhìn nàng hỏi:

- Nghĩa huynh ... làm sao thế ?

Chàng lại rời tay trái của nàng, thấy nàng cứ nắm chặt bàn tay lại, chàng lại hỏi tiếp:

- Đại ca làm sao thế ?

Ngân Hạnh không trả lời. Quái nhân áo lam liền đứng dậy cầm ấm rượu rót cho Tâm Tâm đại sư một chén, rồi lại rót cho mình ...

Ngân Hạnh sức nhớ tới lời dặn bảo của Tử Vong thuyền chủ rằng:

“Số mạng của Tử Vong thuyền không bị thao túng ở trong tay võ lâm tam lão hay quái nhân lam bào, mà là thao túng bởi trong tay con đây ... ” Nàng lại nghĩ đến mối tình của cha con thuyền chủ với Phương Sách, nàng biết đó là tình nghĩa giả dối chứ không phải là thực, thế nào cũng có một ngày Phương Sách sẽ biết rõ,

với võ công của Phương Sách cao cường như thế, chàng quả là khắc tinh của thuyền chủ, lúc bấy giờ chưa biết chừng cả mình cũng khó mà đào tẩu thoát ...

Quái nhân đến rót rượu cho Phương Sách, nàng liền nghiêng răng mím môi, bỗng đứng dậy chìa tay ra che lấy chén rượu của Phương Sách và nói:

- Nghĩa đệ của tại hạ không biết uống rượu xin tiên bối đừng có mời y uống nữa ...

Thế là thuốc ở trong gan bàn tay của nàng đều đổ cả vào trong chén. Hình như Phương Sách đã say thực, chàng liền gạt tay nàng ra và nói:

- Chúng ta hãy uống cạn chén rượu cuối cùng này đã.

Rồi chàng cầm luôn chén rượu lên đưa cho quái nhân rót thêm cho mình.

Quái nhân rót đầy vào chén cho chàng, rồi lại rót cho Ngân Hạnh một chén.

Tâm Tâm đại sư liền nâng chén lên mời:

- Hai vị tiểu thí chủ hãy uống cạn chén rượu này rồi chúng ta sẽ bàn đến chuyện đứng đắn.

Tâm Tâm đại sư với quái nhân cùng giơ chén lên mời Phương Sách. Phương Sách cũng giơ cao chén lên mời Ngân Hạnh:

- Chúng ta uống cạn chén rượu này đi.

Hai mắt cứ nhìn thẳng, Ngân Hạnh cầm chén rượu cứ ngẩn người ra nhìn chàng, thấy Phương Sách đã đưa chén rượu lên môi, tay nàng đang cầm ly rượu bỗng run lấy bầy. Phương Sách với đôi mắt say sưa, lim dim nhìn và hỏi:

- Đại ca ... sao không uống cạn ?

Ngân Hạnh gương trần tĩnh đưa chén lên mồm, Phương Sách thấy thế cả cười liền uống cạn luôn chén rượu đó. Ngân Hạnh thấy thế tay run lấy bầy, đánh rơi chén rượu xuống đất kêu đến “bộp” một tiếng.

Mọi người đều giật mình kinh hãi, Ngân Hạnh vẻ mặt nhợt nhạt mồ hôi lạnh toát ra như tắm. Phương Sách thấy thế vội đỡ nàng dậy và hỏi:

- Đại ca ... làm sao thế ?

Ngân Hạnh ấp úng mãi mới trả lời được:

- Ngu huynh ... cảm thấy hơi choáng váng ...

Phương Sách vừa nghe tới đó đã thấy trong người khác lạ, chàng vội vận khí thử xem, thấy chân khí không đi theo đường lối chính nữa, liền cả kinh thất sắc ...

Chất độc của Độc Quái quả thực danh bất hư truyền, đã không có màu không có mùi mà công hiệu lại rất nhanh ...

Tâm Tâm đại sư với quái nhân thấy thế liền sinh nghi, chưa kịp lên tiếng hỏi thì chỗ góc điện đã có tiếng người quát tháo đình tại:

- Một tên quái tử, một tên giặc sói đầu dám ải hại con ta phải không ?

Mọi người vội quay đầu lại nhìn, đã thấy một thư sinh mặt lì lì như người chết xuất hiện. Tâm Tâm đại sư với quái nhân cả kinh, vội lui bước thất thanh hỏi:

- Ngươi ... Tử Vong thuyền chủ phải không ?

Thuyền chủ vội chạy tới trước bàn mở ấm rượu ra xem và rót luôn một chén rồi bắt con chó đang nằm ở cạnh cửa lên đổ chén rượu ấy vào mồm con chó, con chó chỉ kêu lên được một tiếng, đã lăn đùng ra đất dựa dựa một hồi mà chết ngay tại chỗ.

Phương Sách thấy trong người nóng như lửa, khí huyết rạo rực đau đớn vô cùng, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, chàng thấy thuyền chủ cho con chó uống rượu, con chó liền ngã lã ra chết ngay mới biết mình đã trúng kế, liền quát bảo Tâm Tâm đại sư với quái nhân áo lam rằng:

- Hai lão quỷ này giỏi thực ! ...

Chàng mới nói được có một câu như thế, liền chết giấc luôn tại đó ...

Thuyền chủ vớt ầm rượu xuống đất, nhảy lại dùng tay trái ẵm Phương Sách lên, tay phải dắt Ngân Hạnh và còn quay đầu lại quát bảo Tâm Tâm đại sư với quái nhân rằng:

- Thế nào bốn thuyền chủ cũng phải thanh toán món nợ này với hai người !

Nói xong y đã phi thân lên trên nóc nhà đi luôn.

Tâm Tâm đại sư với quái nhân áo lam tuy đã là người từng trải rất nhiều, nhưng vì sự thế xảy ra một cách quá đột ngột và thuyền chủ xuất hiện nhanh như điện chớp, còn chưa kịp nghĩ cách đối phó thì đối phương đã biến mất dạng rồi.

Tâm Tâm đại sư niệm một câu “A di đà Phật”, nhặt ầm rượu ở dưới đất ra xem, nhưng bên trong không còn một giọt rượu nào nên không sao biết được trong đó là thứ thuốc độc gì ... Đó là chỗ khôn ngoan của thuyền chủ, khi y mở nắp ầm ra xem, thuận tay để ít thuốc độc vào, rồi mới cho con chó uống, như vậy Phương Sách mới khỏi nghi ngờ Ngân Hạnh đã đầu độc chàng, rồi y lại đổ hết rượu ở trong ầm đi, để cho người ta không thể biết được là thuốc độc gì.

Thuyền chủ đột nhiên xuất hiện rồi lại đột nhiên rút lui như thế, y đoán chắc đối phương thế nào cũng ngờ ngác, nhờ vậy mà mình sẽ bỏ đi được một cách dễ dàng.

Quái nhân ngấm nghĩ giây lát rồi vội đuổi theo ngay, nhưng thấy thuyền của Tử Vong thuyền chủ đã đi xa rồi. Y đã biết Tử Vong thuyền chủ làm như vậy thế nào cũng có mục đích gì, khi nào y chịu để cho đối phương đào tẩu mất, nên y cũng vội nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ gắng sức đuổi theo luôn. Nhưng vì sương mù ở trên mặt hồ dày đặc, thuyền của Tử Vong thuyền chủ đã biến mất sau những đám sương mù đó, nên y không sao đuổi kịp được nữa.

Chờ đến lúc mặt trời lên cao thì Tử Vong thuyền chủ với Ngân Hạnh đã vác Phương Sách vào trong một sơn cốc hẻo lánh rồi thuyền chủ xem mạch cho Phương Sách, thấy khí huyết đã chạy ngược, chắc công lực của chàng thế nào cũng mất hết, y liền ngừng mặt lên trời cười vẻ rất đắc chí, rồi y lại nghiêm nét mặt bảo Ngân Hạnh rằng:

- Việc làm của con khá lắm !

Ngân Hạnh rất ngạc nhiên không hiểu đó là lời khen ngợi hay là lời chê bai ?

Thuyền chủ lại bỗng dịu giọng nói tiếp:

- Diệu Huyền trưởng, nhân đây bốn thuyền chủ giúp cho Huyền trưởng khỏi bị ai mê mãi như thế nữa và cũng coi như là một phần thưởng ban cho Huyền trưởng đấy.

Thấy đôi mắt của thuyền chủ sắc như dao nhìn thẳng vào mặt mình và hình như đã biết rõ hết tâm sự của mình vậy, Ngân Hạnh hoảng sợ vô cùng ấp úng mãi không sao lên tiếng nói được.

Thuyền chủ bỗng nói tiếp:

- Bốn thuyền chủ cho con thành hôn với Phương Sách, con có bằng lòng không ?

Ngân Hạnh cả kinh, không hiểu lời nói ấy của thuyền chủ là hảo ý hay là ác ý cứ đứng đờ người ra thôi. Thuyền chủ lại cười khẩy nói tiếp:

- Chẳng lẽ Huyền trưởng không bằng lòng sao ? Khi y uống phải rượu có thuốc độc, mặt Huyền trưởng đã tái mét, mồ hôi lạnh toát ra ướt đầm cả quần áo, chân tay run lấy bầy. Nếu không phải bốn thuyền chủ tới kịp, thì có lẽ Huyền trưởng đã làm đổ bể câu chuyện này rồi ...

Ngân Hạnh hoảng sợ đến nỗi run lấy bầy, vội nằm phục xuống đất van lơn:

- Đệ tử tội đáng vạn chết ...

Tiếng nàng rất khẽ, dù người đứng cạnh cũng khó lòng nghe thấy rõ, đồng thời nàng còn biết tất cả những hành động của mình không sao thoát khỏi được đôi mắt của thuyền chủ.

Thuyền chủ bỗng đổi giọng nói tiếp:

- Huyền trưởng muốn bốn thuyền chủ đích thân ra tay, hay là Huyền trưởng tự ra tay lấy ?

Nói xong y lấy một gói thuốc ra để ở trong gan bàn tay ... đó chỉ là một cái cớ thôi, chứ sự thực y muốn giết Ngân Hạnh để diệt khẩu.

Ngân Hạnh nhìn thuyền chủ khóc sụt sùi đáp:

- Dù đệ tử có bị chết muôn lần cũng không dám từ chối. Nhưng mong thuyền chủ thương cho đệ tử mà nghĩ đến sự trung thành của đệ tử trong bấy lâu nay ...

Thuyền chủ lại bỏ gói thuốc ấy vào túi, lấy gói thuốc khác ra mà nói tiếp:

- Được ! Nghĩ đến người cũng đã lập được rất nhiều công lao cho bốn thuyền chủ, phen này ta tha chết cho, nhưng vẫn phải chịu sự trừng phạt ! Lại đây !

Ngân Hạnh run lấy bầy đi bằng hai đầu gối lên, thuyền chủ một tay đỡ lấy cằm nàng, rồi đổ gói thuốc ấy vào mồm nàng ...

Thuyền chủ lùi sang một bên chờ xem khi thấy Ngân Hạnh đã nằm ở trên mặt đất kêu rên, rồi mới quay người lại liếc nhìn Phương Sách một cách rất khinh bỉ và cười ha hả đi luôn.

Sáng ngày hôm sau Phương Sách vẫn mê man bất tỉnh, và cứ nằm yên bất động ở đó cho tới lúc trời tối xẩm chàng mới từ từ tỉnh lại, vội ngồi dậy xem, thấy xung quanh tối om như mực, gió núi thổi veo veo, nơi đây là ở trong điện của kẻ thù, lại trên núi Quân Sơn nữa.

Chàng đưa mắt nhìn chung quanh, bỗng thấy cách mình chừng bốn năm trượng đang có người nằm phục ở đó, chàng rất ngạc nhiên là sao người ấy nằm gần mình như thế mà lại không trông thấy rõ ? Chàng lấy tay dụi mắt một hồi cố nhượng mắt lên nhìn, nhưng vẫn như trước thôi không thấy rõ ràng gì cả, lúc này chàng mới biết mắt của mình đã không còn sắc bén như trước nữa ! Chàng hoảng sợ vô cùng vội đứng dậy tiến lên nhưng mới đi được hai bước đã ngã ngồi phịch xuống đất, chân khí trong người đảo lộn, chân tay uể oải. Chàng liền thất thanh la lớn:

- Ta đã ngộ phải thuốc độc của chúng rồi !

Chàng lại thử vận khí xem sao, nhưng không ăn thua gì cả, vì chàng thấy công lực của mình đã mất hết, không khác gì là một người thường vậy, thực tựa như một lưỡi dao sắc bén cắm sâu vào trái tim của mình.

Trong đêm khuya ở núi hoang nghe thấy tiếng cú kêu chàng cũng phải hoảng sợ đến mất hết hồn vía. Tuy vậy chàng không chán nản không thất vọng và cũng không nghĩ đến chết. Chàng chỉ tức giận một hồi, rồi định thần đứng dậy nhìn trời xanh mà thốt ra một câu như sau:

- Phen này Phương mỗ không trả được mối thù này thì không làm người !

Chàng loạng choạng đi về phía trước, tiến đến chỗ có người đang nằm phục, chàng bỗng kêu “ủa” một tiếng rồi ôm chặt lấy Ngân Hạnh.

Ngân Hạnh hai mắt cứ nhìn thẳng, mồm mấp máy hoài mà không nói nên được lời, chàng hỏi đi hỏi lại mà nàng cứ ngẩn người ra thôi.

Phương Sách không sao nhịn được, khóc sụt sùi với giọng khàn khàn nói:

- Chỉ tại tôi mà làm hại chị như thế này !

Chàng thấy Ngân Hạnh tội nghiệp như thế, lại còn đau khổ hơn là mình bị như vậy, bụng bảo dạ rằng:

“Nếu nàng không cùng ta đi sự cuộc hẹn ước của Tâm Tâm đại sư với quái nhân áo bào lam, thì nàng đâu đến nỗi bị trúng độc như thế này !” Chàng đau lòng chỉ muốn đâm đầu vào đá chết ngay ở trước mặt nàng để chuộc tội của mình, nhưng chàng có biết đâu tấn bi kịch này do chính tay nàng tạo lên !

Tất cả thù oán chàng đều đổ lên đầu Tâm Tâm đại sư và quái nhân áo bào lam.

Chứng đứng chờ người ra khóc sụt sướt, với giọng khàn khàn nói tiếp:

- Ta phải trả thù ! Chị ! Tôi phải trả thù cho chị !

Lúc ấy mặt trời đã mọc, ánh nắng chiếu vào đôi nam nữ cơ khổ này, Phương Sách mới giật mình thức tỉnh, vội dắt tay Ngân Hạnh ra khỏi eo núi.

Chỗ eo núi này không có một bóng người nào hết, chàng liền quay đầu lại hỏi Ngân Hạnh:

- Bây giờ chúng ta nên đi đâu ?

Ngân Hạnh cứ ngẩn người ra nhìn chàng tựa như một bức tượng gỗ vậy, không có một chút phản ứng gì hết. Có thực nàng đã biến thành một người rồ dại như thế không ?

Phương Sách cảm thấy việc này rất quan trọng, vì võ công của mình đã bị phế, tay không trói nổi con gà, mà Ngân Hạnh lại biến thành người rồ dại chẳng ràng.

Chàng lại nghĩ tiếp:

“Chả lẽ mối oan cừu này của hai ta không còn hy vọng gì trả thù được nữa chẳng ?” Chàng lại ôm lấy Ngân Hạnh khóc lóc, rồi rầu rĩ ngừng mặt lên nhìn trời, chàng bàng hoàng không biết sau này nên làm gì ?

Chàng bỗng nghĩ tới khi ở trong miếu Quân Sơn, rõ ràng thuyền chủ đã xuất hiện, mà sao bây giờ lại không thấy, chả lẽ cha mình cũng bị thương chẳng ? Nhưng tại sao mình với Ngân Hạnh lại tới nơi đây ?

Chàng đang nghĩ ngợi thì đã thấy một cái bóng người chạy tới, chàng vội quay người lại nhìn, mới hay người đó chính là Tử Vong thuyền chủ, thì ra y vẫn theo dõi chàng.

Thấy thuyền chủ tới gần, chàng liền lớn tiếng kêu gọi:

- Cha !

Rồi chàng ngã vào lòng y khóc sụt sướt.

Thuyền chủ cũng giả bộ ứa hai hàng lệ ra và đáp:

- Chỉ vì cha đến chậm một bước mà con bị khổ như thế này ?

Y lại đưa mắt nhìn Ngân Hạnh một cái, rồi ngừng mặt lên trời nghiêng rầu rầu nghiêng lợi nói:

- Lão giặc sói đầu Tâm Tâm với Lam Bào Quái Tử độc ác thực hạ độc thủ hại con cưng của ta, làm cho Huyền trưởng của ta mất trí. Bỗng thuyền chủ thề không đội trời chung với hai người !

Nói xong y vuốt ve đầu Phương Sách làm ra vẻ rất hiền từ nói tiếp:

- Ta đem con với Ngân Hạnh vội vàng chạy tới đây, bỗng phát giác trong người rơi mất một thứ gì, liền quay trở về đường cũ tìm kiếm, nhưng khi quay trở lại thì không thấy con với Ngân Hạnh đâu nữa. Cha lo âu khôn tả ...

Y vừa nói nước mắt vừa ứa ra như mưa.

Phương Sách thấy thế rất cảm động với giọng khàn khàn lên tiếng nói tiếp:

- Thưa cha, công lực của con đã mất hết rồi !

Với giọng đau đớn não nùng, thuyền chủ đáp:

- Chỉ nhìn qua mạch môn của con là cha đã biết rõ rồi ! Thế nào cha cũng trả thù cho con.

Phương Sách nắm chặt lấy tay thuyền chủ cấp bách hỏi:

- Cha xem con có cách gì cứu chữa được không ?

- Điều đó khó nói lắm ! Trước hết phải xem chúng đã dùng độc được gì đã, rồi mới tìm thuốc khử độc được, nhưng con vẫn phải diện bích ba năm, điều hòa khí huyết, học tập lại võ công ...

Phương Sách nghe nói chán nản vô cùng, với giọng run run hỏi tiếp:

- Cha đã biết chúng dùng thứ thuốc độc gì chưa ?
- Có lẽ là Nghịch Huyết Trệ Khí Đơn.
- Thứ thuốc độc ấy có thuốc gì khử được không ?

Tử Vong thuyền chủ giả bộ ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Cha chỉ biết có một thứ gọi là Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm là thứ thuốc độc gì cũng có thể trừ được. Khắp thiên hạ này chỉ có ba trái, nhưng nghe nói đã bị người ta chiếm hết rồi ...

Phương Sách cảm thấy khí huyết dồn lên suýt té ngã thì chết giấc. Chàng cố gượng nói tiếp:

- Cha thế nào cũng phải trả thù cho con nhé ?

Nói xong chàng đâm đầu vào tảng đá tự tử, nhưng điều này thuyền chủ đã biết trước, nên y chỉ khẽ giơ tay ra gạt một cái là Phương Sách bắn ra ngoài xa ngã phịch xuống đất ngay.

Thuyền chủ thấy thế đắc chí vô cùng, bụng bảo dạ rằng:

“Quả thực Phương Sách đã mất hết công lực, phen này ta làm rất khéo léo, không sơ hở một tí nào, từ giờ trở đi ta đỡ lo vì đã trừ được một kình địch rồi !” Nghĩ tới đó y vội chạy lại đỡ Phương Sách dậy và an ủi rằng:

- Con cứ yên chí, trên thiên hạ này không có việc gì đáng để cho ta thất vọng cả, một chút thất bại này thì có nghĩa lý gì đâu. Hơn nữa có phải là không có cách gì làm cho con hồi phục lại công lực đâu, cha còn muốn đích mắt trông thấy con giết chết lão giặc sói đầu Tâm Tâm với lão quỷ Lam Bào Quái Tử nữa. Thôi, con hãy theo cha trở về Tử Vong thuyền đi ?

- Không, con không về !

Tử Vong thuyền chủ liền hỏi thử:

- Có phải con định đi kiếm sư phụ của con đấy không ?

Sự thực y sợ nhất là Phương Sách đi kiếm Huyền Cốc Dị Tú, vì vị dị nhân thế ngoại này mà ra mặt, thì thế nào mưu mô của y cũng bị lộ tẩy ngay.

Ngờ đâu Phương Sách lại lắc đầu đáp:

- Không ! Con không còn mặt mũi nào gặp lại ân sư nữa ! Con phải đi khắp thiên hạ tìm danh y !

Thuyền chủ nghe thấy chàng nói như thế rất mừng thầm, nhưng y lại giả bộ an ủi tiếp:

- Nếu vậy cha đem Diệu cô nương về thuyền để khỏi bị vướng chân vướng cẳng con, con kiếm được danh y thì cha con chúng ta thế nào cũng có ngày trả thù được.

Hai người ôm nhau khóc lóc rồi mới từ biệt.

Phương Sách vừa khóc vừa nói tiếp:

- Cha trông nom chị ấy hộ con ! Nếu con tìm được danh y, thì thế nào cũng mang theo thuốc giải độc về cho chị ấy !

Chàng đứng ở trước đèo nhìn theo thuyền chủ với Ngân Hạnh cho tới khi mất dạng, rồi chàng mới ra khỏi sơn cốc ấy. Tuy tinh thần uể oải, vẻ mặt đau đớn, nhưng mặt chàng vẫn lộ vẻ cương quyết, đó là ngọn lửa phục thù đã làm cho chàng hăng hái như vậy.

16. Phiêu Lưu

Phương Sách cứ thấy đường là đi chứ không định đi đâu hết, đi cho đến lúc chiều tối mới được hơn năm chục dặm. Trước kia công lực chưa mất, chàng chỉ đi nửa tiếng đồng hồ là có thể đi được bốn năm chục dặm đường rồi, nhưng bây giờ chàng đã mỏi mệt bụng lại đói ran, chàng vội lấy viên thuốc “Hóa Cô Đơn”

ra uống một viên cho đỡ đói. Chàng cảm thấy đằng trước hình như có một ngôi miếu đồ, liền định đi tới đó nghỉ tạm một đêm.

Ngôi miếu này đã đổ nát tiêu điều, nhưng chàng không còn tâm trí gì ngắm nhìn, liền bước chân qua cửa đi vào bên trong, thấy trong đó tối om như mực, nóc nhà cũng có nhiều chỗ thủng và lại còn có rất nhiều mạng nhện chằng chịt, chàng trợn to đôi mắt lên nhìn mà cũng không sao trông thấy rõ một vật gì cả. Chàng quá mệt mỏi loạng choạng đi đến chân tường, rồi không sao chịu đựng nổi nữa, liền ngã ngồi phịch xuống.

Chàng cảm thấy như là ngồi vào một cái bị bông rồi bị bắn tung người lên đồng thời chàng lại nghe thấy có tiếng rú lên.

Rồi cảm thấy người bị đẩy mạnh và thấy một cái bóng đen hốt hoảng chạy thẳng ra phía cửa miếu. Lúc ấy chàng mới biết vừa rồi mình đã ngồi lên bụng người nọ, nên người đó mới tưởng mình là ma như thế.

Chàng rất tức cười, nhưng không sao lên tiếng biện bạch được, chỉ thấy chân tay mềm nhũn, rồi ngã ngồi xuống đất.

Một lát sau chàng trông thấy ngoài cửa miếu có một cái đầu lâu thò vào, nhìn đi nhìn lại một hồi, rồi lại thử thách gọi luôn mấy tiếng nữa.

Phương Sách không cử động gì hết, cứ nhìn qua cái khe để xem người nọ làm gì.

Người nọ có vẻ táo bạo hơn một chút, từ từ bước qua cửa tiến vào bên trong. Y đã trông thấy rõ người nằm trên mặt đất là người chứ không phải là ma, y liền thở hắt một tiếng, rồi ưỡn ngực lớn tiếng quát bảo:

- Tên khốn nạn nào ở đâu tới lại dám dọa nạt ta Ha Mật Ca này như thế ?

Tiếng của y tuy không to và y vẫn không dám tiến đến gần Phương Sách.

Thấy đối phương nói như vậy, bắt buộc Phương Sách phải lên tiếng:

- Tiểu đệ đến đây ngủ nhờ, không ngờ lại va đụng phải nhân huynh ...

Người nọ nghe thấy nói biết đối phương không phải là nhân vật hung ác gì, liền tới gần xách cổ Phương Sách lôi ra ngoài cửa miếu, mồm thì mắng chửi:

- Người ngu xuẩn mù quáng, không nghe thấy ai nói đến cái tên lão tử Ha Mật Ca này sao ? Ha Mật Ca ta có phải là tay vừa đâu ? Đi ! Cút mau !

Y vừa đá dít Phương Sách một cái, thì y bỗng kêu “ủa” một tiếng và vội kéo Phương Sách ra bên ngoài miếu. Nhờ ánh sáng sao, y chăm chú nhìn kỹ chàng một hồi rồi nói tiếp:

- Trông lão ca là một đáng nhân tài, chắc thể nào cũng là con của một viên ngoại nào, thiếu gia của nhà môn nào tức khí mà chạy ra đây phải không ?

Phương Sách nhìn người đó, thấy y chỉ cao không đầy ba thước vừa béo vừa lùn, từ đầu chí chân tròn trùng trục như một trái cầu, tuổi trạc ba mươi mặc dầu những thịt, hai mắt vừa nhỏ vừa ti hí và mũi tẹt, nên trông mặt y như chỉ có ba điểm thôi, mồm thì há to, đôi tai vừa mỏng vừa lớn. Nói trắng ra trông y không khác gì một con heo mập rất tức cười.

Lúc này Phương Sách còn tâm trí gì mà cười được nữa, chàng liền nói thực:

- Tại hạ bị người mưu hại nên mới lưu lạc tới nơi đây !

Ha Mật Ca bỗng nhảy bắn người lên nắm vai Phương Sách rung động một hồi rồi vội hỏi:

- Lão ca nói đi ? Ai hại lão ca thế ?

Phương Sách gượng cười lắc đầu đáp:

- Vô công của chúng cao siêu lắm ...

Không đợi chờ chàng nói dứt, Ha Mật Ca đã trợn tròn đôi mắt nho nhỏ lên và đỡ lời:

- Lão ca khinh thường Ha Mật Ca này phải không ? Lão ca thử xem ...

Y vừa nói vừa vít một cành cây to bằng miệng bát ở cạnh đó dùng sức kéo mạnh một cái, thân cây đã gãy ngay ra làm đôi, cành lá đã rụng cả xuống đầu và người của Phương Sách như mưa.

Ha Mật Ca rất đặc chí hỏi tiếp:

- Cổ của kẻ mưu hại lão ca cứng bằng thân cây này không ?

Phương Sách thấy đối phương có chút hơi sức, tay không giống người biết võ nhưng lòng rất lương thiện, chàng bèn kể qua loa câu chuyện của mình cho Ha Mật Ca nghe.

Ha Mật Ca nghe khóc sụt sùi và đỡ lời:

- Lão đệ đau khổ thực ! Mỗ Ha Mật Ca này không cần biết y là tam lão hay tam tiên, Hắc Bào Vô Thường hay là Lam Bào Quái, thế nào cũng có một ngày mỗ phải kiếm chúng thanh toán họ lão đệ.

Hai người hỏi tên nhau, Ha Mật Ca chỉ biết tên mình là Ha Mật Ca thôi, chứ không có tên họ gì cả. Y coi Phương Sách như là một người bạn cố tri mới gặp lại nhau, rất ân cần săn sóc, y liền đi lấy một bó rơm đến cho Phương Sách nằm, còn y thì ngồi ở góc tường ngủ gật. Y bỗng thở dài và nói:

- Nghe Phương lão đệ nói, thực số của hai anh em chúng ta suy sảo lắm ! Nếu võ công của lão đệ chưa xuất, thì phen này chúng ta thế nào cũng kiếm được một món rất lớn !

Phương Sách đang nghĩ làm thế nào tìm được danh y chữa cho mình khỏi bị khí huyết đảo ngược, chàng nghe thấy Mật Ca nói như vậy, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, liền lên tiếng hỏi:

- Đó là món tiền tài gì thế ?

Ha Mật Ca rất phấn chấn đáp:

- Hai ngày hôm nay mỗ nghe người ta nói ở huyện Linh Lăng có một cái đảo gọi là Bình Châu đảo, trên đảo có một tảng đá rất quái dị trông như một đám mây ngũ sắc lơ lửng chỉ có lúc mặt trăng lên tới đỉnh đầu là mới thấy nó xuất hiện thôi. Nghe nói tên hòn đá ấy là cái gì Bạch Thạch Vân Mẫu

Phương Sách bỗng nhảy bắn người lên hỏi tiếp:

- Lão ... lão ca nói gì thế ?

Thấy chàng sững sốt như vậy, Ha Mật Ca cũng phải giật mình đến thót một cái, rồi y thùng thảng đáp:

- Mỗ nói không sai, trông bề ngoài lão đệ thực là một đấng nhân tài hiếm có, cái gì cũng tốt cả, chỉ phải một nỗi là hay hoảng hốt thôi, không khác con ma ...

Y vừa nói tới đó đã thất kinh la lớn:

- Có ma thực, mẹ tôi ơi ...

Vừa kêu y vừa quay người chạy ngay.

Phương Sách ngạc nhiên, nhưng chàng đã trông thấy trong xó tường có một đôi mắt xanh biếc đang nhìn thẳng về phía mình thực. Đồng thời trong miếu lại có một luồng gió lạnh thổi tới và vắng vắng còn có tiếng kêu “rú rít” vọng tới nữa. Trong một ngôi miếu đồ nát hoang vu mà có cảnh tượng với tiếng kêu ấy, ai trông thấy mà chả kinh hoảng.

Dù Phương Sách là người rất táo bạo, nhưng lúc này chàng đã mất hết võ công rồi, tay trói không nổi con gà, thì gặp phải một tên ăn trộm thường chàng cũng không sao địch nổi, nên trong lòng rất kinh hoảng. Tuy vậy, chàng vẫn ngồi yên xem đối phương làm cái gì ?

Ha Mật Ca ở bên ngoài cuống cả lên, kêu gọi luôn mồm:

- Lão đệ, mau ra đây ...

Bỗng có tiếng kêu “vù” nổi lên, một luồng kinh phong mạnh khôn tả phì ra, chàng mang máng trông thấy bàn thờ ở bên trong cũng bị vỡ tan tành, cát bụi bay mù mịt, chàng vội nhắm nghiền hai mắt, đang định đứng dậy, liền thấy đôi mắt xanh với một cái bóng đen lù lù ở chỗ góc tường đã từ từ đi tới.

Phương Sách bỗng cảm thấy tay của mình bị đối phương túm chặt và lôi ra ngoài cửa. Chàng định thần nhìn kỹ mới hay người lôi kéo mình là Ha Mật Ca. Y mặt tái mét, chân tay run lẩy bẩy, lôi Phương Sách lên đang định đào tẩu, bỗng thì la lớn:

- Trời ơi, lão đệ có thấy yêu quái không ?

Y vừa nói tới đó đã nghe thấy phía sau có tiếng rống thét lớn như long trời lở đất vậy, hai người đều quay đầu lại nhìn, mới hay đó là một con quái vật đồ sộ, không giống gấu mà cũng không giống đười ươi, cao hơn hai trượng, mình mọc đầy lông đen nhánh và cứng như lông nhím, hai mắt vừa to vừa có ánh sáng xanh chiếu ra, mõm vừa to vừa đỏ như máu, đang nhảy lại về hai người.

Ha Mật Ca chỉ kêu được một tiếng:

- Mẹ tôi ơi ...

Hai chân của y đã mềm nhũn không sao chạy được nữa, ngã ngồi phịch xuống đất ngay.

Dù sao Phương Sách vẫn là người biết võ, nên lâm nguy mà không rối loạn, chàng vội lặn luôn mấy vòng và lôi kéo cả Ha Mật Ca lặn theo mình. Chàng đã gỡ hết hơi sức mới lặn đi được sáu bảy bước xa.

“Bộp” một tiếng thật lớn, quái vật ấy đã vồ hụt, nhưng chân hộ pháp của nó đã bước tới cạnh hai người rồi. Nó lại cúi đầu định chộp lần nữa.

Phương Sách vội ôm lấy Ha Mật Ca lặn luôn mấy vòng nữa, tay của quái vật vừa cào sướt qua lưng của hai người, chỉ cách ba phân thôi, hai người đã bị nó chộp trúng rồi. Nên cả hai đều kinh hoảng đến toát mồ hôi lạnh ra.

Quái vật tuy đồ sộ nhưng chuyển động rất nhanh, Phương Sách chưa kịp đứng dậy thì quái vật đã quay trở lại ghì hai tay lên định chộp hai người rồi.

Phương Sách thấy thế, thất kinh và kêu thảm:

“Phen này chúng ta chết mất thôi. Dù ta lặn nhanh như thế nào cũng không thể nào thoát khỏi bàn tay độc của nó đâu.” Đang lúc nguy hiểm thì bỗng có giọng nói lạnh lạnh quát bảo:

- Lão Hắc, không được dọa người như thế !

Lạ thật ! Con quái vật hung ác và đồ sộ như vậy, vừa nghe thấy tiếng quát bảo ấy đã vội nhảy sang một bên và nằm phục xuống ngay.

Phương Sách vừa toát mồ hôi lạnh ra, kinh hoảng đến mất hết hồn vía, nhưng nghe thấy tiếng quát xong thì không thấy con quái vật nhảy lại vồ mình nữa. Chàng định thần nhìn kỹ, liền kinh ngạc vô cùng. Chàng không ngờ một con quái vật hung ác và đồ sộ như thế lại chịu khuất phục một thiếu nữ đẹp như tiên vậy. Chàng đưa mắt nhìn thiếu nữ ấy, thấy rất xinh đẹp, tuổi trạc đôi mươi, mặt tươi như hoa nở, mặc áo võ trang màu đỏ, thân hình rất nẩy nở và rất khêu gợi, khiến ai trông thấy cũng không sao cầm lòng được. Nhưng cái đẹp của nàng có ẩn hiện sự lạnh mạt bên trong.

Thoạt tiên nàng có vẻ thương tiếc Phương Sách, nhưng khi nàng nhìn kỹ đã kêu “ủa” một tiếng liền. Thì ra đẹp trai và anh tuấn của Phương Sách đã làm cho nàng ngẩn người ra nhìn hoài.

Phương Sách vội đứng dậy vái chào thiếu nữ ấy, và cảm ơn rằng:

- Tại hạ xin đa tạ cô nương đã cứu tại hạ thoát chết.

Thiếu nữ đó đưa mắt liếc nhìn chàng một cái, mỉm lộ một nụ cười rất mê hồn, rồi ưỡn ẹo đi tới cạnh chàng, đưa mắt ngắm nhìn chàng một hồi.

Phương Sách thấy nàng ta nhìn mình như vậy, ngỡ ngàng vô cùng, nhưng vì nàng là ân nhân đã cứu mình thoát chết nên chàng không tiện nổi khùng với nàng ta, chỉ lui bước và nói tiếp:

- Xin cô nương cho biết quý danh là gì để sau này tại hạ biết mà đền ơn ?

Thiếu nữ cười khanh khách đáp:

- Thư sinh thật là hủ hóa. Tiếc thay chưa luyện qua võ công bao giờ. Bỏ cô nương cũng xin thỉnh giáo đại danh, tại sao chàng lại chạy tới đây như thế ?

Phương Sách báo danh cho nàng xong, nhưng nói dối là đi tìm bà con qua đây, vì đêm khuya mới phải vào tạm ngôi miếu đồ này ngủ đêm, còn chuyện chàng bị mưu hại như thế nào, thì chàng không nói cho nàng ta hay, vì chàng cảm thấy nàng ta không phải là người đứng đắn.

Thiếu nữ lại nói tiếp:

- Người ta gọi tôi là Hắc La Sát.

Phương Sách nghe nói giật mình kinh hãi thẳm, vì chàng nghe Huyền Cốc Dị Tú nói qua, Hắc La Sát tuổi đã ngoài bảy mươi, là người rất ác độc và rất dâm dăng, nên mới được người ta ban cho cái tên như thế. Nhưng tại sao Hắc La Sát này lại tuổi trẻ như vậy ?

Hắc La Sát nhìn chàng một cách rất tình tứ, vừa cười vừa hỏi tiếp:

- Có phải Phương công tử thấy tôi quá trẻ, không giống Hắc La Sát phải không ?

- Tại hạ có nghĩ như thế thật.

- Đây, công tử xem.

Nàng vừa nói vừa giơ hai chân lên cho chàng xem, rồi lại giơ hai bàn tay cho chàng xem nốt. Lại thật ! Người nàng trắng như ngọc ngà, và xinh đẹp như vậy, riêng chỉ có hai tay hai chân là đen nhánh như mực, mồm nàng vẫn nói tiếp:

- Còn trái tim của tôi có đen hay không thì công tử khó mà trông thấy rõ được !

Nói xong nàng lườm Phương Sách một cách rất tình tứ và đồng dục nói tiếp:

- Nếu công tử muốn xem thì tôi cũng vui lòng để cho công tử xem.

Phương Sách thấy nàng ta nói như vậy liền lẩm bẩm nói tiếp:

- Nghe người ta nói Hắc La Sát tuổi đã ngoài bảy mươi.

- Công tử tưởng tôi là ai ?

- Tại hạ không biết, nên đang muốn hỏi cô nương điều này ?

- Chẳng lẽ Hắc La Sát tuổi đã ngoài bảy mươi có liên can gì tới công tử chăng ?

- Không !

- Thế công tử có gặp Hắc La Sát bao giờ chưa ?

- Chưa !

- Công tử có biết võ công của Hắc La Sát như thế nào không ?

- Lần nào thế ?

- Lần cuối cùng !

- Nàng ta ... đã chết rồi ư ?

- Chết rồi ! Bị người ta giết chết ! Và bị người ta dùng Hắc Tinh Chưởng, chính môn võ công độc đáo của nàng giết chết !

- Ủa !

Phương Sách nghe thấy nàng ta nói như thế có vẻ kinh ngạc và nghi ngờ, vì ân sư của chàng đã nói, vào hồi bốn mươi năm về trước sư phụ của chàng đã dùng “Lưỡng Nghi Cương Khí” đấu luôn ba chiêu với Hắc Tinh Chưởng Lực của Hắc La Sát, hai người không ai hơn ai cả. Trước khi đấu, sư phụ của chàng đã hứa rồi, nếu tấn công luôn ba chiêu mà không đánh được nàng ta té ngã, thì không can thiệp đến việc của nàng ta nữa. Vì thế sư phụ của chàng mới bỏ đi ngay.

Phương Sách lại hỏi tiếp:

- Chắc võ công của người đó cao siêu lắm phải không ?

Hắc La Sát cười vẻ thần bí và hỏi lại:

- Công tử đã đoán ra được người đó là ai chưa ?

- Có phải là một vị võ lâm trưởng gia tuổi tác rất cao đấy không ?

- Không ! Người đó là bốn cô nương.

Phương Sách nghe nói giật mình kinh hãi, lui về phía sau mấy bước, chàng không ngờ thiếu nữ đang ở trước mặt mình đây lại có công lực cao siêu như thế được.

Hắc La Sát cũng lộ vẻ ngạc nhiên lui sang một bên ngấm nhìn lại Phương Sách.

Tuy võ công của chàng đã bị phé hết, nhưng người biết võ nhất cử nhất động và thái độ như thế nào vẫn không sao quên được, nên cử chỉ của chàng mới khiến Hắc La Sát phải kinh ngạc mà ngấm nhìn lại chàng một lượt như vậy.

Giây lát sau, nàng sầm nét mặt lại, trợn ngược đôi lông mày lên lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người mau xưng thực đi. Tại sao lại giả bộ không biết võ công, để định quyến rũ bốn cô nương phải không ?

Phương Sách biết đối phương hiểu lầm, liền nói thực cho nàng ta hay:

- Không dám giấu diếm gì cô nương, ba ngày trước đây tại hạ vẫn còn có thể gọi là nhân vật võ lâm được, nhưng bị kẻ thù đầu độc, khí huyết đảo ngược, bây giờ đã không khác gì là một phé nhân vậy !

Hắc La Sát bán tín bán nghi ngấm nhìn chàng một hồi, rồi bỗng nhảy lại gần nắm chặt cánh tay chàng, chia hai ngón tay ra thăm mạch thử xem.

Tên Ha Mật Ca đang nằm mơ mơ màng màng ở dưới đất, nghe thấy có tiếng người nói chuyện liền mở choàng mắt ra xem, y thấy Phương Sách với một thiếu nữ đẹp như hoa nở đang chuyện trò với nhau rất thân mật. Y mừng rỡ đến gãi đầu gãi tai và đột nhiên nhảy bắn người lên vỗ tay la lớn:

- Hay lắm ! Hay lắm ! Lão đệ diễm phúc thực ! Hay ...

Y vừa nói tới câu “hay” thứ hai, thì đã trông thấy con quái thú đang nằm ở trên mặt đất, y liền kêu “ủa” lên ngay và vội chạy tới phía sau Phương Sách trốn tránh, người run lẩy bẩy và nói:

- Phương lão đệ, chuyện gì thế ?

Hắc La Sát thăm mạch cho Phương Sách một hồi, mặt lộ vẻ kinh ngạc và lên tiếng hỏi:

- Người nào hạ độc thủ mà lại ác độc đến thế này ?

Phương Sách mím môi nghiêng răng đáp:

- Là Tâm Tâm đại sư của phái Thiếu Lâm với một người nữa là Lam Bào Quái Nhân !

Hắc La Sát cau mày lại hỏi tiếp:

- Sao bỗng dưng công tử lại dây dưa với hai người ấy ? Tâm Tâm đại sư đường đường là một người trong Võ Lâm Tam Lão ai mà chả biết, còn Lam Bào Quái Nhân chắc thế nào cũng là một võ lâm cao thủ ?

- Cô nương xem tại hạ có hy vọng gì chữa khỏi được không ?

- Việc này ... sự phụ của tôi rất sở trường về y học, chỉ bằng đi hỏi sự phụ tôi, thì may ra ông ta biết cách cứu chữa đấy.

Phương Sách vội hỏi tên và địa chỉ của sự phụ nàng ngay.

Hắc La Sát liếc nhìn chàng một cách rất mê hồn, rồi nhe bộ răng vừa đều vừa trắng như ngọc như ngà, cười tủm tỉm đáp:

- Đáng lẽ tôi phải đi Bình Châu đảo để tìm kiếm Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm, nhưng nay vì việc của công tử, tôi đành phải đưa công tử đi tìm sư phụ vậy.

Phương Sách vội đỡ lời:

- Không dám phiền cô nương như vậy, chỉ mong cô nương cho tôi biết địa chỉ của tôn sư, thì may ra tôi có thể tìm kiếm tới nơi được.

- Sư phụ của tôi có một tính nết rất quái lạ, nếu không có người quen thuộc đưa tới thì không bao giờ ông ta chịu tiếp kiến người lạ mặt nào, công tử đừng có từ chối nữa ...

Nói xong, nàng ôm ngang lưng Phương Sách lên và phi thân lên trên vai con quái thú, mồm thì quát lớn một tiếng. Con quái thú ấy chạy nhanh như bay tiến thẳng vào trong rừng.

Ha Mật Ca thấy thế cứ đứng ngẩn người ra một lát, mới la lớn:

- Phương lão đệ đi mau về nhanh, mỗ ở đây đợi chờ lão đệ đấy nhé.

Phương Sách chỉ nghe thấy y nói thôi, chứ có thì giờ đâu mà kịp trả lời. Chàng chỉ thấy gió thổi vào tai kêu “vù vù”, mùi thơm xông lên mũi phưng phực, muốn kháng cự không để cho nàng ta ẵm cũng không được, vì lúc này chàng còn hơi sức đâu mà kháng cự nữa, nên đành nhắm mắt để mặc cho số phận xếp đặt ra sao thì ra.

Không biết đã trải qua bao lâu, như người nằm mơ mới thức tỉnh, chàng mở mắt ra nhìn mới hay mình đang nằm ở trong một khuê phòng ở trên một tòa lầu đài. Chàng cả kinh thất sắc, nhất là thấy mình đang trần truồng nằm ở trên một cái giường của thiếu nữ nằm, và không có một mảnh chăn nào che đắp hết.

Chàng nghe thấy có tiếng thở ở bên cạnh, vội quay đầu nhìn lại càng hổ thẹn thêm, vì thấy Hắc La Sát đẹp như tiên nữ cũng trần truồng nằm ở cạnh mình. Chàng vội nhắm nghiền hai mắt lại, không dám nhìn tiếp.

Một bàn tay mềm mại để lên đầu vai chàng và có tiếng oanh thổ thổ rót vào tai rằng:

- Tiểu oan gia, làm ta thấy chàng là mê ngay ...

Phương Sách muốn đứng dậy, nhưng bị Hắc La Sát ôm chặt, khiến chàng không sao kháng cự nổi, đành quát lớn:

- Cô nương nên tôn trọng một chút !

Hắc La Sát lại rí tai chàng, nói tiếp:

- Tên tôi là Lý Tú Cô, công tử cứ gọi tên tôi ... tôi muốn ...

Nói tới đó, nàng lại nghiêng răng mím môi nói tiếp:

- Nếu người không nghe theo ta thì đừng có hòng đi yết kiến sư phụ ta.

Phương Sách đã nổi giận thực, liền mắng chửi lại:

- Dâm yêu, ngươi muốn thiếu gia mắc hờn thì đừng có hòng.

Hắc La Sát thấy chàng đứng đắn như vậy vừa thương vừa yêu, đang định dùng thủ đoạn khác để khiến chàng vào tròng, thì đột nhiên trên đỉnh đầu có tiếng người quát lớn, một cái bóng người phi xuống.

Hắc La Sát cả kinh, vội đẩy Phương Sách ra, kéo một miếng vải quần ngang người.

Nàng nhìn kỹ, mới hay một trái cầu thịt đang đứng ở trước giường, mặt mũi rất hoạt kê, thì ra người đó là Ha Mật Ca.

Phương Sách trông thấy Ha Mật Ca mừng rỡ khôn tả, vội kêu gọi:

- Ha lão ca tới thật vừa lúc quá ...

Vừa nói tới đó chàng liền ngẩn người ra và nghĩ bụng:

“Ủa ! Sao Ha Mật Ca lại là cao thủ của võ lâm ?” Ha Mật Ca rất nghiêm nghị nhìn Hắc La Sát, mồm thì quát bảo:

- Âm Huyền chuông của Cửu Huyền Dịch Quái trận trên Tử Vong thuyền và lại có tên là Hắc La Sát Lý Tú Cô cô nương, người tưởng ta không biết hay sao ? Ngày hôm nay sẽ là ngày làm giỗ sau này của người đấy.

Hắc La Sát thấy người có hình thù quái dị ấy biết rõ lai lịch của mình như vậy, liền biến sắc mặt, và quát hỏi lại:

- Người ... người là ai ?

Ha Mật Ca bỗng cất tiếng cười nghe rất rùng rợn và đáp:

- Ha ... ta với người có mối thù không đợi trời chung.

- Người ...

- Ta mang trọng trách tới đây, ngày hôm nay người khó lòng thoát khỏi công đạo.

- Người ...

- Ta ở trong ngôi miếu để đợi chờ người đã bảy ngày rồi.

- Người ... người là ai ?

- Ta Ha ... đệ tử ký danh của lão Hắc La Sát Tam Lão Mật Hữu ... người ta gọi ta là Tiểu Di Đà hay Ha Di Đà cũng vậy.

Hắc La Sát nghe nói rùng mình đến phất một cái, suýt tí nữa thì ngã từ trên giường rớt xuống đất.

17. Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm

Âm Huyền chuông Lý Tú Cô cũng là Hắc La Sát nghe thấy Ha Mật Ca tự nhận là đệ tử của lão Hắc La Sát và bạn thân của vô lâm Tam lão, người trên giang hồ đặt cho y một cái biệt hiệu là Tiểu Di Đà nàng biết đối phương không phải là tay tầm thường, liền để ý xem xét tình thế xung quanh muốn nghĩ cách thoát thân.

Tiểu Di Đà há mồm cười hi hi và nói tiếp:

- Người đừng có nghĩ cách đào tẩu nữa. Hiện giờ chỉ có hai con đường cho người đi thôi.

Y vừa nói vừa trở Phương Sách và nói tiếp:

- Con đường thứ nhất là người phải trao trả người bạn này cho ta. Chàng ta với lão bắt tử này đều là chỗ nam tử cả, không phân biệt ra được có đồng trình hay không ...

Lý Tú Cô bị Ha Mật Ca chế giễu, mặt đỏ bừng, hổ thẹn vô cùng. Lúc này trong lòng nàng mới thổ lộ chân tình, liếc nhìn Phương Sách một cái. Khi ở Tự Nghĩa Sơn trên Bạch Thổ Hồ, Phương Sách anh hùng biết bao, nàng đã trông thấy, chỉ vì lúc bấy giờ nàng mặc áo da cá, đầu đội mặt nạ bằng da màu trắng nên Phương Sách không trông thấy rõ mặt của nàng thôi. Nàng chỉ muốn hiển trình tiết quý báu của mình cho thiếu niên này, vì nàng nhận thấy hiển cho ai chứ hiển cho chàng ta thì đích đáng lắm ...

Tiểu Di Đà lại cười hi hi nói tiếp:

- Có lẽ con nhỏ này đã động lòng xuân rồi. Hãy khoan đã, điều thứ hai ta chưa nói hết, và trao cái đầu ở trên cổ của người cho ta, hai là Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm cũng được, tùy người chọn lấy ...

Lý Tú Cô cả kinh nghĩ bụng:

“Sao y lại biết ta vừa lấy được Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm, một thứ linh dược đuổi chất độc rất tốt. Tử Vong thuyền chủ sai ta đi lấy, ta đã lấy được còn chưa đem về nộp cho thuyền chủ, vật này không thể để cho y lấy được. Bằng không, ta sẽ bị nguy hiểm tới tính mạng.” Nghĩ tới đó mặt nàng đã biến sắc ngay. Tiểu Di Đà thấy thế cười ha hả nói tiếp:

- Ba thứ đó người không chịu đưa một thứ nào cho ta hết, có phải người không nỡ đưa đấy không ? Theo ý ta thì chỉ bằng người nộp cho ta cái đầu của người thì hơn, vì chỉ có cái đầu của người mới là không đáng tiền thôi.

Lý Tú Cô định thí mạng với Ha Mật Ca nên nàng hét lên một tiếng, bỗng giơ song chưởng lên đẩy mạnh một thế, gan bàn tay của nàng đã có một chùm gai đen bắn ra và nhắm người Tiểu Di Đà lần át tới.

Tiểu Di Đà dùng tay áo phát mạnh một cái, người nhảy chéo sang bên ba thước.

Tú Cô thừa cơ hất miếng vải trải giường ra, không còn nghĩ gì đến hổ thẹn nữa, cứ trần truồng như thế mà tung mình nhảy lên lại tấn công luôn chưởng thứ hai.

Pho Hắc Tinh chưởng này của nàng quả thật danh bất hư truyền, ngoài luồng khói đen có kinh lực mạnh như bài sơn đảo hải lần át tới.

Tiểu Di Đà nín cười ngay, nhưng lần này y vẫn đứng yên tại chỗ, giơ song chưởng lên, hình như y muốn thử xem oai lực của Hắc Tinh chưởng của đối phương ra sao, nên y đẩy mạnh song chưởng một thế để chống lại.

Phương Sách đã nhận ra chưởng của Tiểu Di Đà là Thiên Quân chưởng, một môn thiền công của cửa Phật, hiện giờ chỉ có một số ít cao tăng là biết sử dụng môn võ học này thôi. Thấy thế chàng bèn hoài nghi, không hiểu Tiểu Di Đà này là ai ? Chàng liền nghĩ bụng:

“Y nhận là đệ tử của lão Hắc La Sát, tại sao lại không biết sử dụng Hắc Tinh chưởng mà lại học hỏi được thiền công của cửa Phật như thế ? ... ” Chàng vừa nghĩ vừa đưa mắt xem trận đấu biến hóa ra sao. Thiền môn của cửa Phật là thuộc cương dương kinh khí, mà Hắc Tinh chưởng lại là âm hàn công lực, hai môn võ công này tương khắc nhau, nên chưởng lực của hai người vừa va đụng nhau đã có tiếng kêu “bùng”, kinh lực của đôi bên đồng bị tiêu tán vô hình ngay.

Lý Tú Cô tức giận khôn tả, nàng không ngờ tên lùn này lại có công lực lợi hại đến như thế. Lần này nàng lại giở tới mười thành công lực và vẫn sử dụng Hắc Tinh chưởng tấn công tiếp.

Tiểu Di Đà thấy thế liền há mồm kêu la:

- Nguy tai !

Nói xong, y quay đầu chạy luôn, tuy khuê phòng đó dài rộng đều hơn mười trượng nhưng không có cửa ngõ gì cả, vì vậy mà y không sao chạy thoát được.

Sau một tiếng kêu “bùng” thật lớn, Hắc Tinh chưởng lực đã va đụng mạnh vào vách tường. Sức phản chấn dồn ngược về phía Phương Sách đang nằm ở trên giường.

Tiểu Di Đà vội nhảy tới ẵm Phương Sách lên, và nhanh nhẹn nhảy thẳng lên trên trần nhà đi luôn.

Lý Tú Cô thấy mất Phương Sách, hoảng sợ vô cùng, vội mặc quần áo vào, hét lên một tiếng rồi cũng nhảy qua trần nhà đi luôn.

Ra tới bên ngoài, Phương Sách càng hoảng sợ thêm. Thì ra nơi đó không phải là khuê phòng của lầu các gì hết mà chỉ là một ngôi mộ lớn, xung quanh ngôi mộ đó còn có rất nhiều ngôi mộ bỏ hoang. Chỗ cửa ra vào không phải là lỗ hổng của trần nhà mà là một cái hang ở trước bia đá, xung quanh có cỏ lau phủ kín, nên người ngoài không sao biết được nơi đây có một cái hang động và cũng không biết bên trong có một cái phòng lớn rộng như thế.

Lý Tú Cô vội đuổi theo, Tiểu Di Đà cứ ẵm Phương Sách cầm đầu chạy hoài. Ba người vừa ra khỏi không lâu, đã có một cái bóng người áo trắng chui ngay vào trong mộ.

Một lát sau đã thấy tay y cầm một miếng ngọc thạch trắng đi ra.

Người đó mặc áo bào trắng, mặt lăm lì như mặt người chết. Thì ra y là thư sinh mặt lì. Tay y đang cầm miếng ngọc thạch đó chính là Bạch Thạch Văn Mẫu Tâm, một vật chí báu dùng để tẩy độc của võ lâm.

Thì ra Tiểu Di Đà không phải là đệ tử của lão Hắc La Sát và cũng không phải là bạn thân của Võ Lâm Tam Lão. Y chỉ là một tên hung tăng ở Tây Tạng tên là Tang Nô, gần đây mới được Tử Vong thuyền chủ cho nhập bọn. Vì mặt mũi của y giống Tiểu Di Đà tiếng tăm lừng lẫy võ lâm, nên Tử Vong thuyền chủ mới nghĩ ra được một quỷ kế.

Sau khi chia tay với Phương Sách, Tử Vong thuyền chủ liền sai người đưa Diệu Ngân Hạnh về Tử Vong thuyền, còn y thì theo dõi Phương Sách, bảo Tang Nô giả làm Tiểu Di Đà. Lý Tú Cô đuổi theo để y thừa cơ vào lấy trộm Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm.

Lý Tú Cô thừa lệnh y đến nhà vị quan lớn về hưu lấy trộm vật đó, chứ không phải lấy ở trên Bình Châu đảo. Y biết trên giang hồ chỉ có viên ngọc trắng này là có thể đẩy được chất độc ở trong người Phương Sách cho nên y mới phải lập kế này để chiếm lấy hòn đá ấy trước. Đồng thời y lại sợ Tú Cô mê Phương Sách, mới lợi dụng kế diệu hồ ly sơn, để đến lấy trộm hòn ngọc Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm. Quỷ kế xảo trá của Tử Vong thuyền chủ thật là lợi hại và nguy hiểm biết bao.

Lý Tú Cô đuổi theo ra ngoài bãi tha ma, thấy Tiểu Di Đà chỉ đào tẩu chứ không kháng cự, liền sinh nghi, vội quay trở lại, chui vào trong mộ, thò tay xuống dưới gối để tìm kiếm viên bảo thạch thì ôi thôi Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm đã không cánh mà bay rồi.

Nàng kinh hãi vô cùng, vì lệnh của Tử Vong thuyền chủ nghiêm ngặt như thế nào, nàng rất biết rõ. Nàng nghiêng răng mím môi, lại heui ra ngoài ngôi mộ đó, rú lên một tiếng thực dài, con quái thú như đười ươi, mà không phải đười ươi đã ở trong một ngôi mộ khác chui ra.

Lý Tú Cô liền cỡi lên vai con quái thú ấy, hét lớn một tiếng rồi đuổi theo về phía Tiểu Di Lạc đào tẩu.

Tây Tạng Hồng tăng Tang Nô giả dạng Tiểu Di Đà, tuy khinh công của y khá lợi hại, nhưng vì phải cặp một người ở dưới nách, tất nhiên hành động phải chậm chạp hơn nhiều. Đồng thời con quái thú lại chạy nhanh như điện chớp, nên chỉ trong nháy mắt nó đã đuổi kịp.

Sứ mạng của Tang Nô là diệu hồ ly sơn. Y thấy Lý Tú Cô giận dữ đuổi tới, đoán chắc thuyền chủ đã lấy được viên ngọc kia rồi, nên y liền ném Phương Sách trả cho Lý Tú Cô.

Lý Tú Cô thấy thế cả kinh, vội nhảy xuống đất, giơ tay ra đỡ lấy Phương Sách.

Nhân dịp đó, Tang Nô đã chui vào trong rừng rậm chạy mất dạng.

Tú Cô tức giận khôn tả, khi nào chịu để cho đối phương chạy thoát nên nàng không chịu xem xét Phương Sách có bị thương hay không, mà chỉ thuận tay cặp chàng vào dưới nách, một mặt ra hiệu cho con quái thú chạy vào trong rừng đuổi theo.

Trong rừng cây cối rậm rạp, lại thêm đêm khuya thì làm sao mà tìm thấy được hình bóng của Tang Nô ?

Tú Cô tức giận đến run lấy bẫy, đặt Phương Sách xuống, tiến thẳng vào rừng để tìm kiếm, con quái thú đi về một phía khác để giúp chủ nhân đuổi bắt đối phương.

Phương Sách thấy người và thú đã bỏ đi, liền nghĩ bụng:

“Ha Mật Ca vốn dĩ là người của Tam Lão, Tú Cô tuy là Huyền tướng dưới trướng của Tử Vong thuyền chủ, nhưng công lực của mình đã mất hết, thì làm sao mà ứng phó nổi thể công bằng xác thịt của nàng ? Chi bằng thừa cơ đào tẩu thì hơn.” Chàng quay đầu lại nhìn, thấy Tú Cô với con quái thú đã đi xa rồi, không dám bỏ lỡ dịp may, liền gỡ hết hơi sức của mình mà chạy thẳng ra ngoài rừng.

Tuy chàng đã cố sức đào tẩu, nhưng lúc này đã mất hết võ công không khác gì người thường, nên vừa chạy ra khỏi được khu rừng đã thở hồng hộc, hai chân mềm nhũn. Vì sợ Tú Cô đuổi theo, chàng lại nghiêng răng mím môi cố gắng đào tẩu không dám chạy theo đường cái quan, mà chỉ chạy vào những con đường hẻo lánh, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về phía sau xem Tú Cô có đuổi theo hay không ?

Sự thực lúc này Tử Vong thuyền chủ đã có ý xếp đặt từ trước rồi, nên Tú Cô đuổi được một quãng thì đã gặp thuyền chủ ngay, cả con quái thú vì tội đánh mất Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm đã bị thuyền chủ đem về Tử Vong thuyền rồi.

Phương Sách chạy được một quãng, thấy quá mỏi mệt, liền nằm lăn ra ngủ luôn, khi tỉnh dậy thì đã chiều ngày hôm sau rồi. Chàng vừa đói vừa khát, cũng may trong người vẫn còn Hóa Cô Đơn, chàng liền lấy một viên ra nuốt, tinh thần liền phấn chấn ngay.

Chỗ đó là cánh đồng mênh mông không có một bóng người nào hết, chàng cũng không biết nơi đó là đâu liền đứng dậy đi được vài bước hai chân lại vừa đau vừa nhức mỏi, chàng mũi lòng ứa nước mắt ra. Nghĩ

tới thân thể của mình, chàng không sao cầm lòng được, thù của cha mẹ chưa trả được, trái lại còn bị kẻ thù làm cho mình không đi đứng được nửa bước. Ôn của sư phụ nuôi nấng dạy bảo mười tám năm trời, hơn nữa ân sư lại trông mong ta diệt tai họa gây hạnh phúc cho vô lâm, ngờ đâu mình ra đời không đầy một tháng đã bị người ta làm cho mất hết võ công, không khác gì một người tàn phế, như vậy làm sao mà an ủi được linh hồn của mẹ Ồ tuổi vàng và đền ơn sư phụ ?

Chàng rất hối hận, trong khi dạ yến ở Quân Sơn chỉ vì sơ ý mà mình trúng phải gian kế của kẻ thù ...

Chàng lại nghĩ tới Diệu Ngân Hạnh bị lụy lấy tội nghiệp cho nàng đã biến thành con người ngớ ngẩn, chàng lại tủi lòng luôn. Chàng nghĩ dù sao mình bị phế mất công lực cũng không sao, nhưng còn nàng thì không nên bị tai họa ấy ...

Nghĩ tới đó chàng chùi nước mắt đang dính trên má, nghiêng răng mím môi thề thầm:

“Thế nào ta cũng phải lột da lột gân Võ Lâm Tam Lão với quái nhân áo lam, thì ta mới hả dạ.” Chàng lại ngừng mặt lên trời lẩm bẩm nói:

- Xin Diệu cô nương lượng thứ cho, Phương mỗ còn sống ở trên đời này, thế nào cũng chữa cho cô nương khỏi bệnh, và thế nào cũng phải xé xác kẻ thù ra làm muôn mảnh ...

Tội nghiệp cho chàng thiếu niên si tình, chàng có biết người đầu độc chàng lại chính là nàng ta.

Chàng chưa nói dứt, trong bụi cỏ ở chỗ cách chàng không xa đã có tiếng động như bới cỏ vậy, và có giọng khàn khàn nói:

- Tiểu tử chết non nào đang chửi rửa gì thế, làm cho lão phu mất cả giấc ngủ.

Tiếng nói vừa dứt, thì trong bụi cỏ đã có một người nhảy ra, Phương Sách giật mình đến thót một cái, nhìn kỹ người đó mới hay y là một ông già ăn mày đầu lệch, mắt lé, mồm to, có hai chiếc răng nanh chìa ra ngoài môi, quần áo rách rưới, đầu bù tóc rối, mặt mũi dơ bẩn không thể tưởng tượng được.

Tính vốn thuần hậu, nên Phương Sách thấy ông già ăn mày mắng chửi mình như vậy đã không tức giận chút nào, lại còn chấp tay xin lỗi:

- Tại hạ nhất thời thất lễ, quấy nhiễu lão tiên bối

Thấy chàng lễ phép như vậy ông già ăn mày cũng phải ngẩn người ra, và thấy hai má chàng có hai hàng lệ nhỏ ròng, đôi ngươi lơ lơ, tinh thần uể oải, giữa lông mày có luồng hắc khí như ẩn như hiện, liền kêu “ủa” một tiếng và thắc mắc vô cùng.

Ông già ăn mày ngẩng nhìn Phương Sách một hồi, rồi nói tiếp:

- Nếu tiểu tử ngươi không trúng phải chất độc rất mạnh, thì là cha mẹ mới chết khóc lóc mà đau lòng quá độ, nên khí huyết mới chạy ngược lại và biến thành con người ngớ ngẩn như vậy.

Phương Sách nghe nói kinh hãi thâm, và thấy ông già ăn mày ngủ ở trên núi hoang ăn nói khác thường, biết thế nào cũng là một dị nhân. Chàng vội vái một lạy, cúi rạp đầu xuống rồi đáp:

- Tiên bối nói rất đúng, tiểu bối phải chất độc rất lợi hại mang oán không sao giải nổi !

Lúc ấy ông già ăn mày bỗng trợn ngược đôi mắt lên, đôi ngươi sáng chói nhìn thẳng vào mặt Phương Sách, mồm thì quát bảo:

- Tiểu tử lại đây để ăn mày này thăm mạch cho.

Thái độ của ông ta rất ngông cuồng và kiêu ngạo không khác gì chủ nhân quát bảo đầy tớ vậy.

Phương Sách trong lòng hơi tức giận, nhưng chàng nghĩ lại, những vị phong trần dị nhân tính nết bao giờ cũng khác thường, vì vậy chàng cố nén tức giận xuống, đi tới trước mặt quái nhân chìa cánh tay ra để ông ta thăm mạch.

Ông già ăn mày vừa để hai ngón tay vào cổ tay của Phương Sách một cái đã cau mày lại luôn, nhanh nhẹn quay người Phương Sách lại khám xét ba nơi đại huyệt:

Khí Hải, Khí Hồ và Khí Giang một hồi lâu, rồi bỗng đẩy chàng ra và quay người bỏ đi luôn.

Phương Sách rất ngạc nhiên vội đuổi theo hỏi:

- Chẳng hay lão tiền bối đã thấy gì thế ?

Ông già ăn mày lắc đầu đáp:

- Không những khí trầm. Nê Hải, huyết nghịch ngũ quan, và lại chất độc cứ ở Tỷ Phủ, oán hận kết ở Thiên Đài, sắp chết đến nơi rồi !

Phương Sách cả kinh, ôm chặt lấy cánh tay ông ta mà hỏi tiếp:

- Lão tiền bối đã tìm ra được căn bệnh của tiểu bối, thì thế nào cũng biết cách cứu chữa, mong tiền bối chỉ thị cho.

Ông già ăn mày lắc lư cái đầu bù tóc rối của ông ta không khác gì những làn sóng rung động vậy, rồi trả lời:

- Có lẽ kiếp trước ngươi đã tác nghiệp quá nhiều, đời này cha mẹ lại mất sớm, không có người dạy bảo, nên mới mang tội với người mà bị người ta nhẫn tâm hạ độc thủ như vậy.

Nghe nói vừa đau lòng vừa khó chịu, Phương Sách lại van lơn tiếp:

- Chỉ cần tiền bối chỉ cho cách cứu chữa, tiểu bối nguyện suốt đời phụng dưỡng tiền bối.

Ông già ăn mày thấy mình nói năng như thế, mà Phương Sách vẫn không tức giận, trái lại rất có lòng thành, nên ông ta cũng phải gạt đầu khen ngợi thắm, nhưng mặt vẫn làm ra vẻ lạnh lùng đáp:

- Ăn mày già này chỉ biết thăm bệnh mà lại không biết chữa bệnh, người cầu ta cũng vô ích thôi !

Phương Sách liền quỳ xuống vái lạy và van lơn tiếp:

- Tội nghiệp cho tiểu bối thân mang huyết hải thâm thù, lại bị trúng gian mưu của kẻ thù ...

Chàng bèn kể qua loa chuyện của mình cho ông già ăn mày hay, chỉ giấu ông ta câu chuyện của mình là con của Tử Vong thuyền chủ thôi, vì chàng biết Tử Vong thuyền chủ có nhiều kẻ thù lắm, trong khi công lực của mình chưa khôi phục được, không nên nhắc nhở đến thì hơn.

Lão ăn mày nghe xong, mặt bỗng sáng sủa hẳn và đáp:

- Tiểu tử khá lắm, tính nết của ngươi giống hết ăn mày già này, chỉ thích đối phó với những kẻ cứng rắn, ăn mày già này còn có một mối thù với Tam Lão chưa giải quyết xong. Sư phụ của ngươi là ai ?

Phương Sách không dám nói mình là đồ đệ của Huyền Cốc Dị Tú, nhưng chàng lại không quen nói dối, đang ấp úng thì lão ăn mày già đã quát bảo:

- Nếu tiểu tử ngươi nói bậy thì liệu hồn, ăn mày già này sẽ cho ngươi một chưởng ngay.

Phương Sách đành phải nói thực:

- Huyền Cốc Dị Tú !

Lão ăn mày nghe nói bỗng lùi về phía sau một bước, hai mắt ngăm nhìn mặt Phương Sách một hồi rồi nói tiếp:

- Thảo nào sức xung động mạch của ngươi rất mạnh, khí huyết ở Nê Hải cứ đảo lộn liên tiếp, người mà không có nội lực thâm hậu thì làm sao có hiện tượng này được.

Nói tới đó ông ta bỗng ngừng đầu lên nói tiếp:

- Thôi, thôi ! Nể mặt lão đạo sĩ sư phụ của ngươi ăn mày này không thể nào từ chối được, mà phải đưa ngươi đi một phen thôi.

Phương Sách nghe nói cả mừng, vội vái lạy cảm tạ và hỏi tên họ của ông già ăn mày. Ông già ăn mày liền đáp:

- Ăn mày này đã quên mất tên thực của mình rồi, ngươi cứ gọi là lão già mắt lé là được rồi.

- Tiểu bối không dám !

- Tiểu tử này thực là khó xử, trên giang hồ có những kẻ khốn nạn cứ thích gọi lão là Tứ Hải Tiên.. Ông ta vừa nói tới đó thì Phương Sách đã giật mình kinh hãi, vội quỳ xuống đất kêu đến “bộp” một tiếng, vái lạy lia lịa đỡ lỗi:

- Tội của đệ tử đáng chết lắm, không biết sư thúc giá lâm !

Thì ra ông già ăn mày này chính là bạn rất thân của Huyền Cốc Dị Tú trước khi chưa quy ẩn, với hai môn võ công Du Thúy Thân Pháp và Cùng Gia Bổng đã đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, là người có tính rất kiêu ngạo không thích ràng buộc, đi tới đâu là nhà tới đó, nên người ta mới đặt cho cái biệt hiệu là Tứ Hải Tiên. Họ thật của ông ta là Khôn, nhưng bên dưới lại đệm thêm một chữ Cái, chữ Cái đó có thâm ý riêng.

Tứ Hải Tiên La Khôn Cái liền xăm nét mặt lại nói tiếp:

- Không ngờ cách biệt ba mươi năm nay, mà lão đạo sĩ ấy lại dạy được một con bọ chỉ biết gặt đầu ...

Nói tới đó ông ta bỗng quay người lại nhìn vào bụi cỏ ở chỗ cách đó hơn mười trượng vừa cười vừa nói tiếp:

- Ăn mày già này lúc nào cũng đói rách, không có gì chỉ có hai cái tay áo không thôi. Đây tặng cho người vật này.

Nói xong, ông ta ngắt một cuống cỏ ném luôn vào trong bụi ấy.

Phương Sách vội đứng dậy quay người lại nhìn, thấy trong đồng cỏ có một người nhảy ra, hai tay đang kẹp cái cuống cỏ và còn thuận tay ném trả đũa La Khôn Cái.

Lão ăn mày thấy thế mặt liền biến sắc, đoán chắc đối phương không phải là tay tầm thường, vội giơ tả chưởng lên hất một cái, liền có một luồng kinh phong đẩy cuống cỏ bắn trở lại.

Đối phương cũng không chịu lép vế, cũng dùng chưởng lực đẩy cuống cỏ đi.

Cuống cỏ bị hai người đẩy đi đẩy lại, không khác gì là đá cầu vậy, nhưng những cây cỏ ở cạnh hai người lại không rung động chút nào.

Phương Sách thấy thế kinh hãi thâm và nhận ra hai bên đang dùng nội công chân lực tối thượng là môn ” Ty Phong Chưởng”, vì hai chưởng nhỏ như một sợi tơ và sắc bén như dùi đục, nên mới được cái tên ấy. Người công lực cao có thể xuyên sắt đâm thủng vách và đứng cách xa hàng trăm trượng cũng có thể xuyên thủng được tấm phế của kẻ địch, dù kẻ địch có biết cũng không sao đề phòng nổi.

Hai người cầm cự hàng nửa tiếng đồng hồ, Tứ Hải Tiên bỗng hét lớn một tiếng, đẩy mạnh tả chưởng một thế, liền có một luồng cương phong rất mạnh lấn át vào địch thủ luôn.

Hình như người nọ định tâm so công lực với ông già ăn mày nên y cũng giơ tả chưởng lên bắt chước đẩy như thế, cương phong của hai người va đụng nhau, hóa thành một luồng gió lốc, các bụi bay mù mịt, cỏ lá và đá nhỏ bắn ra ngoài xa ba bốn trượng.

Tuy vậy tay phải của hai vẫn tiếp tục dùng “Ty Phong Chưởng” đẩy cuống cỏ đi đi lại lại hoài.

Tứ Hải Tiên mặt liền biến sắc biết đã gặp phải đối thủ, liền vận hết kinh lực vào cánh tay phải đẩy mạnh một thế, cuống cỏ liền đề lên đầu đối phương luôn.

Người nọ đã giở hết sức ra cầm cự, nhưng rút cục y vẫn kém một mức, nên người y bị đẩy lui về phía sau ba thước, ngọn cỏ tựa như một lưỡi đao sắc bén cắm ngay xuống mặt đất chỗ y vừa đứng, bụi cỏ ở đó đã bị chưởng lực của hai người san phẳng lỵ như dùng dao cắt vậy. Nên càng trông thấy rõ cuống cỏ kia thêm.

Người nọ cười the thé rồi hỏi:

- Công lực của các hạ phi phạm thực, xin cho biết quý tính đại danh ?

La Khôn Cái trợn ngược đôi lông mày trắng như bông lên, dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng hỏi tiếp:

- Ăn mày này không quen biết người bao giờ, tại sao người cứ lén lén lút lút theo dõi ta hoài ?

- Nơi đây là rừng núi, đường lối ai cũng có quyền đi qua hết, sao các hạ lại bảo là tại hạ theo dõi ?

Người nọ vừa nói vừa từ từ đi tới gần.

Tứ Hải Tiên thấy đối phương cứ liếc nhìn trộm Phương Sách hoài, đã hiểu rõ một phần nào về ý định của đối phương rồi, nên ông vội kéo Phương Sách về phía sau, chân thì tiến lên một bước. Đột nhiên thấy một điểm sao bạc bay tới, ông ta đã biết đối phương thế nào cũng có cái trò này đối phó với mình, nên ông ta giờ hai ngón tay cái lên dùng “Kim Cương Chỉ” kẹp luôn lấy điểm sao bạc ấy.

Ngờ đâu tay của ông ta vừa kẹp trúng vật đó, thì người bịt mặt đã hét lớn một tiếng, rút cây roi đuôi cá kinh dài chừng sáu thước cột ở ngang lưng ra, nhằm đầu ông ta điểm tới ngay.

Tứ Hải Tiên vội giờ hữu chưởng lên chộp luôn lấy cây roi Kinh Ngự Tiên ấy.

Người bịt mặt vội thu roi lại, xử dụng thế “Phong Tảo Tàn Diệp” gió quét lá rụng ra, nhằm hạ bộ của ông ta mà tấn công tiếp.

Tứ Hải Tiên thuận tay ném trả lại đối phương mũi ám khí kia, người thì nhảy lên để tránh né, và hữu chưởng thì nhằm ngực đối phương đẩy tới.

Thế chưởng này của ông ta nặng hàng nghìn cân, đồng thời bên trong lại bao hàm “Ty Phong Chưởng” nếu công lực của đối phương kém hơn ông ta, thì khó lòng chốn đỡ hay tránh thoát nổi.

Quả nhiên, người bịt mặt hất cây roi lên, đồng thời lướt tới phía sau Tứ Hải Tiên và gỡ kinh khí âm hàn tấn công vào lưng ông ta một thế.

Tứ Hải Tiên không ngờ thân pháp của đối phương lại nhanh như vậy, ông ta đang lơ lửng ở trên không, muốn xoay thế tất nhiên là không kịp. Đồng thời ông ta rất kinh ngạc, vì “Du Thủy Thân Pháp” của ông ta đã lừng danh vô lâm, không ngờ bây giờ lại thua một người không có tên tuổi gì cả.

Bất buộc ông ta phải gỡ thế nguy hiểm ra đối phó, chỉ thấy người ông ta đâm bổ về phía trước, để chưởng phong của người bịt mặt đánh lướt qua trên lưng và người của ông ta đã nhẹ nhàng lướt ra ngoài xa ba trượng, tránh thoát được thế hiểm nghèo đó.

Phương Sách đứng cạnh đó xem, cũng phải kinh hoảng đến toát mồ hôi lạnh ra và nghĩ bụng.

“Du Túy Thân Pháp” của Tứ Hải Tiên quả thực danh bất hư truyền, nếu là ta vừa rồi thì chỉ có một cách là gỡ hết hơi sức ra liều lĩnh phản công để cả hai cùng bị thương thôi chứ không sao tránh né nổi một cách khéo léo như ông ta.” Tứ Hải Tiên ngừng chân và xâm nét mặt lại quát hỏi:

- Ác tặc tên họ là chi ? Ngày hôm nay ăn mày già này rất muốn kiến thức pho “Phiến Trâm Giao Xuyên” tuyệt học vô lâm của người.

Phương Sách nghe nói lại càng ngạc nhiên thêm, lúc ấy chàng mới hay thế võ vừa rồi của người bịt mặt là “Phiến Trâm Giao Xuyên” nghe nói thế võ này là của Thiên Hạ Đệ Nhị Kỳ Nhân Thái Ất Chân Nhân nghiên cứu ra. Chả lẽ người bịt mặt này lại có liên can với Đệ Nhị Kỳ Nhân chăng ?

Người bịt mặt cười ha hả đáp:

- Ngài có thể đánh bại được cây roi này đã, rồi mỗ sẽ nói cho ngài biết tên ngay.

Tứ Hải Tiên đã nổi hùng tâm, vì gần hai mươi năm nay ông ta chưa hề gặp một địch thủ nào, bây giờ vừa ra tay đấu với người bịt mặt suýt tý nữa thì mình bị đối phương đánh bại, đủ thấy công lực của đối phương quả thực phi phàm. Nhưng tha hồ ông ta suy nghĩ mà cũng không sao nghĩ ra được người bịt mặt này là ai ?

Ông ta giận dữ rú lên một tiếng, làm cho cây cối quanh đó đều bị rung động, lá rụng xuống như mưa, rồi nhảy sỏ lại đấu với người lạ mặt tiếp.

Phương Sách nhìn kỹ thân pháp của hai người, vì lúc này hai mắt của chàng đã kém sắc bén và thính như trước, nên không sao trông thấy rõ được những động tác tỉ mỉ của hai người.

Trong lúc chàng đang ngẩn người ra đứng nhìn, thì đã nghe thấy có tiếng kêu “hự” một người bị đánh bắn văng ra ngoài xa rơi xuống đất kêu đến “bộp” một tiếng, chàng vội đưa mắt nhìn kỹ mới hay người đó chính là người bịt mặt.

Còn Tứ Hải Tiên thì phải ngồi phịch xuống đất, sắc mặt nhợt nhạt.

Thì ra vừa rồi hai người giở toàn lực ra đấu thẳng tay với nhau hai chưởng.

Phương Sách vội chạy lại định đỡ Tứ Hải Tiên dậy, thì bỗng có một điểm sao bạc ở phía khác phi tới, ông già ăn mày vội giơ tay ra bắt luôn. Vừa giở tay ra xem, mặt ông ta biến sắc nhưng ông ta vội lẹ làng nhét điểm sao bạc đó vào trong túi và lôi Phương Sách sang khẽ nói:

- Tiểu tử ngươi có nhiều kẻ thù lắm, phen này không biết có đào tẩu hay không lão phu cũng chưa dám chắc. Mau theo lão phu đi thôi.

Nói xong ông ta vội cặp Phương Sách vào trong nách, giở “Du Tỷ Thần Pháp” ra chạy luôn.

Thì ra ám khí mà ông ta vừa bỏ vào trong túi là hình cái thuyền, người bị mặt bị đá thương nằm trên đất là Biên Hồ, đệ ngũ hổ trong nhóm Lục Hổ. Như vậy Phương Sách vẫn bị Tử Vong thuyền sai người theo dõi hoài.

18. Cô Lâu Đầu Trên Hắc Long

Tứ Hải Tiên trông thấy ám khí hình thuyền, biết ngay là ám khí riêng của Tử Vong thuyền chủ, trong lòng đầy kinh hãi thâm không dám cho Phương Sách trông thấy mà vội giấu vào túi, vì mười tám năm về trước, Tử Vong thuyền chủ đã có ơn với với ông ta. Nay Tử Vong thuyền chủ nổi lên, đã phái người liên lạc ngầm với ông ta là không ai quấy nhiễu ai, vì thế mà ông ta cứ giấu giếm không cho Phương Sách biết mà bụng bảo dạ rằng:

“Sao tiểu tử này đã có thù với Tâm Tâm đại sư, lại còn gây hấn cả với Ma Vương này ?” Ông ta biết xung quanh đó vẫn còn có người của Tử Vong thuyền mai phục, nên ông ta vội đem Phương Sách đào tẩu ngay.

Dù ông ta đi nhanh đến đâu, nhưng bộ dạng kỳ lạ của ông ta khiến ai chỉ gặp một lần là không sao quên được, cho nên sau khi Biên Hồ bị đá thương, từ đó trở đi ông ta đã kết thù kết oán với Tử Vong thuyền chủ rồi.

Biên Hồ đem theo một tên Huyền binh, mũi phi tiêu thứ hai là của tên Huyền binh ấy ném. Y thấy ông ta bắt được mũi phi tiêu rồi vội bỏ vào trong túi, y biết hành tung của mình đã bị lộ, chờ hai người đi xa rồi, y mới chạy lại đỡ Biên Hồ dậy và báo cáo cho y biết việc này.

Biên Hồ nghe nói kinh hoảng vô cùng, bây giờ chỉ có một kế là cố hết sức đuổi theo, làm thế nào để cho Phương Sách với người nọ xa cách nhau, thì mới khỏi tiết lộ bí mật.

Biên Hồ vừa đi vừa vận nội công để chữa nội thương, đồng thời y lại bảo Huyền binh phóng tín hiệu để cầu tiếp viện.

Thân pháp của Tứ Hải Tiên nhanh không tả, chỉ trong nháy mắt đã đi được mấy mươi dặm và suốt dọc đường còn có ý bố trí nghi trận, đồng thời ông ta chỉ chạy theo những đường nhỏ thôi. Không bao lâu đã tới một hang động, ông ta liền đặt Phương Sách xuống hỏi:

- Tiểu tử, có thực kẻ thù của ngươi là Tâm Tâm đại sư không ?

Phương Sách cương quyết đáp:

- Tiền bối có thù lớn với bảy đại môn phái và chỉ muốn ăn thịt uống máu của Tâm Tâm đại sư với Lam Bào quái nhân mới hả dạ.

Tứ Hải Tiên cau mày lại hỏi thử:

- Thế còn Tử Vong thuyền chủ ?

Phương Sách tưởng Tứ Hải Tiên đã biết mình là con của Tử Vong thuyền chủ, đành phải thú thực rằng:

- Không dám giấu giếm lão tiền bối. Tử Vong thuyền chủ chính là cha của tiểu bối.

Tứ Hải Tiên nghe nói càng ngạc nhiên thêm, ông ta liền sờ tay vào mũi ám khí hình thuyền ở trong túi và nghĩ bụng:

“Ám khí độc đáo này cũng chỉ có người của Tử Vong thuyền mới biết xử dụng thôi, chả lẽ người của Tử Vong thuyền lại theo dõi định tâm đối phó ta chăng ?” Đã mấy lần ông ta muốn lấy ám khí hình chiếc thuyền ấy ra cho Phương Sách xem, nhưng nghĩ tới mình có liên can đặc biệt với Tử Vong thuyền chủ và cũng đã hứa hẹn ngầm với y là không ai được can thiệp vào việc riêng của ai, vì vậy ông ta mới không muốn cho Phương Sách biết hành vi và tung tích của Tử Vong thuyền.

Nếu lúc này ông ta lấy ám khí ấy cho Phương Sách xem, thì sau này đâu đến nỗi có lắm chuyện rất éo le xảy ra.

Tứ Hải Tiên đoán chắc bên trong thể nào cũng có nội tình gì định buông tay không lý tới nữa, nhưng Phương Sách lại là đồ đệ duy nhất của bạn già mình, mình không gặp thì thôi, đã gặp khi nào lại chịu khoanh tay không can thiệp. Nên ông ta thở dài một tiếng, rồi bảo Phương Sách rằng:

- Chúng ta lên Hắc Phong đi.

Nói xong ông ta lại cắp Phương Sách vào nách, chạy thẳng vào trong rừng núi.

Phương Sách cũng không hiểu ông ta định đưa mình đi đâu, mấy ngày hôm nay chỉ thấy ông ta đưa mình ven theo sông Trường Giang vào Tứ Xuyên tiến thẳng đến dãy núi Đại Ba.

Đi qua những đèo núi cao chót vót và gồ ghề khó đi. La Khôn Cái cắp Phương Sách ở dưới nách và vẫn đi nhanh như bay. Phương Sách chỉ thấy gió thổi bên tai kêu vù vù, lúc thì lên lúc thì xuống và nhẹ nhàng khôn tả, chàng cũng phải khen ngợi khinh công của Tứ Hải Tiên thực là hãn thế tuyệt luân.

Đột nhiên chàng thấy ông ta ngừng chân lại, liền ngừng đầu nhìn, mới hay trước mặt có một vách núi màu tía cao chọc trời, trên to dưới nhỏ như vỏ con ốc. Trên lưng núi hình như có con đường đá đi vòng quanh.

Tứ Hải Tiên đặt Phương Sách xuống, bồng cưỡi và nói:

- Đã tới Hắc Phong rồi, xem tiểu tử ngươi có hên hay không ?

- Lão tiên bối đem tiểu bối lên Hắc Phong này kiểm thuốc để chữa, hay là yết kiến cao nhân ?

- Kiểm Cô Lâu Đầu !

Phương Sách ngăn người ra, không biết ông ta định kiểm sọ người làm chi, đang định lên tiếng hỏi thì Tứ Hải Tiên bồng nghiêm nghị nắn nốt quần áo, cung kính hướng về ngọn núi vái một lạy, và dùng nội gia “Thiên Lý Truyền Âm” kêu gọi:

- Cô Lâu Đầu, ăn mày già cơn nghiện rượu đã lên định đến đây uống Hắc Nham Liệt Toàn Quế Tử Tửu của người đấy.

Phương Sách càng kinh hãi thêm, vì thấy vẻ mặt của ông ta rất nghiêm nghị nhưng ăn nói lại hoạt kê như vậy trong lòng rất thắc mắc, không biết trên đỉnh núi có vị phong trần dị nhân nào ?

Tứ Hải Tiên gọi luôn ba tiếng, rồi cắp Phương Sách đi theo con đường xoáy chôn ốc mà từ từ leo lên trên đỉnh núi.

Đường đi rất hẹp, bề ngang rộng chừng một thước, mà lại đi quanh co trên một tuyệt vách cao hàng nghìn trượng không có gì để bầu vút cả, dễ trượt chân một cái là tan xương nát thịt ngay. Du Thủy Thân Pháp của Tứ Hải Tiên cao tuyệt như thế mà cũng không dám giở ra.

Phương Sách thấy lối đi nguy hiểm như vậy, nếu trên đỉnh núi có người ngăn cản, thì dù cao thủ tuyệt đỉnh đến đâu cũng khó mà qua được ...

Bỗng có một luồng hương thơm của hoa quế đưa tới, chàng lại tưởng là có cây hoa ngăn cản lối đi, liền ngược mắt nhìn về phía trước, mặt liền lộ vẻ kinh hãi ngay.

Thì ra ở chỗ cách hai người chừng ba thước, có một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, cổ quàng vòng hoa quế, tay cũng cầm một cành hoa quế vẻ mặt rất lạnh lùng. Vừa trông thấy hai người đi lên, nàng đã dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng ngay.

Tứ Hải Tiên vội dừng bước lại, thiếu nữ mặc áo sắc sỡ tay cầm cành hoa quế thấy Tứ Hải Tiên cắp Phương Sách ở dưới nách, liền lạnh lùng quát bảo:

- Đặt y xuống.

Tiếng nói của nàng tuy lạnh lùng như băng tuyết nhưng rất oai nghi, khiến ai nghe thấy cũng phải khiếp phục.

Tứ Hải Tiên cau mày lại suy nghĩ giây lát, rồi đành phải đặt Phương Sách xuống ngay.

Vừa trông thấy mặt của Phương Sách, thiếu nữ nọ bỗng trở mắt lên nhìn, hình như thấy mặt của chàng ta quá anh tuấn, nên nàng mới ngẩn người ra như thế, nhưng chỉ thoáng cái thôi nàng lại giữ được thái độ lạnh lùng như trước.

Phương Sách cũng trở mắt lên nhìn nàng nọ, chàng lại tưởng đối phương là tiên ở trên trời, Hằng Nga trên cung Quảng ? Mặt nàng hình trái xoan, đôi mắt sáng như sao, mũi dọc dừa, mồm như anh đào, lại thêm mặc áo ngũ sắc và mùi hoa quế đưa tới càng làm cho chàng nghi ngờ nàng ta không phải là người phàm.

Chàng liền tưởng đến Giang Tinh Thực, Diệu Ngân Hạnh, Lý Tú Cô, nhưng ba nàng đó, đem so sánh với thiếu nữ này thì chàng thấy họ thường tục quá nổi.

Chàng lại sức nghĩ tới lúc này đang là mùa hè thì sao lại có hoa quế được ?

Chàng đang thắc mắc thì thiếu nữ mặc áo sắc sỡ đã liếc nhìn chàng một cái, giờ cành hoa quế lên vẫy và nói:

- Theo tôi lên đây.

Tứ Hải Tiên dẫn Phương Sách lẳng lặng đi theo thiếu nữ leo lên trên đỉnh núi mãi mãi mới tới được trên đỉnh.

Đỉnh của ngọn núi ấy rất kỳ lạ, lõm xuống như cái chậu vậy, chung quanh là vách núi cao hơn mười trượng, chính giữa là một miếng đất chũng xuống, phẳng lì và bóng nhoáng như gương. Thiếu nữ nọ không quay đầu lại gọi, mà chỉ đưa tay về phía sau cầm cành hoa vẫy một cái thôi, rồi nàng nhẹ nhàng nhảy xuống chỗ đất bằng ấy luôn.

Phương Sách thấy gió trên này mát rượi, chàng cúi đầu nhìn xuống liền kêu “ủa” một tiếng, vì chàng thấy chính giữa của bãi đất bằng có treo một cái sọ người. Tứ Hải Tiên liền cặp chàng phi thân xuống bên dưới tức thì.

Phương Sách ngửi thấy mùi hoa quế rất nồng và nghe tiếng nước chảy róc rách nữa. Nhưng chàng nhìn đi nhìn lại không thấy một cái bóng của cây cỏ nào hết, chỉ thấy vách núi bao xung quanh, chỗ mình đang đứng như là cái đáy chậu vậy. Thế mùi thơm của hoa quế ở đâu đưa tới ?

Phương Sách quay lại nhìn không thấy thiếu nữ mặc quần áo màu sắc sỡ đâu nữa.

Chàng đang ngạc nhiên thì Tứ Hải Tiên đã kéo chàng một cái, rồi hai người cùng vái lạy cái sọ người kia, một lễ rất cung kính. Vái xong, Tứ Hải Tiên giơ tay lên chỉ cái đầu lâu lớn tiếng hỏi:

- Lão yêu quái này, tại sao lại sai con nhỏ cái dẫn đường như thế ? Khiến lão ăn xin này bực mình từ nãy tới giờ. Vậy lão yêu quái định làm gì mõ thế ?

Phương Sách thấy ông ta nói chuyện với cái sọ như vậy, ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ ông ta bảo đi kiếm cô gái hay là tới kiếm cái sọ này ư ?” Chàng vừa nghĩ tới đó, bỗng nghe thấy một tiếng cười thật lớn và một giọng nói khàn khàn vọng tới trả lời rằng:

- Đối xử với lão ăn mày người có khó khăn gì, chỉ ba chén rượu trái quế, là người cũng đủ điền khùng ba tháng tiền rồi.

Tứ Hải Tiên mừng rỡ đến nhảy bắn người lên, lấy lưới liếm mép một cái, tỏ vẻ rất thèm thuồng và trả lời:

- Lão yêu quái nói thực hay nói đùa thế, mau đem rượu ra cho già này uống ngay chứ ?

Tiếng nói đó liền trả lời:

- Hà tất phải vội vã như thế, người đã vái lạy lão phu đầu mà chưa chi đã đòi uống rượu ngay như thế ?

Tứ Hải Tiên hai mắt chớp nháy liên miên, mồm thì chảy nước rãi ra, liền đáp:

- Lão yêu quái đừng dầy vò mỡ nữa, mỡ đã thềm thường đến nỗi không sao nhịn được rồi ! Thôi được để mỡ vãi người ba lạy nhé ?

Nói xong, quả nhiên ông ta liền khom mình xuống vái ba lạy thực sự.

Thấy Tứ Hải Tiên đã chịu vái lạy, liền có một tràng cười thực lớn và thực dài nổi lên, tiếp theo đó vách đá ở phía đằng trước bỗng có tiếng kêu “kèn kẹ” rất lớn nổi lên và nơi đó liền lộ ngay ra cái lỗ hổng lớn. Phương Sách mới hay đó là một cửa hang và có một ông già mặt hồng hào lông mày và râu tóc trắng xóa, đang ngồi ở chỗ cửa hang đó, hai mắt ông vừa sáng vừa nghiêm nghị đang chăm chú nhìn mình. Chàng vội vàng phủ phục xuống vái lạy:

- Tiểu bối Phương Sách xin bái kiến lão tiền bối.

Lúc ấy Tứ Hải Tiên đã vội nhảy tới cướp luôn ấm rượu và chén rượu ở trên tay ông già, rót một chén rượu đầy rồi nốc cạn luôn. Uống xong, ông ta còn tấm tắc khen rượu ngon hoài, rồi ông ta lại uống đến chén thứ hai, nhưng khi định rót chén thứ ba, thì ông già bỗng cướp lại ấm rượu vừa cười vừa quát bảo:

- Có lẽ lão ăn mày họ Lam này thêm rượu đến điên khùng rồi, thứ rượu quế tửu này của lão phu, dù người tốt lượng đến đâu cũng chỉ có thể uống liền được vài chén thôi, chứ nếu lão ăn mày còn uống thêm chén nữa, thì không sao xuống nỗi Hắc Phong này của lão phu nữa đâu.

Tứ Hải Tiên dùng tay áo lau chùi mồm mép, mồm vẫn không ngớt lời khen ngợi:

- Đã nghiền thực ! Đã nghiền thực !

Ông già nọ liền chỉ Phương Sách đang quỳ ở trên mặt đất mà hỏi Tứ Hải Tiên tiếp:

- Có phải lão ăn mày mới thu được một y bát truyền nhân và tới đây định xin lão Cô Lâu Đầu này một chút lễ vật phải không ?

Tứ Hải Tiên vội lắc đầu đáp:

- Ăn mày già này làm gì có nhả hứng ấy, y là y bát truyền nhân của một người bạn gì, vì.. Ông ta chưa nói dứt, thì ông già đã xua tay lia lịa và nói tiếp:

- Lão đừng có nói nguyên nhân ra làm chi nữa, chẳng lẽ lão còn chưa biết tính nết của lão phu đã bao nhiêu năm nay không hỏi han đến việc đời rồi hay sao ? Mau nói rõ mục đích cho lão phu nghe đi ?

Tứ Hải Tiên bèn kể chuyện Phương Sách trúng độc, võ công bị hủy như thế nào và yêu cầu ông già chỉ điểm cho thuốc giải độc, vân.. vân.. Ông già vội gọi Phương Sách đến gần và xem mạch cho chàng một hồi, rồi bỗng cau đôi lông mày bạc lại lẩm bẩm nói:

- Khí trầm Nê Hải, huyết nghịch Ngũ Quan, chất độc lan tràn Thập Nhi Tràng Thiên, chỉ có hai thứ thuốc giải mới có thể giải nổi thôi.

Phương Sách nghe nói kinh hoảng vô cùng vội hỏi:

- Xin hỏi lão tiền bối, thứ thuốc giải ấy tên gì ?

- Thuốc giải thứ nhất vừa chắc chắn vừa bình hòa không những có thể xua đuổi được chất độc ở trong người và nhờ có thứ thuốc đó trợ giúp, không những võ công được phục hồi hết, mà nội lực còn mạnh hơn trước là khác.

- Thưa tiền bối thứ thuốc này ở đâu mà có ?

- Trên giang hồ chỉ có ba miếng, nhưng bây giờ đã tuyệt tích cả.. Tứ Hải Tiên vội đỡ lời hỏi:

- Chẳng lẽ đó là thánh dược khử độc rất thần diệu tên Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm phải không ?

Ông già gật đầu. Tứ Hải Tiên hơi cau mày lại nói tiếp:

- Lão ăn mày nghe nói hiện giờ còn một miếng ở trong nhà của một quan viên hồi hưu tại tỉnh Hồ Nam tìm kiếm được không phải là chuyện dễ.

Phương Sách nghe nói liền nghĩ bụng:

“Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm mà Lý Tú Cô nói đó không biết có phải là thứ thuốc này không ? Hiện giờ viên đá ấy đang ở trong người của Lý Tú Cô, nếu vậy ta chỉ cần hỏi cha ta, Tử Vong thuyền chủ lấy là được ngay” Nghĩ tới đó chàng cảm thấy chứa chan hy vọng.

Ông già nọ lại nhắm mắt nói tiếp:

- Thuốc giải thứ hai thì dễ kiếm lắm, nhưng công hiệu kém hơn.

Tứ Hải Tiên nghe nói liền la lớn” - Lão yêu quái cứ nói quanh nói quẩn như thế mãi làm chi, đó là thuốc gì, nói ngay ra cho lão ăn mày này nghe đi ?

Ông già hé mắt ra nhìn Tứ Hải Tiên một cái không tức giận chút nào, mà vẫn mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng thứ thuốc giải này có hai điều tai hại.

Phương Sách vội hỏi:

- Tai hại ở đâu ?

- Điều thứ nhất vì người trúng độc quá nặng, nhờ có nội công thâm hậu mới giữ nổi Mệnh Mạch Tam Quan. Thuốc giải này không thể xua đuổi hết chất độc ở trong người của người, tàn độc bị đè chặt Tam Nê Huyết.

Nói tới đó, ông ta liếc nhìn Phương Sách một cái rồi nói tiếp:

- Bộ mặt trắng trẻo của người sẽ bị biến tướng, nghĩa là biến đổi thành một thứ màu xanh như chàm rất đáng sợ.

Phương Sách cương quyết đáp:

- Điều đó không sao ! Tiểu bối chỉ cần khôi phục lại công lực, được trả thù là đã toại nguyện rồi chớ có cần gì mặt xanh hay vàng đâu ?

- Thứ hai ...

Ông già giương đôi mắt sáng ngời, nhìn thẳng vào mắt Phương Sách trần trụi nói tiếp:

- Điều này chỉ e người không chịu đựng nổi.

- Xin lão tiên bối cho hay, dù phải khổ sở đến như bị muôn vạn mũi kim đâm vào trái tim, tiểu bối vẫn có thể chịu nhận được hết !

- Vì tàn độc tích súc ở Tam Nê Huyết cứ tới giờ Tý giờ Ngọ là lúc hội Âm chuyển Dương, chất độc lại nổi lên tấn công Tinh Môn trong hai tiếng đồng hồ, người không được gần nữ sắc. Bằng không, sẽ bi....

Ông già cố ý ngắt lời, Phương Sách lại vội hỏi tiếp:

- Sẽ bị cái gì ?

- Sẽ bị dục hỏa công tâm, không còn phân biệt ra được ai là họ hàng bà con, ai là già trẻ cả, mà cứ thấy phụ nữ là phải giao hợp mới chịu nổi.

Phương Sách nghe nói rùng mình một cái, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên lớn tiếng đáp:

- Thiết nghĩ việc này tiểu bối cũng có thể chịu nhận được, quyết không làm bậy làm bạ đâu. Đến lúc đó chịu đựng không nổi, thì làm hai cái úp chặt lấy mắt để không trông thấy gì nữa, như vậy có được không ?

Ông già liền đưa mắt nhìn Tứ Hải Tiên và hỏi:

- Lão ăn mày họ La nghĩ sao ? Lão phu đã nói rõ hết lợi hại rồi, các người hãy tự lựa chọn lấy. Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm thì nơi đây lão phu không có, còn thứ thuốc giải thứ hai thì sẵn lắm, thấy người chịu khó vãi ba lạng, lão phu đành bố thí cho một lần vậy.

Tứ Hải Tiên nghĩ bụng:

“Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm đã khó kiếm như vậy, chi bằng dùng thứ thuốc giải thứ hai để cứu chữa cho Phương Sách vậy.” Nghĩ tới đó, ông ta cố ý hỏi tiếp:

- Lão yêu quái đó nói thứ thuốc thứ hai có nhiều điều hại như thế, mà không thấy nhắc nhở đến cái hay. Vậy uống thuốc giải đó có ích lợi gì.. Ông già cả cười đỡ lời:

- Lão phu cam đoan công lực của y sẽ được khôi phục lại hết. Trong giờ Ngọ tàn độc tấn công Tinh Môn, khí huyết phần trên, nếu không có nữ sắc ở trước mặt, thì công lực vẫn còn mạnh hơn lúc thường một hội ? Đến giờ Tý ban đêm sức độc trở về hư vô, khí huyết đảo ngược, trong vài tiếng đồng hồ thì công lực sẽ mất hết, như người bình thường vậy.

Tứ Hải Tiên nghe nói la lớn:

- Như vậy thì sao được ?

- Ngoài cách đó ra, lão phu không còn cách nào khác để chữa cho y nữa.

- Lão hãy nói tên thuốc ra cho ăn mày già này nghe xem ?

- Thuốc đó là đầu lâu của lão phu.

Tứ Hải Tiên với Phương Sách nghe nói cùng thất kinh, lão ăn mày già còn lớn tiếng kêu la tiếp:

- Lão yêu quái lại nổi khùng rồi phải không ?

Ông già nghiêm nghị đáp:

- Không phải nổi khùng gì cả, quả thực là đầu lâu của lão phu đấy.

Tứ Hải Tiên bỗng vỡ lẽ liền hỏi tiếp:

- Có phải là cái đầu lâu ở ngoài bãi đất kia phải không ?

Ông già cả cười, Tứ Hải Tiên với Phương Sách bỗng thấy trước mặt sáng hắt, thì ra thiếu nữ mặc áo sắc sỡ đã đứng sừng sững ở trước mặt hai người rồi với giọng nũng nịu nàng kêu gọi ông già:

- Sư phụ.

Ông già không để cho nàng nói dứt, đã vội xua tay ngắt lời:

- Sư phụ thiếu lão ăn mày họ La này ba món nợ, đã trả hai chỉ còn thiếu một, nếu không trả nốt thì cái đầu lâu này tuy là một vật báu của sư môn, nhưng bây giờ cần phải cứu người này trước. Y với con còn có chút duyên phận nữa đấy.

Thiếu nữ mặc áo sắc sỡ nghe ông già nói như thế vẻ mặt vẫn lạnh lùng không hề thẹn chút nào mà chỉ đưa mắt ngó Phương Sách một cái rồi quay người đi luôn. Ông già vội kêu gọi và bảo nàng tiếp:

- Nam nhi hãy khoan ! Con ra lấy cái đầu lâu vào đây cho sư phụ đã.

Thiếu nữ nọ nhanh nhẹn đi ra giữa bãi đất trống lấy cái sọ đó xuống, ông già nọ rất trang trọng đỡ lấy cái đầu lâu rồi đứng dậy đi vào trong động luôn.

Tứ Hải Tiên La Khôn Cái, Phương Sách, thiếu nữ áo sắc sỡ vội theo sau, thì ra hoa quế trồng ở trong động và trồng ở hai bên lối đi gió thơm đưa tới thơm và lạnh lùng hơn ở trên đỉnh núi nhiều. Đến lúc này Phương Sách mới vỡ lẽ là sao hoa quế ở nơi đây lại mọc trái mùa như thế, là do khí hậu trong hang động khác hẳn bên ngoài.

Ba người đi theo ông già đi vòng quanh một hồi, đã tới một cái thạch thất lớn rộng. Ông già vào giữa thạch thất ngồi ngay xuống đất và thò ngón tay vào hai mắt của cái sọ người lấy ra hai viên thuốc màu bạc đem cho Phương Sách uống rồi ông ta trao cái sọ người cho thiếu nữ kia đem ra ngoài hang động.

Một lát sau, Phương Sách đã thấy trong bụng nửa lạnh nửa nóng, hai luồng hàn nhiệt đó giao tranh với nhau, khiến chàng buồn nôn. Không sao chịu được, chàng liền nôn ra một đồng nước đen xì rất tanh hôi khó ngửi, tiếp theo đó chàng lại thấy khí huyết đảo lộn, xương cốt hầu như rời ra khỏi mình mấy, mồ hôi nóng toát ra như mưa.

Phương Sách đang nghiêng răng mím môi chịu đựng, thì ông già bảo Tứ Hải Tiên rằng:

- Lão ăn mày, hai chúng ta hãy dùng nội lực giúp y một tay đi.

Nói xong ông già liền dùng bàn tay để vào “Huyết Cơ Huyết” ở trước ngực chàng.

Tứ Hải Tiên thì lấy bàn tay đè vào “Cửu Khuyết” huyết ở cạnh ngực. Phương Sách liền cảm thấy hai luồng hơi nóng dồn thẳng vào trong người mình xua đuổi hơi lạnh kia ra, sao chàng bỗng thấy khí huyết xông lên tận đầu óc, chàng không sao chịu nhịn được chết giấc luôn.

Ông già thở dài một tiếng, buông tay ra vừa cười vừa nói Tứ Hải Tiên:

- Lát nữa khi tỉnh lại y không còn nhận ra được chúng ta là ai nữa đâu.

Nói xong, ông ta vội dùng hai ngón tay điểm đi điểm lại các nơi huyết đạo của Phương Sách. Chừng hai tiếng đồng hồ sau, sắc mặt của Phương Sách mới biến đổi dần, môi đỏ bỗng biến thành tím, mặt trắng thành xanh, trông thực kinh người.

Phương Sách tỉnh dậy lại nôn ra mấy khẩu nước tanh hôi nữa, lúc ấy mới thấy trong người dễ chịu, khí huyết mới thuận hòa, hai mắt sáng ngời. Chàng vận công thử xem, xầm thấy đã hồi phục lại như lúc chưa bị ngộ độc vậy, chàng vội quỳ ngay xuống vái lạy ông già nói:

- Ôn đức tái sinh này của lão tiền bối, tiểu bối không bao giờ dám quên ...

Chàng vừa nói tới đó thì đã ngửi thấy có một luồng gió thơm đưa tới, thiếu nữ mặt áo sắc sỡ đã hốt hoảng chạy vào thưa rằng:

- Thưa sư phụ có rất nhiều người đi tới chân núi ...

Ông già bỗng biến sắc mặt và vội hỏi lại:

- Hình dáng của những người đó như thế nào ?

- Năm sáu người ăn mặc quần áo đi săn, còn một người mặc áo bào lam, chân đi khập khiễng.. Ông già bỗng ngừng đầu lên, lớn tiếng cười và nói tiếp:

- Cô Lôu Đầu ta đã hai mươi năm nay không dây dưa đến việc giang hồ, không ngờ bây giờ lại có người tới kiếm lão phụ. Nói tới đó ông ta xầm nét mặt lại, quay đầu nói với Tứ Hải Thượng Nhân tiếp:

- Lão phu thấy ngươi là bạn cũ mới để cho ngươi lên Hắc Phong này ba lần, tại sao ngươi lại tiết lộ hành tung của lão phu, để dụ nhiều người giang hồ tới như thế ?

Tứ Hải Tiên vội đáp:

- Lão quái chớ nên trách lầm người như vậy, lúc nào ăn mày già này cũng giữ đúng lời hứa hẹn với bạn già. Bây giờ hãy để ăn mày già này ra đuổi bọn ma quỷ đột ngột ấy đi, thì lúc ấy lão quái mới tin mỗ ...

Ông ta vừa nói vừa quay người đi luôn, ông già nọ vội kéo ông ta lại vừa cười vừa nói:

- Sao lão ăn mày họ La lại nóng tính đến thế, đã có Man nhi chống giữ quan ải, thì những người đó có mạnh đến đâu, cũng không sao lên nổi Hắc Phong này. Món nợ của chúng ta đã kết liễu xong từ bây giờ rồi đấy chứ ?

Tứ Hải Tiên vỗ ngực đáp:

- Lão quái thiếu mỗ ba món nợ, bây giờ đã trả hết, từ nay trở đi ăn mày già này không lên Hắc Phong nữa, nhưng khi nào rồi rãnh, lão vẫn đến để xin vài chén rượu Quế Tử đấy nhé.

Ông già ti hí hai mắt lại ngấm nhìn Tứ Hải Tiên một hồi rồi nghiêm nghị đáp:

- Năm xưa chúng ta được thiên hạ gọi là Tam Hữu, bây giờ chỉ còn lại một mình bạn là phiêu bạc giang hồ thôi, bạn không lo tâm dưỡng tính, mà lên trên Hắc Phong này ở với lão quái như vậy có phải là ngày ngày được uống rượu giải sầu không.

Tứ Hải Tiên vừa cười vừa đáp:

- Ăn mày già này có cái tính quái dị là không bao giờ ngồi yên một chỗ được.

Bằng không, sao người ta lại ban cho mỡ cái tên Tứ Hải Tiên như thế ? Rượu Quế Tử của lão quái ngon thực đấy, nhưng không mua nổi ăn mày già này đâu.

Ông già thấy mặt của Tứ Hải Tiên có ám khí hiện lên, muốn dùng lời lẽ nhắc nhở bạn, nhưng Tứ Hải Tiên không chịu giác ngộ, nên ông ta đành thở dài thôi chứ không nói gì nữa.

Phương Sách bỗng xen lời hỏi:

- Xin lão tiên bói cho biết pháp hiệu, để sau này tiểu bối biết mà đền ơn.

Ông già vuốt râu mỉm cười đáp:

- Tên của Lão phu là Cô Lâu Đầu.

- Xin tiên bói cho biết tên thực ?

- Sau này người hỏi sư phụ người thì sẽ biết liền.

Phương Sách ngạc nhiên nghĩ bụng:

“Vừa rồi lúc lên núi ông già không cho ta nói rõ nguyên nhân, tại sao ông ta lại biết sư phụ của ta là ai ?”
Tứ Hải Tiên có vẻ nóng lòng sốt ruột liền la lớn:

- Lão quái đừng có nói quanh nói quẩn nữa. Tiểu tử ngươi có biết không, y là một trong nhóm Giang Hồ Tam Lão mà năm xưa vẫn hay đi cùng với sư phụ ngươi tên là Cô Lâu Lão Nhân đấy.

Phương Sách cả kinh và sợ hãi nhớ tới năm xưa sư phụ có nói cho mình biết Võ Lâm Tam Hữu tức sư phụ mình Huyền Cốc Dị Tú, Cô Lâu Lão Nhân với Oai Nhẫn Hóa Tử (ăn mày lé), sau sư phụ mình tách ra khỏi nhóm Tam Hữu đó, một mình tiềm tu, nhờ vậy mà trở nên Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Nhân, rồi không lâu Cô Lâu Lão Nhân cũng quy ẩn theo, chỉ có Oai Nhẫn Hóa Tử là vẫn còn tiếp tục hành hiệp bốn bể thôi. Không ngờ bây giờ mình lại ngẫu nhiên được gặp gỡ sư thúc ở nơi đây, nên trong lòng chàng hớn hởi vô cùng, và vội gọi ông già là sư thúc, rồi quỳ xuống vái luôn ba lạy.

Cô Lâu Lão Nhân hậm hực lườm Tứ Hải Tiên một cái nhìn như trách ông ta nhiều lời, nhưng ông ta lại thở dài một tiếng nói với Phương Sách:

- Hiền đệ hãy đứng dậy lão phu có một việc này muốn dặn bảo hiền đệ, thiếu nữ mặc áo sắc sỡ vừa rồi tên họ của nó là Lưu Lợi Man. Đời nó rất cơ khổ, nhưng cha nó lại có ân tình rất thân với lão phu. Tính nết nó lạnh lùng và khác người lắm, không bao lâu nó sẽ xuống núi rồi, mong hiền đệ nể mặt lão quái, mà trông nom quán xuyến nó hộ....

Ông ta vừa nói tới đó, thì đã thấy Lưu Lợi Man vội vàng chạy vào thưa rằng:

- Thưa sư phụ, Lam Bào Quái Tử đã lên tới lưng núi.

19. Thái Y Khó Nữ Oán

Cô Lâu Lão Nhân nghe nói mặt liền biến sắc và hỏi lại:

- Người đó là ai, sao lại táo gan đến như thế ? Để lão phu thử ra xem ?

Phương Sách vội đỡ lời:

- Xin sư thúc cứ ở đây, để tiểu đệ xuống cho.

- Đừng có cho y biết tên họ của lão phu, bất cứ tên nào tự tiện lên Hắc Phong này một bước, là chém giết không tha liền.

Thấy ông ta nhận như vậy, rất hợp với ý định của mình, Phương Sách liền nghĩ bụng:

“Nếu quả thực kẻ thù Lam Bào Quái Nhân tới, thì phen này ta nhất định không tha thứ cho y”.

Nghĩ đoạn chàng vội chấp tay vái chào Tứ Hải Tiên với Cô Lâu Lão Nhân rồi quay người đi nhanh như gió lướt ra khỏi hang động.

Trong khi đi ở con đường đá chôn ốc, đi đến đâu chàng cũng ngửi thấy mùi thơm của hoa quế, chàng vội quay đầu lại nhìn, mới hay Lợi Man đang đi theo sau mình.

Khi chàng đi tới chỗ vách đá bóng nhoáng như gương, thì bỗng trông thấy trong đó có một bộ mặt xanh tái như ma quỷ hiện ra, chàng giật mình kinh hãi vội ngừng chân lại trở mắt lên nhìn.

Phương Sách giơ tay lên sờ má, mới biết bộ mặt đó chính là mặt mình, khuôn mặt vẫn như thường, chỉ có sắc mặt là đã ngã sang một vấn đề khác như sau. Thì ra con của Tử Vong thuyền, đồ đệ của Huyền Cốc Di Tú tức là Phương Sách rất phong lưu tuấn tú đã chết rồi ! Còn Phương Sách bây giờ có bộ mặt như ma quỷ thế này, là vì đã bị hà hiếp nhục nhã không thể tưởng tượng được, và đó cũng là một cái biểu hiện cho sự sỉ nhục của ta.

Nghĩ tới đó lòng kiêu ngạo lại nổi lên, chàng nhận thấy mình không còn xứng đáng là đồ đệ của Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Nhân và cũng không xứng đáng là Tử Vong Thuyền chủ, một người có võ công và cơ trí song toàn. Chàng đã quyết định không đem bộ mặt ma quỷ mà gặp lại sư phụ với cha mình nữa.

Chàng đứng trước vách đá, ngắm nhìn bộ mặt ma quỷ của mình hồi lâu, hai mắt nhỏ rờn xuống hai hàng lệ, nghiêng răng kêu “còm cộp” lúc này trong thâm tâm của chàng chỉ còn lại một ý niệm là phục thù thôi.

Chàng tự nhủ rằng:

“Phương Sách, từ giờ trở đi ngươi phải lấy độc trừ độc, ăn miếng trả miếng, ngươi phải giết sạch những kẻ đã dùng độc được hại ngươi, kẻ thù đã làm nhục và giết chết mẹ ngươi ! Rồi ngươi trở về rừng núi..” Chàng bỗng cảm thấy trong người như thiếu một vật gì đang định xé một góc áo, thì bỗng thấy một chiếc tay mảnh khảnh đưa một vật gì tới.

Chàng vội cầm lên, mới hay đó là một miếng lụa đen dùng để che mặt. Chàng mừng rỡ khôn tả, vừa tỏ vẻ cảm ơn vừa kinh ngạc nhìn Lợi Man, có lẽ cảm động quá nên chàng không sao nói được nữa lời.

Lợi Man lạnh lùng nói:

- Đó là của sư phụ tặng cho đấy ...

Nàng chưa nói dứt, thì dưới đèo đã có một cái bóng người màu lam phi lên.

Phương Sách vội đeo miếng lụa đen ấy vào mặt, chỉ để hở ra đôi mắt long lánh thôi. Chàng vội quay đầu lại nhìn, đã thấy một người béo lùn, mặt lầm lỳ, chân đi khấp khểnh tiến lên, người đó không phải là ai xa lạ, mà chính là Lam Bào Quái Nhân, kẻ thù số một của mình.

Vừa trông thấy mặt kẻ thù, Phương Sách không sao nhịn được liền rống lên một tiếng, nhảy xổ lại tấn công luôn, nhưng chàng bỗng thấy cánh tay bị người lôi lại, và có tiếng Lợi Man khê dặn rằng:

- Hãy hỏi người ta lên đây có việc gì đã, rồi hãy ra tay tấn công cũng chưa muộn.

Tuy chàng đã biết Lam Bào Quái Nhân tới đây là có ý định gì rồi, nhưng thấy Lợi Man nói như thế, bất đắc dĩ chàng phải nghe theo chứ không dám nói rõ nguyên nhân cho nàng ta hay.

Lúc ấy Lam Bào Quái Nhân đã lên tới chỗ cách chàng chừng bảy thước liền đứng yên ngay, mặt lộ vẻ ngờ ngác, ngắm nhìn hai người.

Cổ nhin cơn giận, giọng nói cũng rất lạnh lùng, Phương Sách quát hỏi:

- Ai dám tự tiện đột nhập Hắc Phong này thế ?

Lam Bào Quái Nhân chấp tay vái chào và hỏi:

- Tại hạ tới đây muốn kiếm một vị thiếu hiệp, nên mới quấy nhiễu bảo sơn như vậy.

Lời nói của y tuy rất lễ phép, nhưng vẫn kiêu ngạo vô cùng. Phương Sách lạnh lùng hỏi tiếp:

- Người kiếm ai thế ?

- Thiếu hiệp Phương Sách.
- Y là người thế nào của người ?
- Khuyển tử.
- Vì việc gì mà y phải bồn đảo ?
- Y trúng phải chất độc rất lợi hại của kẻ gian, do một vụ âm mưu mà nên. Vừa rồi tại hạ nghe người đi sẵn ở dưới chân núi đã cho tại hạ hay, có một người ăn mày đưa y tới đây.
- Y đã trúng phải gian mưu của ai, mà bị ngộ độc như thế.
- Kẻ đó là Tử Vong thuyền chủ, ma vương số một đương thời và đã oai khiếp giang hồ lâu năm.
- Sao người dám xác định như vậy ?
- Lúc ấy, tại hạ có mặt tại đó.
- Người đã đích mắt trông thấy Tử Vong thuyền chủ đích tay bỏ thuốc độc vào mồm Phương Sách hay sao ?
- Tuy tại hạ chưa đích mắt trông thấy, nhưng ...

Phương Sách bỗng cười the the rất quái dị và đỡ lời:

- Có lẽ khi họ đầu độc, trong đó lại có cả bàn tay của Tâm Tâm đại sư nữa.

Lam Bào Quái Nhân nghe nói giật mình đánh thót một cái vội hỏi:

- Người.. người - Có phải các người định tới đây diễn trò hại mạng và biểu diễn tài ba chuôt chết mèo khóc, để che lấp ai mắt của giang hồ đồng đạo phải không ?
- Người.. người là ai ?

Lam Bào Quái Nhân bỗng quát hỏi như thế, Phương Sách càng tức giận thêm, người run lấy bấy cười như điên như khùng, chứ không thềm trả lời.

Lam Bào Quái Nhân lại tiến lên một bước hỏi tiếp:

- Người, sao người lại biết chuyện ấy ?

Phương Sách lại nín cười lằm lỳ đáp:

- Phương Sách mà người tìm kiếm đã tới đây rồi.

Lam Bào Quái Nhân nghe nói rất hớn hở và hỏi:

- Hiện giờ y ở đâu ?
- Y có nói ra bị hại như thế nào, rồi y cảm thấy hơi thẹn không muốn trông thấy mặt những người trên thiên hạ nên đã đâm đầu vào đá tự tử chết rồi.

Lam Bào Quái Nhân bỗng lui về phía sau một bước vẻ mặt sợ hãi hỏi:

- Có thực y đã chết rồi không ?

Lòng đau như đao cắt, Phương Sách trả lời:

- Y đã ngậm hờn chết.
- Y có trời trần gì không ?

Phương Sách trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, hai mắt sáng ngời, mặt lộ vẻ sát khí luôn rồi đáp:

- Y chỉ nói có một câu là nhờ người anh kết nghĩa của y chính là mỗ đây phải kiếm bầy đại môn phái của võ lâm, nhất là Lam Bào Quái Tử với Tâm Tâm đại sư để trả lại mối thù của y bị nhục và bị giết chết vì chúng đã dùng âm mưu quỷ kế giết hại y.

Lam Bào Quái Nhân rầu rĩ vô cùng, lằm bằm nói:

- Ô.. Ô.. quả thực y đã trúng độc rất nặng.. Phương Sách lại lạnh lùng quát hỏi tiếp:

- Người có phải là Lam Bào Quái Nhân mà y đã chỉ danh đấy không ?

- Tên họ của người là gì ?

Thấy đối phương hỏi như vậy, Phương Sách ngăn người ra hỏi lâu. Vì chàng không ngờ quái nhân lại hỏi ra điều ấy. Chàng đeo cái khăn đen nên chỉ trông thấy hai con mắt thôi. Chàng bỗng cảm súc, giơ tay lên chỉ mũi và đáp:

- Tại hạ là Thanh Diệp Truy Hồn Khuất Nhục Tử đây.

Thấy chàng trả lời một cách quái dị như vậy, cả thiếu nữ mặc áo màu sắc sỡ Lưu Lợi Man cũng không sao nhin cười được, suýt tí nữa thì cười ra thành tiếng.

Thấy Phương Sách báo danh tính ấy, Quái Nhân cũng phải nghi hoặc và nghĩ bụng:

“Ta không nghe thấy ai nói tới cái tên này bao giờ cả. Bỗng dưng Phương Sách lại có người nghĩa huynh như vậy ?” Không sao nhin được nữa, Phương Sách ngừng đầu lên rú một tiếng rất thê thảm, rồi nói tiếp:

- Tội nghiệp cho nghĩa đệ của mỗ, hàm oan bốn bề mang mối thù nặng như núi, rút cục lại bị độc mà chết. Sách đệ Ôi, tiểu huynh thế nào cũng trả thù cho !

Giọng nói của chàng rất bi đát khiến ai nghe thấy cũng phải mủi lòng.

Lam Bào Quái Nhân ngăn người ra nghĩ:

“Tình thế hiện thời, họ Ở trên ta ở dưới, nơi đây rêu lại mọc đầy hàng thước như thế, vách núi lại nhẵn tuyệt như thế này, lỡ thất thủ một cái, có phải là tan xương nát thịt không ? Ta phải dụ đối phương xuống dưới này mới đối chọi được !” Hai mắt đỏ ngầu, Phương Sách không sao nhin được nữa, lại hét lớn một tiếng, giơ song chưởng lên, “Lưỡng Nghi Cương Khí” đã như núi băng đất lở tấn công xuống bên dưới ngay.

Quái Nhân không ngờ Phương Sách lại ra tay tấn công nhanh như thế. Nhưng địa thế không cho phép y tránh né, nên y đành phải đứng lấy tấn và gỡ Thất Thiên Hàn Cương tuyệt học của mình ra để chống đỡ vậy.

Đứng ở trên tuyệt vách, hai người lại giở nội gia khí công ra đối địch như thế, tất nhiên là rất nguy hiểm rồi. Quả nhiên khi nội lực của hai người vừa va đụng nhau một cái, vách đá bị run động rất mạnh ngay.

Phương Sách ở trên bao giờ cũng lợi hơn, nên sau khi chưởng lôi kéo một cái, chàng chỉ hơi lão đảo rồi đứng vững được ngay.

Còn Quái Nhân đã chuẩn bị cho rút lui từ trước, nhưng vì chưởng phong của đối phương quá mạnh, nên y vừa lui tới chỗ định lui thì không sao đứng vững được, té ngay về phía sau tức thì.

Sườn núi ở đó rất trơn, không sao vấu vấu nổi, nếu là người khác thì thế nào cũng té xuống vực thẳm luôn. Nhưng Quái Nhân tài ba thực, y vội giở ngay pho Hấp Phù Chưởng ra để thân hình khỏi té, rồi quay người một vòng mới đứng yên ở chỗ mép sườn núi ấy. Thực là nguy hiểm khôn tả.

Chỉ trong nháy mắt, Quái Nhân đã trở về được chỗ cũ đứng yên luôn.

Lợi Man với Phương Sách thấy thế đều phải khen ngợi thắm. Vì dáng điệu của y không những rất đẹp, và lúc đối sức thây thế lại nhanh như điện chớp. Ở trên vực thẳm sâu muôn trượng như thế mà y không hề lộ vẻ gì sợ hãi hết. Nếu y không phải là người có võ công rất cao siêu và tâm thần không trấn tĩnh thì làm sao thoát khỏi được tai ách ấy ?

Lam Bào Quái Nhân quát:

- Người là ai ? Học ở đâu môn Lưỡng Nghi Cương Khí ấy ?

- Mỗ với Phương Sách còn là bạn đồng môn nữa.

Lam Bào Quái Nhân lại giật mình đến thoát một cái, vì không ngờ Huyền Cốc Dị Tú lại có thêm một đồ đệ này nữa. Vả lại võ công và công lực không kém gì Phương Sách, y tự biết chưa chắc đã thắng nổi, nên y vội đổi giọng và nói:

- Phương Sách mắc phải quỷ kế của Tử Vong thuyền chủ, nhận giặc làm cha. Kẻ thù thực của y không phải là tại ha....

Khi nào Phương Sách chịu nghe nốt lời nói của y, nên chàng thét lớn một tiếng, múa song chưởng xông lại tấn công ngay.

Bất đắc dĩ, Quái Nhân phải giơ tay lên chống đỡ.

Lần này hia người đều giở toàn lực ra đấu với nhau, nên cả hai đều bị bắn tung lên rồi rớt ngay xuống dưới vực thẳm nhanh như sao sa.

Lưu Lợi Man thấy thế kinh hãi vô cùng. Vội tung ngay sợi giây lưng bằng tơ đã chuẩn bị sẵn vào người của Phương Sách. Nàng ở trên sườn núi cao chót vót như vậy, lúc nào cũng phải phòng bị sẵn sợi giây lưng như thế, phần để tự cứu và phần cũng dùng để cứu người nữa. Sự thực sợi giây ấy không phải bằng tơ mà bằng ruột Ngan trời, vừa nhẹ vừa dai, đằng đầu lại có một cái móc, có thể dùng làm dụng cụ leo núi nữa.

Phương Sách đang rớt lơ lửng trên không, nghe thấy tiếng quát tháo của Lợi Man, vội ngừng đầu lên nhìn thấy một sợi giây dài vừa rớt xuống chỗ đỉnh đầu của mình, chàng biết ngay đó là Lợi Man đã ném xuống cho mình để cứu giúp, nên chàng vội giơ tay chụp sợi giây ấy, nhưng tiếc thay còn thiếu những ba tấc nữa mới nắm trúng.

Chàng vội nín hơi lấy sức, khua chân khua tay mấy cái, người của chàng như con nọ bay lơ lửng ở trên không vậy, nhờ có thế, đà rớt xuống mới ngừng luôn.

Thấy sợi giây đã buông thõng hết rồi, Phương Sách vẫn không nắm trúng, Lợi Man đành phải cúi thấp người xuống, sợi giây lại thông xuống thêm được ba tấc nữa.

Phương Sách giơ tay ra chụp luôn. Ngờ đâu Lợi Man trượt chân một cái, thế là cả hai đều té xuống dưới vực thẳm luôn.

Cũng may, chỗ hai người té là lưng chừng vách núi ? Từ chỗ đó xuống tới bên dưới, cũng không sâu lắm, công lực của hai người đều cao siêu, cả hai cùng giữ khinh công tuyệt đỉnh ra, làm cho thân mình hết sức nhẹ, nên hia người như hai tàu lá lớn, đảo mấy cái đã xuống tới dưới đáy. Đầu đâm bổ xuống trước, Phương Sách tấn côn luân hai chưởng xuống mặt đất để mượn sức phản chấn, khiến đà rơi xuống khỏi nhanh và mạnh, như vậy mới không bị thương.

Vừa xuống tới mặt đất, Phương Sách đã vội ngừng đầu lên nhìn thấy Lợi Man rớt xuống chỗ đỉnh đầu của mình. Dù phải tiêu hao nội lực, chàng vẫn giữ hai thế nội công tuyệt học ra là “Thôi Phong Chưởng” dùng nội lực dồn từ gan bàn tay đẩy lên phía trên.

Công lực của Lợi Man kém hơn, mà cả khinh công của nàng cũng kém nốt. Nàng yên chí phen này mình thế nào không chết cũng bị thương nặng. Ngờ đâu nàng bỗng thấy một luồng tiềm lực âm nhu ở dưới dồn lên đỡ lấy thân hình của mình, rồi cả người nàng rớt vào lòng của một người nữa.

Nàng mở mắt ra nhìn, mới hay mình đang nằm trong lòng Phương Sách.

Lúc ấy không hiểu tại sao, trái tim xưa nay vẫn lạnh như băng của nàng bỗng cảm thấy màu nóng rạo rực, hai má đỏ bừng.

Phương Sách nóng lòng cứu người, không nghĩ bây bạ gì hết, nhưng khi chàng trông thấy hai má của nàng đỏ bừng, thì mặt chàng cũng đỏ theo, vội buông ngay nàng xuống đất.

Lợi Man thâu sợi giây lưng lại, vẻ mặt của nàng đã trở lại lạnh lùng như trước, và nàng quay đi ngay.

Phương Sách đưa mắt nhìn xung quanh một vòng, không thấy hình bóng của Lam Bào Quái Nhân đâu hết, trong lòng đang thắc mắc và nghĩ bụng:

“Chả lẽ trong khi rớt xuống, y đã thừa cơ đào tẩu rồi chăng.” Nghĩ tới đó chàng vội ra hiệu cho Lợi Man để cùng nhau tìm kiếm Quái Nhân.

Dưới vực thẳm toàn là những tảng đá lởm chởm, nếu Quái Nhân định tâm đào tẩu thì quả thật khó mà tìm kiếm.

Tuy khi rớt xuống, hai người chỉ xa cách nhau một cái hô hấp thôi, nhưng quái nhân kịp thời ẩn thân thì khó mà tìm thấy được, và có lẽ y đã trốn ra ngoài xa mấy dặm rồi. Lúc ấy mặt trời vừa trở lên đỉnh đầu chiếu xuống. Lợi Man bỗng nghĩ tới một việc liền đưa mắt nhìn Phương Sách một cái rồi vội nói:

- Thiếu hiệp hãy che mặt lại.

Nàng chưa nói dứt, đã thấy Phương Sách đang ngẩn người ra nhìn mình. Bộ mặt xanh xanh của chàng đã bắt đầu đỏ dần, hai mắt cũng đỏ ngầu, trong người bắt đầu có sự biến hóa, vì lúc ấy đang là chính Ngọ.

Khi huyết trong người chàng đều tấn công vào Tinh môn huyết, lửa dục đã bốc lên người nóng hổi trước ngực như có muôn vạn con kiến bà, trong đầu óc chỉ muốn được phát tiết ngay mới hả dạ. Hai mắt chàng cũng bắt đầu lu mờ dần.

Trong mắt của chàng chỉ có hình bóng của một thiếu nữ tuyệt sắc, lý trí đã mất hết, chàng không còn nhận Lợi Man là ai, chỉ rú lên được một tiếng là chàng nhảy xổ lại như một con dã thú vồ mồi.

Lợi Man thấy thế cả kinh, vội quay đầu chạy.

Như hổ đói vồ dê, khi nào Phương Sách lại chịu để cho nàng chạy thoát ? Mồm vừa kêu gọi, chàng vừa đuổi theo ngay.

Lợi Man thấy thế càng hoảng thêm. Khi người ta đã sợ hãi, công lực thể nào cũng giảm bớt, khinh công cũng không thể nào giở ra được nữa.

Lúc ấy khí huyết rất dồi dào, công lực lại tăng cường thêm, Phương Sách chỉ nhảy nhót mấy cái đã đuổi kịp và giơ tay ra chụp Lợi Man.

Lúc ấy Lợi Man không sao tránh né được nữa, nhất thời nàng cuộn lên, vội giơ chưởng nhằm “Tâm Môn Huyệt” của Phương Sách tấn công.

Phương Sách giơ tay lên gạt tay nàng và nhằm ngực nàng chụp luôn. Vì chàng ra tay quá mạnh, chưởng lực đã đẩy Lợi Man sang bên, nhờ vậy mà Lợi Man không bị chụp trúng.

Lợi Man toát mồ hôi lạnh ra, biết lúc này công lực của Phương Sách rất cao siêu, mình không thể nào tẩu thoát và cũng không sao kháng cự nổi, nàng lo âu không tả, liền nghĩ ngay ra được một kế, vội lui về phía sau mấy bước, té lăn ra đất, chui vào trong bụi cỏ.

Lúc ấy lửa dục đã bốc lên quá mạnh, Phương Sách không sao chịu nổi liền đuổi theo trong bụi lau. Bụi lau ấy vừa rậm rạp, cỏ lại cao ngang người, chàng vào tới trong bụi, không thấy hình bóng của Lợi Man đâu hết. Chàng như điên như khùng, vừa quát tháo, vừa múa chưởng đánh rạp hết những cây cỏ ấy. Một khoảng trống chừng mười trượng đã bị chàng dùng chưởng phong quét sạch hết cỏ lau. Chàng thấy ở chỗ cách mình hai ba trượng có một hình bóng sắc sảo nằm yên ở trên mặt đất. Chàng cả mừng, vội nhảy xổ lại giơ hai tay ra chụp luôn, nhưng chàng chỉ chụp được chiếc áo không thôi, còn Lợi Man thì đang chạy cách chàng chừng hơn trượng. Phương Sách rống lên một tiếng như hổ gầm và vội đuổi theo ngay.

Thấy chàng lại đuổi theo tiếp nàng càng hãi sợ thêm, muốn cố gắng chạy, nhưng vì quá sợ chân khí bỗng tản mát, hai đầu gối mềm nhũn, không sao chạy được nữa.

Lợi Man là đồ đệ của Cô Lão Lão Nhân, công lực với định lực đâu đến nỗi kém như thế. Nhưng người nào cũng vậy, trong lòng đã kinh hãi trước, thì dù mạnh đến đâu, cũng phải thua đối phương. Nàng thấy Phương Sách ra tay tấn công Lam Bào quái nhân, công lực không kém gì sư phụ của nàng. Tay lại bị chàng hất một cái, mình đã bắn ra ngoài xa như vậy, nên trong lòng nàng đã run sợ trước rồi.

Nàng nghiêng răng mím môi, đứng dậy dùng đầu húc mạnh vào người của Phương Sách một cái.

Phương Sách né sang tránh và thuận tay ôm luôn ngang lưng nàng, lôi ngay vào trong lòng mình. Chàng đã ôm được nàng ta rồi, liền ghì thật chặt, thuận thế lăn ngay ra đất vội vàng há mồm ngoạm luôn vú bên phải của nàng.

Kêu “ối chà” một tiếng, nàng đau buốt thấu xương, suýt tí nữa thì chết giắc ngay.

Phương Sách thấy mồm hơi ngọt, liền nuốt ngay chút ít máu tươi ấy vào trong bụng. Nhờ có chút máu ấy mà lửa dục trong lòng của chàng đã dịu hẳn, đầu óc cũng tỉnh táo theo thần trí thanh tĩnh tức thì.

Lợi Man đang chuẩn bị kháng cự hành động tiếp của chàng, bỗng thấy chàng ngừng tay lại, hai mắt đã sáng ngời, và từ từ đứng dậy, nàng ngạc nhiên khôn tả.

Chàng như nằm mơ mới thức tỉnh, vỗ vào đầu mấy cái, hồi tưởng lại giây lát, lại nhìn thiếu nữ ở trước mặt mình, thấy nàng ta quần áo rách rưới, đầu tóc rối bù, vú bên phải đang rỉ máu tươi ra, hai mắt của chàng lại sáng thêm và chàng đã nhận ra nàng là đồ đệ của sư thúc, người đã cứu mình thoát chết. Nàng với mình còn tình huynh muội nữa.

Chàng ngơ ngác giơ tay lên sờ, thấy sờ thấy máu tươi, chàng có biết đâu nhờ có chút ít máu tươi ấy cứu nàng ta và cứu cả mình nữa, vì khẩu máu tươi ấy đã phá tan được khí nghênh kết ở Tinh Môn huyết của chàng.

Chàng mới vỡ lẽ vừa rồi mình đã làm những gì, cho nên chàng kinh hãi quá đến nỗi đứng đờ người ra.

Lợi Man nằm gục xuống bãi cỏ, lòng đau như dao cắt, thất thanh khóc lóc.

Tiếng khóc của Lợi Man đã làm Phương Sách giật mình thức tỉnh. Chàng ôm đầu kêu la như điên như khùng:

- Trời ôi ! Tôi đã làm cái gì ? Tôi đã làm cái gì ...

Chỉ nghe tiếng kêu “lộp bộp”, chàng đã quỳ ngay xuống trước mặt Lợi Man, vẻ mặt bên lên nói:

- Xin sư muội lượng thứ cho tôi ! Lượng thứ cho tôi ...

Lợi Man đang đau lòng chỉ muốn chết ngay. Nghĩ đến tấn tuồng bị nhục vừa rồi, nàng lại nghiêng răng mím môi nói:

- Ta hận không giết được ngươi ! Giết chết ngươi ...

- Giết đi ! Giết đi ! Sư muội giết tôi đi ! Giết chết tôi có lẽ tôi lại còn thấy dễ chịu hơn ...

Chàng vừa nói vừa chìa cổ ra để đợi chờ Lợi Man ra tay.

Lợi Man bỗng ngồi phắt dậy, nghĩ đến tấm thân trong sạch của mình bỗng dưng bị nhục, sau này còn mặt mũi nào trông thấy mọi người nữa, nàng có tính lạnh lùng từ hồi còn nhỏ, nên trong lúc nổi khùng này, nàng định giết chàng ta trước, rồi tự đánh vào Mệnh Môn huyết một chưởng.

Nàng nghiêng răng mím môi giơ bàn tay ngọc lên, nhằm Thiên Linh Cái của Phương Sách đánh mạnh xuống.

Một người muốn chuộc tội lỗi, định tâm chịu chết, một người hậm hực ra tay, đã giở toàn lực ra đánh xuống, như vậy tính mạng của Phương Sách đã kết liễu ngay tại chỗ.

Nói thì chậm, câu chuyện đã xảy ra lại rất nhanh. Một cái bóng đen nhanh như điện chớp phi tới, quát lớn, và một luồng kinh lực rất mạnh đã nâng người Lợi Man lên và đưa sang bên. Nhờ vậy, thể chưởng của nàng mới tấn công hụt.

Cả hai người cùng kinh hãi, vội nhảy ngay lên, ngừng đầu nhìn, mới hay người đứng ở trước mặt ăn mặc quần áo đi săn và còn bốn năm người đi săn nữa cũng đang đi tới phía này.

Người nọ với giọng dịu dàng hỏi:

- Hai vị kết thù kết oán gì với nhau mà phải ra tay giết nhau như thế này ?

Phương Sách đành phải đem thực tình ra kể lại cho người kia hay. Chàng thấy người đó dong dỏng cao, mặt đeo một cái mặt nạ màu đỏ, hai mắt sắc bén, biết ngay người này võ công rất cao cường. Chàng liền chấp tay chào và nói:

- Đa tạ nghĩa sĩ đã ra tay giúp cho.

Nói xong chàng quay người định đi. Người nọ kéo chàng lại hỏi:

- Tôi hỏi thăm anh bạn một người. Có một người mặc áo bào trắng hãy còn ít tuổi tên là Phương Sách có tới qua đây không ?

Phương Sách giật mình kinh hãi, ngẩng nhìn lại người ấy, nhưng chàng không sao nhận ra được người đó là ai. Lúc ấy Lợi Man một tay che ngực, tiến lên mấy bước, xen lời hỏi:

- Có phải các người đi cùng với Lam Bào Quái Nhân tới đây đây không ?

Người nọ vội gật đầu đáp:

- Phải. Chẳng hay hiện giờ Lam Bào Quái Nhân ở đâu ?

Phương Sách cười khẩy một tiếng, đột nhiên quát hỏi:

- Có phải người là đồng bọn với y không ?

Người nọ đảo ngược đôi người một vòng, ấp úng mãi không sao trả lời được.

Phương Sách đoán chắc những người này thế nào cũng phải là người của Tâm Tâm đại sư phái tới, hóa trang như vậy để tìm kiếm mình, nên chàng cười khẩy nói tiếp:

- Y đã bị tôi đánh rớt xuống vực thăm rồi.

Người nọ hình như hơi kinh hãi, nhưng lại ngừng đầu cười ha hả luôn. Lúc ấy mấy người ăn mặc như y mặt cũng đeo mặt nạ màu đỏ đi tới gần. Họ nghe thấy Phương Sách nói như thế cũng giật mình kinh hãi.

Phương Sách ngẩng nhìn từng người một, nhưng không sao nhận ra được họ là những ai ? Tuy vậy, chàng vẫn cố nén lửa giận mà cười khẩy một tiếng, rồi hỏi:

- Các người tới đây đều muốn tìm kiếm Lam Bào Quái Nhân phải không ?

Người đến trước tiên đáp:

- Không. Chúng tôi chỉ muốn tìm thiếu niên họ Phương thôi.

- Tìm y có việc gì ?

- Y đã trúng phải chất độc rất mạnh, công lực đã mất hết, chỉ sợ y trúng âm mưu của kẻ gian.

- Các người là ai thế ?

Người nọ bỗng lật mặt nạ ra, liền lộ một bộ mặt lì lì như người chết, rồi y trả lời bốn chữ rất gọn như sau:

“Tử Vong Thuyền Chủ” Phương Sách giật mình đánh thót một cái, suýt tí nữa không sao nhận được, định nhẩy xổ lên ôm lấy thuyền chủ mà khóc một hồi, nhưng chàng nghĩ lại, bộ mặt xám xanh của mình đó là dấu hiệu của kẻ khuất phục bất tài, nên chàng đánh liều không nhận nữa, mà chỉ nói giọng rầu rĩ trả lời Tử Vong thuyền chủ rằng:

- Phương Sách chết rồi, người không thể nào trông thấy y nữa đâu.

Nói xong, chàng quay người đi luôn. Mấy người đi sẵn kia đều giật mình đánh thót một cái.

Thì ra Tử Vong thuyền chủ nhận được tin cứu cấp, vội vàng dẫn Tây Tạng Hồng Tăng Tang Nô, Tiên Hồ, Âm Huyền Chưởng Lý Tú Cô với một tên thuyền binh định hóa trang thành người đi săn từ Hồ Bắc theo dõi vào Tứ Xuyên, không ngờ Lam Bào Quái Nhân lại đi trước bọn chúng. Khi tới dưới núi Hắc Phong, chỉ xem địa thế, Tử Vong thuyền chủ cũng biết trên núi có dị nhân ở. Y liền xúi Lam Bào Quái Nhân lên núi trước, còn mình ngồi xem tình thế biến chuyển ra sao ?

Nay y nghe nói Lam Bào Quái Nhân đã bị đánh rớt xuống vực thăm tất nhiên y phải mừng rỡ khôn tả, nhưng y không ngờ Phương Sách lại chết một cách đột ngột như thế.

20. Thăng Diện Cô Tử Nhục

Hình như thuyền chủ có vẻ không tin, liền hỏi tiếp:

- Sao y lại chết ?

- Y trúng phải gian mưu của bọn giặc, đã biến thành phế nhân, tự nhận thấy hổ thẹn với cha mẹ và ân sư, nên y đã ngậm hờn mà đâm đầu vào đá chết rồi.

- Chính mắt anh bạn đã trông thấy hay sao ?

- Không tại hạ có chậm một bước, lúc đó y đã hấp hối sắp chết rồi.

- Y có nói gì không ?

Tử Vong thuyền chủ hỏi như vậy và nóng lòng đợi chờ Phương Sách trả lời.

Trong lòng rất kích động, Phương Sách với giọng bí mật đáp:

- Y nhờ tôi chuyển lời cho cha y, mong cha y lượng thứ cho đứa con bất hiếu vô tài ...

Nói tới đó, chàng cảm động quá, nghẹn ngào không sao nói tiếp được, và nước mắt cũng nhỏ ròng xuống như mưa.

Tử Vong thuyền chủ hơi ngạc nhiên hỏi:

- Sao.. anh bạn.. ?

Phương Sách mới biết mình đã quá lộ liễu nên vội định thần lại cố che lấp sự cảm xúc và đáp:

- Phương Sách là nghĩa đệ của tại hạ. Tội nghiệp cho y !

Tử Vong thuyền chủ chỉ quan tâm nhất có một việc này thôi, nên y hỏi tiếp:

- Y còn nói gì nữa không ?

- Y nhờ tôi tìm bảy đại môn phái, Tâm Tâm đại sư, Lam Bào Quái Nhân mà trả thù họ cho y. Dù chết cũng vẫn không quên được mối huyết hải thâm cừu.. Tử Vong thuyền chủ ngừng mặt lên trời cười the thé, có vẻ đắc chí và cũng có vẻ thất ý nữa.. Y đắc chí là vì cả hai khắc tinh của y thì Lam Bào Quái Nhân đã bị đánh rớt xuống dưới vực thẳm dù không chết cũng bị thương nặng, còn Phương Sách thì đã chết rồi.

Y thất ý là vì y vẫn chưa muốn Phương Sách chết vội. Y còn có nhiều âm mưu quỷ kế muốn lợi dụng chàng ta. Bây giờ thì tất cả những âm mưu kế hoạch đó lại phải đặt lại.

Y bỗng mỉm cười và kêu “ủa” một tiếng, có vẻ nghi ngờ hỏi:

- Người ăn mày mắt lé đưa y tới đây, chẳng hay người đó là ai ? Tới đây làm chi ?

Đã nói dối thì phải nói tới cùng, Phương Sách đáp:

- Người ăn mày đó là ân sư của tại hạ, đem y tới đây là muốn khôi phục lại công lực cho y. Ngờ đâu, vì chữa không đúng chỗ, nên trái lại, bệnh của y càng nặng thêm.

Nghe tới đây, Tử Vong thuyền chủ lại lớn tiếng cả cười. Người rầu rĩ nghe thấy tiếng cười của y thế nào cũng cảm thấy bí trướng và đau đớn, người vui vẻ nghe thấy tiếng cười của y thế nào cũng cảm thấy khoái chí vô cùng, nên không ai có thể biết được tâm sự của y ra sao ? Còn Phương Sách thì tất nhiên nghe thấy tiếng cười của y lại càng cảm động thêm.

Tử Vong thuyền chủ lớn tiếng nói với Phương Sách.

- Bốn thuyền chủ thế sẽ trả thù cho đứa con cưng của ta.

Lúc ấy y đã nghĩ ra được một gian mưu quỷ kế khác. Hỏi rõ tên họ của Phương Sách xong y vội vàng dẫn bọn Tiên Hồ đi luôn.

Phương Sách trông thấy cha ruột của mình mà không thể đoàn tụ được, trong lòng càng đau đớn thêm, nhưng trái lại, chàng càng thù hận Tâm Tâm đại sư với bảy đại môn phái thêm.

Chàng quay người lại đứng đối diện với Lợi Man. Nàng ta đứng cách chàng ba thước, cũng đang ngẩn người ra nhìn chàng. Vừa trông thấy mặt Lợi Man, chàng lại hổ thẹn vô cùng, cúi gằm đầu xuống, không dám nhìn nàng ta nữa, và tự nhận thấy không còn mặt mũi nào gặp lại hai vị sư thúc, nên chàng nói:

- Sư muội, hành động vừa rồi không phải là bởi tại tôi thực tâm đâu. Xin sư muội lượng thứ cho, và làm ơn thính tội hộ với hai vị sư thúc.. Nói xong, chàng quay mình định đi.

Lợi Man hét lên một tiếng, cản ngay lối đi của chàng. Nàng tròn tròn xoe đôi mắt, mặt lộ sát khí, và hậm hực hỏi:

- Họ Phương kia. Không đợi nàng nói dứt, Phương Sách đã cướp lời:

- Xin sư muội giấu hộ tình thế vụ này, coi họ Phương như đã chết rồi, mà cứ gọi tôi là Khuất Nhục Tử đi !...

Lợi Man cười khẩy một tiếng đáp:

- Cái tên Khuất Nhục Tử đẹp lắm ! Người muốn đi một cách dễ dàng như thế ư ?

Bây giờ chỉ có hai con đường để người tự chọn lấy mà thôi.

- Sư muội thử nói cho tôi nghe xem ?

- Con đường thứ nhất là người phải để lại cái đầu ở đây rồi ta sẽ tự tử chết theo người !

- Con đường thứ hai thì sao ?

- Người đã đụng chạm đến da thịt của cô gái này rồi dù không phải vợ chồng cũng đã là vợ chồng, vậy người đi đâu ta phải đi theo đó.

Phương Sách ngạc nhiên, trong lòng hổ thẹn và ân hận hết sức. Tuy chàng không còn nhớ tới khi tình dục nổi lên, thái độ của mình như thế nào nhưng cứ xem quần áo của Lợi Man rách tả tơi như thế kia, già thấy lúc bấy giờ động tác của mình điên rồ không khác gì một con dã thú vậy.

Nàng vốn dĩ là một thiếu nữ trong trắng như ngọc như ngà, nay đã bị mình làm nhục như thế còn biết nói năng ra làm sao nữa ?

Cả hai con đường đó, chàng nhận thấy bất cứ con đường nào mình cũng phải tiếp nhận một cách không dám oán than. Nhưng bây giờ chàng chưa muốn chết vội, sợ dĩ chàng thay tên đổi họ, nhả nhục sống trộm như thế này là chỉ vì muốn trả thù.

Đem nàng đi ư ?.. Chàng bỗng nảy ra một ý nghĩ hình bóng tội nghiệp lướt qua trước mắt chàng. Nàng đã vì mình mà khổ khổ biết bao, mình không thể bỏ nàng đi được.

Chàng đang trầm tư suy nghĩ, thì Lợi Man bỗng ôm mặt khóc và nói:

- Người.. nhả tâm lắm ! Tôi bỗng bị người làm nhục như thế này, từ giờ trở đi tôi còn mặt mũi nào trông thấy người khác nữa.

Phương Sách càng hổ thẹn và ân hận thêm, lòng đau như dao cắt, vội bước tới gần, vuốt ve tóc nàng:

- Xin sư muội lượng thứ cho tôi ! Lượng thứ cho tôi.. - Sư huynh nhả tâm thực.. - Sư muội, cả hai con đường đó, tôi đều nhận lời hết. Nếu sư muội muốn tôi đi con đường thứ nhất, thì hãy đợi tôi trả thù đã, tôi sẽ đến trước mặt sư muội thính tội ngay. Lợi Man bỗng ngừng đầu lên, hỏi:

- Thế còn con đường thứ hai thì sao ?

- Con đường thứ hai, tôi không dám nói dối sư muội, tôi còn một người chị. Tôi phải hỏi qua cô ta, tôi mới có thể nhận lời sư muội được !

Lợi Man bỗng rống lên một tiếng như điên như khùng và quá lớn:

- Người đi ! Đi ! Đi đi ...

Phương Sách giật mình đánh thót một cái, vội lùi mấy bước. Lợi Man đã như điên như khùng, vừa khóc vừa chạy nhanh như bay.

Phương Sách ngăn người ra giấy lát, rồi lớn tiếng gọi:

- Sư muội ! Sư muội !

Chàng vội đuổi theo ngay, nhưng trong đêm tối không còn thấy hình bóng Lợi Man đâu nữa.

Chàng là một thiếu niên đa tình lại đang ôm ấp sự khuất nhục trong tình cảm của chàng lại vác thêm một gánh nặng của sự hổ thẹn và ăn năn. Chàng không cần biết có nghe thấy hay không, vội lớn tiếng kêu gọi:

- Sư muội, khi thù lớn của tôi trả xong tôi quyết không phụ lòng sư muội đâu ?

Trăng lưỡi liềm tỏa ra ánh sáng mờ mờ chiếu xuống hình bóng cô đơn của chàng và hình bóng ấy cứ tiến thẳng về phía Đông Bắc càng xa, càng nhỏ dần.

Mục đích thứ nhất của chàng lúc này là phải đi chùa Thiếu Lâm để tìm đến kẻ thù số một của mình là Tâm Tâm đại sư để thanh toán.

Ngày hôm đó, chàng đi tới dãy núi Phục Ngưu và xa xa đã trông thấy núi Tung Sơn. Chàng rất phấn khởi và cũng không kém hồi hộp, liền nghĩ bụng:

“Ta làm thế nào mà đột nhập được vào chùa Thiếu Lâm danh trấn võ lâm này ?” Chàng bỗng nghe thấy khu rừng gần đó có tiếng người nói vọng ra. Chàng vội núp vào một bên để lắng nghe, thấy giọng nói rất già dặn và mạnh, chàng hoài nghi vô cùng, liền nghĩ bụng:

“Đêm khuya như thế này, người này vào trong núi hoang ắt phải có mưu mô gì đây ?” Nghĩ đoạn, chàng theo dõi người đó ngay.

Giữa khu rừng ấy có một bãi đất rộng đường kính dài chừng năm sáu trượng, trong bãi đất đang có hai bóng đen.

Vừa trông thấy hai người đó. Phương Sách cảm thấy trong lòng kích động ngay.

Thì ra, hai người đó là:

Ảo Không Đạo Giả, kẻ thù của chàng, với Giang Tĩnh Thục, thiếu nữ áo xanh.

Tĩnh Thục đang quỳ ở trước mặt Ảo Không Đạo Giả, người chủ môn của phái Côn Luân. Chàng nghe thấy đạo giả nói:

- Cuộc đời của con rất đáng thương, con phải cố gắng làm người. Tại sao đến giờ con vẫn chưa giác ngộ, không nói rõ thực tình của Tử Vong thuyền chủ cho ta hay ?

Tĩnh Thục ứa nước mắt ra, vẻ mặt kinh hoàng đáp:

- Quả thực cháu không biết rõ hết thực tình của y. Cháu ở trên đảo Sùng Minh tại sông Dương Tử, sống với khi đột trắng đã từ hồi nhỏ đến giờ. Cứ cách vài ngày y lại tới thăm cháu một lần, và không bao giờ thấy y nói tới chuyện Tử Vong thuyền chủ cho cháu hay cả.

Ảo Không đạo giả khẽ quát tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ giảo hoạt thật.

Nói tới đó, ông ta bỗng nghiêm nét mặt lại nói tiếp:

- Cháu có biết cha của cháu chết như thế nào không ?

- Bị Tử Vong thuyền chủ giết chết.

- Cháu có biết nguyên nhân ra sao không ?

Tĩnh Thục rất ngạc nhiên vì mọi khi hỏi tới chuyện tại sao Đạo giả kết oán với Tử Vong thuyền chủ thì bị Đạo giả mắng ngay. Sao bây giờ ông ta lại tự dưng hỏi tới chuyện ấy như thế ?

Hình như Đạo giả đã biết rõ tâm sự của Tĩnh Thục rồi, nên thái độ của ông rất kích động và nói tiếp:

- Bây giờ chú nói rõ nguyên nhân ấy cho cháu hay nhé ? Có lẽ cháu cảm thấy rất ngạc nhiên, tại sao chú lại giấu diếm mãi đến giờ mới chịu nói cho cháu hay như thế này ? Cháu có biết Tử Vong thuyền chủ đã định đến ngày tết Trùng Cửu sẽ hỏa táng chùa Thiếu Lâm. Tâm Tâm đại sư đã triệu tập tất cả anh hùng của thiên hạ để gần sức bảo vệ ngôi chùa ấy không ? Chú là người được ông ta mời để bảo vệ ngôi chùa ấy đấy.

Cháu đã được Quân Sơn lão ni truyền thụ cho môn công lực Ma Hà tâm pháp, bây giờ công lực của cháu đã trên tất cả các cao thủ thường, nhưng vì trong lòng cháu vẫn chưa hết nghi ngờ, chưa quên hết mối tình cũ, đến lúc ấy chỉ e rằng không ra hết sức lực để trả thù cho cha cháu thôi.

Nói tới đó, ông ta ho luôn mấy tiếng. Phương Sách thấy vậy biết ông ta đã kích động quá nổi. Chàng lại nghe thấy Đạo Giả nói tiếp:

- Mười tám năm trước đây, ở trên giang hồ có một đôi hiệp sĩ gọi là Long Hồ song ma, chuyên môn hành hiệp trượng nghĩa, tiếng tăm lừng lẫy khắp võ lâm. Đồng thời, lại có một tên giặc hái hoa xuất hiện. Lương dân đã khổn khổ vì tên giặc ấy, không riêng vì thường dân, mà cả một số gia quyến võ lâm cũng bị y hãm hiếp nốt; cả những quyến thuộc của các đệ tử của bảy đại môn phái, người nào hơi có chút nhan sắc cũng không sao thoát khỏi độc thủ của tên giặc hái hoa ấy. Hành tung của giặc ấy rất huyền bí, võ công của y lại cao, đồng thời y có một thứ thuốc Mê Xuân được rất đặc biệt, chỉ bị thuốc ấy dành một chút vào mũi là mê man bất tỉnh ngay, và phụ nữ thì thần trí mê loạn, lửa dục bốc lên bùng bùng nhưng sau khi bị y hãm hiếp rồi, lúc tỉnh dậy không hay biết gì hết. Vì thế có một số phụ nữ đã bị hãm hiếp mấy lần mà cũng không biết rõ nguyên nhân. Vì thế tên giặc hái hoa ấy mới hoành hành không còn kiên nể ai hết. Có một điều là Long Hồ Song Ma đi tới đâu, y đã theo tới đó ngay, khiến Long Hồ song ma tức giận khôn tả, và thế phải diệt trừ được tên giặc hái hoa ấy mới thôi. Lúc ấy mẹ cháu cũng là một nạn nhân bị tên giặc ấy hãm hiếp oan. Vì thanh danh của phái Côn Luân mà cha cháu không dám nói toạc câu chuyện ấy ra, chỉ ngấm ngấm theo dõi thôi, rồi cuộc có một ngày, cha cháu tìm thấy tên hái hoa ấy ...

Tĩnh Thực vội xen lời hỏi:

- Thế cha cháu có bắt được tên giặc ấy không ?

Áo Không Đạo Giả sắc mặt nhợt nhạt, lắc đầu đáp:

- Không những không bắt được tên giặc ấy mà khi đối địch, cha của cháu còn bị y đánh trúng một chưởng, nhưng nhờ vậy mà cha cháu đã trông thấy rõ bộ mặc của tên giặc hái hoa ấy. Cháu thử đoán xem y là ai nào ?

Tĩnh Thực tròn xoe đôi mắt lên, rất ngây thơ đáp:

- Thế nào y cũng là.. là người hung ác Áo Không Đạo Giả trầm giọng nói tiếp:

- Không ngờ y lại là Hồ Ma người trong nhóm Long Hồ song ma.

Phương Sách núp trong rừng nghe tới đó giật mình đánh thót một cái.

Tĩnh Thực lại lên tiếng hỏi tiếp:

- Tên Hồ ma ấy là.. - Là Tử Vong thuyền chủ ngày nay.

Tĩnh Thực kêu “ủa” một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Thế còn mẹ cháu thì sao ?

- Lúc ấy mẹ cháu đã mang bầu cháu, nên cứ nhẫn nhục mà sống trộm. Khi mặt nạ của Long Hồ Song Ma đã bị lột trần, người trong võ lâm liền động lòng công phần.

Cùng lúc ấy, chúng lại lấy được Hàn Hỏa Đồ vật chung của các môn phái và giấu kín ở một nơi. Vì thế bảy môn phái mới họp nhau lại đuổi giết chúng. Sau Hồ Ma căn cứ bức đồ Hàn Hỏa ấy mà tìm kiếm ra được Hỏa Châu, vật chí bảo của võ lâm, nên y mới luyện thành Hỏa Cương chân lực. Y liền đi kiếm người của các đại môn phái để trả thù.

Người thứ nhất mà y tìm kiếm để trả thù lại là cha cháu. Lúc ấy cháu mới lên hai, lên ba gì đó. Tên Hồ Ma giảo hoạt lắm. Y giết chết cháu rồi còn bắt cóc cháu đem đi. Khi hấp hối cha cháu vẫn còn nghĩ đến thanh danh của phái Côn Luân, nên không dám tuyên bố việc này ra mà chỉ nói dối với người ngoài là cha cháu loạn hỏa chết, chứ không phải bị tên giặc hái hoa ấy giết chết.. Lúc ấy Tĩnh Thực đã khóc suốt mướt nghẹn ngào đỡ lời:

- Thế nào cháu cũng phải trả thù được cho cha cháu mới thôi.

Ngẫu nhiên Phương Sách mới biết rõ tại sao mẹ mình lại bị bảy đại môn phái luân phiên hãm hiếp. Trong lòng chàng lúc này khó nghĩ quá. Nghĩ tới người.. cha tức Tử Vong thuyền chủ chàng liền nghĩ bụng !

“Có thực cha ta hung dâm đến như thế không ? Tại sao ông ta lại còn đem con gái của kẻ thù về nuôi nấng dạy bảo như thế ? Và còn truyền thụ hết võ học của mình cho nàng ta nữa. Thậm chí cả môn Hỏa Cương Chân Khí cũng dạy nốt cho nàng ?” Nghĩ tới đó chàng liền lẩm bẩm tự nói:

- Đây lại là thủ đoạn xảo trá chứ không sai ? Chúng muốn lợi dụng cô bé ít tuổi ...

Ảo Không Đạo Giả lại nói tiếp:

- Cháu đã biết rõ nguyên nhân ấy rồi thì đến ngày Tết Trùng Cửu chú sẽ ở trước mặt thiên hạ quần hùng vạch rõ bộ mặt thật của Tử Vong thuyền chủ cho thiên hạ biết.. Nghe tới đó, Phương Sách khẽ cười khẩy một tiếng và nghĩ tiếp:

“Ta đoán không sai mà. Ảo Không Đạo Giả định lợi dụng thiếu nữ ngây thơ này để đả kích thanh danh của cha ta.” Người thấy tiếng cười khẩy của Phương Sách, Đạo Giả đã hay biết, liền giật mình quát hỏi:

- Ai ở trong rừng thế ?

Nấn nót lại cái khăn lụa che mặt, Phương Sách mới bước đi ra.

Ảo Không Đạo Giả với Tĩnh Thực đều giật mình lùi về phía sau mấy bước để đề phòng.

Đôi bên trông thấy mặt nhau, Ảo Không Đạo Giả liền cau mày lại nghĩ bụng:

“Sao người này da mặt lại xanh tái, hai mắt lại lóng lánh như hai ngọn đèn như thế ? Từ mắt trở xuống, y lại che bằng cái khăn lụa đen, và mặc áo bào trắng thư sinh như thế này ?” Đạo Giả liền quát hỏi:

- Người là ai ? Sao dám nghe lỏm bốn phương môn nói chuyện như thế ?

Phương Sách cười ha hả đáp:

- Người chủ môn của phái Côn Luân và lại là một người trong nhóm Tam Lão giỏi thật. Các người đã giết hại một người rồi, lại còn muốn lôi cuốn một thiếu nữ vô lo, vô lự để dục vào công việc giết hại cha nàng ?

Ảo Không Đạo Giả ngạc nhiên hỏi:

- Người nói chúng ta giết hại ai ?

- Con của Tử Vong thuyền chủ mà các người vừa nói tới, tên là Phương Sách chứ còn ai vào đây nữa.

Đạo Giả với Tĩnh Thực đều giật mình, vì Đạo Giả đã được Tĩnh Thực nói cho hay, buổi dạ vũ ở Quân Sơn, Phương Sách bỗng giáng lâm một cách bất ngờ, và uống phải rượu có chất độc, nên ông ta đã đoán chắc không phải là quỷ kế của Tử Vong thuyền chủ thì thế nào cũng là Lam Bào Quái Tử ghen ghét vô công của Phương Sách quá cao siêu mà ngầm ngầm hạ độc thủ, nhưng ông ta không ngờ Phương Sách lại vì thế mà chết.

Nửa nghi ngờ, nửa kinh hãi, Đạo Giả vội hỏi tiếp:

- Sao người lại biết chuyện ?

- Phương Sách trúng phải gian mưu của kẻ thù, vô công bị phế hết tức hận quá liều đâm đầu vào đá mà tự tử.. - Người là ai ?

- Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử, nghĩa huynh của Phương Sách.

Ảo Không Đạo Giả ngấm ngấm cau mày lại, vì ông ta chưa nghe ai nói tới tên Khuất Nhục Tử như thế, nên ông ta quát hỏi tiếp:

- Người định làm chi ?

- Nghĩa đệ của mỗ đã trao phó trách nhiệm đi kiếm Tâm Tâm đại sư, Võ Lâm Tam Lão, bảy đại môn phái để đòi lại món nợ máu ấy.

Đạo Giả cười khẩy, ngẩng nhìn Phương Sách một hồi rồi đáp:

- Người có tài ba thông thiên triệt địa như thế nào mà dám nói khoác như thế ?

Đừng nói chùa Thiếu Lâm tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ, mà lại là nơi tường đồng vách sắt, môn hạ đệ tử có hàng ba nghìn, vô số cao tăng đắc đạo, thì người làm sao mà qua nổi nửa bước, ngay cả đứa cháu gái của bốn môn đây, người cũng chưa chắc đã đối phó nổi, huống hồ là nơi trang nghiêm và cao thủ đông như kiến cỏ !

Phương Sách muốn dò hỏi xem chùa Thiếu Lâm như thế nào, nên nhân lúc này chàng liền hỏi tiếp:

- Tại hạ vẫn không tin chùa Thiếu Lâm là nơi tường đồng vách sắt, và vẫn muốn một mình xông pha một phen xem sao ?

Đạo Giả cười khẩy luôn mồm, rồi trả lời rằng:

- Với sự bố trí hiện thời của chùa Thiếu Lâm, đến ngày Tử Vong thuyền chủ, tên Hồn Thê Ma Vương quỷ kế tuyệt luân ấy cũng còn phải kiêng nể ba thành. Hiện giờ quân hùng đang có mặt đầy đủ ở trong chùa Thiếu Lâm đã xếp đặt “Nhất nghênh, nhị môn, tam quan” ?

- Cái gì là nhất nghênh, nhị môn, tam quan. Chẳng hay đó là cái trò chơi gì thế ?

Đạo Giả nhìn mặt Phương Sách một hồi, rồi đáp:

- Nói thật cho người biết cũng không sao, để người khỏi phải chết oan chết uổng.

Nhất nghênh là bảy vị cao tăng vai vế chữ “Nghĩa” có công lực cao siêu nhất của chùa Thiếu Lâm canh gác. Nhị môn tức là Quỷ môn và Hỏa môn, do Thủy Hỏa lưỡng quái của võ lâm canh gác. Tam quan tức là Tinh Quan, Khí Quan và Độc Quan, đều là những quái kiệt độc đáo trên giang hồ canh gác.. Nghe tới đó Phương Sách đã kinh hãi thán, vì chỉ Thủy Hỏa lưỡng kiệt đó là quái khách mà người giang hồ ai trông thấy cũng phải rầu rĩ chứ đừng nói là Tam Quan kia nữa, nhưng chàng vẫn nghiêng rằng mồm môi, lẩm bẩm nói:

- Không giết chết được Tâm Tâm đại sư ta không can tâm.

- Thật vậy quả là ngoan cố. Bốn chưởng môn cũng không thể nào có lòng từ với người được. Người có giỏi thì hãy thông qua ải của bốn chưởng môn trước, rồi hãy nói chuyện sau.

Nói xong, ông ta đẩy Tinh Thục một cái và bảo:

- Cháu hãy ra tay trước để xem bây giờ cháu đã tiến bộ như thế nào ?

Tinh Thục liền rút cây ngân thương ra kêu đến “soảng” một tiếng rồi nhắm Phương Sách tấn công luôn.

Phương Sách tránh sang một bên, buông xuôi tay, với giọng khinh bỉ đáp:

- Cô ta không phải là địch thủ của mỗ. Ảo Không Đạo Giả tiếp thử ba chưởng của mỗ xem sao.. Nói xong, chàng đi vòng tới trước mặt Đạo Giả.

Ảo Không Đạo Giả giận dữ quát mắng:

- Nghiệp súc vô tri, bốn chưởng môn để cho người chết mà không ân hận.

Nói xong, ông ta giơ song chưởng lên, nhắm ngực Phương Sách từ từ đẩy tới.

Phương Sách đứng lấy tấn chữ “Ngọ” đang vận công lên thì bỗng thấy Khí Hải đặc kịt lại, huyết quan ngừng trệ, chân khí bất tụ, huyết nghịch khí tàn, nên chàng cả kinh thất sắc. Thì ra lúc này đã tới giờ Tý, dư độc ở trong người chàng lại lâm nguy, nên chàng không khác gì một phế nhân.

Huyền Cương chân khí tuyệt học của phái Côn Luân do tay của Đạo Giả đã từ từ đẩy ra.

Đêm khuya, trong rừng hoang có tiếng cú kêu, tựa như một bài ca điệu, thiếu niên này sắp bị toi mạng đến nơi.

21. Áo Không Đoạt Ty

Phương Sách không ngờ đến lúc khẩn cấp này mà đột nhiên tàn độc ở trong người lại lâm nguy, khí huyết chạy ngược, công lực mất hết, mà kinh lực của Áo Không đã dồn ra rồi, lúc này chàng muốn tránh né cũng không kịp và thấy sắp bị mất mạng đến nơi.

Lúc ấy bỗng có một tiếng quát tháo rất thánh thót, và có một người phi tới, một luồng chưởng lực dồn tới. Phương Sách liền cảm thấy lưng mình bị một luồng chưởng lực đẩy ra ngoài. Chàng vội nhìn kỹ, trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng rỡ. Thì ra người đó không phải là ai, mà lại Thái Y Nữ Lưu Lợi Man, sư muội của mình và đã bị mình làm nhục.

Chàng đắc chí bỗng ngừng đầu lên cười ha hả. Thiếu niên chính trực này có biết đâu đã trúng phải kế ly gián của Tử Vong thuyền chủ kẻ thù chính thức của mình và đã tạo nên một sự lầm lỡ khiến ai hay biết cũng phải chặc lưỡi đau lòng. Sau khi hồi phục lại công lực, đây là việc thứ nhất mà chàng đã tạo nên.

Có lẽ đó là số trời đã định trên giang hồ phải bị tai kiếp như vậy. Chiếc cánh tay bị gãy của Áo Không Đạo Giả đã đem lại cho giang hồ hai tên ma tinh. Từ đó, trên giang hồ, hai cái tên Thanh Diện Truy Hồn với Thái Y Đoạt Phách đã biến thành truy hồn la sát của bảy đại phái. Cơ trí và công lực của hai sứ giả “Đoạt Phách” này lại còn lợi hại hơn cả Hồn Thế Ma Vương Tử Vong thuyền chủ.

Nhưng đó chỉ là trong thời gian rất ngắn thôi, cho tới khi Thanh Diện Truy hồn đã biết mình tạo nên nghiệp chướng và cũng nhờ có sự giác ngộ đó mang tới tạo nên một đại sự kinh thiên động địa, khiến cho người trong võ lâm nào nghe thấy cũng phải mừng rỡ vô cùng. Đó là tham chiến Tử Vong thuyền chủ, đại phá Đông Hải Thần Bí đảo.

Giang Tĩnh Thục ôm lấy Áo Không Đạo Giả khóc lóc rất thảm thiết, nhất thời quên mất cả cứu thương cho chú mình.

Lợi Man trông thấy thế không đành lòng, liền vớt cho nàng một gói thuốc bột để băng bó vết thương. Lúc ấy nàng mới như người nằm mơ mới thức tỉnh, vội cầm lấy gói thuốc đổ dật và băng bó vết thương cho Áo Không Đạo Giả. Xong đâu đấy nàng liền từ từ đi tới gần Phương Sách, hai mắt của nàng như nổ lửa đôi môi đỏ nay đã thâm tím, hai hàm răng mím chặt người run lấy bầy, tay cầm cây ngân thương dài ba thước, tay trái đã vận “Hỏa Cương chân lực” lên, bàn tay đỏ như máu, chẳng rằng, cứ nhìn thẳng vào mặt Phương Sách mà tiến tới.

Thấy thái độ của nàng ta như vậy Phương Sách bỗng rùng mình đánh thót một cái, không biết vì chàng thấy mình đuối lý hay là hổ thẹn với lương tâm, nên quay đầu lại, vẫy tay bảo Lợi Man rằng:

- Đi thôi !

Nói xong, chàng liền phi thân chạy ra ngoài rừng ngay. Chàng mới chạy được vài bước, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng người quát tháo:

- Ác tặc, mau để lại tính mạng cho ta.

Chàng không dám quay đầu lại, cứ giở hết tốc lực khinh công ra chạy vì chàng biết khinh công của Tĩnh Thục còn kém mình một mức nên nàng ta không sao đuổi kịp được. Chạy được một quãng, không nghe thấy tiếng người đuổi theo.

Chàng rất ngạc nhiên, bèn rón rén quay trở về lối cũ. Khi tới cạnh rừng, chàng lắng tai nghe, quả không nghe thấy tiếng người nào thật. Chàng càng thắc mắc thêm, đánh bạo tiến thẳng vào trong quảng đường cũ thấy trên mặt đất vẫn còn dính đầy vết máu, nhưng không thấy hình bóng của Áo Không Đạo Giả, Giang Tĩnh Thục và Lưu Lợi Man đâu hết.

Chàng đưa mắt nhìn chung quanh một hồi, chỉ thấy rừng không tịch mịch. Muốn cẩn thận hơn, chàng liền ném thử một hòn đá vào giữa quảng đường kêu “bộp” một tiếng, nhưng bốn bề đều im lặng không có phản ứng gì cả. Lúc ấy chàng mới dám tiến thẳng vào quảng đường để kiểm tìm. Không ngờ, chàng vừa vào tới nơi đã nghe thấy phía sau có tiếng người quát bảo:

- Người còn chạy đi đâu ?

Phương Sách cả kinh vội quay đầu lại nhìn, rồi ngẩn người và thở hắt ra một tiếng.

Thì ra người quát hỏi đó chính là Lưu Lợi Man, sư muội của mình.

Không đợi chờ Phương Sách lên tiếng hỏi, nàng ta đã chau môi cười khẩy nói tiếp:

- Thật không có ai yếu bóng vía như đại ca, vừa chặt gãy được cánh tay của người mà đã hoảng sợ đến ... Phương Sách ho lên một tiếng, vội định thần gượng cười rồi chỉ tay xuống những vết máu ở trên mặt đất mà hỏi:

- Họ đi đâu rồi ?

Lợi Man dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng rồi đáp:

- Có ai như đại ca chưa chi đã cầm đầu ù té chạy. Tôi đã đuổi cô ta đi rồi !

Phương Sách, không hiểu tại sao trong lòng bỗng ảm nản hổ thẹn, mặt lộ vẻ rầu rĩ và ân cần hỏi:

- Sao ? Sư muội đã đánh đuổi cô ta đi rồi ư ?

- Có phải đại ca hỏi người chi....

Nói tới câu “chi” nàng bỗng nghĩ bụng:

”Trông hai người thì Phương Sách già dặn hơn lẽ chàng phải là anh của nàng nọ mới phải ?

Hay là mình đã nhận lầm người này chăng ?” Phương Sách biết Lợi Man đã nổi cơn ghen, nên chàng thở dài một tiếng rồi đáp:

- Sư muội đã lầm rồi, người mà tôi gọi bằng chị là người khác.

Lúc này Lợi Man mới biết mình lầm thật, nhưng nàng vẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Cô ta đuổi theo sư ca, bị tôi ngăn cản, hai người mới đấu với nhau được có vài hiệp thì lão quỷ tỉnh lại quát bảo con nhỏ. Thế rồi con nhỏ cũng lão quỷ đi ngay, hai người đi về phía Đông Bắc.

- Ủ, phải rồi ! Họ đi về chùa Thiếu Lâm đấy ! Cũng được, sư muội chúng ta đi chùa Thiếu Lâm đi !

22. Bại Tích

Phương Sách định đi chùa Thiếu Lâm mục đích là kiếm Tâm Tâm đại sư để trả mối thù mà Tâm Tâm đại sư đã cho mình uống rượu có chất độc.

Ngờ đâu Lợi Man lại cứ đứng yên không chịu đi, và còn trả lời chàng rằng:

- Đại ca đi trả thù thì tôi đi làm chi ?

Phương Sách liền nghĩ bụng:

“Phen này ta đi vào nơi đầm rồng hang hổ, hà tất phải rủ nàng đi để nàng bị liên lụy”.

Nghĩ đoạn, chàng có vẻ ảm nản, liền vái nàng một vái và nói:

- Cám ơn sư muội vừa rồi đã ra tay cứu giúp, sau này Phương mỗ không chết, thế nào cũng đền lại ơn này. Thôi, tạm biệt sư muội ở nơi đây.. Lợi Man nghe thấy chàng nói như thế tức giận đến mặt biến sắc. Câu nói của nàng vừa rồi là muốn bắt ép chàng phải nhận nhận cuộc hôn nhân của hai người, nào ngờ chàng lại hiểu lầm mà quay người định đi ngay như vậy. Nàng hậm hực, dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, rồi nói:

- Người này thật vô lương tâm !

Phương Sách ngạc nhiên, ngừng bước lại hỏi:

- Sư muội muốn nói gì chứ ?

Lợi Man biết dùng thủ đoạn cứng rắn bắt ép chàng ta không được nên nàng vội thay đổi thái độ nói:

- Người này thật không biết nết gì hết ! Một ngày là mười hai giờ, mà trong đó có hai giờ là sư ca không thể trông thấy người được, nếu không có tôi ngấm ngấm theo sau, thì hồi nãy cơ thể sư ca đã bị toi mạng dưới chưởng của Áo Không Đạo Giả rồi.

Lúc ấy Phương Sách mới biết rõ tại sao nàng ta lại nhảy tới cứu mình. Thì ra lúc nào nàng cũng ngấm ngấm đi theo để bảo vệ mình. Thấy nàng si tình với mình như thế chàng càng hồ thẹn thêm, liền nói:

- Sư muội tử tế với tôi quá, nhưng chuyến đi này rất nguy hiểm có thể nói là nắm chắc chín phần chết mà chỉ có một phần sống thôi. Vì chùa Thiếu Lâm oai danh lừng lẫy khắp thiên hạ đã có không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt định tới trả thù mà đã phải lui bước.. Thấy chàng nói rất thành khẩn, Lợi Man sức nghĩ đến một việc liền bụng bảo dạ rằng:

“Sư phụ dặn ta phải bảo vệ chàng, đã biết rõ chàng không thể gần đàn bà được, hễ gần là làm bậy ngay, mà sư phụ lại còn bảo ta phải theo chàng như thế, chắc thế nào cũng có thâm ý.” Nghĩ tới đó, nàng đưa mắt ngấm nhìn chàng sức nhớ tới khi chàng mới lên núi mặt hầy còn đẹp trai, đã ôm mình vào lòng như điên như dại. Nghĩ tới đó, lòng hồ thẹn đến đỏ bừng lên ngay.

Lúc này, Lợi Man đã quá yêu thương chàng rồi, nàng bỗng giơ tay lên sờ vết sẹo trên ngực của mình rồi nghĩ tiếp:

“Ta chỉ có thể lấy chàng được thôi, chứ không thể lấy được người nào khác nữa, vậy ta với chàng phải sống chết có nhau, hưởng hồ sư phụ lại dặn bảo như vậy.” Nghĩ đến đây, nàng cương quyết nói:

- Đại ca sống thì tôi sống, đại ca chết thì tôi chết nhưng đại ca. Nói tới đó, nàng nức nở khóc ngay.

Nghĩ đến nàng đã cứu mình thoát chết. Phương Sách cảm thấy mình đối xử với nàng như thế quả thật không nên, không phải, liền thở dài một tiếng và đỡ lời:

- Thôi được ! Nhưng nếu có chuyện gì không may xảy ra lại càng khiến lòng tôi không được yên thêm.

Thế rồi đôi thanh niên nam nữ ấy liền rời khỏi khu rừng đi thẳng về phía chùa Thiếu Lâm.

Chiều hôm sau, hai người đã tới chân núi Tung Sơn. Hai người tìm một chỗ vắng vẻ để điều công vận sức, chờ đến canh ba mới lên chùa Thiếu Lâm để dò xét.

Lần này, Phương Sách rất cẩn thận. Chàng quyết định lên dò thám trước chứ nhất định không ra tay vội. Vì ngôi chùa đã lớn rộng, tầng tầng lại nhiều, nếu ra tay đánh trong một hai tiếng đồng hồ chưa chắc đã thoát thân nổi, mà hễ đến giờ Tý là mình biến thành phé nhân ngay. Như vậy, có khác gì là thúc thủ để cho người ta bắt trời không ?

Chàng quyết định cởi áo bào trắng thư sinh ra, cột vào một bó đeo trên lưng, trong người chỉ mặc bộ quần áo dạ hành màu đen thôi.

Lợi Man cũng mặc quần áo dạ hành, cũng như Phương Sách nàng dùng khăn đen để che mặt. Trong bóng tối trông thấy hình dáng của hai người như vậy, ai cũng phải kinh hoảng liền.

Tối hôm đó, mây đen kéo dày đặc. Trên trời trăng sao không thể nào lộ ra được.

Bốn bề tối đen như mực.

Chỉ nghe thấy tiếng gió tiếng cành lá kêu kéo kẹt, khiến khung cảnh càng trở nên rùng rợn thêm.

Bỗng có chín tiếng chuông với tiếng mõ kêu vọng lên liên tiếp.

Đó là giờ các hòa thượng chùa Thiếu Lâm tụng kinh ban đêm.

Hàng ngàn người cùng tụng kinh một lúc, tất nhiên tiếng tụng niệm phải kêu như sấm động và vọng đi thật xa.

Nghe thấy tiếng mõ với tiếng tụng niệm kinh người như vậy, Phương Sách cũng phải kinh hãi thán.

Cho tới khi các hòa thượng tụng kinh xong thì trống đã điểm canh ba.

Phương Sách với Lợi Man từ trong bụi rậm bước ra, tiến thẳng lên trên đỉnh núi.

Những điện võ ở trước mặt đều có thấp đèn, ánh sáng đèn liên kết với những vì sao trên trời khiến người ta không sao phân biệt ra được ánh sáng nào là đèn của nhà chùa, và ánh sáng nào là ngôi sao trên trời.

Trong những điện võ ấy có mặt không biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt đã tới hội họp với các hòa thượng để bàn về cách đối phó với cuộc hẹn ước Tử Vong thuyền chủ đã định đến ngày Trùng Cửu sẽ đến hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm.

Phương Sách nghĩ bụng:

”Trong chùa có tới mấy nghìn hòa thượng, chỉ riêng những hòa thượng lớn tuổi, võ công rất cao siêu, cũng không sao đếm xuể. Nay với bọn mình hai người, muốn tìm kiếm Tâm Tâm đại sư mà không bị ngăn cản, quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Chi bằng ta cứ ra mặt gọi thẳng Tâm Tâm đại sư để nói chuyện có lẽ còn đỡ phiền phức hơn.” Nghĩ đoạn, chàng liền đem ý kiến ấy ra bàn với Lợi Man, tất nhiên nàng tán thành ý kiến đó rồi.

Hai người bước lên một tảng đá để ngẩng nhìn xem Tâm Tâm đại sư ở nơi nào ?

Nhưng khốn nỗi điện võ với văn phòng lại quá nhiều khiến hai người không sao biết được nơi nào là văn phòng của Tâm Tâm đại sư ?

Trong lúc đang phân vân, Phương Sách bỗng nghe thấy phía sau lưng có tiếng người khê hỏi:

- Chẳng biết đêm khuya thế này, bạn tới chùa Thiếu Lâm chúng tôi để làm chi vậy ?

Phương Sách với Lợi Man vội quay người lại nhìn mới hay phía sau lưng mình chừng hai trượng có một lão hòa thượng đang đứng yên tại đó.

Tuy lời nói của hòa thượng rất hiền từ, nhưng đôi mắt của ông ta lại sắc bén và đang chăm chăm nhìn Phương Sách và Lợi Man.

Phương Sách vội chấp tay vái chào, cố làm ra vẻ rất bình tĩnh đáp:

- Thưa sư phụ, bọn tại hạ hai người chúng tôi đây muốn được yết kiến Tâm Tâm đại sư.

Hòa thượng nọ lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Hai vị có quen biết chương môn nhân chúng tôi đây à ? Xin hai vị cho biết quý danh ?

Phương Sách đáp:

- Sư phụ làm ơn và thông báo hộ là có Thanh Diện Truy Hồn với Thái Y Đoạt Phách đến xin thỉnh giáo.

Nghe hai cái tên mà Phương Sách vừa xưng hô rất lạ tai, lão hòa thượng càng ngạc nhiên thêm, hỏi tiếp:

- Xin hai vị cho biết rõ ý định ?

Thấy hòa thượng nọ cứ vặn hỏi hoài, Phương Sách đã nổi giận, liền cười giọng rất quái dị và cố ý làm ra vẻ phóng đảng, trong bụng thì nghĩ thầm:

”Phương Sách quang minh chính chính trực đã chết rồi, hiện giờ chỉ còn lại Thanh Diện Truy Hồn này tới để trả thù thôi. Đối phó với lão sói đầu gian xảo xảo trá, ta phải giở thủ đoạn, chàng liền dơ bàn tay lên, làm ra vẻ muốn chặt đầu, và dùng giọng kỳ quái đáp:

- Tại hạ tới đây không có ý định gì hết, mà chỉ muốn truy hồn đoạt phách tên giặc sói đầu Tâm Tâm thôi.

Thấy lời nói và thái độ của Phương Sách rất tức cười, Lợi Man cũng không sao nhịn được, nhưng trong lòng nàng rất lấy làm lạ, nghĩ thầm:

“Xưa nay chàng là người rất nghiêm cẩn, sao ngày hôm nay lại thay đổi tính nết một cách kỳ lạ như thế ?” Sự thật, nàng có biết đâu, sau bộ mặt hoạt kê ấy của Phương Sách, đây là một hành vi biến thái trong lúc tức giận đến cực độ mà không sao thối lộ cùng ai được.

Nghe Phương Sách trả lời một cách xấc xược như vậy, hòa thượng nọ mặt liền biến sắc, cười khẩy nói:

- Chùa Thiếu Lâm này lập nghiệp đã ba trăm năm nay, mà chưa từng thấy một đôi trẻ nhỏ nào lại ngông cuồng như hai người. Hai người có bản lãnh gì hãy thông qua quan ải của Bốn Tư pháp chủ trì đã, rồi lão tăng sẽ thông báo hộ các người sau.

Lão chưa dứt lời đã nhanh như gió lướt tới trước mặt Phương Sách.

Lão sử dụng thân pháp “Lập Thân Kiến Ảnh” là một môn khinh công rất hiếm thấy trên chốn giang hồ, nên Phương Sách với Lợi Man đều kinh hãi thâm.

Nguyên lão hòa thượng nọ là Tư Pháp chủ trì, tên gọi Đà La tăng. Lão lớn tiếng niệm phật hiệu, nói tiếp:

- Thí chủ, ngã Phật từ bi, nếu biết hối cải thì sẽ thấy bến bờ ngay. Dù cho thí chủ có muốn tẩm thù thì hãy để ngày mai hãy tới. Nhược bằng cứ chấp nệ không biết hối cải, thì đừng nói bọn thí chủ chỉ có hai người thôi, mà dù có mười người hay một trăm người đi chẳng nữa, cũng địch không nổi phái Thiếu Lâm này đâu ...

Chỉ vì nhất thời u mê, Phương Sách yên trí người bỏ thuốc độc vào rượu để hãm hại mình là Tâm Tâm đại sư với Lam Bào quái nhân, nhưng chàng có biết đâu mình đã trúng phải kế ly gián của Tử Vong thuyền chủ.

Nghĩ đến việc mẹ bị hãm hiếp rồi bị giết chết, cha bị kẻ thù đuổi tận giết tuyệt, thù mới hận cũ cùng dồn dập tới một lúc, khi nào chàng chịu nghe theo một đôi lời khuyên bảo của lão hòa thượng này mà rút lui ?

Vì vậy Phương Sách giận dữ quát mắng:

- Lão già sói đầu kia, người địch không nổi bốn thiếu gia đâu. Mau gọi lão tặc Tâm Tâm ra đây thì bốn thiếu gia sẽ tha chết cho người ngay.

Đà La Tăng nghe Phương Sách nói như vậy liền cười khàn khạc đáp:

- Vô trí tiểu nhi dám ăn nói ngông cuồng như vậy mà không biết xấu hổ. Lão tăng hiện phụ trách trông coi cửa, nếu người muốn vào trong chùa thì phải thông qua quan ải này trước mới được.

Phương Sách thét lớn:

- Câm mồm ! Người muốn chết thì đừng có trách thủ đoạn của bốn thiếu gia độc ác.. Cũng được, vậy hãy để cho người tạm lãnh cái chết hộ lão tặc Tâm Tâm trước.

Nói xong, chàng giơ chưởng lên định tấn công, nhưng Lợi Man đã vội kéo áo chàng nói:

- Đại ca hãy để muội đối phó với y cho.

Vừa dứt lời, nàng đã múa chưởng xông lên tấn công Đà La Tăng tức thì.

Lúc ấy Đà La Tăng mới nhận ra đối phương là một thiếu nữ. Lão vội lui ngay về phía sau một bước, nhắm mắt, chấp tay niệm luôn:

- A Di Đà Phật ! Ngã Phật từ bi.

Lợi Man thét lớn:

- Lão già sói đầu kia, đừng có giả bộ giả tịch.

Vừa nói, nàng vừa giở môn tuyệt học của Cô Lâu Lão Nhân truyền thụ đem ra tấn công liền.

Đó là “Toàn Khuyên Lực Khí” một khi khí công được dồn ra, nó liền quay tít như từng cái vòng một và quay xung quanh thân hình kẻ địch như một cơn gió lốc.

Nếu địch thủ công lực hơi kém, thì thế nào cũng bị cái vòng hơi đó cuốn chặt, khiến không sao thoát thân được, nếu không chết cũng bị thương ngay.

Nàng cố ý lấy lòng Phương Sách và cũng muốn cho chàng biết rõ tài ba của mình như thế nào, nên vừa ra tay một cái, nàng đã giở toàn lực ra tấn công luôn.

Đà La Tăng chỉ là một lão hòa thượng gác cổng chùa Thiếu Lâm thôi, võ công chỉ thuộc vai vế hạng nhì, nhưng về địa vị Ở trong chùa thì lão lại được liệt vào hạng Chủ trì tăng.

Vì có địa vị khác cao như vậy, nên ngày thường lão rất tự phụ, không bao giờ coi những người tuổi trẻ vào đâu hết.

Cho nên kinh lực của Lợi Man vừa đưa ra, lão rất thủng thẳng giơ chưởng lên phát mạnh một thế.

Ngờ đâu chưởng lực của lão vừa đưa ra đã bị kinh lực của đối phương bao trùm.

Lão muốn rút lui nhưng đã muộn mất rồi.

Đà La Tăng cảm thấy thân hình mình như bị hàng vạn chiếc vòng bó chặt, không sao cử động nổi.

Lão kinh hoảng vô cùng, vội vận hết công lực dồn vào song chưởng đè mạnh xuống một cái, mượn thiên công của Phật để thừa cơ nhún chân phi lên trên cao.

Lợi Man thét lớn một tiếng, tả chưởng hất lên một thế, đồng thời nàng cũng nhảy lên theo, chìa hia ngón tay ra điểm thẳng vào sau lưng Đà La Tăng.

Đà La Tăng đã nhảy được lên trên không, nhưng lão không ngờ thân pháp của Lợi Man lại nhanh đến như thế, chưởng phong và chỉ lực của nàng đã tấn công tới cạnh liền.

Võ học của phái Thiếu Lâm đâu phải tầm thường, Đà La Tăng đã giữ được thân pháp huyền ảo kia ra nhảy lên trên không tránh né.

Tuy lão nhanh đến đâu, vai trái vẫn bị kinh lực của Lợi Man quét phải, đầu vai tê tái, nên khi vừa hạ chân xuống tới mặt đất, lão không đứng vững được, té lăn ra đất tức thì.

Lợi Man nhanh nhẹn nhảy tới, giơ chưởng bổ xuống một thế.

Chiếc đầu sói của Đà La Tăng liền bị đánh nát bét, máu bắn ra tung tóe như mưa, chết không kịp ngáp.

Trong đêm tối bỗng có tiếng giận dữ quát mắng:

- Ác tặc giỏi thật, dám hành hung như vậy !

Tiếng nói vừa dứt, trên bờ tường đã có ba cái bóng người cao lớn phi thân xuống.

Ba người nọ vừa trông thấy xác của Đà La Tăng nằm dưới đất đã đồng thanh quát mắng:

- Ở trước cửa chùa Thiếu Lâm mà dám hành hung như thế này, từ năm mươi năm nay mới có một. Hai tên giặc kia thông báo tên họ đi ?

Ba người đó đều mặc áo cà sa màu vàng, tuổi trên sáu mươi, mắt sáng như điện, hậm hực nhìn bọn Phương Sách.

Phương Sách cả cười đáp:

- Bốn thiếu gia muốn sự việc xảy ra lần thứ nhất và cũng lớn nhất từ ba trăm năm nay của chùa Thiếu Lâm các người. Nhưng hãy để lát nữa mới mở màn, còn hiện giờ ba tên giặc sói đầu các người đừng múa mép như thế vội, mau vào thông báo cho giặc sói đầu Tâm Tâm ra đây lãnh lấy cái chết, nói có Thanh Diện Truy Hồn, sư huynh của Phương Sách tới đây tầm thù.

Chàng có biết đâu ba hòa thượng mặc áo cà sa màu vàng này đều thuộc vai vế chữ “Chính” của chùa Thiếu Lâm, võ công được liệt vào hàng cao tăng hạng nhất.

Vì do Không Đạo Giả và Giang Tình Thực đã tới trước Phương Sách với Lợi Man một tiếng đồng hồ, nên Tâm Tâm đại sư đã được biết rõ chuyện rồi, mới đặc biệt phái ba người này đi tuần đề phòng bị Phương Sách và Lợi Man đuổi theo tới sinh sự.

Ba người nghe nói đều kêu ủa một tiếng, mặt liền biến sắc. Một người trong bọn vội vàng chạy vào trong chùa để thông báo ngay.

Phương Sách với hai hòa thượng còn lại vừa mới đối đáp được có vài câu thì cửa điện lớn đã kêu kệt một tiếng rồi mở rộng ra luôn.

Bên trong có mấy bóng người thủng thẳng bước ra.

Người đi đầu cao lớn vạm vỡ, mày trắng dài hàng tấc, mặc áo bào rộng thùng thà thùng thình, trông rất oai vệ. Đúng là Tâm Tâm đại sư, chưởng môn nhân phái Thiếu Lâm, và cũng là người thuộc nhóm Vô Lâm Tam Lão.

Đi theo sau ông ta là Giang Tĩnh Thực. Ngoài ra còn có ba người mặc áo cà sa màu đỏ, hai người vận áo màu xám, với hòa thượng vừa vào bên trong thông báo, cộng tất cả là tám người.

Tuy họ đi rất thẳng thắn, nhưng chỉ trong nháy mắt đã xuống hết tám mươi tư bậc thang đá ở trước điện rồi.

Hai hòa thượng mặc áo cà sa màu vàng chỉ vào xác Đà La Tăng mà thưa rằng:

- Bẩm chưởng môn.

Tâm Tâm đại sư liếc nhìn cái xác của Đà La Tăng, cau mày lại, quay đầu hỏi Giang Tĩnh Thực rằng:

- Có phải bọn chúng hai người đấy không ?

Giang Tĩnh Thực nhìn bọn Phương Sách hai người, thấy ăn mặc khác trước, thoát tiên nang hơi ngẩn người ra, nhưng khi nhìn tới Phương Sách, thấy chiếc khăn lụa đen che mặt vẫn như trước, nang mới cương quyết đáp:

- Chính tên mặt xanh che mặt kia đã chặt gãy cánh tay trái của sư thúc đấy.

Tâm Tâm đại sư nhiệm một câu A Di Đà Phật, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng, với giọng kêu như tiếng chuông quát hỏi Phương Sách rằng:

- Đã đả thương bạn già của lão tăng, lại còn đến trước cửa chùa Thiếu Lâm mà hành hung. Bốn chưởng môn nhân từ khi lên nhận chức tới giờ, năm mươi năm nay chưa một người nào dám miệt thị bốn chưởng môn đến như thế. Người với chùa Thiếu Lâm này có thù hằn gì mà lại đêm hôm khuya khoắt tới tầm thù như vậy ?

Phương Sách cười khẩy mấy tiếng rồi đáp:

- Giặc sói đầu kia đã biết rõ lại còn giả bộ hỏi. Áo Không lão tặc đã chẳng sớm nói cho người biết rồi là gì ? Bốn thiếu gia đặc biệt nương tay mới vào báo tin cho người biết trước, để người có chết cũng không oán hận. Bốn thiếu gia đây là Thanh Diện Truy Hồn, với Thái Y Đoạt Phách đêm nay tới đây để trả thù cho nghĩa đệ Phương Sách.

Tâm Tâm đại sư cười khẩy một tiếng, hỏi tiếp:

- Phương Sách với bốn chưởng môn có thù hằn gì đâu mà hai người phải tới đây trả thù họ ?

Phương Sách đáp:

- Lão tặc, nếu muốn người ta không biết chuyện thì mình đừng có ra tay làm.

Người với Lam Bào Quái Tử thông đồng với nhau ngấm ngầm bỏ thuốc vào rượu đầu độc nghĩa đệ của chúng ta, khiến công lực của y bị mất hết, hầu như một phế nhân vậy.

Y không còn mặt mũi nào trông thấy người đời nữa, mới hàm oan đâm đầu vào đá chết.

Tâm Tâm đại sư liền niệm một câu A Di Đà Phật, hỏi:

- Có phải đích thân y nói, hay là !

- Chẳng lẽ lại còn là giả hay sao ?

Tâm Tâm đại sư hỏi tiếp:

- Y đâm đầu vào đá chết, chính mắt người đã trông thấy ư ?

- Chẳng lẽ mỗ lại bịa đặt hay sao !

Tâm Tâm đại sư hỏi:

- Vì vậy, người tới đây trả thù họ y, phải không ?

Phương Sách gật đầu:

- Phải.
- Vì thế người đã đả thương Áo Không Đạo Giả, phải không ?
- Đó là ta hãy còn nương tay đấy.
- Vì thế người lên bốn chùa giết Tư Pháp chủ trì của lão tăng, phải không ?
- Còn đầu lâu ở trên cổ người, lại thêm.. Tâm Tâm đại sư vội hỏi:
- Lại thêm cái gì nữa ?
- Hai cái đầu lâu của nhị Lão nữa. Phải lấy đủ đầu của Vô Lâm tam Lão, thiếu một chiếc cũng không được. Còn.. - Còn cái gì nữa ?

Phương Sách trầm giọng đáp:

- Các đệ tử của bảy đại môn phái đã hành hung vào hồi mười tám năm về trước.

Tâm Tâm đại sư hỏi:

- Sư phụ của người là ai ?
- Không thể nói cho người hay biết được.
- Người có tài ba gì mà dám kiêu ngạo như thế.
- Ta chỉ thị có đôi chuông này thôi.

Tâm Tâm đại sư nghe nói mặt liền biến sắc, hai mắt nhìn thẳng vào mặt Phương Sách một hồi bỗng cất tiếng cười rất sâu sắc.

Trong đêm khuya bốn bề yên lặng, tiếng cười của ông ta như dao sắc bén chọc tai, và cũng như sét đánh vậy.

Những hòa thượng đứng cạnh đó, và cả Phương Sách lẫn Lợi Man cũng đều rùng mình đánh thót một cái, không ai hiểu ông ta cười như thế là có dụng ý gì ?

Tiếng cười của Tâm Tâm đại sư kéo dài hàng khắc đồng hồ mới chấm dứt, vẻ mặt râu rĩ bỗng biến thành rất hiền từ, ông ta nói tiếp:

- Nếu người nói như vậy, thì vị anh kiệt hậu sinh trăm năm mới có một, và cũng là một bông hoa kỳ lạ của vô lâm lâu nay đã chết một cách bất minh bất bạch thật chẳng ?

Phương Sách thấy ông ta hỏi như vậy, ngạc nhiên vô cùng, liền nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ lão tặc đã biết ta là ai rồi mới cố ý giả bộ làm ra vẻ từ bi như vậy chăng ?” Nghĩ đoạn, chàng cười khẩy lớn tiếng quát bảo:

- Y chết như vậy thật hợp với tâm lý của người lắm !

Tâm Tâm đại sư bỗng ứa hai hàng lệ, ngừng mặt lên trời lẩm bẩm tự nói:

- Tử Vong thuyền chủ, người ác độc thật !

Nói tới đây, ông ta bỗng quay đầu lại nhìn Phương Sách với Lợi Man hai người, rồi tiếp:

- Người chặt gãy một cánh tay của Áo Không Đạo Giả, một mình bốn chuông môn không đủ quyền can thiệp vào việc này. Để nay mai người dứt khoát với ông ta.

Đêm nay, ta thấy hai người bị sa vào cạm bẫy mưu kế của Tử Vong thuyền chủ, làm vật hy sinh cho hắn. Tuy hai người đã giết chết Tư Pháp chủ trì của ta, nhưng ta không truy cứu, vì biết hai người bị mắc mưu chứ không phải là định tâm. Vậy lão chỉ mong hai người sớm ngày giác ngộ, mau hối cải ngay. Bằng không, hai người còn lên đây lần nữa thì dù lão tăng từ bi đến đâu, tăng của bốn chùa cũng không thể nào buông tha cho hai người được. Thôi, hai người đi đi.

Thấy Tâm Tâm đại sư nói như vậy, không những Phương Sách với Lợi Man rất ngạc nhiên, mà các hòa thượng cũng đều ngạc nhiên theo, nhất là ba hòa thượng mặc áo cà sa đỏ, là những người có địa vị rất cao trong chùa, không sao nhịn được liền lên tiếng hỏi:

- Thừa chương môn nhân, uy tín của chùa Thiếu Lâm đã xây dựng hàng ba trăm năm.. Tâm đại sư vội xua tay, không cho họ nói tiếp, cương quyết trả lời rằng:

- Lão tăng đã quyết định như vậy rồi.

Ông ta vừa nói dứt thì Phương Sách đã thét lớn:

- Lão tặc đừng có giở trò từ bi giả dối ấy ra nữa. Đêm nay muốn hai chúng ta rời khỏi Chùa Thiếu Lâm này thì chỉ có một vật mới có thể bảo được chúng ta đi thôi, đó là đầu lâu trên cổ đại sư.

Các hòa thượng nghe thấy Phương Sách nói như thế liền biến sắc, nhưng Tâm Tâm đại sư vẫn hòa nhã như thường, nói:

- Nếu chúng ta tàn sát lẫn nhau thì chỉ trúng phải quỷ kế của Tử Vong thuyền chủ thôi.

- Phương Sách mới trúng phải quỷ kế của người, chứ Thanh Diện Truy Hồn này không bao giờ bị mắc hờm một cách dễ ...

Phương Sách chưa nói dứt câu, các hòa thượng đã không nhịn được nữa.

Ba lão tăng mặc áo cà sa đỏ đều nổi giận, đồng thanh quát lớn:

- Chương môn nhân chúng ta có lòng từ bi hỉ xả, tha chết cho hai người, mà hai người lại không biết nể tể gì hết, thật là ngông cuồng quá đổi.

Dường như lúc này Tâm Tâm đại sư cũng đã nổi giận, thấy Phương Sách cứ lăm le định xông lên, ông ta liền biến sắc mặt, nói tiếp:

- Nếu hai người còn không chịu đi ngay thì đừng có trách lão tăng đã nuốt lời hứa vừa rồi.

Phương Sách cả cười, tiến tới gần Tâm Tâm đại sư miệng thì quát lớn:

- Tên giặc sói đầu kia, có mau nộp mạng đi không !

Ba lão hòa thượng mặc áo cà sa đỏ càng tức giận thêm, vội tiến tới trước mặt Tâm Tâm đại sư, đẩy ra một luồng kinh lực ngăn cản không cho Phương Sách tiến lên, một mắt liếc nhìn Tâm Tâm đại sư để hỏi xin phép:

Tâm Tâm đại sư thấy thế liền nghĩ thầm:

“Công lực cao siêu như Ảo Không Đạo Giả mà còn bị chặt gãy tay, khinh công củ Tư Pháp chủ trì mà cũng còn thiệt mạng, như vậy chắc võ công của hai tiểu tử này không phải tầm thường.” Vì vậy, ông ta muốn để ý xem võ công của hai người như thế nào trước đã, nên ông ta gạt đầu, cho phép ba lão hòa thượng ấy ra tay, rồi tránh ngay sang một bên tức thì.

Thấy Tư Pháp chủ trì Đà La Tăng đẩy không đẩy ba hiệp đã bị Lợi Man giết chết, Phương Sách mới khinh địch.

Chàng đã giao đấu qua với Tâm Tâm đại sư hai chương rồi, thấy công lực của ông ta cũng như thường thôi, nên chàng lại càng không coi ba lão hòa thượng vận áo cà sa đỏ này vào đâu hết.

Vừa thấy ba lão hòa thượng áo đỏ xông lên chàng liền quát bảo:

- Ba lão giặc sói đầu kia, hãy xông cả lên, cùng một lúc đi !

Dứt lời, chàng liền giơ chương lên chuẩn bị, mặt lộ sát khí, định ra tay một cái là giết chết đối phương ngay tức thì.

Ba lão hòa thượng áo cà sa đỏ thuộc vai về chữ “Phụ”, phụ trách ba chức vụ tối cao trong chùa Thiếu Lâm là Ty Hình, Ty Nghi và Ty Sự.

Ba hòa thượng này đều được gọi là tam Ty đại sư, công lực của họ chỉ kém có một mình Tâm Tâm đại sư thôi và là ba tay cao thủ có hạng, nội ngoại công khinh công và ngành công của họ đều đứng trên cả ba ngàn tăng lữ chùa Thiếu Lâm.

Tam Ty nghe Phương Sách nói như vậy, mặt liền biến sắc, trong đó chỉ có Ty Hình là trẻ tuổi hơn hết, nên tính nết cũng rất nóng nảy thấy đối phương ít tuổi như vậy mà lại dám ăn nói ngông cuồng đến thế, liền quát lớn:

- Đâu dám phiền đến hai vị sư huynh phải ra tay. Hãy coi chưởng của ta !

Dứt lời, y liền tiến lên một bước, từ từ giơ hai cánh tay lên, tay áo của y phồng lên, cứng rắn như hai chiếc thùng sắt vậy, xung quanh người y còn có kinh phong bao quanh.

Cả đôi bên cùng giơ cánh tay lên, sắp sửa giao đấu với nhau đến nơi.. Những người đứng ở xung quanh đó đều im hơi lặng tiếng. Chùa Thiếu Lâm đổ xô như vậy mà yên lặng như một bãi tha ma.

Đột nhiên, có tiếng “bùng” thật lớn nổi lên, kinh phong bay ra tứ phía.

Hai người đang đứng đối địch với nhau đều rùng mình đánh thót một cái, rồi cùng loạng choạng lui bước.

Phương Sách bị đẩy lui ba bước, nhưng vẫn đứng vững được, còn Ty Hình tăng thì bị đẩy lùi năm bước, ngã ngồi phịch xuống đất luôn.

Các hòa thượng thấy thế mặt biến sắc. Tâm Tâm đại sư thấy thế, cau mày lại nghĩ thầm:

“Mới đầu có một thế thôi, môn hạ của mình đã địch không nổi y rồi. Có lẽ Ty Hình đã bị nội thương rồi cũng nên ...” Ty Nghi tăng với Ty Sư tăng vội chạy lại đỡ Ty Hình tăng dậy, xem qua vết thương của Ty Hình, hai người cùng quay người lại, tiến thẳng tới chỗ Phương Sách.

Lúc ấy Phương Sách đã nhanh nhẹn khôi phục lại chân lực và đứng lấy thế, đợi chờ đối phương tấn công.

Chàng thấy Ty Nghi tăng với Ty Sư tăng đang tới gần liền lớn tiếng quát bảo:

- Được, hai người cứ việc xông cả lại cùng một lúc đi !

Ty Nghi với Ty Sư tăng thấy Phương Sách kiêu ngạo như vậy thì nhin sao nổi, liền rú lên một tiếng rất thảm khốc. Cả hai cùng giở hết bình sinh công lực ra, xử dụng thiên công của cửa Phật, kinh khí của họ như bài sơn đảo hải nhằm người Phương Sách tấn công luôn.

Vội né sang bên để tránh chưởng lực phía diện, Phương Sách thuận tay rẽ luôn song chưởng sang hai bên, rồi xử dụng Lương Nghi Cương Khí đẩy mạnh về phía trước.

Cách thức này chỉ có những cao thủ tuyệt đỉnh mới dám đấu như thế, vì chỉ sai một li đi một dặm, chỉ chênh lệch một sợi tơ kẽ tóc cũng đủ toi mạng ngay, nguy hiểm vô cùng.

Vì vậy những cao thủ thận trọng không ai dám đấu theo lối này cả, chỉ có những thanh niên tính nết nóng nảy như Phương Sách, mới dám liều lĩnh như vậy thôi, vì chàng thị tài ba hơn người, khinh thường kẻ địch.

Nhưng chàng có ngờ đâu Ty Nghi và Ty Sư tăng không những kinh lực mạnh hơn Ty Hình, hướng hô lại hai người tấn công một lúc, như vậy chàng không bị thiệt thòi sao được ?

Chưởng lực của ba người vừa va đụng nhau, Phương Sách đã cảm thấy cánh tay tê tái, bụng thềm kêu “nguy tai”, chàng vội nhảy ngay lên trên cao để tránh né ngay.

Khi nào anh em Ty Nghi, Ty Sư lại chịu để cho chàng được rảnh tay điều công vận sức, nên hai người lại đuổi theo tấn công tiếp.

Lợi Man thấy thế, định đẩy chưởng lực của huynh đệ Ty Nghi tăng sang bên.

Nhưng nàng đã ra tay hơi chậm một chút.

Lúc ấy Phương Sách đang lơ lửng trên không, chỗ cao chừng hai trượng, hai luồng kinh lực nặng hàng nghìn cân của đôi địch thủ đang ở hai mặt tấn công tới, một nhằm giữa ngực, một nhằm sau lưng chàng đẩy mạnh tới. Đồng thời, không may cho chàng lúc này lại vừa lúc giáp giờ Tý với giờ Thìn công lực của chàng bỗng mất hết.

Sư huynh đệ Ty Nghi tăng ở bên dưới đã phi thân nhảy lên được bảy thước thì chưởng lực của Lợi Man cũng đang nhằm đầu hai người tấn công tới.

Vì vậy, hoàn cảnh của Phương Sách với sư huynh đệ Ty Nghi khác hẳn nhau.

Vì muốn bảo tồn thanh danh của chùa Thiếu Lâm, Tâm Tâm đại sư đã ra hiệu ngầm cho các người đừng có ai vào giúp sức anh em Ty Nghi hết, nên mọi người thấy thế chỉ kêu “ủa” một tiếng thôi, chứ không ai dám xen vào cả.

Ba người ở trên không cùng kêu “hự” một tiếng và cùng như điều đứt dây rơi cả xuống bên dưới.

Lợi Man kêu lên một tiếng rất thảm khốc, vội chạy lại ẵm lấy Phương Sách, thấy mặt chàng nhợt nhạt như không có sắc máu, mép rỉ máu tươi và đã chết giấc rồi.

Ty Nghi với Ty Sự tăng thì bị thương nhẹ hơn, chỉ ngã ngồi phịch xuống đất, miệng thổ máu tươi thôi.

Các hòa thượng thấy thế đều nổi giận, định xông lại tấn công Lợi Man, nhưng Tâm Tâm đại sư đã vội quát bảo:

- Các người đứng yên !

Ông ta đi tới gần, xem xét vết thương của Phương Sách rồi cau mày lại, nói với Lợi Man rằng:

- Bỏn chưởng môn nhân đã nói trước mà y không nghe, tự mang họa vào thân.

Hiện giờ vết thương của y quá nặng khí huyết đã chảy ngược, không biết có thể cứu được hay không, điều đó còn phải nhờ vào số mạng hên sui của y.

Nói xong, ông ta ném cho ba viên thuốc to bằng đầu ngón tay cái, rồi nói tiếp:

- Thí chủ đi đi ! Đừng ở lại đây nữa !

Lợi Man tức giận giơ tay lên hất ba viên thuốc xuống đất quay đầu nhìn Ty Nghi với Ty Sự tăng, hậm hực quát lớn:

- Bữa khác bỏn cô nương sẽ tới lãnh giáo lại.

Nói xong, nàng bỗng Phương Sách, quay người đi xuống núi ngay.

Đây là lần đầu tiên nàng ra đời gặp phải sự đại bại.

23. Tái Đột Nhập Chùa Thiếu Lâm

Lợi Man rầu rĩ bỗng Phương Sách chạy xuống dưới núi, thấy không ai đuổi theo cả mới thở nhẹ một tiếng.

Nàng kiếm một chỗ eo núi vắng vẻ, đặt Phương Sách xuống khám xét vết thương cho chàng.

Nàng thấy nội phủ của chàng đã bị chấn thương, ngay cả Vân Đài huyết ở phía sau lưng thâm tím, lại thêm tàn độc ở trong người làm nguy, vì thế khí huyết mới chảy ngược như vậy.

Nàng nghĩ thầm:

“Thương tích trầm trọng như thế này thì không còn thuốc nào có thể cứu chữa nổi..” Thấy chàng thoi thóp sắp chết đến nơi, nàng đau lòng vô cùng, nước mắt nhỏ ròng xuống như mưa.

Nàng ngừng đầu lên nhìn trời, thấy còn nửa tiếng đồng hồ nữa mới qua khỏi giờ Tý, nếu Phương Sách chịu đựng được thì may ra mới có cơ cứu chữa.

Nàng đã trao thân cho thiếu niên rồi, thì nàng đã coi chàng chẳng khác gì bản thân mình.

Nếu chàng có mệnh hệ nào thì nàng cũng chẳng còn muốn sống sót làm chi nữa.

Không những thế, nếu để chàng chết thì nàng còn phụ lòng sư phụ đã ký thác cho mình nữa.

Nàng nghĩ lại hoàn cảnh của mình là một đứa con mồ côi, được sư phụ nhận làm đệ tử, mang về nuôi nấng dạy dỗ từ hồi còn nhỏ, chưa bao giờ được hưởng sự ấm áp của nhân gian.

Chờ tới khi sắp được trao thân gửi phận thì người yêu lại ngộ tai kiếp, như vậy có phải là Đấng Tạo Hóa thật trêu người không ?

Nàng càng nghĩ càng đau lòng, càng nghĩ càng hối hận, vì sao nàng lại quên bằng mắt giờ giấc quan trọng nhất của chàng, nên đến lúc gay cấn nhất thì tàn độc trong người chàng bỗng nổi lên lâm nguy, khiến chàng không còn hơi sức đâu mà chống cự lại kẻ địch. Lỗi lầm này là do ở như mình.. Nàng giận dữ giơ tay lên tự vả vào má mình một cái. Nàng quyết định:

nếu Phương Sách có mệnh hệ nào thì nàng cũng sẽ chết theo.

Nàng đưa tay lên sờ vào mũi chàng rồi thăm mạch thử xem, thấy hơi thở rất khê, mạch đập rất nhẹ....

Càng nóng lòng đợi chờ càng thấy thời giờ đi rất chậm, vết thương của Phương Sách lại càng lúc càng trở nên trầm trọng, dường như chàng không thể nào qua khỏi được giờ Tý.

Nàng liền ôm lấy Phương Sách khóc lóc rất thảm thiết.

Trên núi hoang, ngoài những con đom đóm lửa với tiếng cú kêu đêm ra thì làm gì có người nào ra tay cứu giúp đôi nam nữ thiếu niên cơ khổ này ?

Bỗng có tiếng kêu “ức” từ miệng Phương Sách thốt ra.

Lợi Man bỗng thấy cổ họng chàng co rúm lại, chân tay rung động thật mạnh.

Nàng vội sờ mũi chàng thử xem, thì thấy chàng đã tắt thở rồi.

Lợi Man thất kinh người toát mồ hôi lạnh ra, đứng đờ người như tượng gỗ.

Giây lát sau, nàng bỗng tuyệt vọng rú lên một tiếng rất thảm khóc, rồi lao đầu vào tảng đá gần đó tức thì.

Một bóng người từ sau một tảng đá cách đó chừng ba trượng bỗng phi ra nhanh như một luồng gió, dùng tay khê gạt Lợi Man một cái. Cả hai người đều tránh sang hai bên ba thước.

Lợi Man ngừng đầu lên nhìn, thấy người đó là một thiếu nữ rất xinh đẹp, mình mặc võ trang toàn trắng, tóc đen và bóng như mây, mặt như hoa nữ, đôi lông mày hình bán nguyệt, mũi mật heo, miệng vừa đỏ vừa nhỏ như trái anh đào, nhưng phải một nỗi da mặt hơi nhợt nhạt như người đau nặng mới khỏi.

Lợi Man rất ngạc nhiên, không hiểu sao đêm hôm khuya khoắt ở trong núi hoang này lại bỗng có một cô nương đẹp tuyệt trần xuất hiện như vậy ? Cứ xem thân pháp của nàng ta vừa rồi, đủ thấy công lực của nàng rất thâm hậu.

Thiếu nữ áo trắng cau mày lại hỏi:

- Tại sao cô nương lại định tự vận ? Còn vị này là ai ?

Nói xong, nàng ra đi lại gần Phương Sách.

Nàng sờ tay vào mũi Phương Sách thử xem, liền kêu “ủa” một tiếng, nhìn vào mặt Lợi Man nói:

- Người này đã chết rồi.

Lợi Man rất đau lòng đáp:

- Vâng, chàng đã chết một cách rất oan uổng.

Thiếu nữ nọ vội xem mạch của Phương Sách, rồi bỗng nhảy bắn người lên, nói:

- Ủa ! Lạ thật ! Sao y bỗng sống trở lại như thế này !

Lợi Man có vẻ không tin, vội ngồi xuống, đưa tay sờ vào mũi Phương Sách thử xem, quả thấy chàng đã có hơi thở, nên nàng vừa kinh hãi, vừa mừng rỡ vô cùng.

Thì ra lúc ấy đã bắt đầu sang giờ Sửu, khí huyết trong người Phương Sách đã bắt đầu quay trở về nguồn gốc.

Vừa rồi chỉ là trạng thái hư thoát đấy thôi.

Lợi Man vội móc túi lấy thuốc cứu thương ra cho chàng uống, còn hai bàn tay nàng thì đặt vào nơi Khí Hải và Huyết Thủ huyết của chàng, dồn công lực sang cho Phương Sách.

Thiếu nữ áo trắng đứng cạnh đó xem, thấy thái độ của hai người như vậy, đoán chắc thể nào cũng là một đôi vợ chồng thương yêu nhau chứ không sai.

Bỗng trạnh nhớ tới người yêu của mình, nàng vừa đau lòng vừa hối hận, không sao cầm được nước mắt, nàng vội quay mặt đi, nức nở khóc.

Cô Lâu Lão Nhân đã có tiếng là Y Thánh, nên thuốc của Lợi Man cho Phương Sách uống tên là “Long Hồ Cao Đả” có thể cứu được những người thọ thương rất nặng.

Hơn nữa, lại thêm nàng dùng chân lực trợ giúp, nên không đầy nửa tiếng đồng hồ, Phương Sách đã từ từ tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra nhìn, chàng thấy Lợi Man sắc mặt nhợt nhạt, đang ngồi cạnh mình điều sức, biết nàng đã dùng nội lực cứu chữa cho mình, nên mới bị hao tổn tinh lực. Chàng cảm động vô cùng.

Đang lúc ấy, chàng ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, thoáng trông thấy một cái bóng trắng đứng cạnh đó, nhưng vì nàng nọ quay lưng về phía chàng, nên chàng không nhận ra được là ai.

Chàng nhìn kỹ, thấy thân hình nàng áo trắng có vẻ quen thuộc lắm, nhưng nhất thời không nhớ ra là mình đã gặp nàng ta ở đâu ?

Vì vậy, chàng chỉ khẽ kêu “ủa” một tiếng thôi.

Nàng nọ bỗng quay đầu lại, Phương Sách đã trông thấy rõ mặt, vội đứng dậy, há miệng định gọi.

Vì chàng mừng rỡ quá nổi, nên không sao gọi ra tiếng được.

Thì ra thiếu nữ áo trắng đó chính là Diệu Ngân Hạnh mà chàng vẫn gọi là tỷ tỷ, và ngày đêm không lúc nào quên bằng được hình bóng của nàng ta. Sau đó nàng ta trúng độc tựa như một người điên khùng vậy.

Định thần giây lát, Phương Sách định lên tiếng kêu gọi, nhưng nghĩ đến lúc này mặt mũi của mình xấu xí như ma lem, trong người lại có chất tàn độc, và còn mang một mối sĩ nhục không sao rửa sạch được.

Vì thế, chàng không dám nhận Ngân Hạnh nữa, liền uể oải ngồi phịch xuống đất.

Ngân Hạnh thấy thái độ của Phương Sách như vậy, trong lòng sinh nghi, liền đi tới gần ngấm nhìn chàng một hồi, thấy chàng dùng khăn đen bịt mặt, một nửa mặt trông xanh xám như ma quỷ, nom rất ghê tởm, nên nghĩ mãi mà nàng không sao nghĩ ra được đã gặp qua ở đâu rồi.

Nàng cúi đầu, khẽ hỏi:

- Tướng công đã nhận ra được tôi, phải không ?

Phương Sách vội lắc đầu đáp:

- Không ! Không ! Tôi.. tôi đã nhận lầm đấy thôi !

Ngân Hạnh lại hỏi:

- Tướng công thấy tôi giống một người mà tướng công đã từng quen biết phải không ?

Phương Sách gật đầu:

- Vâng, hơi giống.

Trong lúc trả lời, chàng nhắm mắt lại, chứ không dám nhìn thẳng vào mặt nàng.

Ngân Hạnh hỏi tiếp:

- Tướng công là ai ? Sao lại bị thương nặng như thế này ?

- Tôi.. tôi.. Thanh Diện Truy Hồn tới đây.. trả thù bạn.. Nói tới đây, chàng nức nở, không sao nói tiếp được nữa.

- Bạn của tiếng công là ai ?

- Là Phương Sách !

Ngân Hạnh nghe thấy trả lời như vậy, giật mình đánh thót một cái, ngẩn người ra luôn.

Tử Vong thuyền chủ biết Phương Sách đã chết mới yên tâm, liền cứu cho Ngân Hạnh tỉnh lại, đưa một gói thuốc giải cho nàng, giả bộ bảo nàng đi tìm kiếm Phương Sách, một mặt còn sai nàng thuận đường thăm dò thực hư của chùa Thiếu Lâm, để ngầm ngầm bố trí việc hỏa thiêu chùa vào ngày Tết Trùng Dương.

Thủ đoạn của y bên trong bao hàm mấy xảo kế.

Ngân Hạnh nhất tâm đi chuộc tội, nàng tới chùa Thiếu Lâm dò thám và có ý muốn được gặp lại người yêu, nên nàng vừa thấy Phương Sách nói như vậy đã vội cất tiếng hỏi:

- Tướng công.. nói Phương Sách sao cơ chứ ?

Phương Sách hậm hực đáp:

- Y đã chết rồi.

Như sét đánh ngang tai, Ngân Hạnh đứng đờ người ra hồi lâu mới trấn tĩnh được tâm thần, vội hỏi:

- Sao chàng ta lại chết được ?

Phương Sách liếc nhìn Ngân Hạnh thấy nàng ta rầu rĩ nước mắt nhỏ rùng, liền động lòng thương, nhận thấy mình nói dối như vậy thật rất không nên, không phải.

Nhưng vừa rồi chàng đã trót nói dối rồi, thì đành phải nói dối tới cùng. Chàng nghiêng răng mím môi, đáp:

- Vì hổ thẹn với cha và ân sư, nên y đã ngậm hờn đâm đầu vào vách đá chết rồi.

Lương tâm cắn rứt, Ngân Hạnh vội hỏi tiếp:

- Lúc ấy chàng ta trôi trần những gì ?

- Y dặn tôi đi kiếm kẻ đã hãm hại y để đòi lại món nợ máu kia.

Ngân Hạnh nghe tới đây liền ngẩn người ra, hỏi tiếp:

- Chàng ta có biết người đã mưu hại mình là ai không ?

Phương Sách đáp:

- Tất nhiên phải biết chứ.

Ngân Hạnh kinh ngạc hỏi lại:

- Chàng ta bảo người đó là ai ?

- Tất nhiên là một kẻ mặt người dạ thú, chuyên môn nói điều nhân nghĩa ...

Nói tới đây, Phương Sách khích động quá, không sao nói tiếp được nữa.

Trợn to đôi mắt, Ngân Hạnh run lấy bầy, hỏi tiếp:

- Chẳng hay người ấy là ai ?

Hít một hơi thật mạnh, Phương Sách mới nói tiếp được:

- Tất nhiên là lão giặc sói đầu Tâm Tâm với lão gian tặc Lam Bào Thiết Quái chứ còn ai vào đó nữa.

Ngân Hạnh thở nhẹ một cái, nhưng sắc mặt của nàng lại rất khó coi.

Cũng may lúc đó Phương Sách đang nhắm nghiền hai mắt lại, điều công vận sức để chữa trị vết thương, nên chàng không trông thấy vẻ mặt của nàng ta, vì lúc này lương tâm của nàng đang cắn rứt vô cùng.

Lợi Man đứng cạnh đó không hiểu hai người nói gì với nhau. Vừa vận công điều sức lấy lại hơi một chút, nàng đã vội chạy lại thăm nom vết thương của Phương Sách tức thì.

Ngân Hạnh cũng cúi xuống xem vết thương hộ Phương Sách. Nàng liền nói với Lợi Man rằng:

- Nội thương của bạn này quá nặng, ít nhất phải tĩnh dưỡng nghỉ ngơi ba bốn ngày mới hồi phục lại được sức khỏe.

Lúc ấy Phương Sách sức nhớ tới một việc, định lên tiếng hỏi Ngân Hạnh, nhưng thấy có Lợi Man đứng cạnh, chàng lại thôi không hỏi nữa.

Thấy đôi môi của chàng mấp máy, Lợi Man vội hỏi chàng có phải khát nước không ?

Phương Sách thừa dịp may ấy liền gật đầu.

Lợi Man vội đứng dậy đi kiếm nước cho chàng. Thấy nàng nọ không có vẻ gì là gian tà, nàng dặn lại Ngân Hạnh vài câu rồi mới bỏ đi kiếm nước.

Phương Sách giả bộ như không biết Ngân Hạnh là ai, hỏi:

- Nghĩa đệ của tôi có nhờ tôi chuyển lời cho một người chi....

Ngân Hạnh vội hỏi:

- Chàng ta đã nói gì ?

Phương Sách hỏi:

- Chẳng lẽ cô nương là người chi....

Ngân Hạnh gật đầu:

- Phải, tôi chính là Diệu Ngân Hạnh. Không biết Phương Sách có lời lẽ gì nói với tôi thế ?

Phương Sách đáp:

- Y nói.. xin lỗi cô nương, để cô nương phải bị liên lụy như vậy.. Ngân Hạnh nghe tới đó, rùng mình đánh thót một cái, không biết là nàng hổ thẹn hay đau lòng, chỉ thấy nàng ứa nước mắt ra ngay.

Phương Sách cũng đau lòng hết sức. Chàng nhận thấy mình không nên lừa dối một người chị thật lòng yêu mình, nên chàng cũng ứa nước mắt ra theo.

- Ô !

Phương Sách chợt nghĩ tới một việc gì, hỏi tiếp:

- Cô nương đã bí trúng độc, thần trí mê man là gì ? Vậy lúc nào.. Ngân Hạnh đâu dám nói rõ sự thật là hoàn toàn do lệnh của Tử Vong thuyền chủ hết, nên nàng chỉ đặt điều nói dối để đánh lừa Phương Sách thôi.

Thấy nàng ta nói là đã hoàn toàn lành mạnh rồi, Phương Sách cũng mừng thầm liền hỏi:

- Diệu cô nương định đi đâu thế ?

Ngân Hạnh đáp:

- Thừa lệnh của Tử Vong thuyền chủ, bí mật thăm dò chùa Thiếu Lâm.. Nàng chưa dứt lời, bên cạnh đã có người xen lời:

- Hay lắm ! Chúng ta cùng một phe với nhau.

Hai người đều giật mình kinh hãi, vội quay đầu lại nhìn, mới hay người đó chính là Lợi Man, đã lấy được nước đem về cho Phương Sách uống.

Lợi Man đã nghe thấy lời dối thoại của mình với Ngân Hạnh, Phương Sách liếc mắt nhìn trộm, thấy nàng ta vẫn vui vẻ, không lộ vẻ ghen tuông chút nào, chàng mới yên tâm.

Lợi Man đưa nước cho Phương Sách uống, rồi ngồi xuống chuyện trò với Ngân Hạnh.

Lợi Man là một thiếu nữ rất lạnh lùng, nhưng từ khi thấy mình đã ký thác cho Phương Sách rồi, thái độ và tính nết của nàng đã thay đổi hẳn, nên vừa gặp Ngân Hạnh nàng đã hợp chuyện ngay. Hai người coi nhau như hai chị em vậy.

Ba người ở trong núi hai ngày. Vết thương của Phong Sách đã lành mạnh được già nửa.

Đêm hôm đó, hai nàng bàn lên qua loa, rồi chuẩn bị đi thăm dò sự thực hư của chùa Thiếu Lâm trước, còn Phương Sách vì hơi sức chưa khôi phục hẳn, nên tạm thời ở lại trên núi.

Chờ tới khi hai nàng không dò la được tin tức gì, quay trở về chỗ cũ thì không thấy hình bóng của Phương Sách đâu hết, mà chỉ thấy trên tảng đá gần đó có khắc chữ bằng Kim Cương Chỉ lực như sau:

“Sau này sẽ gặp lại nhau” Hai nàng thấy vậy đều kinh ngạc, vội vàng quay trở về chùa Thiếu Lâm ngay, vì hai nàng đoán chắc chàng nóng lòng phục thù và lại có tính kiêu ngạo, chờ hai nàng đi khỏi, đã vội lên một mình lên chùa Thiếu Lâm để phục thù rồi.

Sự thật Phương Sách đã hồi phục sức khỏe như thường rồi, vì thấy hai nàng đều si tình với mình như thế, không biết nên lấy ai, bỏ ai ?

Đồng thời, chàng lại nghĩ tới:

“Mình là một người không khác gì tàng tật, nếu lấy hai nàng chỉ làm lỡ mất tuổi Xuân và hạnh phúc của hai nàng thôi” Vì vậy, chàng mới giả bộ yếu ớt, sức lực chưa hoàn toàn khôi phục, chỉ để đánh lừa hai nàng ấy thôi.

Chờ cho hai nàng bỏ đi khỏi rồi, chàng liền đứng dậy, nước mắt ràn rụa, nghiêng răng mím môi viết lại mấy chữ trên tảng đá.

Chàng muốn viết thêm vài câu, nhưng vì mũi lòng quá nổi, liền lẩm bẩm nói thầm:

- Tỷ tỷ, sư muội, hai người hãy lượng thứ cho tôi. Vĩnh viễn lượng thứ cho Phương Sách.. Thế rồi chàng lững thững rời khỏi khu núi hoang đi luôn.

Tất nhiên là chàng quay trở lại chùa Thiếu Lâm nhưng vì sợ gặp hai nàng, nên chàng vòng theo con đường nhỏ mà đi.

Lúc ấy Phương Sách đã biết đề phòng chứng bệnh quái lạ của mình rồi, một mặt chàng tính toán làm thế nào để trả thù tuyệt hận, một mặt chàng nghĩ thầm:

”Lão giặc sói đầu Tâm Tâm cố ý làm ra vẻ thương hại mà tha cho ta đi. Còn mối thù bốn chương của hai lão hòa thượng áo đỏ, ta cũng phải trả thù cho được mới hả dạ.

Điều cần nhất ta phải tránh giao đấu trong hai giờ Tý và Ngọ mới được. Hễ đến giờ Ngọ là bệnh đó lại nổi lên. Nếu không có nữ sắc ở trước mặt, thì công lực của ta sẽ mạnh gấp đôi lúc thường, mà trong chùa Thiếu Lâm toàn là hòa thượng chẳng đào đâu ra nữ nhân..” Nghĩ tới đó, chàng mừng thầm, ngừng mặt lên nhìn sắc trời một hồi lại nghĩ tiếp:

“Hiện giờ chính là lúc đi chùa Thiếu Lâm thích hợp nhất” Chàng đã quyết định như vậy, không còn e dè gì hết liền giở khinh công tuyệt đỉnh ra chạy thẳng về phía chùa Thiếu Lâm ngay.

Lúc ấy là cuối giờ Thìn, đầu giờ Tỵ. Chàng ẩn thân trên một cây cổ thụ Ở bên ngoài hàng rào tường.

Lần này chàng nhận thấy cần phải bí mật dò thám mới là thượng sách. Bằng không, với sức lực của mình chàng, đối địch với mấy nghìn tăng chúng thì khó lòng mà thắng nổi.

Chàng đứng rình ở đó hồi lâu, thấy trong chùa yên tĩnh như thường, tăng chúng đi lại và tụng kinh, làm lụng đều đều.. Chàng nghĩ bụng:

“Làm thế nào mà trà trộn vào được bên trong. Lúc này đang là ban ngày. Lối phi hành sát tường không ăn thua gì.. À, có rồi, lợi dụng quỷ kế, không, cơ trí..” Nghĩ xong cách rồi, chàng nhìn xung quanh, thấy không có người nào đi lại, liền nhảy qua hàng rào tường vào vào bên trong.

Lúc ấy từ đằng xa có một hòa thượng mặc áo bào xám đi tới.

Chàng đứng nép vào vách tường, đợi chờ hòa thượng nọ đi tới gần mới nhảy ra, cách không điểm huyết. Hòa thượng mặc áo xám ấy từ từ té ngã, không hay biết gì hết.

Chàng nhanh nhẹn cởi chiếc áo cà sa của Hòa thượng ra, mặc vào người, rồi giấu hòa thượng nọ vào trong một bụi cỏ.

Chàng lấy ra một mặt nạ da người đeo lên mặt.

Chiếc mặt nạ da người ấy nguyên là của Lợi Man tặng cho, nhưng vì chàng đã đổi tên là Thanh Diện Truy Hồn, cho nên suốt dọc đường chàng không hề sử dụng tới.

Chàng lại lấy thêm một miếng vải trắng buộc lên trên đầu làm như mình bị thương vậy.

Cải trang xong, Phương Sách bỗng nghe thấy phía sau có tiếng chân đang tiến tới gần.

Chàng vội ngồi sụp xuống chỗ cạnh lối đi. Người nọ đi tới gần, kinh ngạc hỏi:

- Vị sư huynh này.. sao đầu lại quấn vải như thế ? Có phải đã thọ thương.. Giả bộ tiếng rên rỉ, Phương Sách làm như người không còn chút hơi sức, khẽ giọng đáp:

- Vừa rồi ngu đệ bị vấp té ngã, đầu.. bị động mạnh sứt mất một chút, nhưng cũng không sao, sư huynh cứ để mặc tôi ...

Hòa thượng nọ lườm chàng một cái rồi đi ngay. Nhưng y bỗng quay đầu lại nói tiếp:

- Vừa rồi có thích khách xâm nhập bổn chùa, chưởng môn nhân và bảy vị trưởng lão đã đuổi bọn thích khách đi rồi. Sư huynh phải cẩn thận, không biết chừng họ còn có dư đảng.. Vừa nói tới đó, y đã bỏ đi khá xa rồi.

Phương Sách nghe thấy hòa thượng trẻ tuổi nọ nói như vậy, trong lòng kinh hãi thầm bụng bảo dạ rằng:

“Chẳng lẽ thích khách đó là Lợi Man với Ngân Hạnh chăng ? Nếu quả thật như vậy, ta không thể nào ngồi yên được.” Lúc ấy trong chùa bỗng gióng chuông lên âm ỉ, bóng người lơ lửng, tiếng hò hét vang rền.

Chàng không dám trì hoãn nữa, vội xen ngay vào giữa bọn hòa thượng. Họ chạy về hướng nào, chàng đi theo luôn về phía đó, vì lẽ chàng không biết thích khách hiện giờ đang ở đâu cả.

Tiếng chuông, tiếng trống càng nổi lên nhộn nhịp. Bốn phương tám hướng đều có những hòa thượng mặc áo cà sa màu sắc khác nhau:

vàng, đỏ, xám, đen, đang chạy tứ tung.

Chàng thấy một nhóm hòa thượng mặc áo cà sa màu xám đang chạy thẳng vô phía hàng rào tường ở phía sau chùa.

Chàng đoán chắc bọn thích khách nọ thế nào cũng là những cường địch rất lợi hại, cho nên trong chùa mới phải báo động một cách khẩn cấp như thế.

Các hòa thượng mặc áo cà sa đủ màu sắc như vậy, chắc người nào cũng có chức vụ riêng của người ấy.

Chàng vừa suy nghĩ vừa chạy theo bọn hòa thượng mặc áo cà sa màu xám. Chỉ trong nháy mắt, các người đã chạy tới chỗ chân tường ngay.

Chàng thấy mọi người phân tán nhau ra và đứng tựa lưng vào tường một cách rất chỉnh tề.

Những hòa thượng nọ còn rút đại đao ra cầm sẵn trong tay nữa.

Phương Sách cũng chọn một chỗ để đứng. Tất cả những tăng chúng ấy đều chăm chú nhìn vào ngôi đại điện nguy nga nhất ở chính giữa ngôi chùa.

Nơi đó là chính điện của chùa Thiếu Lâm, và cũng là nơi cư ngụ của chưởng môn nhân cùng bảy vị trưởng lão.

Đột nhiên, từ trên không có tiếng rú thật dài vọng tới.

Tiếp theo đó, trên nóc nhà của ngôi chính điện đã thấy có bảy tám cái bóng người xuất hiện.

Người đi đầu tay cầm trường kiếm, là một thư sinh mặc áo bào trắng, mặt phủ một chiếc khăn đen, chỉ để lộ đôi mắt lóng lánh ra thôi.

Theo sau y là bảy lão hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ.

Thì ra bảy lão hòa thượng đang đuổi theo chàng thư sinh ấy.

Phương Sách nhìn kỹ thích khách, thấy y không giống Lợi Man và Ngân Hạnh chút nào, chàng mới yên tâm.

Lúc này chàng thấy y đang hoảng hốt tìm đường đào tẩu mà cường địch lại đuổi theo bám riết, dường như y khó lòng thoát ra khỏi được chùa Thiếu Lâm vậy.

Phương Sách thấy thế liền nghĩ thầm:

“Người này là kẻ địch của Tâm Tâm đại sư, như vậy tức là bằng hữu của ta. Bất cứ y là ai, ta cũng phải có bốn phen tiếp cứu y.” Chàng nghĩ đoạn liền ngấm ngầm vận công lực vào tay, chuẩn bị trợ giúp người nọ.

Người bịt mặt mặc áo bào trắng đang chạy về phía chàng. Có lẽ người nọ thấy phía này toàn là hòa thượng mặc áo bào màu xám, đoán biết họ là những người võ công kém cỏi nhất trong các tăng chùa Thiếu Lâm, vậy chạy về phía này có lẽ dễ thoát thân hơn.

Khinh công của thư sinh nọ cũng khá cao siêu. Bảy lão hòa thượng mặc áo bào đỏ đuổi theo sau chính là bảy vị trưởng lão của chùa Thiếu Lâm, vai vế và võ công đều cao hơn các hòa thượng khác.

Đôi bên chỉ còn cách nhau chừng ba trượng. Cả thích khách lẫn bảy vị trưởng lão đều chạy ở trên mái hiên ngôi đại điện, và đang hướng về phía bức tường mà chạy tới.

Bảy vị trưởng lão nọ đồng thanh quát lớn:

- Bạn kia còn hy vọng chạy đi đâu nữa. Chùa Thiếu Lâm này có phải là nơi để cho bạn tùy ý muốn ra vào lúc nào cũng được đâu. Bạn đã giáng lâm bốn chùa thì không thể nào rời khỏi một cách dễ dàng như vậy đâu. Hãy mau mau thúc thủ chịu trời.

Người bịt mặt bỗng ngừng chân lại, quay người, ném luôn một chùm hoa bạc.

Bảy vị trưởng lão cũng vội ngừng chân theo, giơ tay áo lên gạt những ám khí ấy.

Nhân dịp này, người bịt mặt chỉ nhảy nhót mấy cái đã lướt đi được sáu bảy trượng rồi, và cũng đã tiến tới chỗ chân tường.

Bọn tăng chúng đợi chờ ở chỗ chân tường cũng đã chuẩn bị sẵn, vội đồng thanh quát lớn một tiếng, xông lại bao vây thư sinh nọ luôn.

Lúc ấy bảy vị trưởng lão cũng đã phi thân tới, người còn lơ lửng ở trên không đã múa chưởng tấn công người bịt mặt tức thì.

Người bịt mặt đối phó với mấy chục tăng nhân đang bao vây dưới đất đã cảm thấy cuống cả chân tay rồi, thì còn hơi sức đâu mà chống đỡ thế công của bảy vị trưởng lão cùng ra tay một lúc như thế ?

Tránh cũng không có chỗ tránh, mà chốn đỡ cũng không tài nào chống đỡ nổi.

Người bịt mặt đang lâm vào tình trạng vô cùng nguy hiểm, thì bỗng có một tiếng thét kêu như sấm chọt nổi lên.

Kể đó, một luồng kinh lực vô cùng mạnh mẽ đã nhằm bọn tăng chúng áo xám đẩy tới.

Sau một tiếng kêu “bùng”, gần nửa số tăng chúng đã bị kinh phong đánh té ngã.

Đồng thời, còn có một luồng tiềm lực lôi kéo người bịt mặt ra bên ngoài.

Tiếp theo đó, lại có một tiếng kêu “ầm” thật lớn nổi lên, cát bụi bốc lên mù mịt.

Trên mặt đất, chỗ người bịt mặt đứng hồi nãy đã bị chưởng lực của bảy vị trưởng lão đánh thủng một cái hố lớn.

Mọi người đều giật mình kinh hãi. Bảy vị trưởng lão mặt lộ vẻ ngơ ngác, cùng đưa mắt liếc nhìn xung quanh dò một vòng, trong lòng rất hoài nghi.

Ngay lúc đó, từ trong bọn tăng chúng mặc áo bào xám đã có một hòa thượng đầu quấn vải trắng thũng thẳng tiến ra ngừng mặt lên trời cất tiếng cười ha hả nghe rất rùng rợn, khiến mọi người đều cảm thấy đình tại như ốc.

Mọi người thấy thế đều kinh hãi ngạc nhiên vô cùng.

Một lão hòa thượng áo đỏ liền lớn tiếng quát hỏi:

- Có phải mi vừa ra tay. Hòa thượng mặc áo bào xám, đầu bịt vải trắng, bỗng ngừng tiếng cười làm gì đáp:
- Phải chính ta đây.

Bảy vị trưởng lão đồng thanh hỏi tiếp:

- Mi tư thông với thích khách, hay kẻ gian nằm vùng ?

Hòa thượng nọ ung dung cởi chiếc khăn trắng buộc ở trên đầu ra, để lộ một bộ tóc xanh.

Lúc ấy các hòa thượng có mặt tại đó đều giật mình đánh thót một cái.

Vừa nhìn thấy chàng nọ cởi chiếc mặt nạ da người ra một người trong nhóm thất lão đã buột miệng la lên:

- Ủa ! Thanh Diện Truy Hồn !

24. Giả Phụng Hư Hoàng

Các hòa thượng có mặt đều giật mình kinh hãi, vì cái tên Thanh Diện Truy Hồn đã in sâu vào trong đầu óc của họ rồi, nên vừa nghe thấy người mặc giả hòa thượng đó là Thanh Diện Truy Hồn, ai nấy đều ngăn người ra luôn, và có kẻ còn run lên bần bật là khác.

Trong nhóm Thiếu Lâm thất lão chỉ có tam Ty là đã giao đấu với Phương Sách rồi, nên họ đều biết rõ mặt chàng, duy có bốn người kia là chưa được gặp mặt chàng bao giờ.

Nghe nói chàng là Thanh Diện Truy Hồn, cả bốn người đều kinh ngạc vô cùng.

Trong lúc ấy, người bịt mặt mặc áo bào trắng đã nhảy qua hàng rào tường cao hơn hai trượng đào tẩu mất rồi. Chờ tới khi các người hay biết, định đuổi theo thì đã muộn.

Thất lão ra hiệu để lại Tam Ty đối phó với Phương Sách, còn tứ lão thì nhảy qua hàng rào tường đuổi theo người nọ ngay.

Phương Sách đã định tâm cứu người thì phải cứu cho tới cùng. Chàng liền hét lớn một tiếng, giơ tay lên tấn công tứ lão vừa nhảy lên trên hàng rào tường hai thế thật mạnh.

Tam Ty thấy thế, vội múa chưởng nhằm Phương Sách tấn công luôn.

Kẻ thù gặp nhau bao giờ cũng cay cú hơn, nên Phương Sách không dám khinh địch như trước nữa vội gỡ mười thành công lực, xử dụng Lưỡng Nghi Cương Khí chưởng pháp của bốn môn ra đối phó.

Sau một tiếng kêu “bùng” thật lớn mọi người chỉ thấy mất hoa lên một cái, bóng người thấp thoáng, và đã thấy Tam Ty lui ngay về mấy bước, thân hình lảo đảo như suýt té ngã.

Thanh Diện Truy Hồn cũng bị đẩy lùi mấy bước, nhưng thân hình của chàng lại rất vững.

Trên bờ tường trong số bốn người đã có nhị lão thì đuổi theo người bịt mặt đi mất dạng kia.

Phương Sách một mình đấu với ba kẻ địch mà không hề cảm thấy nao núng chút nào. Trái lại nội lực của chàng càng trở nên sung túc. Còn tam Ty thì càng đấu càng lộ vẻ kinh hoảng..

Giao đấu được một lúc, Phương Sách biết sắp tới giờ Ngọ rồi, trong lòng mừng rỡ khôn tả, vì chàng thấy công lực của mình quả mạnh hơn trước nhiều.

Tuy vậy, chàng cũng đề phòng cẩn thận lắm, mắt cứ nhìn thẳng vào mặt bọn tam Ty thôi, chứ không dám nhìn sang nơi khác, sợ trông thấy nữ sắc, bệnh quái ác nọ lại nổi lên thì nguy hiểm lắm.

Vì thế, chàng nhắm nghiền hai mắt lại, tay thay mắt ứng phó với bọn tăng lữ đang bao vây quanh mình.

Ty Nghi và Ty Sự trong lòng rất đỗi hoài nghi, vì đêm nọ đối phương chống đỡ không nổi một thế chưởng của bọn mình, sao bây giờ kẻ địch lại mạnh đến như thế, một đấu với bọn mình ba người mà đối phương vẫn còn thắng thế.

Phương Sách chỉ tay vào mặt Ty Nghi, Ty Sự nghiêng răng mím môi quát mắng:

- Hai người có mau nộp mạng cho Thanh Diện Truy Hồn ta không !

Chàng cố ý tấn công hờ một thế, chân đã xoay sang ba phương vị khác để giở thế sát thủ ra tấn công thật sự.

Tam Ty tưởng chàng tấn công thực, vội tránh ngay sang ba phía, đưa mắt ra hiệu cho nhau, rồi Ty Nghi và Ty Sự cùng giơ chưởng lên, xử dụng kinh khí nghìn cân của Phật để phản công.

Thấy đối phương làm như vậy Phương Sách cảm thấy rất hợp với tâm ý của mình.

Thế chưởng vừa rồi của chàng là dùng để dụ địch chứ không phải định tâm đánh thật đâu.

Chàng vội lấy tấn, tay trái quay một vòng, âm điều dương hội để làm giảm bớt một nửa kinh lực của đối phương trước, còn tay phải thì rút về, đẩy mạn ra một thế.

Đó chính là mượn sức xử dụng sức, chàng thuận thế ra tay tấn công luôn.

Thế sát thủ này là của Huyền Cốc Dị Tú sáng tác, vừa dùng để cứu mạng, vừa dùng để kìm chế địch thật lợi hại vô cùng.

Chính La Liên A Tôn với Áo Không Đạo Giả đã bị Phương Sách dùng thế sát thủ này đã thương hồi nọ rồi.

Tất nhiên công lực của Thiếu Lâm thất lão còn kém Võ Lâm tam Lão một mức.

Chỉ nghe thấy văng vẳng có tiếng kêu “bực” tiếp theo đó lại có hai tiếng kêu la thảm khóc nổi lên, cát bụi bay mù mịt.

Hai cái bóng người màu đỏ đã bắn tung lên, rồi lại rớt ngay xuống mặt đất.

Phương Sách không để cho đối phương có dịp thở đã phi thân lướt theo như một vị thiên thần từ trên không giáng xuống.

Chàng vừa rút lên một tiếng thật dài vừa dùng song chưởng quét ngang xuống phía dưới một thế.

Lại có tiếng kêu la thảm khóc rất lớn. Bọn tăng chúng đã bỏ chạy tán loạn, nhưng chỉ được vài ba bước rồi ngã gục xuống đất, không sao nhồm dậy được nữa.

Phần thì lửa thù bốc lên cao Phương Sách chỉ muốn nhân lúc này ra tay đánh cho thật đã mới hả lòng mát dạ.

Phần nữa, vì tàn độc ở trong người chàng đang tấn công vào Tinh Môn nên kinh lực bỗng trở thành mạnh mẽ hơn trước nhiều. Vô hình chung không sao kìm hãm nổi lý trí, cho nên chàng cứ chém, bổ, đánh lung tung vào bọn người ở bên dưới.

Tội nghiệp cho tam Ty, không một người nào thoát chết, và hàng trăm hòa thượng áo xám đã có già nửa bị giết chết một cách rất thảm khóc dưới chưởng của chàng. Số ít còn lại thì đã bỏ chạy hết sạch.

Phương Sách đứng giữa đồng xác, nhìn thi hài của tam Ty một hồi rồi ngừng mặt lên cất tiếng cười như điên như khùng.

Chàng mê man không biết tĩnh ngộ. Đây là lần thứ hai chàng đã gây nên một sự lầm lỗi lớn, khiến ai nghe nói cũng phải đau lòng.

Chàng đang đắc chí cười ha hả, thì đột nhiên thấy bóng người lồ lộ.

Người đi trước đang quát tháo, và chàng đã nhận ra đó là tiếng của một thiếu nữ.

Chàng không dám nhìn kỹ người đó nữa, vội nhảy qua hàng rào tường, cầm đầu ụ té chạy ngay.

Tăng chúng thấy thế, ngạc nhiên vô cùng, không hiểu tại sao Thanh Diện Truy Hồn vừa nghe thấy tiếng quát tháo của một thiếu nữ đã hoảng sợ bỏ chạy như vậy.

Thiếu nữ vừa quát tháo đó chính là Giang Tĩnh Thục, chứ không phải là ai xa lạ.

Thì ra chùa Thiếu Lâm vừa có một người khách lạ tới thăm. Vị khách lạ ấy chính là Thất Sát Đoàn Chủ Mãn Thiên Tinh Chu Ngụy Tử, đã bị Tử Vong thuyền chủ bắt cóc đem lên thuyền, rồi được giam giữ trên một hòn đảo rất thần bí.

Y tới Thiếu Lâm mang theo một tin tức rất mới lạ của Tử Vong thuyền chủ để báo cho mọi người hay.

Tin đó liên quan đến sự quyết định của Tử Vong thuyền chủ, là đến ngày Trùng Cửu sẽ hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm.

Y lên tới chùa Thiếu Lâm này, không dám cho ai hay biết.

Lúc ấy Tâm Tâm đại sư, Áo Không Đạo Giả, Giang Tĩnh Thục với Chu Ngụy Tử bốn người đang bàn tán với nhau trong mật thất của vị phương trượng.

Vì vậy, tuy bốn người nghe báo có thích khách tới, nhưng Tâm Tâm đại sư chỉ sai có thất lão ra để nghênh chiến thôi.

Sau đó, lại có môn hạ đệ tử chạy vào báo cáo:

thích khách đã đào tẩu mất rồi, nhưng Thanh Diện Truy Hồn bỗng xuất hiện giữa đám tăng chúng, và Tam Ty đã bị y giết chết.. Tâm Tâm đại sư định đích thân ra xem xét, nhưng Chu Ngụy Tử bỗng lên tiếng ngăn cản, bảo có việc cần kíp phải bàn luận, cho nên Tâm Tâm đại sư đành phải nhờ Giang Tĩnh Thục đi giúp, xem có phải Thanh Diện Truy hồn này chính là kẻ đã dả thương Áo Không Đạo Giả không ? Đồng thời, một mặt ông ta ra lệnh cho các cao tăng của toàn chùa cùng hợp sức vây đánh.

Giang Tĩnh Thục thấy Phương Sách đã đào tẩu, liền cùng các tăng chúng đuổi theo một quãng.

Vì Phương Sách đã quyết tâm đào tẩu, nên chàng không dám đối diện với nàng.

Vì vậy, nàng tìm mãi vẫn không thấy tung tích của chàng đâu hết, đành phải quay trở về chùa.

Phương Sách hoảng sợ, không dám gặp đàn bà, cứ cầm đầu chạy.

Chờ tới khi không thấy có người đuổi theo nữa, chàng mới dám quay đầu lại nhìn, quả không thấy người nào đuổi theo cả.

Chàng thở hắt ra nhẹ nhõm, trong bụng nghĩ thầm:

“Vừa rồi nguy hiểm thật ! Nếu thiếu nữ ấy không lên tiếng, mình gặp mặt nàng ta, thì không những bệnh quái ác của mình nổi lên, thái độ xấu xa sẽ lộ liễu ra hết, rồi mình còn bị bắt và sẽ mang sự nhục nhã vào người là khác”.

Nghĩ tới đó, chàng lại nghĩ đến tam Ty đều bị mình giết chết, như vậy cũng gọi là trả được mối thù hai chưởng.

Chàng cảm thấy trong người khoáng khoái, liền thủng thẳng tiến theo con đường núi mà đi.

Đi được một quãng nữa, chàng mới tìm được một chỗ vắng vẻ, đang định ở lại đó điều công vận tức, thì bỗng nghe thấy có tiếng đàn bà khóc nức nở.

Chàng giật mình kinh hãi, nghĩ thầm:

”Trong thâm sơn cùng cốc này, sao lại có tiếng đàn bà con gái khóc lóc như vậy ?

Chẳng lẽ người đàn bà này đã bị cưỡng đồ hãm hiếp chăng ?” Nghĩ tới đó, lòng nghĩa hiệp chợt nổi lên, chàng liền tiến thẳng về phía có tiếng khóc.

Đi được chừng vài bước, chàng bỗng ngừng chân lại vì chàng sợ một khi trông thấy đàn bà thì bệnh quái gở nọ lại bỗng nổi lên.

Chàng lắng nghe một hồi, dường như nơi đó còn có tiếng người nói chuyện nữa.

Phần vì tính hiếu kỳ thúc đẩy, phần vì chàng tính nhảm lúc này đã là quá giờ Ngọ rồi, nên chàng mới yên tâm mà đi tiếp về phía có tiếng người đang nói ấy.

Chàng thấy một đôi thiếu niên nam nữ đang ngồi tựa vào một tảng đá lớn ở dưới chân núi.

Người đàn ông vận áo bào màu trắng theo lối thư sinh, mặt đẹp như ngọc, môi son, mày kiếm, mắt sao, anh phong lẫn lẩn, khí vũ hơn người, chẳng khác gì mình vậy, bất cứ về thân hình, tuổi tác, cử chỉ hay cách ăn nói cũng giống hệt như mình, chẳng khác chút nào.

Còn thiếu nữ lại chính là Diệu Ngân Hạnh.

Phương Sách không dám tin đôi mắt của mình. Chàng nhìn đi nhìn lại, thấy người nọ quả giống hệt như mình, chẳng khác gì hóa thân của mình vậy.

Chàng để ý nhìn mãi cũng không kiếm ra được một tí gì khác lạ cả, duy có điều hiện giờ thì mặt chàng đã biến thành màu xanh rồi.

Chàng không dám tin trên thế gian này lại có người giống hệt nhau như thế.

Nhưng sự thật đã rành rành ra như vậy, chàng không tin cũng chẳng được.

Dưới sự kinh ngạc đó, Phương Sách kinh hãi vô cùng, liền chăm chú nhìn vào hành động của hai người.

Ngân Hạnh lộ vẻ rất khích động, nắm chặt lấy tay người nọ hỏi:

- Hiền đệ vẫn còn sống đấy à ? Có thật hiền đệ vẫn còn sống đấy chẳng ?

Người nọ cũng nắm chặt lấy tay nàng, thái độ rất âu yếm, nhưng giọng nói hơi lạnh lùng đáp:

- Tiểu đệ chưa chết. Đó chỉ là giả bộ chết đấy thôi.

Ngân Hạnh hỏi:

- Tại sao hiền đệ lại phải giả bộ chết, khiến cho ngu tử phải đau lòng ?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Bất đắc dĩ tiểu đệ phải giả bộ chết như vậy, là vì sợ Tâm Tâm đại sư với Lam Bào Quái Nhân các người tiếp tục đuổi theo, mà công lực của tiểu đệ thì vẫn chưa khôi phục, cho nên mới phải dùng kế.. Phương Sách nghe tới đó càng ngạc nhiên thêm, vì nhận thấy người nọ tả hoàn cảnh giống hệt như mình. Chàng lại lắng tai nghe tiếp.

Ngân Hạnh lại hỏi:

- Hiền đệ được giải độc từ hồi nào ? Hiện thời đã khôi phục được công lực chưa ?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Ân sư Huyền Cốc Dị Tú đã dùng Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm giải độc cho tiểu đệ.

Phương Sách giật mình đánh thót một cái, nghĩ thầm:

“Sư phụ của người này cũng là ân sư của ta, nhưng sao ta không nghe thấy ân sư nói còn có người đồ đệ nào khác ?” Ngân Hạnh hỏi tiếp:

- Hiền đệ biết chính Tâm Tâm đại sư với Lam Bào Quái Nhân đã đầu độc hãm hại hiền đệ phải không ?

Thiếu niên áo trắng đáp:

- Dạ yển Quân Sơn đầu người đưa thiệp, thật là mưu kế giỏi lắm. Nếu không nhờ được ân sư giải cứu cho, thì tiểu đệ đã ngậm hờn mà chết rồi. Tiểu đệ đã thề sẽ không đội trời chung với hai lão tặc !

Phương Sách cả kinh, lại nghĩ tiếp:

“Như vậy là nghĩa lý gì ? Không rõ y nói về việc ân cừ của ta hay là chuyện riêng của y ?” Ngân Hạnh bưng mặt khóc nói:

- Ngu tử.. thật rất có lỗi.. với hiền đệ.

Người nọ Ôm chặt lấy ngang lưng nàng, an ủi rằng:

- Hạnh tử tử, chỉ có tiểu đệ là có lỗi với tử tử thôi, khiến Hạnh tử tử phải chịu bao điều khổ sở. Tử tử không biết đẩy thôi, tiểu đệ trông thấy Hạnh tử tử trúng độc, người đâm ra ngớ ngẩn, khiến tiểu đệ rất đau lòng.. Ngân Hạnh nghe thiếu niên nọ nói như vậy lòng đau khôn tả, khóc sụt sùi, không dám ngừng mặt lên nhìn, trong lòng rất hổ thẹn và ân hận, nhưng lại không dám nói rõ sự thật ra.

Nàng sức nhớ lại đem dạ yến ở Quân Sơn, chính tay mình đã bỏ thuốc độc ...

chắc Phương Sách sau khi tỉnh lại thấy mình đâm ra ngớ ngẩn, nên mới tưởng mình cũng bị trúng độc theo.

Nghĩ tới đây, nàng tự nhủ thầm:

”Ồ ! Chàng thiếu niên chính trực này, chính ta đây mới là hung thủ đã hãm hại chàng. Tội nghiệp cho chàng vẫn chưa hay biết gì hết, lại cứ tưởng mình đã thật lòng yêu chàng.

Thiếu niên áo trắng nọ hạ thấp giọng xuống nói:

- Hạnh tử tử, lúc nào tiểu đệ cũng nhớ tới.. Ngân Hạnh bỗng ngừng đầu lên nhìn thiếu niên áo trắng nọ một hồi lâu, rồi nức nở khóc đáp:

- Sách đệ, ngu tử cũng nhớ hiền đệ lắm.. Thế rồi hai người ôm chặt lấy nhau.

Đứng trên lưng núi, Phương Sách trông thấy cảnh tượng ấy, vừa kinh hãi, vừa hoài nghi, vừa đau lòng, vừa ghen tuông.

Chàng hồ nghi là tại sao lại có Phương Sách xuất hiện như thế này, không những hình dáng, mặt mũi giống hệt mình, mà ân cừ, tình oán cũng mang chung với mình ?

Còn đau khổ và ghen tuông là vì chàng thấy người yêu của mình ngã vào lòng đối phương.

Lúc này Phương Sách tức giận khôn tả, chỉ muốn đánh chết người nọ mới cảm thấy khoan khoái.

Chàng định nhảy bổ xuống dưới chân núi ngay, nhưng sau lại ngừng chân, vì còn muốn xem hành động của hai người ra sao ?

Ngân Hạnh âu yếm với người nọ một hồi, rồi mới từ từ rẽ nhau ra.

Thiếu niên áo trắng nọ vừa vuốt tóc nàng, vừa khẽ nói:

- Nghe nói mấy ngày hôm nay có hai thiếu niên nam nữ xuất hiện. Một người tự nhận là Thanh Diện Truy Hồn, còn một người tự xưng là Thái Y Đoạt Phách. Họ đã chặt gãy cánh tay trái của Áo Không Đạo Giả, chường môn nhân phái Côn Luân, và đem khuya còn vào chùa Thiếu Lâm đại náo, giết chết Ty Pháp chủ trì.. Ngân Hạnh sức nhớ tới một việc, vội đỡ lời:

- Quả có thể thật. Họ là một đôi vợ chồng. Hôm qua ngu tử còn đi chung với họ.

Nghe tới đó, Phương Sách kêu khổ thầm, nghĩ bụng:

“Ta với Lợi Man có phải là vợ chồng thật đâu !” Ngân Hạnh lại nói tiếp:

- Sách đệ bảo có lạ không ? Hôm qua, Thanh Diện Truy Hồn còn nói cho ngu tử hay, tự nhận mình là anh em kết nghĩa với hiền đệ và bảo rằng hiền đệ đã ngậm hờn đâm đầu vào đá tự tử chết ...

Thiếu niên áo trắng tỏ vẻ ngạc nhiên đáp:

- Lạ thật ! Tiểu đệ có anh em kết nghĩa nào đâu !

Lúc này Phương Sách đã biết rõ đối phương cố ý giả danh mình nhưng hắn là ai ?

Tại sao lại giả dạng mình như thế để làm gì ?

Nghĩ mãi, chàng vẫn không sao nghĩ ra được nguyên nhân đó.

Thiếu niên áo trắng lại nói tiếp:

- Vừa rồi, tiểu đệ đã được gặp Thanh Diện Truy Hồn; Nhờ có y ra tay, tiểu đệ mới đào tẩu thoát khỏi chùa Thiếu Lâm. Bốn lão quỷ đuổi theo tiểu đệ, thì có hai người bị đả thương, còn lại hai người vẫn tiếp tục đuổi theo. Nhưng tiểu đệ đã dùng kế “Kim thiền thoát xác” nhờ vậy mà thoát thân được.

Nghe tới đây Phương Sách nghĩ thầm:

“Không ngờ kẻ mà ta đã cứu lại là tên này..” Ngân Hạnh tỏ vẻ nghi ngờ, hỏi:

- Tại sao hần lại mạo nhận là nghĩa huynh của hiền đệ mà còn dám tuyên bố với mọi người là trả thù cho hiền đệ ?

Thiếu niên áo trắng ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Chưa biết chừng đôi vợ chồng Thanh Diện Truy Hồn muốn mượn tên của tiểu đệ để gây sóng gió một phen cũng nên ?

Phương Sách càng bực mình thêm, đang định xuống núi để cho đối phương một trận, nhưng chàng lại nghe thấy chàng thanh niên áo trắng nọ nói tiếp:

- Tiểu đệ xin báo một tin mừng này cho Hạnh tỷ hay. Thiếu niên áo trắng vừa nói vừa trở vào mình rồi lại chỉ vào người Ngân Hạnh.

Thấy thế, Ngân Hạnh hổ thẹn quá, vội cúi gầm đầu xuống. Thiếu niên áo trắng nói tiếp:

- Cha tôi Tử Vong thuyền chủ đã nhận lời cho tiểu đệ với Hạnh tỷ ...

Ngân Hạnh nghe nói, trong lòng vô cùng kích động, nghĩ thầm:

”Khi Tử Vong thuyền chủ bảo ra rời khỏi thuyền, cò có dặn rằng:

“Nếu con tìm thấy Phương Sách thì ta cho hai người thành hôn với nhau”. Bây giờ chàng nói như vậy, thật đúng với lời hứa của thuyền chủ” Nàng thấy nguyện vọng của mình đã được thực hiện, tất nhiên phải mừng rỡ, nên nàng lại rút đầu vào lòng thiếu niên áo trắng nọ.

Phương Sách thấy vậy lửa ghen, bốc lên bùng bùng, không sao chịu nổi, liền hét lớn một tiếng, từ trên cao mấy trượng nhảy ngay xuống bên dưới:

Ngân Hạnh với thiếu niên áo trắng nọ thấy vậy đều giật mình kinh hãi, vội đứng bật dậy.

Khi hai người trông thấy rõ kẻ từ trên cao nhảy xuống là ai, bất giác đều thất thanh kêu lên:

- Thanh Diện Truy Hồn.

Phương Sách cười khẩy mấy tiếng, bộ mặt đang xanh, lúc này lại điểm thêm màu trắng vào, làm nổi lên những vết thâm xanh lè, nom thật rùng rợn. Lại thêm mắt xếch, tóc ngược, trông không khác gì một Truy Hồn sứ giả từ trên trời giáng xuống, khiến hai người đều hoảng sợ đến nỗi không sao kêu la được nữa.

Phương Sách chỉ tay vào người đàn ông nọ, quát hỏi:

- Ngươi là ai ? Sao dám mạo nhận cái tên Phương Sách, nghĩa đệ của ta ?

Thiếu niên áo trắng ngạc nhiên đáp:

- Ta vốn dĩ là Phương Sách, tại sao ngươi lại bảo là ta mạo nhận ?

Càng tức giận thêm, Dương Sách quát bảo tiếp:

- Dù tên ngươi có đích thật là Phương Sách chẳng nữa, nhưng không bao giờ lại có sự phụ với chuyện ân oán cũng giống hệt như thế được.

Thiếu niên áo trắng, đã tự nhận là Phương Sách, đồ đệ của Huyền Cốc Dị Tú, con trai của Tử Vong thuyền chủ, thấy Phương Sách quát hỏi như vậy, rất đổi kinh ngạc ...

Ngân Hạnh cũng ngăn người ra, bụng bảo dạ rằng:

“Rõ ràng người ở trước mặt đây chính là Phương Sách, người yêu của ta, chứ trên thiên hạ này làm gì lại có hai người giống hệt nhau như thế ? Chắc thế nào Thanh Diện Truy Hồn cũng cố ý đặt điều như vậy, hoặc giả y có âm mưu quỷ kế gì ?” Nghĩ tới đó, nàng liền quát hỏi Phương Sách thật rằng:

- Thanh Diện Truy Hồn, ta nể phu nhân của ngươi là chị em kết nghĩa với ta, nên ta không truy cứu tới nữa. Vậy ngươi có mau bước đi ngay không ?

Phương Sách càng ngạc nhiên thêm. Chàng không ngờ Ngân Hạnh lại coi mình là kẻ thù, nên lửa ghen liền đổ dồn cả vào đầu Phương Sách giả nọ.

Chàng quát bảo thiếu niên áo trắng tiếp:

- Nếu ngày hôm nay ngươi không nói rõ tên họ thật, và tại sao lại mạo danh người nghĩa đệ của ta, thì ngươi đừng mà hòng thoát chết dưới bàn tay ta.

Thiếu niên áo trắng cũng tỏ vẻ hăng hái, trợn ngược đôi lông mày kiếm lên, giận dữ quát bảo:

- Phương mỗ nhận thấy ngươi có ơn giúp đỡ ta trong chùa Thiếu Lâm, nên ta nhận cho ngươi ba thể trước.

Tức giận như suất vỡ lòng ngực, Phương Sách cất tiếng cười chua chát đáp:

- Được lắm ! Được lắm ! Thanh Diện Truy Hồn ta cũng muốn kiến thức xem công lực của Phương Sách giả hiệu như thế nào.

Nói xong, chàng xuất chưởng tấn công luôn.

Ngân Hạnh thấy thế vội vàng chạy đến đứng ở trước mặt chàng thiếu niên áo trắng nọ, quát bảo Phương Sách:

- Thanh Diện Truy Hồn ngươi hãy tiếp ba chưởng của bốn cô nương trước đã.

Phương Sách ngăn người ra. Chàng không ngờ nàng lại định ra tay giao đấu với mình.

Lúc này chàng đau lòng như bị muôn vạn mũi tên bắn vào giữa trái tim mình.

Ngân Hạnh đã vội gơ song chưởng lên, quát bảo tiếp:

- Ngươi mau ra tay đi ! Ngươi mau ra tay đi !

Phương Sách rầu rĩ đáp:

- Diệu cô nương, tôi không thể giao đấu với cô nương được.

Ngân Hạnh hỏi:

- Ngươi sợ rồi phải không ? Ngươi không dám đấu với ta à ?

Phương Sách đáp:

- Tôi.. tôi không muốn đấu với cô nương ...

Vẻ mặt buồn rầu, vừa nói Phương Sách vừa lui ra phía sau liên tiếp.

Ngân Hạnh lại tưởng chàng ta sợ mình, nàng vội tiến lên, quát bảo tiếp:

- Thanh Diện Truy Hồn, nếu ngươi không nói rõ tại sao lại mạo nhận làm nghĩa huynh của đệ đệ ta, mà ăn nói bậy bạ, thì đừng có trách bốn cô nương... Phương Sách lòng đau khôn tả, đáp:

- Tôi không mạo nhận ai ...

Ngân Hạnh tiến lại gần hỏi:

- Vậy ngươi là ai ?

Phương Sách ấp úng đáp:

- Tôi là.. là Thanh Diện Truy Hồn.. Ngân Hạnh lại hỏi:

- Tại sao người lại mạo nhận là nghĩa huynh của Phương Sách ?

- Tôi ...

Tuy có biết bao nhiêu lời lẽ muốn nói, nhưng Phương Sách lại không biết nên bắt đầu bằng câu nào trước.

Thấy chàng cứ ấp úng mãi như vậy, Ngân Hạnh vô cùng đắc chí, cười như điên như khùng, hỏi tiếp:

- Thanh Diện Truy Hồn, có lẽ người không ngờ lại gặp Phương Sách thật, cho nên mới bị lộ chân tướng phải không ? Quả thật buồn cô nương không hiểu người mạo nhận như thế là có dụng ý gì ?

Ngân Hạnh lại tiến lên, giọng song chường định tấn công Phương Sách.

Chàng hoảng sợ, vừa lui bước vừa đau lòng.

Phương Sách có nhiều nỗi uẩn khúc mà không sao nói ra được. Chàng bỗng ngừng chân, quát hỏi lại:

- Diệu cô nương, nếu Phương Sách còn sống thật thì cô nương còn yêu hắn ta không ?

Ngân Hạnh bỗng lớn tiếng cười, chỉ vào Phương Sách giả đáp:

- Phương Sách thật hiện thời đang ở bên cạnh ta là gì đây ?

Phương Sách lắc đầu nói:

- Không ! tôi muốn nói chàng Phương Sách thật của cô nương, là kẻ đã chết rồi kia mà !

Thấy lời nói của chàng tức cười như vậy, Ngân Hạnh không sao nhịn được, vội đáp:

- Nếu chàng quả là Phương Sách thật, thì buồn cô nương vẫn ...

Phương Sách vội ngắt lời hỏi:

- Giả sử y thay đổi rồi thì sao ?

Ngân Hạnh đáp:

- Nếu quả là Phương Sách thật, thì chàng không bao giờ thay đổi hết.

Phương Sách lại hỏi:

- Nhưng nếu y thật sự thay đổi rồi thì sao ?

Ngân Hạnh lạnh lùng đáp:

- Nếu quả thật y đã có sự gì thay đổi thì không phải là Phương Sách thật.

Nghe tới đây, Phương Sách giật mình đánh thót một cái, vội đưa hai tay lên che mặt.

Chàng nhắc đi nhắc lại câu nói vừa rồi của Ngân Hạnh:

“Nếu quả thật y đã có sự gì thay đổi thì không phải là Phương Sách thật” Hiện tại, quả thật chàng không còn anh tuấn và hiên ngang như trước, không còn đồ đệ của vị Thế Ngoại Cao Nhân mà giờ đây chỉ là một Phương Sách bị khuất nhục, mặt mũi trông như ma quỷ.

Vì vậy, không sao nhịn được, chàng liền ứa nước mắt ra ngay. Đồng thời, chàng cảm thấy mình không còn xứng đáng yêu Ngân Hạnh nữa.

Chàng định thần giây lát, đầu óc đã sáng suốt và bình tĩnh lại ngay.

Chàng đưa mắt liếc nhìn Phương Sách giả, thấy đôi phương anh tuấn và tao nhã không khác gì mình xưa kia. Nếu y là con người đứng đắn, thì cứ để cho y thay thế mình, như vậy người yêu của mình còn có hạnh phúc hơn.

Chàng là người rộng lượng, trong bụng đã nghĩ như vậy, liền dẹp ngay lửa ghen xuống vội chấp tay vái chào hai người:

- Xin chúc cho hai người được bách niên giao lão.

Dứt lời, chàng quay người đi luôn.

Thiếu niên áo trắng nọ là ai ? Tại sao y lại mạo nhận là Phương Sách ?

Vì vậy, Phương Sách mới đi được mấy bước, sức nghĩ đến trách nhiệm của mình chưa hết. Chàng không muốn để cho người yêu của mình sẽ bị kẻ gian ác làm nhục, nên đi được vài trượng, chàng vội quay trở lại, núp trong bóng tối theo dõi xem sao.

25. Khó Phân Biệt Được Giả Thật

Phương Sách núp ở trong bóng tối, trông thấy Ngân Hạnh với Phương Sách giả đang âu yếm với nhau, chẳng khác nào một đôi vợ chồng cách biệt nhau lâu ngày nay mới gặp lại nhau vậy.

Phương Sách cố nén lửa giận xuống, tự nhủ thầm rằng:

”Phương Sách cũ đã chết rồi. Hiện giờ người là Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử. Nàng yêu Phương Sách mặt ngọc môi son, chứ không phải yêu một tên xấu xí tựa ma quỷ như người đầu.

Lúc ấy tiếng nói của hai người nọ càng nói càng lớn, nên Phương Sách nghe thấy rõ ràng.

- Đây là ý trời, khiến chúng ta được gặp lại nhau.Ồ ! Thuyền chủ cũng bảo hiền đệ tới thăm dò chùa Thiếu Lâm phải không ?

Ngân Hạnh cất tiếng hỏi như vậy.

Phương Sách giả liền đáp:

- Tiểu đệ đã tới thăm chùa Thiếu Lâm ba lần rồi. Tâm Tâm đại sư đã mời khá nhiều cao thủ võ lâm tới, định đến ngày Trùng Cửu sẽ đối phó với phụ thân chúng ta.

Tỷ tỷ, thuyền chủ cũng sai Hạnh tỷ tới thăm dò chùa Thiếu Lâm phải không ?

Ngân Hạnh đáp:

- Thuyền chủ còn dặn tôi thuận đường hãy dò xét xem hiền đệ Ở đâu, và có đưa cho ngu tỷ một gói thuốc giải độc.

Phương Sách giả nói:

- Gia gia đối xử với tiểu đệ thật là tử tế. Hạnh tỷ, gia gia đã bố trí Thiên la địa võng để bao vây chặt chẽ chùa Thiếu Lâm rồi. Thật tội nghiệp cho bọn hòa thượng hồ đồ kia, vẫn không hay biết một tí gì ...

Nói tới đây, dường như y sức nghĩ tới một việc gì, vội đứng dậy nói tiếp:

- Hạnh tỷ, chúng ta hãy mau đi tiếp ứng cho một người này.

Nói xong, y vội dắt tay Ngân Hạnh đi luôn.

Phương Sách cũng rón rén theo sau. Chàng vừa theo vừa kinh ngạc, không rõ người giả mạo mình là ai, và giả mạo như thế là có dụng ý gì ?

Không bao lâu, cả ba người đã đi tới bãi cát ở trên bờ sông.

Chẳng rõ chàng thiếu niên áo trắng nọ nói những gì với Ngân Hạnh, mà cứ thấy sắc mặt của y lộ vẻ rất gay cấn, nhìn xuống mặt sóng đang nổi lên cuộn cuộn ?

Phương Sách nấp ở phía sau thấy vậy liền nghĩ thầm:

“Chắc dưới sông lại sắp có chuyện gì lạ lùng xuất hiện chăng ?” Một luồng gió thổi qua. Bỗng trên không có tiếng cú kêu nghe rất rùng rợn.

Phương Sách rùng mình một cái, nhưng khi chàng nhìn về phía trước thì không còn thấy hình bóng của Ngân Hạnh với người nọ đâu nữa.

Chàng đang kinh ngạc, thì bỗng thấy trước mặt có bóng người thấp thoáng, dưới sông đã có mười mấy cái bóng người nổi lên, người nào người nấy đều ăn mặc áo da cá có vẩy đen, đầu đội một cái mũ cùng bằng da màu xanh, thân hình cao lớn vạm vỡ trông chẳng khác gì giống hồ ly hoặc ma quỷ vậy.

Phương Sách thấy thế giật mình nghĩ bụng:

”Chẳng lẽ đêm nay Tử Vong thuyền chủ hẹn người giao đầu ở nơi này chăng ?

Nhưng tại sao Ngân Hạnh với Phương Sách giả bỗng dưng biến mất như thế ?” Người đi đầu mặc áo da vẩy cá bỗng ngừng mặt lên trời rú lên hai tiếng ngắn, một tiếng dài, dường như kêu gọi ai thì phải.

Quả nhiên, giây lát sau, bên phía Bắc đã có ba bốn cái bóng người phi ra, người nào người nấy đều cột khăn xanh, mặc quần áo võ trang màu huyền, khi đi tới chỗ cách người mặc áo da có vẩy cá kia chừng ba trượng thì ngừng bước. Hai bên không nói năng gì hết.

Phương Sách đang rất lấy làm ngạc nhiên, thì bỗng lại nghe thấy trên không có tiếng rú kêu rất dài. Bên phía Nam, lại có năm cái bóng người đầu đội khăn vàng, cũng mặc võ trang màu huyền xuất hiện.

Ba toán người nọ đứng thành hình chữ “Phẩm”. Cả ba nhóm đều đứng yên, chẳng rằng, dường như đang giận dữ nhìn nhau thì phải ?

Tiếp theo đó, bên phía Tây, lại có một nhóm hơn hai mươi người, ăn mặc đủ thứ màu áo, nhưng đều là quần áo dạ hành.

Bốn nhóm người nọ họp nhau lại rồi, người mặc áo da vẩy cá liền cất tiếng hỏi:

- Các vị đến đông đủ cả rồi đấy chứ ?

Nói xong, y cỡi cái chụp màu xanh trên đầu ra.

Phương Sách đã nhận ra người nọ chính là Miêu Cương Độc Quái Độc Ty Phi ma, một trong Thiên hạ tam Quái và cũng là đệ lục Hồ vừa mới gia nhập Tử Vong Thuyền.

Độc Ty Phi Ma nhìn ba nhóm người kia một lượt, cất giọng the thé nói với những người đó rằng.

- Bồn quá là Đệ Lục Hồ của Tử Vong Thuyền, hiện tại đại biểu cho Tử Vong thuyền tới đây phó ước cùng quý vị. Đêm nay, quý vị đã theo đúng lời hẹn mà tới, chắc thế nào cũng đã được vị chủ trì của quý phái thụ ý rồi phải không ? Bây giờ bốn Lục Hồ xin hỏi người của Tứ Quả hội trước, xin Tứ Quả hội hãy báo cáo ?

Bọn người này chính là hai mươi một vị đường chủ của Tứ Quả hội. Những người đầu chít khăn xanh là của Thanh Mao bang, còn những người đầu cột khăn vàng là thuộc Thất Sát Đoàn.

Người của Tứ Quả hội không trả lời gì hết, nhưng người của Thất Sát Đoàn đầu chít khăn vàng đã cười khẩy một tiếng, hỏi lại Độc Ty Phi Ma rằng:

- Xin hỏi Miêu Cương Độc Quái, tên tuổi về việc sử dụng thuốc độc đã lừng danh khắp thiên hạ, và cũng là đại diện cho Tử Vong thuyền chủ nữa, đêm nay chúng ta nhân sĩ bốn phương đến đây hiệp thương, hay là bà phái chúng tôi tới đây để nghe lệnh của người ?

Thấy y nói như vậy, Thanh Mao bang với Tứ Quả hội các người đều hưởng ứng và cùng khê kêu “ừ” một tiếng.

Độc Ty Phi Ma nhìn thẳng vào mặt người vừa lên tiếng nói, rồi lạnh lùng đáp:

- Cả hai thứ cũng chẳng khác gì nhau. Đảo Câu Truy Hồn Vy Khuê, phó đoàn chủ của Thất Sát đoàn, bốn Đệ Lục Hồ có thể báo cho bạn biết một tin này:

Mãn Thiên Tinh Chu Ngụy Tử, đoàn chủ của các người, đã được Tử Vong thuyền chủ thương hại tha ra khỏi đảo Thần Bí rồi.

Phương Sách với các người nghe thấy đều cả kinh. Vy Khuê với ba người đường chủ nữa nghe nói có vẻ mừng rỡ, nhưng không dám tin, liền đồng thanh hỏi:

- Có thật không ?

Độc Ty Phi Ma sa xâm nét mặt, quát bảo:

- Bồn Độc Hồ đã nói ra như vậy, còn việc tin hay không là tùy ở các người. Được, chúng ta hãy nói về chuyện chính đã. Đêm nay, việc của Tử Vong thuyền chủ đề nghị, chẳng hay các người đã định trả lời gì chưa ?

Ba người đứng đầu của ba nhóm đồng thanh đáp:

- Chúng tôi cũng có điều kiện.

Độc Ty Phi Ma hỏi:

- Điều kiện gì ?

Phó đoàn chủ của Thất Sát đoàn, Nhân Cống đường chủ đứng đầu của Thanh Mao ban, Đồ Mạnh, thủ danh đường chủ của Tứ Quả hội, đưa mắt nhìn nhau một cái, rồi Phó đoàn chủ của Thất Sát đoàn trả lời rằng:

- Từ giờ trở đi, Tử Vong thuyền chủ, không được quấy nhiễu ba phái chúng tôi.

Những người của chúng tôi bị bắt cóc trước kia phải tha hết. Nếu Tử Vong thuyền chủ nhận lời, thì chúng tôi mới có thể tuân theo sự yêu cầu của Tử Vong thuyền chủ đề nghị.

Độc Ty Phi Ma ngừng đầu lên cười ha hả, hỏi:

- Như vậy các người đã nhận lời rồi phải không ?

Ba người đứng đầu của ba nhóm đồng thanh đáp:

- Bây giờ chỉ còn chờ xem, ý kiến của Tử Vong thuyền chủ ra sao thôi.

Độc Ty Phi Ma cương quyết đáp:

- Bồn Độc Hồ đại diện cho Tử Vong thuyền chủ, xin cảm ơn ba vị chưong môn với thánh nhân các đời của ba phái. Việc đêm nay chúng ta cứ quyết định như vậy ...

Ba người đứng đầu của ba phái đã vội xua tay, cướp lời:

- Hãy khoan ! Chúng tôi muốn được gặp hẳn Tử Vong thuyền chủ, và phải được nghe ông ta đích thân nhận lời thì mới

Độc Ty Phi Ma biến sắc mặt, quát lớn:

- Bồn Độc Hồ được Tử Vong thuyền chủ trao toàn quyền cho, chẳng lẽ lại không ...

Ba người nọ cũng biến sắc mặt:

- Không phải chúng tôi không tin lời của bạn, nhưng Tử Vong thuyền chủ rất xảo trá, phản phúc vô thường, nếu không do chính ông ta đích thân nhận lời thì việc này chúng tôi không dám chấp thuận.

Độc Ty Phi Ma ngấm ngấm giây lát, quay người lại, vẫy tay ra hiệu cho mấy người đứng ở phía sau y.

Từ trong đám người mặc áo vải da cá liềm có một ngọn lửa xanh phi lên trên không.

Phương Sách đã nhận ra đó là tín hiệu đặc biệt của Tử Vong thuyền.

Có lẽ Độc Ty Phi Ma đã bảo các người mời Tử Vong thuyền chủ tới.

Phương Sách ngấm ngấm quan sát, thấy sắc mặt bọn người của Tứ Quả hội, Thất Sát đoàn và Thanh Mao bang không được trấn tĩnh như thường. Vả lại mắt của họ cứ chớp nháy luôn, bên trong bao hàm vẻ giảo hoạt. Vì vậy, chàng nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ chuyện này bên trong có sự xảo trá gì chăng ?” Nghĩ tới đây, chàng bỗng nghe thấy phía sau có tiếng động rất khẽ.

Chàng vội quay đầu lại nhìn, thì thấy một bóng người đang rón rén đi tới.

Chàng vội định thần, ngấm ngấm vận công lực.

Vừa vận công lực lên, chàng đã rùng mình đánh thót một cái.

Thì ra cứ tới giờ Tý và giờ Thìn, cái bệnh quái dị của chàng lại nổi lên.

Phương Sách chỉ hoảng sợ thẳm thẳm, chứ không dám cử động.

Nhưng nếu chàng không lên ra chỗ khác để tránh né, chỉ e rằng khi người kia tới gần gặp mình, thế nào mình cũng phải ra tay giết chết người đó. Tới lúc ấy, cao thủ ở bốn phương nghe thấy tiếng động, thế nào cũng xông ngay lại. Họ không nhận ra được mình là ai, tất nhiên họ phải bắt mình.

Đang lúc ấy, chàng bỗng nghĩ ra được một kế, là hãy nằm ẹp xuống, để xem người nọ ra sao đã.

Hình như khinh công của người nọ rất cao siêu, đi nhanh như một con rắn, hay một con thỏ chạy, đang tiến tới gần.

Đồng thời, chàng nhận thấy rõ thân hình người đó mảnh khảnh, dường như là một thiếu nữ. Mặt của nàng ta được che đầy bằng một chiếc khăn đỏ.

Suýt tí nữa thì chàng đã thất thanh kêu gọi, vì chàng đã nhận ra người đó chính là Thái Y Nữ, sư muội của chàng.

Nàng ta bỗng ngừng chân, dường như đã phát giác phía đằng trước có người ẩn núp.

Trong bóng tối, chỉ thấy hai mắt của nàng long lánh, đang ngó nhìn về phía Phương Sách.

Chàng nhận thấy mình lên tiếng kêu gọi cũng không phải, mà không kêu gọi cũng không nên, nhất thời chàng cảm thấy phân vân, khó xử hết sức.

Lợi Man bỗng tiến tới gần, một chưởng giơ lên bảo vệ trước ngực, một chưởng đang quét về phía trước.

Phương Sách càng sợ hãi thêm, chỉ e nàng ta ra tay tấn công thật thì thế nào cũng gây ra tiếng động.

Vì vậy, bất đắc dĩ chàng phải giơ hai ngón tay lên khê búng ba cái để ra hiệu cho Lợi Man.

Lúc ấy Lợi Man đã tiến tới gần, dường như nàng đã phát giác ra rồi.

Nàng vội thu tay lại, định thần nhìn kỹ.

Khi đã nhận thấy rõ đối phương là Phương Sách, nàng mừng rỡ khôn tả, vội tiến tới gần, nắm lấy một tay của chàng, vừa thăm mạch, vừa nhìn lên trời để xem giờ, rồi nàng khê rĩ tai bảo chàng rằng:

- Đại ca táo gan thật ! Giờ này mà vẫn còn dám ở lại nơi đây.

Vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, Phương Sách khê hỏi:

- Sao hiền muội lại tới nơi đây ?

Nghiêm sắc mặt lại, Lợi Man đáp:

- Đêm nay có một tấn tuồng rất hay sắp diễn ra cho chúng ta xem đấy ...

Nàng chưa dứt lời thì trên mặt bể có tiếng sóng nổi lên. Những đợt sóng vàng cuộn cuộn vào bờ.

Giữa những đợt sóng ấy có một cái bóng đen vừa gầy vừa cao xuất hiện. Chỉ trong nháy mắt, cái bóng đen ấy đã phi vào trong bờ luôn.

Độc Ty Phi Ma liền nói cho các người của ba phía kia hay rằng:

- Tử Vong thuyền chủ đã tới.

Mười mấy người mặc áo da vẩy cá đứng ở phía sau Độc Hồ đã vội tiến bước, cung kính nghênh đón Tử Vong thuyền chủ liền.

Tử Vong thuyền chủ cũng mặc áo da có vẩy cá màu đen nhánh, nhưng đầu không đeo mặt nạ bằng da, nên ai cũng trông thấy rõ bộ mặt lạnh lùng và lâm lý của y.

Chỉ nội vể mặt ấy cũng đủ khiến cho người khác phải khiếp sợ rồi.

Những người thuộc ba nhóm:

Tứ Quả hội, Thanh Mao bang và Thất Sát đoàn đều rùng mình kinh hãi.

Tử Vong thuyền chủ đưa mắt liếc nhìn các người một vòng, với giọng nói tuy nhỏ như tiếng muỗi kêu, nhưng khi lọt vào tai mọi người lại đinh tai nhức óc và không có một chút cảm tình nào hết. Y hỏi những người kia rằng:

- Quý vị muốn thuyền chủ đích thân ra mặt, chắc việc đó đã có kết quả rồi, phải không ?

Độc Ty Phi Ma vội đỡ lời:

- Ba môn phái đều có đồng ý hết. Nhưng họ yêu cầu từ nay trở đi Tử Vong thuyền chủ đừng có quấy họ, và mời thuyền chủ đích thân nói ...

Nói tới đây, y đưa mắt liếc nhìn ba người đại diện của ba môn phái kia.

Ba người nọ vội tiếp lời:

- Quý hồ Tử Vong thuyền chủ đích thân nhận lời.

Thốt tiếng cười the thé nghe rất quái dị và đinh tai. Tử Vong thuyền chủ đáp:

- Tuy bốn thuyền chủ quen dùng mưu kế, nhưng xưa nay đã hứa với ai điều gì thì không hề thất tín. Bốn thuyền chủ vui lòng tuyên bố từ ngày nay trở đi Tử Vong thuyền sẽ kết bạn với Tứ Quả hội, Thanh Mao bang và Thất Sát đoàn. Chúng ta không mưu hại nhau và cũng không coi nhau như kẻ thù. Đến ngày Trùng Cửu này, bốn thuyền chủ định hỏa táng chùa Thiếu Lâm, ba bang phái phải ra tay giúp sức Tử Vong thuyền, không được hời hợt.

Các người của ba bang phái đồng thanh đáp:

- Ba phái Võ Đang, Côn Luân với Thiếu Lâm xưa nay vẫn tự phụ là danh môn chính phái không coi ai vào đâu hết. Bây giờ Tử Vong thuyền chủ định diệt trừ những môn phái ấy, thật rất hợp ý với ba bang phái chúng tôi. Xin thuyền chủ cứ yên tâm, chúng tôi sẽ hết sức giúp thuyền chủ.

Lúc này Phương Sách mới hay Tử Vong thuyền chủ ba bang phái tới đây là để hỏa thiên chùa Thiếu Lâm, nên trong lòng chàng cũng nhận thấy Tử Vong thuyền chủ có chút ác độc. Nhưng chàng nghĩ lại Tâm Tâm đại sư lại còn gian xảo trá hơn, phải dùng cách này đối phó với lão giặc sói đầu mới đúng.

Chàng nghĩ thầm:

“Phái Thiếu Lâm chả đã mời thiên hạ quần hào tới bố trí các trận thức Nhất Nghê, Nhị Môn, Tam Quan là gì ?” Nghĩ tới đây, chàng khẽ giọng nói với Lợi Man đứng cạnh bên rằng:

- Phụ thân tôi thật là một con người đa mưu trí và võ công lại cao siêu nhất thiên hạ.

Không ngờ Lợi Man lại dùng giọng mũi khê kêu “hừ” một tiếng rồi đáp:

- Tử Vong thuyền chủ xưa nay vẫn tự cho mình là xảo quyết nhất, biết đâu đêm nay lại chả sa vào quỷ kế của người khác !

Giật mình kinh hãi, Phương Sách vội hỏi:

- Tại sao thế ?

Lợi Man liền chỉ vào những người có mặt tại đó nói tiếp:

- Đại ca cứ đợi chờ xem sẽ thấy, những tấn tuồng hay còn chưa mở màn đâu. Chỉ mong họ sẽ nán chờ thêm nữa giờ nữa, vì bây giờ bệnh của đại ca sắp tới giờ nổi khùng rồi. Như vậy Tử Vong thuyền chủ mới mong thoát hiểm được.

Phương Sách càng nghe càng kinh ngạc thêm, đang định hỏi tiếp, thì tình hình ở trước mặt đã bắt đầu thay đổi.

Hai mươi bảy người của Tứ Quả hội, Thanh Mao bang và Thất Sát đoàn đã bao vây chặt mấy người của bên Tử Vong thuyền chủ.

Tử Vong thuyền chủ, với bộ mặt da người lăm lè như cái xác chết, cười khẩy mấy tiếng rất rùng rợn, nói:

- Các người giở cái trò trẻ con ấy ra, tưởng bốn thuyền chủ không biết sao ? Đây là các người tự hủy diệt tương lai của mình. Xưa nay bốn thuyền chủ không bao giờ tha thứ cho những kẻ phản trắc. Được, hiện giờ các người có âm mưu quỷ kế gì thì cứ việc giở ra hết đi, bốn thuyền chủ với mười mấy anh kiệt của Tử Vong thuyền sẽ vui lòng lãnh giáo các người.

Mười mấy người mặc áo da có vẩy cá của Tử Vong thuyền đứng vững như một khối núi, không một người nào lộ vẻ kinh ngạc cả, dường như họ biết trước thể nào cũng có chuyện này xảy ra.

Phương Sách thấy thế rất cảm động, liền ngấm ngấm khen ngợi, đồng thời chàng liếc mắt nhìn trộm Lợi Man, thấy mặt nàng ta đang lộ vẻ hồi hộp, chàng liền khẽ nói:

- Sư muội xem, người của Tử Vong thuyền thái độ thật trấn tĩnh ... Không ngờ Lợi Man lại nghiêm nghị đáp:
- Thế nào họ cũng bị thiệt thòi. Tuồng ruột đã mở màn đâu ?

Phương Sách rất hoài nghi, lại nghe thấy ba người đại diện của ba bang phái đồng thanh nói:

- Tử Vong thuyền chủ, không phải là chúng tôi không giữ chữ “Tín”. Sự thật bên trong có một người bạn thân của thuyền chủ đã phản đối. Ông ta muốn gặp mặt thuyền chủ để thương lượng.

Tử Vong thuyền chủ cau mày lại, nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ Lam Bào Quái Tử chưa chết chẳng ? Y đã có thể thao túng được ba bang phái và đem người của ba phái ấy tới đây định đối phó với ta chẳng ? Nếu việc này để cho y hay biết, thì chỉ e kế hoạch của ta sẽ bị hỏng mất” Nghĩ tới đó, y rùng mình đánh thót một cái, nhưng vẫn làm ra vẻ trấn tĩnh quát hỏi rằng:

- Lần này, bốn thuyền chủ tái xuất sơn, chỉ trừ Thế Ngoại đệ nhất, đệ nhị kỳ nhân là mới có thể đứng ngang hàng được với bốn thuyền chủ thôi. Còn những người khác xứng làm sao gọi được là bạn thân của bốn thuyền chủ !

Phó đoàn chủ Thất Sát đoàn vội đỡ lời:

- Người đó năm xưa đã đi sát cánh với thuyền chủ và đã cùng dắt tay nhau đối phó với kẻ thù.

Tử Vong thuyền chủ nghe thấy đối phương nói như vậy càng lo âu thêm, vì lần này y sẽ khoe khoang là đến tết Trùng Cửu thế nào cũng hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm.

Nhưng chùa Thiếu Lâm sáng lập cơ nghiệp đã hơn ba trăm năm, đệ tử ban bố khắp thiên hạ, trong chùa có tới ba ngàn tăng chúng, điện võ liên miên như Vạn lý trường thành. Ở bên trong lại có rất nhiều cơ quan máu móc, một bước đi là một cạm bẫy, tuy không phải là đầm rồng hang hổ, nhưng cũng chẳng kém gì mấy, nên việc này có phải là dễ dàng đối phó đâu.

Vì thế, y đã bí mật thương lượng với Tứ Quả hội, Thanh Mao bang và Thất Sát đoàn, định mượn người của ba bang phái ấy làm nội tuyến, ngấm ngấm mai phục trong chùa Thiếu Lâm để làm nội ứng.

Không ngờ chuyện này lại bị Lam Bào Quái Nhân hay biết, nên Tử Vong thuyền chủ mới nghĩ thầm:

“Lam Bào Quái Tử đã hay biết việc này, nếu không dứt khoát ngay với y, chỉ e cái tên Tử Vong thuyền sẽ bị tiêu tán từ đây chứ không sai”.

Phương Sách ẩn núp ở trong bóng tối cũng nghi ngờ vô cùng. Chàng thấy Tử Vong thuyền chủ chần chừ như thế cũng đâm ra hối hận, bữa nọ Ở dưới núi Hắc Phong nhất thời không lục soát kỹ lưỡng, để cho Lam Bào Quái Nhân đào tẩu thoát, nên ngày nay mới có hậu họa như thế này.

Tử Vong thuyền chủ nghiêng răng mỉm môi hỏi phó đoàn chủ Thất Sát đoàn rằng:

- Hiện giờ hắn ở đâu ? Mau gọi y ra đây bốn thuyền chủ hỏi chuyện.

Các người của ba bang phái thấy công việc của bọn mình được tiến hành theo đúng như ý muốn, nên họ mừng thầm. Phó đoàn chủ Thất Sát đoàn vừa cười vừa đáp:

- Hiện giờ ông ta đang nằm nghỉ ở trong Củng Tâm cốc, nhờ tại hạ chuyển lời ...
- Nếu vậy, chúng ta mau đi tới đó.

Dứt lời, Tử Vong thuyền chủ đang định cất bước, thì phó đoàn Thất Sát đoàn bỗng lớn tiếng nói:

- Hãy khoan ! Ông ta đã dặn chỉ muốn gặp riêng một mình thuyền chủ thôi.

Đảo ngược đôi người một vòng, Tử Vong thuyền chủ suy nghĩ giây lát, rồi quay đầu lại, bảo bọn Độc Ty Phi Ma các người rằng:

- Các người hãy trở về thuyền trước đi.

Độc Ty Phi Ma vội cất tiếng khuyên ngăn:

- Thuyền chủ nên đề phòng gian kế.

Ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng, Tử Vong thuyền chủ đáp:

- Xưa nay bốn thuyền chủ vẫn dùng mưu trí để đối phó với các người, thì mỗi sợ gì trò chơi trẻ con này.

Nói xong, y quay người lại, bảo các người của ba bang phái kia:

- Chúng ta đi thôi.

Viên phó đoàn chủ Thất Sát đoàn liền đi trước mở đường. Tử Vong thuyền chủ theo sau, rồi mới tới các người của ba bang phái.

Mấy chục cái bóng người đi trong bóng đêm, chỉ trong nháy mắt đã biến mất dạng.

Còn bọn người của Tử Vong thuyền thì tiến ra phía bờ sông bước xuống Tử Vong thuyền rồi biến mất.

Lợi Man khẽ kéo tay Phương Sách nói:

- Tử Vong thuyền chủ bị nguy hiểm đến nơi rồi. Chúng ta mau đuổi theo sau ?

Bị nàng ta lôi kéo, Phương Sách loạng choạng suýt té ngã.

Nàng ta vội đỡ Phương Sách lên, rồi cùng đuổi theo bọn người kia luôn.

Phía trước mặt hai người còn có hai cái bóng đen khác cũng đang đuổi theo bọn Tử Vong thuyền chủ. Khởi cần phải nói rõ, quý vị cũng đoán biết hai người đó là Ngân Hạnh với Phương Sách giả hiệu rồi.

Nửa tiếng đồng hồ sau, bọn Tử Vong thuyền chủ với ban bang phái họ bỗng ngừng chân ở phía trước một eo núi, hai bên đều có vách núi cao chọc trời, tình thế rất nguy hiểm.

Tử Vong thuyền chủ thấy vậy cũng phải kinh hãi thẳm. Nhưng y thị vào tài ba cao siêu, nên chỉ đưa mắt liếc nhìn qua một vòng, rồi hỏi viên phó đoàn chủ của Thất Sát đoàn rằng:

- Nơi đây là đâu ?

Lúc ấy phó đoàn chủ Thất Sát đoàn vừa đưa mắt liếc nhìn Tử Vong thuyền chủ, thấy cặp mắt của thuyền chủ cực kỳ sắc bén.

Y cười khẩy một tiếng, chưa kịp lên tiếng đáp, thì đã nghe thấy hai tiếng “ầm ầm” long trời lở đất. Hai bên sườn núi lửa đuốc thấp sáng như ban ngày, bóng người lồ lộ, hai đầu ra vào của eo núi ấy đã bị những tảng đá lớn từ trên đổ xuống bịt kín lối đi.

Phương Sách với Lợi Man ẩn núp dưới một tảng đá lớn, cách chỗ Tử Vong thuyền chủ chừng hơn mười trượng thấy thế, cả hai đều ngẩn người ra, nghĩ thầm:

“Chúng mình hai người đã cùng Tử Vong thuyền chủ như cá nằm ở trong lu rồi.” Trên sườn núi phía bên trái, trong đám người lồ lộ, có một người béo lùn, mình mặc áo bào màu lam, trông mặt lấm lì như người chết đuối tiến ra.

Người đó chính là Lam Bào Quái Nhân, y quát bảo Tử Vong thuyền chủ rằng:

- Tử Vong thuyền chủ, ngươi là một kẻ oai danh chấn động giang hồ, quý kẻ đa đoan, khắp võ lâm đều khiếp hãi không ngờ đêm nay ngươi lại bị lọt vào tròng của ta như vậy.

Tử Vong thuyền chủ ngừng đầu lên nhìn, đang định lên tiếng nói, thì thấy hia mươi mốt tên bang chủ thuộc ba bang phái đứng ở phía trước mặt y đang định thừa cơ rút lui.

Tử Vong thuyền chủ quát mắc lên, với giọng thật rùng rợn, thê thảm quát lớn:

- Các người phải ở lại đây với bốn thuyền chủ giây lát đã !

Nói xong, Tử Vong thuyền chủ giơ song chướng lên, phong tỏa đường rút lui của bọn người nọ, rồi quay đầu lại hỏi:

- Con ta đâu ?

Trong bụi cây bỗng nghe thấy có tiếng đáp “ạ” rồi có hai bóng người song song phi ra.

Phương Sách đã nhận rõ hai người đó là tên Phương Sách giả hiệu với Diệu Ngân Hạnh liền ngăn người ra, nghĩ thầm:

”Sao tên này cũng có thể lừa dối được cả cha ta như thế ? Như vậy, tình hình trước mắt đây dường như Tử Vong thuyền chủ đã sớm biết hắn ta đi theo ở phía sau rồi.

Chẳng lẽ đôi bên đã có liên lạc với nhau từ trước rồi chăng ?” Ngân Hạnh cũng cả kinh và nghi hoặc, liếc nhìn Phương Sách giả hiệu đứng cạnh bên một cái.

Phương Sách lại nghĩ tiếp:

“Nếu không phải mình đích thân kính lịch, thì có lẽ ngay chính mình cũng phải nhận lầm người nọ là Phương Sách thật.” Phương Sách giả hiệu vừa xuất hiện, Lam Bào Quái Nhân cũng phải giật mình kinh hãi. Có lẽ vì thấy Phương Sách xuất hiện một cách quá đột ngột, nên y mới có sự giật mình như thế.

Y nghi ngờ Tử Vong thuyền chủ giả âm mưu quỷ kế gì ra, nên đã tuốt tiếng cười quái dị hỏi:

- Sao Tử Vong thuyền chủ không gọi thêm cả một đôi nữa ra đây ?

Tử Vong thuyền chủ cũng lộ vẻ kinh ngạc, liền đưa mắt nhìn xung quanh tìm kiếm.

Phương Sách thấy vậy liền nghĩ thầm:

“Thì ra hành động của ta đã bị người ở trên đỉnh núi trông thấy rõ hết. Nếu ta không hiện thân ra thì thế nào cũng bị họ chê cười.” Lợi Man thấy vậy vội kéo chàng phục xuống, khẽ nói:

- Hãy khoan ! Chờ lát nữa công lực của đại ca khôi phục lại rồi hãy ...

Lúc ấy Phương Sách mới tỉnh ngộ.

Tử Vong thuyền chủ ngừng mặt lên trời cười giọng the thé vẻ mặt rất kiêu ngạo, lớn tiếng hỏi:

- Lam Bào Quái Tử, người đừng có giả quỷ kế ra nữa. Ngày hôm nay nếu người muốn dùng nơi hiểm trở này để giam giữ bốn thuyền chủ thì người sẽ thất vọng. Bốn ý muốn gì, người có dám xuống đây đối diện với bốn thuyền chủ mà nói tâm rõ tâm sự của người ra không !

Vừa nói, Tử Vong thuyền chủ vừa đưa mắt ra hiệu cho Phương Sách với Ngân Hạnh hai người.

Phương Sách giả với Ngân Hạnh cùng tiến lên, mỗi người đứng một đầu để canh chừng hai mươi mốt người đại biểu của ba môn phái kia.

Lam Bào Quái Tử ở trên sườn núi lại cất tiếng cười như điên như khùng đáp:

- Tử Vong thuyền chủ, bốn nhân với người thề bất cộng đải thiên. Trước khi người bị toi mạng, bốn nhân có hai câu này muốn nói cho người.

Phần vì tình thế bất lợi cho mình, phần thứ hai muốn dùng lời lẽ để thử thách đối phương, Tử Vong thuyền chủ phải cố nén lửa giận, dịu dàng nói:

- Chuyện gì, người cứ nói ra đi ?

Lam Bào Quái Tử hỏi:

- Câu thứ nhất mà bốn nhân muốn hỏi là Phương Sách hiện đang đứng cạnh bên người là ai ? Ngoại hình và dáng điệu của y hơi giống đứa con của lão phu, nhưng nghe nói Phương nhi đã trúng phải quỷ kế của người mà uất hận tự vẫn chết rồi, vậy thì tên Phương Sách này là ai ? Người kiếm ở đâu ra ?

Tử Vong thuyền chủ ung dung đáp:

- Y là con của bốn thuyền chủ, hình dạng và tánh tình chưa hề thay đổi bao giờ, và cũng chưa chết. Người hà tất phải thốt ra những lời lẽ điên khùng như thế làm chi ?

Lam Bào Quái Nhân dùng giọng mũi “hừ” nhạt một tiếng hỏi tiếp:

- Câu thứ hai mà bốn nhân muốn hỏi là người bố trí kế nội ứng ngoại hợp trong chùa Thiếu Lâm như thế nào, người phải nói rõ cho bốn nhân hay ?

Tử Vong thuyền chủ thấy kế hoạch của mình đều thua hết, liền nổi lòng hung, bỗng vận nội công lên, đưa mắt ra hiệu cho Phương Sách giả hiệu với Ngân Hạnh một cái.

Chỉ thấy thân hình của y nhanh như điện chớp, cũng không biết y ra tay nhanh như thế nào.

Mọi người chỉ thấy ba cái bóng người xông thẳng vào giữa hai mươi mốt đường chủ, đại diện của ba bang phái.

Liền có những tiếng quát tháo, với những tiếng kêu “hự” nổi lên, bóng người tản mát ra tứ phía, và đã có một nửa số người bị đánh ngã lăn ra đất, không sao bò dậy được nữa.

Tiếp theo đó, những bóng người ấy lại tùm vào một chỗ.

Ngân Hạnh với Phương Sách giả thì giao đấu với mười mấy vị đường chủ, con Tử Vong thuyền chủ thì nhanh tay điểm vào yếu huyệt tê của bảy tám đường chủ đang nằm ở dưới đất, rồi lôi kéo họ vào một nơi.

Bóng người ở trên núi trở nên hỗn loạn vô cùng. Tiếng quát tháo nổi lên tứ phía.

Nhưng vì người của mình hiện còn ở dưới eo núi, bứt giây động rừng, không tiện hạ độc thủ giết bọn Tử Vong thuyền chủ ba người.

Lúc ấy một cái bóng người màu lam nhanh như sao sa từ trên sườn núi lướt xuống, vừa ra tay ném một cái, liền có một làn mưa bạc nhắm đầu Tử Vong thuyền chủ bao trùm xuống.

26. Cùng Tâm Cốc

Phương Sách thấy vậy kinh hãi thẳm, vì chàng thấy Lam Bào Quái Nhân lướt từ trên vách núi thẳng tuột xuống bên dưới tốc độ rất kinh người.

Môn võ công này, quả thật y đã luyện tới mức không sao tưởng tượng nổi.

Chàng không biết chùm mưa bạc ấy là môn ám khí gì, chỉ thấy ánh sáng lấp lờ và như muôn nghìn sợi dây ngũ sắc treo lơ lửng ở trên không trông rất đẹp.

Vội giơ tả chưởng lên chống đỡ, Tử Vong thuyền chủ vừa lướt ra ngoài xa hai trượng, và chân chưa chạm xuống mặt đất, y đã dùng tay phải phản công Lam Bào Quái Nhân sắp lướt xuống bên dưới.

Thân pháp của Tử Vong thuyền chủ quả thật lợi hại, hành động của y chỉ trong chớp nhoáng đã tiến tới gần và đấu với Lam Bào Quái Nhân.

Tử Vong thuyền chủ với Lam Bào Quái Nhân xưa kia đã được thiên hạ võ lâm ban cho một biệt hiệu chung là Long Hồ Song Ma.

Mười tám năm về trước, hai người đã dất tay sát cánh nhau, mà ngày nay lại trở thành hai kẻ đại thù địch.

Võ công của hai người đều ngang tài nhau. Một người xử dụng môn “Hỏa Cương Chân Lực”, một người thì xử dụng “Thất Thiên Hàn Khí” âm dương tương khác, nên dưới ánh sáng lửa bùng bùng, ở dưới chân vách, khoảng vuông tròn chừng ba trượng, lan tràn đầy cương khí chân phong của hai người.

Hai bóng người quây quần ở nơi đó, thật không khác gì rồng với hổ đang vật lộn với nhau vậy.

Cả hai người đều thù hận nhau từ lâu, nên đã cùng giở hết công lực ra giao đấu với nhau, trận đấu thật là kinh hồn động phách.

Chưởng phong của một người nóng như lửa thiêu, va chạm vào vật gì là vật đó sẽ biến thành than ngay.

Còn một người thì dồn chưởng phong ra chẳng khác nào gió rét mùa đông, đụng vào vật gì vật ấy liền đóng thành băng ngay.

Hai luồng chưởng phong, một nóng một lạnh, khiến bầu không khí ở xung quanh đó cứ bị đảo lộn hoài, cát bụi bay mù mịt.

Các cao thủ của ba bang phái đứng ở hai bên sườn núi thấy trận đấu của hai người mãnh liệt như vậy đều ngẩn người ra như tượng gỗ.

Phương Sách nóng lòng sốt ruột khôn tả. Chàng ngấm ngấm vận nội lực xem giờ Thìn đã qua chưa, và công lực đã hồi phục chưa.

Nhưng không rõ tại sao lúc ấy giờ giắc lại đi chậm chạp đến thế, sức lực của chàng vẫn chưa hồi phục lại được, mà tình thế trước mắt đã biến đổi rồi.

Trên sườn núi phía bên trái, lại có ba bốn người nữa lướt xuống.

Phương Sách đang thắc mắc, và đoán chắc thế nào cũng có chời canh ngấm hay máy móc gì ? Bằng không, tại sao lại có nhiều người đi được trên vách núi trơn tuột như thế.

Mấy người nọ vừa lướt xuống tới nơi, thì hai người đã xông ngay lại đánh Ngân Hạnh với Phương Sách giả, còn hai người nữa thì đi cứu các đường chủ bị Tử Vong thuyền chủ điểm vào yếu huyệt tê, đang nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Ngân Hạnh với Phương Sách giả hiệu đấu với mười mấy đường chủ đã núng thế nay bên địch lại có thêm hai người nữa xông vào giúp sức, tình thế của hai người càng nguy hiểm hơn.

Đồng thời, hai người lại thấy bảy đường chủ nằm dưới đất có người đến giải cứu, trong lòng càng lo âu thêm, chân tay cũng loạn xạ hẳn. Vì vậy, cả hai sắp bị bắt giữ đến nơi.

Đang lúc ấy, bỗng có một thiếu nữ mặc áo màu sắc sỡ, mặt che bằng một cái khăn lụa đỏ, như một mũi tên nhảy tới, tay múa đôi câu, như một con hổ xông vào giữa đám đường chủ tấn công loạn xạ.

Ngân Hạnh vừa trông thấy nàng nọ, mừng rỡ khôn tả, tinh thần liền cảm thấy phấn chấn ngay.

Nàng không đem theo khí giới, lúc này đã cướp được một thanh trường kiếm của đối phương.

Còn Phương Sách giả hiệu cũng xử dụng một thanh kiếm cổ, hai người biến thủ thành công, tình thế đã bớt nguy nan ngay, nhưng muốn thắng đối phương cũng chẳng phải là chuyện dễ dàng.

Những đường chủ bị điểm huyệt nằm ở trên mặt đất, lúc này đã được cứu tỉnh lại, nên đã có người xông luôn vào vòng chiến.

Dường như công lực của Phương Sách giả hiệu còn mạnh hơn hai nàng nọ, nhưng với tay ba của ba người chỉ có thể cầm cự được với hai mươi mấy cao thủ của giang hồ trong chốc lát thôi, chứ không thể nào đấu lâu được.

Quả nhiên đấu được một lát, ba người đã bị lép vế dần.

Phương Sách nóng lòng sốt ruột vô cùng, một mặt lo âu cho Tử Vong thuyền chủ, một mặt lại quan tâm đến hai thiếu nữ nọ. Chàng cứ nhìn tả nhìn hữu hoài.

Lúc ấy người ở trên hai sườn núi dường như càng lúc càng đông, lửa chiếu càng sáng, khiến chàng không sao giấu diếm được nữa.

Bỗng có hai tiếng quát tháo nổi lên. Lam Bào Quái Nhân với Tử Vong thuyền chủ liền hóa thành hai cái bóng đen, cứ quay như chong chóng.

Phía đằng kia lại có tiếng kêu “hự” vọng tới. Chàng thấy Ngân Hạnh, người yêu của mình, cánh tay trái đã bị thương, máu cứ nhỏ ròng xuống.

Đã có hai đường chủ tiến tới gần, một điểm vào tử huyết của nàng, một dùng roi dí vào giữa ngực nàng.

Còn Phương Sách giả vờ Lợi Man thì bọn đường chủ tách ra làm hai nhóm, nên họ không sao ra tay cứu giúp Nhân Hạnh được.

Nhất thời cuống lên, Phương Sách hét lớn một tiếng, rồi nhảy ngay ra.

Cũng may lúc ấy vừa hết giờ Thìn, khí huyết trong người chàng đã hồi phục, chân lực càng mạnh hơn trước nhiều.

Đang lúc Ngân Hạnh sắp bị toi mạng đến nơi, thì bỗng có một thiên thần vừa quát tháo vừa nhảy xổ tới.

Các đường chủ thấy thế đều cả kinh, ai nấy không biết Tử Vong thuyền chủ có âm mưu quỷ kế gì, mà chốc chốc lại có người nhảy ra cứu viện như thế ?

Phương Sách tay trái xử dụng “Cách không điểm huyết”, nhằm người đứng ở phía sau Ngân Hạnh điểm luôn, còn tay phải thì xử dụng “Lưỡng Nghi chân khí” mạnh không thể tưởng tượng được quét ngang một thế, liền có ba bốn đường chủ ngã lăn ra đất tức thì.

Tuy vậy, Ngân Hạnh vẫn bị một đầu roi khác điểm trúng Tử Môn huyết. Chỉ nghe thấy nàng rú lên một tiếng, ngã lăn ra đất luôn.

Phương Sách vội chạy lại đỡ Ngân Hạnh dậy, thấy mặt nàng đã thất sắc, đôi môi thâm tím.

Đau lòng khôn tả, chàng lộ ngay sát khí, tay trái cắp Ngân Hạnh lên, tay phải xử dụng thần công, miệng thì hét lớn, trông không khác gì con thú dữ nổi khùng tiến thẳng vào giữa đám đông tức thì.

Lưỡng Nghi Cương Khí của chàng là một môn tuyệt học độc đáo của vị Thế ngoại đệ nhất kỳ nhân, nên công lực cao siêu và thâm hậu như Võ Lâm Tam Lão, và thậm chí Lam Bào Quái Nhân cùng Tử Vong thuyền chủ cũng không chống nổi một chiêu của chàng, thì bọn đường chủ họ chỉ có võ công tầm thường làm sao chịu nổi ?

Sau một lượt tấn công như vũ bão của Phương Sách, đã có mười mấy đường chủ bị đánh té ra đất, không đứng dậy được nữa.

Còn mấy tên đường chủ đang quây quần Lợi Man với Phương Sách giả, vì sợ bút giấy động rừng, nên chàng không dám tấn công vào người chúng.

Nhờ vậy, chúng mới không bị thương nặng như những người kia.

Thấy Phương Sách giỏi tuyệt học ra, Lợi Man mới sức nhớ tới, cũng vội giở nội công tuyệt học của Cô Lão Lão Nhân truyền thụ cho là Khuyên Khuyên chưởng ra phản công luôn.

Pho chưởng này của nàng, đến người có tài ba như cao tăng chủ trì Tư pháp tự của chùa Thiếu Lâm cũng không chống đỡ nổi, thì mấy đường chủ này địch sao lại ?

Chúng rất ngạc nhiên, đứng chờ người ra, Lợi Man thừa dịp dùng kiếm đâm thủng ruột và đánh vỡ sọ chúng chết ngay tức thì.

Chỉ có Lưu đoàn chủ và phó đoàn chủ họ Vi của Thất Sát đoàn là không việc gì, nên cả hai thấy Lợi Man giết chết mấy đường chủ như vậy, vội nhảy xổ lại tấn công nàng luôn.

Vì phó đoàn chủ đã tức giận khôn tả, nên giở hết sức bình sinh ra tấn công Lợi Man một chiêu. Lợi Man thấy thế cười thầm, nghĩ bụng:

“Không ngờ một phó đoàn chủ mà võ công lại tầm thường đến như vậy.” Nghĩ đoạn, nàng chỉ giờ chưởng lên chốn đỡ và dùng kiếm khê hắt ra một thế thôi.

Nàng tưởng ra tay như vậy cũng đủ hạ nổi đối phương rồi.

Nào ngờ tên Vi phó đoàn chủ ấy lại rất xảo hoạt, thế công vừa rồi của y chỉ là thế hờ. Chờ cho Lợi Man ra tay chống đỡ rồi, y mới xoay người né sang bên, tay trái xử dụng thế “Trọng Tâm chưởng”, nhằm ngang lưng nàng tấn công luôn.

Đồng thời, cây roi gang ở tay phải của y thì quất luôn vào cổ tay phải của Lợi Man để cướp thanh kiếm của nàng.

Mấy động tác này của y cùng giở ra một lúc, nhanh như điện chớp.

Thấy Vi phó đoàn chủ tấn công một cách quē mùa như vậy. Phương Sách biết ngay thế nào y cũng dùng thế vô độc ra sau.

Chàng lại thấy Lợi Man khinh thường đối phương như vậy, liền kêu “nguy tai” thẳm, vội phi tới phía sau địch thủ.

Lợi Man đang cuốn cả chân tay lên yên trí thế nào cũng bị đối phương đánh trúng, thì bỗng nghe thấy một tiếng quất tháo vọt tới.

Địch thủ mới ra tay tới lưng chừng thì ngã ngửa người về phía sau ngay.

Thì ra Phương Sách nhân lúc tên phó đoàn chủ ấy bất ngờ, nhảy xổ lại điểm ngay vào yếu huyệt tê và càm ở sau lưng y luôn.

Lúc ấy Phương Sách đã thắng thế, vì năm tên đường chủ thấy người của phe mình đều bị đánh bại, trong lòng hoảng sợ, vội đưa mắt ra hiệu, tấn công hờ một thế.

Đã có hai tên quay mình chạy lên trên tuyết vách tức thì, còn ba tên nữa thấy vậy cũng rút lui theo.

Phương Sách thấy thế nghi ngờ vô cùng, vội đuổi theo chúng để xem sao.

Khi tới gần, chàng mới biết trên tuyết vách đầu có những lỗ thủng leo lên leo xuống rất dễ dàng.

Chàng đang định trao Ngân Hạnh cho Lợi Man, thì bỗng nghe thấy hai tiếng rú kêu thật lớn, Lam Bào Quái Nhân đã nhảy ra ngoài vòng đấu mà chạy đến gần chàng.

Phương Sách thấy vậy liền nghĩ thẳm:

“Bữa nọ, ở trên Hắc Phong, ta chưa kết liễu tính mạng của ngươi, phen này khi nào ta lại để cho ngươi tẩu thoát.” Lúc ấy Phương Sách giả cũng chạy tới nơi. Chàng liền tung Ngân Hạnh cho y, rồi đón bước tiến lên để nghênh đón Lam Bào Quái Nhân miệng thì quát bảo:

- Ngươi chạy đi đâu ?

Lam Bào Quái Nhân đã nhận ra người chặn đường mình chính là Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử, nghĩa huynh của Phương Sách, đánh mình rớt xuống vực sâu.

Lại thấy Phương Sách giả đứng cạnh đó, y cũng phải kinh ngạc, vội ngừng chân lại, quay đầu hỏi Tử Vong thuyền chủ đang đuổi theo ở phía sau rằng:

- Bốn nhân có mấy lời muốn hỏi người trước, rồi hãy tiếp tục đấu với nhau cũng không muộn.

Lúc này Tử Vong thuyền chủ mới trông thấy Khuất Nhục Tử và cũng phải kinh hãi thẳm.

Vì y biết, nếu để cho hai người đối chất nhau, thế nào cũng bị hỏng hết mưu cơ của mình, nên y đảo ngược đôi người một vòng và đã nghĩ ra được một kế ngay, liền đưa mắt ra hiệu cho Phương Sách giả.

Phương Sách giả liền hiểu ý ngay, vội bảo Ngân Hạnh rằng:

- Để tôi cứu chữa vết thương cho chị trước.

Y vừa nói vừa ẵm Ngân Hạnh chạy ngay vào trong đồng đá lờm chởm.

Lam Bào Quái Nhân định chạy lại ngăn cản, thì Tử Vong thuyền chủ đã xông lại, cười khẩy nói:

- Có việc gì cứ nói với bốn thuyền chủ được rồi.

Lam Bào Quái nhân nhìn Phương Sách, cất tiếng hỏi:

- Thanh Diện Truy Hồn, Mộc Quái Tử này cảm ơn người đã tặng cho một chưởng ở trên Hắc Phong. Món nợ ấy để bữa khác ta sẽ thanh toán với người sau. Hôm nay ta hỏi người câu này đã. Có phải con của Mộc Quái Tử, truyền nhân của Huyền Cốc Dị Tử, đã đâm đầu tự tử ở trên núi Hắc Phong rồi phải không ?

Phương Sách vội đáp:

- Phải, nhưng y chỉ là môn đồ của Huyền Cốc Dị Tú thôi, chứ không phải là con của lão tặc nham hiểm người.

Lam Bào Quái Nhân không thèm cãi nhau với Phương Sách liền quay lại hỏi thuyền chủ tiếp:

- Thế Phương Sách của người vừa rồi ở đâu ra thế ?

Tử Vong thuyền chủ biết dù có giở thủ đoạn giảo hoạt ra cũng khó lòng nói trôi chảy được câu chuyện này, nên y chỉ hơi cau mày một cái đã nghĩ ra được mưu kế liền.

Y giả bộ rầu rĩ, làm ra vẻ khó nói lắm. Rồi đột nhiên y quắc mắt, thét lớn:

- Lam Bào Quái Tử kia, đêm nay ta để cho người hai con đường, tùy người muốn đi con đường nào cũng được. Một là chúng ta tạm gạt thù hận cũ sang bên, việc bốn thuyền chủ định hỏa thiêu Chùa Thiếu Lâm và hện ba bang phải trợ giúp, vân vân.. người không được tiếc lộ ra ngoài. Hai là hai chúng ta quyết một phen sống chết ngay tại đây. Người lựa đường nào thì nói mau lên ?

Quái nhân đưa mắt liếc nhìn lên trên sườn núi, thấy trên đó bóng người lơ nhố, trong những ngọn lửa lập lòe, tiếng rú kêu liên tiếp, biết ngay những người đó đang ra hiệu cho mình.

Vì vậy, y không dám trì hoãn, vội đưa mắt nhìn các vị đường chủ thấy đều bị điểm trúng yếu huyệt nằm mê mang trên mặt đất.

Nhất thời y cảm thấy phân vân khó xử, không biết có nên cứu họ ngay, hay là bỏ mặt họ.

Sau đó y đánh liều, cười khẩy một tiếng đáp:

- Tứ Quả hội, Thanh Mao bang và Thất Sát đoàn đều có thù với Thiếu Lâm, nhưng khi đối phó với kẻ thù chung là Tử Vong thuyền chủ người thì bọn họ lại liên tay với Thiếu Lâm ngay. Người vẫn tự phụ là cơ trí vô song sao không nghĩ ra được vấn đề ấy, mà còn hện ước với chúng làm chi ? Bốn Quái Tử đã sớm cho người hay, phái Thiếu Lâm đã biết rõ mưu mô của người từ lâu, và họ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nên phen này thuyền chủ người thế nào cũng bị thất bại chứ không sai.

Tử Vong thuyền chủ lắng lắng nghe và để ý nhận xét về mặt của đối phương, xem lời lẽ này có thật hay không ?

Nghe xong, y mới lên tiếng nói:

- Từ khi tái xuất giang hồ tới giờ, bốn thuyền chủ chưa hề gặp địch thủ nào có thể thắng nổi mỡ cả. Phái Thiếu Lâm nho nhỏ ấy có nghĩa ý gì đâu ? Hiện giờ chúng đã nằm ở trong tay ta rồi. Lam Bào Quái Tử, bốn thuyền chủ hỏi lại người lần nữa:

Chẳng hay người định đi con đường nào thì trả lời mau lên ?

Lam Bào Quái nhân đáp:

- Ta không đi con đường nào cả.

Tử Vong thuyền chủ rất ngạc nhiên, hỏi tiếp:

- Có phải người đã có vẹn toàn rồi phải không ?

Lam Bào Quái nhân đáp:

- Phải. Đêm nay ta đã quyết lấy đầu lâu ở trên cổ người rồi.

Tử Vong thuyền chủ biết đêm nay đối phương thế nào cũng có mưu toan gì rồi, nên y cứ giữ chặt lấy Quái nhân, không để cho đối phương xa mình.

Lúc ấy Lợi Man đã đi tới cạnh Phương Sách, khẽ nói với chàng rằng:

- Đại ca, chúng ta phải kịp thời lên ngay trên sườn núi kia mới mong thoát hiểm được. Bằng không, đợi chờ tới khi chúng phát động mới lên trên đó thì đã muộn rồi đấy.

Phương Sách nghe nói giật mình kinh hãi, vội ngừng đầu lên nhìn hai bên sườn núi, thấy bên nào cũng vậy, lửa đuốc cháy sáng rực, đột nhiên tắt ngóm hẳn, và tiếng người cũng im lặng nốt, nên cả hai bên sườn núi đều tối đen như mực.

Tiếp theo đó, chàng bỗng thấy trước mặt có một luồng gió rất mạnh nổi lên. Kế đó, lại có hai cái bóng người nhanh như điện chớp leo ngay lên trên vách núi bằng những lỗ hổng ngấm.

Đó là Lam Bào Quái Tử thừa cơ rút lui và Tử Vong thuyền chủ vội vã đuổi theo sau.

Tình hình này rất nguy hiểm, một người ở trên, một người ở dưới, nếu đối phương hạ sát thủ thì thuyền chủ sẽ bị nguy hiểm ngay.

Nhưng hoàn cảnh bất buộc, Tử Vong thuyền chủ biết mình đã vào chốn hiểm nghèo, nếu không mạo hiểm như vậy cũng không thể nào thoát chết được.

Hơn nữa, y tức hận đối phương vô cùng, nên đã không quản ngại gì sự sống chết mà vội đuổi theo kỳ cùng là thế.

Phương Sách với Lợi Man là những người đứng ngoài cuộc, bao giờ cũng trông thấy rõ hơn, nên cả hai đều lo âu hộ thuyền chủ đến toát mồ hôi lạnh ra. Nhất là Phương Sách, chàng tự nhận là con của thuyền chủ, thấy cha ngộ hiểm, lẽ tất nhiên chàng càng lo âu và càng hồi hộp thêm.

Một mặt lo âu hộ Tử Vong thuyền chủ, một mặt lo cho hoàn cảnh của mình.

Đồng thời, Phương Sách đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy Phương Sách giả với Ngân Hạnh đâu hết.

Chàng lại thấy hai đầu eo núi đã bị bịt kín, khó mà đào tẩu ra khỏi được.

Tình hình lúc này, nếu để cho Lam Bào Quái Nhân lên được trên đỉnh núi thì mình với tất cả các người sẽ bị chôn thân ở dưới eo núi này chứ không sai.

Chàng ngừng đầu lên nhìn Lợi Man, thấy thần sắc của nàng rất trấn tĩnh, không có vẻ gì là sợ hãi hết.

Chàng rất thắc mắc, vội hỏi:

- Sư muội đã biết họ trúng phải quỷ kế rồi ư ?

Lợi Man chỉ mỉm cười chứ không trả lời. Nhưng nàng dặt tay chàng tiến thẳng về phía bên trái, rồi đột nhiên cả hai đều ẩn tích ở dưới chân núi có một con đường hầm rất bí mật, bên ngoài có đá che lấp, người ngoài khó mà biết được.

Lợi Man dắt Phương Sách đi vào trong con đường hầm. Vừa đi, nàng vừa nói:

- Mau lên ! Con đường này có thể đi vòng lên được lưng núi phía đằng sau. Chúng ta phải đi thật nhanh mới kịp kìm chế, không để cho bọn chúng phát động.

Hai người vội giở khinh công ra đi thật nhanh, bỗng thấy đằng trước có hai cái bóng người.

Phương Sách cả kinh. Lợi man vừa cười vừa nói:

- Đại ca khỏi phải kinh hãi như thế. Hai người đó là nghĩa tử Ngân Hạnh với thiếu niên áo trắng giả làm đại ca đấy.

Phương Sách cả mừng, vội hỏi:

- Sao họ cũng biết mà tới đây được ?

Lợi Man đáp:

- Khi đang đấu với đối phương, tiểu muội đã chỉ cho Diệu tỷ tỷ biết trước.

Thấy Lợi Man khôn ngoan và lanh lợi như vậy, Phương Sách cũng phải khen ngợi thâm. Chàng lại hỏi tiếp:

- Sao hiền muội lại biết đối phương có ý hãm hại cha tôi như vậy ?

Lợi Man đáp:

- Đây chỉ là chuyện tình cờ đấy thôi. Vì tiểu muội đi tìm kiếm đại ca, khi tìm kiếm tới đây, thấy trên sườn núi có rất nhiều người đang lén lút bàn tán với nhau, tiểu muội liền để ý nghe trộm, mới biết chúng dự bị dùng kế dụ thuyền chủ tới đây và dùng địa lôi chôn sẵn ở dưới đất giết hại ông ta. Thế rồi tiểu muội liền lén xuống dưới hầm để tìm kiếm ngôi địa lôi, tìm mãi không thấy, nhưng lại tìm ra được con đường hầm này.

Thật là trời không hại chúng ta. Tới khi tiểu muội vội vã sang đến bờ sông bên kia thì gặp đại ca ngay.

Hai người vừa đi vừa chuyện trò, đã ra khỏi con đường hầm, và đã lên tới lưng núi ở phía đằng sau rồi.

Lo âu về sự an nguy của Tử Vong thuyền chủ, Phương Sách vội dắt Lợi Man chạy lên trên đỉnh núi.

Còn Phương Sách giả vờ Ngân Hạnh thì lại sang một sườn núi khác.

Trên đỉnh núi có tới hơn trăm cao thủ của Tứ Quả hội, Thanh Mao bang và Thất Sát đoàn, tên nào tên nấy tay đều cầm khí giới lẳng lặng nằm phục ở trên mặt đất và chăm chú nhìn xuống dưới eo núi.

Vì lửa đuốc đã tắt ngóm, nên tối om như mực và chỉ có những con đom đóm bay múa trên đầu người, khung cảnh trông càng rùng rợn kinh hãi thêm.

Phương Sách vừa lên tới đỉnh núi đã lẳng lặng để ý lắng tai nghe, văng vẳng thấy bên dưới đó có tiếng chưởng phong vọng lên.

Chàng đoán chắc Lam Bào Quái nhân với Tử Vong thuyền chủ đang kịch chiến với nhau ở bên dưới.

Hai người vừa nhảy lên tới trên đỉnh núi, thì trong đám đông đó có một người đứng dậy khê truyền lệnh:

- Vì trừ tai hại lớn cho vô lâm chúng ta đành phải hy sinh người của bên mình vậy. Mau chôn ngôi địa lôi đi !

Chỗ lưng núi có ba cái bóng đen, vừa nghe thấy người nọ ra lệnh, liền văng lờ.

Tiếp theo đó, có một luồng lửa xanh phi lên trên không.

Những bọn người núp hai bên sườn núi cùng rút lui thật nhanh và dùng hai tay bịt lấy tai.

Phương Sách thấy thế, biết không thể nào chần chừ được nữa, liền không quản ngại nguy hiểm giở hết tốc lực khinh công ra nhảy xuống chỗ lưng sườn núi để dập tắt cái ngôi đang cháy “sì sì” kia.

Người của ba bang phái đã không quản ngại hy sinh hai mươi mấy đường chủ, một phó đoàn chủ, Lam Bào quái nhân để giết chết một mình Tử Vong thuyền chủ, nên họ đã ra lệnh cho chôn ngôi địa lôi ngay.

Cái ngôi đang lóe lửa xanh và kêu “xì xì”, thì bỗng có một bóng đen từ đâu phi tới.

Ba người thừa lệnh chôn ngôi địa lôi đâu có ngờ lúc giai đoạn rất gay cấn này lại bỗng dưng có sát tinh phi tới.

Chúng chưa kịp nhìn rõ người đó là ai đã thấy sống lưng lạnh buốt, Thiên Linh cái như bị một cái búa nặng ngàn cân giáng xuống, nên không một tên nào kêu rên được nữa tiếng đã cùng lẫn cả xuống dưới chân núi, chết không kịp ngáp.

Lúc ấy Tử Vong thuyền chủ với Lam Bào Quái Nhân đang dùng nội công đấu chí tử với nhau.

Vì vậy, tai mắt hai người đều chăm chú vào trận đấu, nên phía trên có ba xác người rớt xuống cũng không hay biết.

Không hiểu sao lại có sự ngẫu nhiên đến thế ?

Cả Tử Vong thuyền chủ với Lam Bào Quái nhân đều bị một cái xác rớt trúng đầu.

Cả hai người đều cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt nổ đom đóm. Còn cái xác thứ ba thì rớt trúng ngay vào phạm vi trường lực của hai người, vô hình chung cái xác ấy biến thành một cái bia đỡ tên cho hai người. Cái xác ấy trở thành một đồng thịt vụn ngay tức khắc.

Lúc ấy Tử Vong thuyền chủ với Lam Bào Quái Nhân mới hơi định thần, và cùng nhảy lên xem.

Lam Bào quái nhân vô cùng kinh hãi, vì y đã nhận ra ba người đó chính là những người đã thừa lệnh châm ngòi địa lôi.

Như vậy chắc đi. lôi đã bị kẻ địch phá hủy mất rồi, nên y chẳng nói chẳng rằng giơ chưởng lên tấn công Tử Vong thuyền chủ một thế, rồi phi thân lên trên sườn núi ngay.

Tử Vong thuyền chủ vội nhảy sang bên né tránh thế chưởng ấy, nhưng vì vừa rồi đấu chưởng lực với nhau, nội lực của y đã bị tổn thất quá nhiều, nên lần này y không dám đuổi theo Lam Bào Quái Nhân gần như trước nữa.

Y hơi ngừng lại giây lát rồi mới phi thân lên đỉnh núi, đuổi theo Lam Bào Quái Nhân.

Lúc ấy tình hình ở trên đỉnh núi đã thay đổi hẳn, vì Phương Sách với Lợi Man vừa dập tắt ngòi thuốc nổ xong thì đã thấy xung quanh đầy những bóng người bao vây chặt.

Phương Sách liền quát lớn:

- Ta, Thanh Diện Truy Hồn, với Thái Y Đoạt Phách, đặc biệt tới đây đòi bảy đại môn phái trả lại món nợ máu cho Phương Sách đây.

Tiếng quát tháo của chàng kêu như chuông. Người cả ba bang phái đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Cái tên Thanh Diện Truy Hồn đã đồn đãi khắp giang hồ rồi, và chuyện Thanh Diện Truy Hồn hai lần xông pha vào chùa Thiếu Lâm, đánh gãy tay người chưởng môn của phái Côn Luân, vân vân.. ai ai cũng đều biết hết, và biết y rất tàn nhẫn, ác độc, công lực lại cao siêu khôn lường. Không ngờ sát tinh ấy lại bỗng dưng tới đây.

Mọi người vừa ngạc nhiên vừa kinh hãi, thì Phương Sách với Lợi Man đã như hổ đói vồ đàn dê.

Chưởng phong của hai người đi tới đâu là bóng người của ba bang phái bị tán loạn và đào tẩu ngay.

Bọn người đó đều là những tên vô danh tiểu tốt, thì làm sao chịu đựng nổi chưởng thế mạnh như vũ bão của Phương Sách với Lợi Man ?

Không ngờ trong bọn chúng bỗng có một người nghênh ngang tiếng lên.

Phương Sách hơi ngạc nhiên, để ý nhìn kỹ, thấy người đó rất bé nhỏ, mắt chuột tai nhọn, mặt mũi xấu xí, tay cầm đôi quái trượng hình thiếu nữ, chính là Cơ Hùng.

Phương Sách thấy Cơ Hùng xông pha khắp đỉnh núi, ra lệnh chỉ huy mọi người, và cũng hạ lệnh cho ba tên nọ châm ngòi thuốc nổ, nên chàng đã hận y vô cùng. Vừa thấy Cơ Hùng tiến lên, chàng bỗng thét lớn một tiếng, xông lại tấn công luôn.

Hai người vừa ra tay đấu với nhau một thế, Lỗ Nữ Quái Cơ Hùng đã lộ vẻ kinh ngạc, nghĩ thầm:

“Thanh Diện Truy Hồn này quả thật danh bất hư truyền.. ” Y vừa nghĩ vừa bị chưởng lực của đối phương đẩy lui mấy bước.

Y lại xông lên tấn công một thế nữa, nhưng vẫn bị đẩy lui, và lần này suýt tí nữa thì bị đẩy rớt xuống dưới sườn núi.

Cơ Hùng càng kinh hãi thêm, liền quát hỏi:

- Người là ai ? Sao lại tuyên bố tằm thù cho Phương Sách vậy ?

Phương Sách cả cười đáp:

- Tại hạ là Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử, với Thái Y Đoạt Phách Cô Oan Nữ đêm nay tới đây là để trợ giúp phụ thân của Phương Sách. Mưu kế của các người hay thật, nhưng không sao thoát khỏi bàn tay của Thanh Diện Truy Hồn này ...

Nghe tới đây, Cơ Hùng lại nghĩ tiếp:

“Tên này còn khó đối phó hơn Phương Sách nhiều” Y đã bị Phương Sách đánh trúng một chưởng, nên khi hay tin Phương Sách đập đầu vào đá tự tử, y mừng rỡ khôn tả.

Không ngờ lúc này lại có Thanh Diện Truy Hồn xuất hiện và còn ác độc hơn Phương Sách nhiều.

Cơ Hùng càng nghĩ càng kinh hãi, đang định rút lui, thì bỗng thấy dưới núi có một bóng người phi lên.

Y định thần nhìn kỹ, mới hay người đó là Lam Bào Quái Tử, nên mới bớt hãi sợ.

Y quát lớn một tiếng, định quay lại phản công tiếp.

Lam Bào Quái Tử thấy thế vội đưa mắt ra hiệu và dùng nhĩ ngữ truyền âm bảo cho y hay rằng:

- Mau rút lui đi. Tất cả kế hoạch của chúng ta đã hỏng hết rồi.

Cơ Hùng đã định đào tẩu từ trước, bây giờ lại thấy Quái nhân bảo như vậy thì còn gì mừng rỡ cho bằng, nên y không cần để ý tới người của bên mình, mà vội quay đầu ù té chạy ngay.

Phương Sách thấy Lam Bào Quái nhân đã xoay sang mục tiêu khác, còn Tử Vong thuyền chủ thì leo lên tới đỉnh núi, trông thấy Phương Sách đang định đuổi theo Lam Bào Quái Nhân, vội lên tiếng kêu gọi:

- Để Lam Bào Quái Tử cho lão phu, Thanh Diện Truy Hồn người cứ việc càn quét những người còn sót lại đi.

Nói xong, y đã phi thân vào trong bóng tối đi mất dạng tức thì.

Phương Sách tuân lời, vội quay đầu trở lại để càn quét bọn người của ba bang phái. Chàng chỉ chớp được có mấy tên thôi, còn những tên kia thì đã bỏ chạy hết.

Chàng đưa mắt nhìn sang sườn núi bên kia, chỉ còn thấy hai cái bóng người đang đứng ở trên một tảng đá nhô ra và đang ôm lấy nhau.

Chẳng phải để ý nhìn kỹ, chàng cũng biết ngay hai người đó là Diệu Ngân Hạnh, người yêu của mình, với tên Phương Sách giả hiệu rồi.

Chàng tức giận khôn tả, quay đầu đi thung thủng xuống dưới núi:

Tuy chàng đã quyết tâm không yêu Ngân Hạnh nữa, nhưng không hiểu tại sao cứ thấy đầu óc trống trải.

Chàng đang lẳng lặng đi xuống dưới đèo, bỗng phía sau có một chiếc tay mềm mại khẽ đặt lên vai chàng.

Đồng thời, chàng còn nghe tiếng thấy tiếng thủ thỉ rót vào tai mình rằng:

- Thật đấy, chị Ngân Hạnh không phải là người mà đại ca vẫn thường kêu là tỷ tỷ đâu.

Chàng không cần quay đầu lại nhìn cũng biết ngay người đó là ai rồi.

Chàng vội ngừng bước, ngừng đầu lên nhìn mặt trắng.

Chàng thấy trên trời xanh chỉ có độc một mình chị hằng lẻ bóng thôi, chứ xung quanh không có một ngôi sao nào hết.

Chàng tưởng tượng mặt trắng trên trời cũng giống như mình, trong lòng càng cảm thấy rầu rĩ thêm.

Người đi ở phía sau lại nói tiếp:

- Đại ca nói thật đi ! Tôi không trách đại ca đâu ...

Chàng bỗng quay đầu lại, nắm chặt lấy hai vai của Lợi Man vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Chị Ngân Hạnh chính là người mà tôi vẫn thường nhắc nhở tới đấy !

Nghe chàng nói như thế, Lợi Man bỗng xé ngược đôi lông mày lên ngay.

Phương Sách thấy vậy, biết nàng ta đã nổi cơn ghen, và còn nghe thấy nàng ta lẩm bẩm:

- Đồ tiện nhân !...

Phương Sách khẽ vuốt mái tóc nàng, an ủi rằng:

- Hiền muội không nên tức giận chị ấy như thế ...

Lợi Man hậm hực đáp:

- Nó yêu đại ca như điên như khùng.

Phương Sách thở dài một tiếng, nói tiếp:

- Hiền muội nên nhớ rằng người đó có phải là tôi hiện giờ nữa đâu ?

Lợi Man đáp:

- Tuy người đó không phải là đại ca hiện thời, nhưng trong thâm tâm của nó vẫn còn thương đại ca.

Một lời nói đã làm cho Phương Sách cảnh tỉnh. Thật đấy, vì người đó giống mình như đúc, nên Ngân Hạnh mới trao hết tình yêu cho hắn. Như vậy đã thấy nàng ta vẫn còn yêu mình, mà mình thì ...

Nghĩ tới đó, chàng ân hận vô cùng. Lợi Man cười khẩy, hỏi lại chàng rằng:

- Đại ca có biết người đó là ai không ?

Phương Sách lắc đầu hỏi:

- Y là ai thế ?

Lợi Man cười giọng quái dị, đáp:

- Y là ...

27. Tuyệt Liễu Kiêm

Phương Sách lại hỏi tiếp:

- Người ấy là ai thế ?

Thấy thái độ của Phương Sách như vậy, Lợi Man liền nổi lòng ghen, bĩu môi, quay người đi, hậm hực đáp:

- Tôi không nói đấy !

Quá nóng lòng sốt ruột, Phương Sách bỗng vỗ mạnh vào vai Lợi Man một cái quát hỏi:

- Hiền muội có nói không ?

Nói tới đây, chàng biết là mình đã quá trớn, vội ngắt lời ngay.

Lợi Man ngẩn người ra, quay đầu lại nhìn chàng, lòng đau như dao cắt.

Nàng không ngờ Phương Sách lại đánh đập và quát tháo đối với mình như vậy.

Cử chỉ và hành động ấy đã chứng tỏ chàng ta quá yêu Ngân Hạnh vì vậy lửa ghen trong người nàng lại càng bốc lên ngùn ngụt.

Nàng cảm thấy đau lòng khôn tả, nhưng vốn là một con người rất thâm độc, nên nàng cố hết sức nhẫn nhịn. Tuy vậy hai mắt vẫn ứa lệ, nàng hậm hực nói:

- Tôi không nói. Dù có đánh chết, tôi cũng không nói. Con người vong ơn bội nghĩa ...

Nói tới đó, nàng đã nức nở khóc và cổ họng nghẹn ngào, không sao nói lên tiếng được nữa.

Phương Sách hỏ thẹn vô cùng. Chàng tuy là người rất bướng bỉnh và kiêu ngạo, nhưng lại là một người giàu tình cảm.

Chàng thấy nàng trả lời như vậy, liền biến sắc mặt, định quay người bỏ đi ngay.

Nhưng chàng chợt nghĩ lại:

“mình đối ơn người ta, huống hồ sư thúc, Cô Lâu Lão Nhân, đã dặn bảo mình phải trông nom nàng ta tử tế” Vì vậy, chàng vội quay người lại, xin lỗi:

- Sư muội... đừng chọc tức ngu huynh nữa. Sở dĩ vừa rồi tôi có thái độ như thế là vì sợ người nọ là tà ma hay là kẻ thù, giả sử Diệu cô nương mà thất thân với hắn có phải là mối hận muôn thuở không ? Sư muội biết hắn là ai, sao không nói cho ngu huynh biết ngay đi ?

P Chàng dùng tay áo lau chùi nước mắt cho nàng. Chàng thấy khuôn mặt đẹp như hoa nở của nàng còn xinh hơn cả Ngân Hạnh là khác.

Vì thế, chàng không sao cầm lòng được, liền cúi đầu xuống hôn nàng luôn.

Đàn bà thật tính nết rất lạ lùng, thấy Phương Sách hôn mình một cái, Lợi Man đang tức giận vô cùng đã tươi cười và mừng rỡ ngay, lửa ghen không biết đã biến đi đâu mất rồi.

Nàng ngượng chàng một cái rất tình tứ rồi phụng phịu đáp:

- Ai khiến đại ca giờ trò tình giả dối ấy ra ? Đại ca thử đoán xem y là ai ? Tên Phương Sách giả ấy chính là đồ đệ của Áo Không Đạo Giả, và cũng là đệ tử thừa kế chương môn đời sau của Phái Côn Luân đấy. Sau y bị Tử Vong thuyền chủ bắt cóc...

-Ồ Lúc này Phương Sách mới vỡ lẽ.

Chàng còn nhớ Tử Vong thuyền chủ đã nói:

“Đệ tử thừa kế người chương môn đời sau của phái Côn Luân giống hệt mình. Lúc ấy có hai đứa con nít còn lại, một đứa được Áo Ảnh Đạo giả, người chương môn đời trước của phái Côn Luân cứu đem về nuôi nấng dạy bảo...” Nghĩ tới đó, chàng dậm chân một cái, la lớn:

- Phải rồi, Y chính là con của Lam Bào Quái Tử, giòng dõi của kẻ thù...

Chàng nghĩ rằng mình đã là con của Tử Vong thuyền chủ thì đứa trẻ con kia ắt phải là con của Lam Bào Quái Nhân.

Nhưng chàng có ngờ đâu chính mình với thiếu niên áo trắng nọ lại là anh em ruột để sinh đôi.

Ngày ấy có ba đứa trẻ con tất cả:

một đứa là con của Tử Vong thuyền chủ, đã chết ngay tại chỗ, còn hai đứa con sinh đôi của Lam Bào Quái Nhân, tức là chàng với Phương Sách giả hiệu kia.

Vì chàng đã có thành kiến sẵn, lại bị quỷ kế của Tử Vong thuyền chủ làm cho mê hoặc, nên đã mất hết linh tri, mới nhận giặc làm cha, coi anh em mình là kẻ thù như vậy, có phải là tại chàng ngu xuẩn đấy không ?

Không phải, chàng là người rất thông minh và nghĩa khí. Sở dĩ chàng bị u mê như thế là do số trời đã định trong vô lâm sẽ bị tại kiếp mà nên.

Phương Sách vội nắm chặt lấy tay Lợi Man, rồi cùng nàng chạy thẳng lên trên sườn núi, vừa đi vừa nói:

- Mau, chúng ta phải lên ngay trên đó cứu Diệu cô nương, đừng để cho cô ta bị đứa con của kẻ gian hiểm ác mà hỏng mất cuộc đời. Mau !...

Lợi man bị chàng lôi kéo, chạy thẳng một mạch lên trên sườn núi. Khi hai người lên tới trên đỉnh núi thì không còn thấy hình bóng của Phương Sách giả hiệu với Diệu Ngân Hạnh đâu nữa, mà chỉ thấy trên mặt đất có chục cái xác chết nằm ngổn ngang lại đó.

Chàng nhảy ngay lên trên một tảng đá, nhìn xung quanh để tìm kiếm hai người, nhưng không thấy hình bóng của hai người đâu hết.

Chàng dậm chân, thở dài một tiếng, rồi quay xuống bên dưới.

Có lẽ đáng Tạo Hóa trêu người, cố ý tạo nên tấn bi kịch này.

Sự thật Phương Sách giả hiệu với Ngân Hạnh vẫn ở gần đó. Hai người chui vào trong bụi cỏ, dưới sườn núi âu yếm nhau.

Cũng may, vì Ngân Hạnh vẫn còn sợ Oai của Tử Vong thuyền chủ cho nên không dám hiến thân cho chàng nọ, mà chỉ âu yếm hôn hít vuốt ve với nhau thôi.

Phương Sách đứng ở trên sườn núi, lòng nóng như lửa thiêu, bắt đắc dĩ chàng phải nhảy xuống, hỏi Lợi Man rằng:

- Sao sư muội lại biết rõ lai lịch của tên ấy như thế ?

Chàng còn hy vọng lời nói của Lợi Man không đúng với sự thật. Như vậy Ngân Hạnh không bị thất thân với kẻ thù.

Không ngờ Lợi Man lại cương quyết đáp:

- Tiểu muội đã được nghe Tử Vong thuyền chủ nói như vậy...

Phương Sách thất kinh kêu “ủa” một tiếng, hỏi tiếp:

- Thế ra cha tôi bắt y làm như vậy... giả mạo tên của tôi ư ?

Lợi Man đáp:

- Tối hôm qua, trong lúc tiểu muội đi tìm kiếm đại ca, thì gặp Tử Vong thuyền chủ, và nghe thấy ông ta dặn bảo Phương Sách giả hiệu rằng:

“Con ta đã mất rồi, nhưng thấy con ta lại nhớ đến nó...” Lúc ấy tiểu muội nghĩ bụng:

“Chắc người này thế nào cũng là đồ đệ của Áo Không đạo giả ?”. Vì thế tiểu muội đã được nghe nói chuyện về ba đứa trẻ rồi.. Phương Sách nghe thấy Lợi Man nói như vậy, trong lòng đang kinh ngạc bỗng biến thành cảm động.

Chàng thiếu niên nhiều tình cảm này lại tưởng Tử Vong thuyền chủ vì nhớ nhung mình nên mới gọi con của kẻ thù ra đội lột mình để cho đỡ nhớ nhung, bởi đau khổ.

Nhưng chàng có biết đâu đó là quỷ kế rất thâm độc của Tử Vong thuyền chủ.

Chàng không hiểu tại sao con của kẻ thù lại cam tâm để cho Tử Vong thuyền chủ lợi dụng như thế ?

Lúc ấy mặt trời vừa mới mọc, trên đỉnh núi đã sáng tỏ, mấy chục cái xác người vẫn nằm yên trên mặt đất.

Phương Sách quay đầu lại nói với Lợi Man:

- Sư muội, diệt trừ kẻ ác thì phải diệt tận gốc. Mấy người này đều là đường chủ của ba bang phái. Họ bị điểm huyết nằm yên ở đó, chứ chưa chết đâu, không bao lâu họ sẽ lại tỉnh liền. Chúng ta phải kết liễu mạng của chúng đi mới được.

Nói xong chàng liền xắn xắn tiến tới chỗ những người bị điểm huyết đang nằm yên không cử động.

Nhưng Lợi Man đã vội kéo chàng lại nói:

- Hà tất đại ca phải mất công giết từng người một như vậy làm chi. Sẵn có địa lôi của chúng để lại, khiến chúng phải gánh chịu hậu quả báo ấy. Huống hồ bỏ lại địa lôi ở đây, nhờ để người khác lợi dụng, thì thật phiền phức lắm.

Phương Sách nhận thấy nàng nói rất có lý, liền đi tới chỗ ngòi địa lôi dán lửa châm ngòi, rồi hai người chạy sang ngọn núi khác tức thì.

Hai người vừa đứng yên, quay đầu lại nhìn, đã nghe thấy một tiếng nổ rất lớn.

Một luồng khói bốc lên tận trên không, đá vụn bay tung tóe, cả ngọn núi mà hai người đang đứng cũng bị rung động mạnh...

Thế là lại có một tấn bi kịch nữa. Mấy chục giang hồ hảo hán đã bị tan xương nát thịt.

Phương Sách đã tạo nên một tội ác rất lớn, khiến ai nghe thấy cũng phải đau lòng vô cùng.

Bây giờ hai tay của chàng đã dính đầy máu tươi, dường như bảy đại môn phái trong võ lâm đều đã có người chết bởi tay chàng.

Còn chàng thì lại nhận thấy những hành vi đầy tội ác đó là rất thích đáng, vì đã trả được thù cho mẹ, rửa được sỉ nhục cho cha rồi.

Chàng nhìn sang ngọn núi bên kia, thấy khói còn bốc lên nghi ngút, trong lòng khoan khoái khôn tả, liền ngừng mặt lên trời cười như điên như khùng.

Vụ nổ ấy đã làm cho đôi nam nữ đang ôm ấp nhau ngủ ở dưới sườn núi bỗng giật mình thức tỉnh.

Cả hai lại tưởng địa lôi của ba bang phái chôn ở trên núi đã tự động nổ nên vội vàng dắt tay nhau đào tẩu luôn.

Phương Sách hớn hở quay đầu lại hỏi Lợi Man rằng:

- Sư muội, bây giờ chúng ta nên kiếm ai để thanh toán đây ?

Lợi Man đang đứng ngẩn người ra, không biết quyết định ra sao, thì bỗng thấy dưới sườn núi có mười mấy người mặt áo da cá bóng loáng đang phi lên.

Hai người đã nhận ra ngay đó là người của Tử Vong thuyền.

Phương Sách sợ người của thuyền Tử Vong quay quần mình, nên vội kéo Lợi Man chạy xuống phía núi bên kia để ẩn núp.

Nhưng hai người đi được mười mấy trượng đã thay đổi ý kiến, liền ngừng chân lại, núp ở trong bóng tối để xem trộm.

Mười mấy người của thuyền Tử Vong đã phi lên tới trên sườn núi. Người đi đầu là Độc Ty Phi Ma.

Khi lên tới trên đỉnh núi, y liền quay người lại, nhìn ngọn núi vừa bị nổ tan ở phía bên kia mà ngẩn người ra suy nghĩ. Cả bọn mười mấy người chỉ lo âu cho Tử Vong thuyền chủ đã bị vạ lây, chết trong đồng đá vụn lại ngọn núi bên kia rồi.

Phương Sách biết bọn chúng tới đây để tìm kiếm Tử Vong thuyền chủ, nên chàng không muốn ở lại xem nữa, liền bàn với Lợi Man một hồi. Sau cùng, hai người liền đi về phía chùa Thiếu Lâm ngay.

Lúc ấy đã sắp tới giờ Ngọ. Lần này Phương Sách cẩn thận lắm, không những chàng bịt cả hai mắt mà còn kiếm chỗ thực vắng vẻ để ẩn núp, tránh qua cái giờ đáng sợ này. Còn Lợi Man thì lại rất mong bệnh cũ của chàng tái phát. Như vậy, mình sẽ dễ yên cho chàng được toại nguyện. Có như thế mới danh chính ngôn thuận trở thành vợ chồng thật sự.

Nhưng nàng thấy Phương Sách đề phòng cẩn thận như vậy, đành phải ngồi ở chỗ cách chàng chừng ba bốn trượng mà khóc thầm thôi.

Trong lúc bốn bề đang yên lặng như tờ, Phương Sách bỗng nghe thấy có tiếng động kêu “sột soạt” dường như có vật gì bò ở dưới đất.

Tiếng kêu ấy càng lúc càng gần, và hình như có người định nhảy xổ vào mình.

Chàng kinh hãi vô cùng, vội mở cái khăn che mặt ra xem. Chàng vừa bỏ chiếc khăn che mặt ra, lại càng kinh hãi thêm, và bệnh cũ của chàng cũng tái phát luôn.

Thì ra chàng thấy một con trăn dài hơn mười trượng, mồm há to như cái chậu và đỏ như máu, đang bò tới định vồ mình.

Dường như phía sau con trăn có một thiếu nữ mặc áo xanh, tay phải cầm cây thương bạc, tay trái ném mấy điểm sao bạc vào mình con trăn.

Phương Sách đã nhận ra thiếu nữ ấy chính là Giang Tĩnh Thực.

Tiếp theo đó, chàng cảm thấy đầu óc choán váng, lửa dục bốc lên đùng đùng, mặt mũi hầu như tối tăm...

Hình như Giang Tĩnh Thực định đuổi theo con trăn để giết cho kỳ được. Con trăn chạy tới đó thì gặp Phương Sách, liền bỏ lại gần định vồ chàng.

Nói thì chậm, xử thế xảy ra rất nhanh. Con trăn ấy vừa phun vừa hút mạnh một cái. Phương sách đã cảm thấy một luồng tiềm lực lôi kéo người mình, nên chàng mới bị đẩy loạng choạng mấy bước, suýt tí nữa thì té ngã.

Lúc ấy lửa dục trong người chàng bốc lên bùng bùng, thì chàng còn biết cái gì là nguy hiểm nữa, nên chàng thuận tay giơ chưởng lên đẩy mạnh về phía trước một thế.

Tiềm lực của chàng đã làm tản mát sức hút do mồm con trăn dồn ra.

Lợi Man đã nhảy tới cạnh Phương Sách, nhặt luôn một tảng đá lớn nhằm đầu con trăn đập mạnh xuống.

Lúc này Giang Tinh Thục đã trông thấy rõ Phương Sách. Nàng rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao kẻ thù lại xuất hiện ở nơi đây ?

Nàng vội lên tiếng kêu gọi:

- Thanh Diện Truy Hồn ! Thanh Diện Truy Hồn !

Phương Sách vội nhảy tới gần nàng. Nàng có ngờ đâu chàng lại có bệnh lạ lùng ấy, nên chàng vừa tới nơi đã ôm chặt nàng ta vào lòng.

Tinh Thục cả kinh thất sắc, vừa kêu la vừa đẩy dụa. Nhưng lúc này sức lực của Phương Sách mạnh như hùm như beo, thì nàng giằng co sao nổi với chàng, nên cứ bị chàng ôm chặt, không sao cựa cựa được.

Lợi Man trông thấy thế càng nóng lòng sốt ruột thêm, nhưng nàng bị con trăn làm quẩn chân, không sao chạy lại gần để gỡ hộ cho Giang Tinh Thục.

Hành động của Phương Sách đối xử với Giang Tinh Thục cũng như lúc đối xử với Lợi Man vậy.

Vừa ôm chặt lấy Tinh Thục, chàng đã hôn lấy hôn để, hai bàn tay cào ngực, cào cổ liên tiếp. Chàng đã chộp trúng bộ ngực của nàng nọ.

Giang Tinh Thục là gái đồng trinh, từ nhỏ tới giờ có khi nào bị đàn ông sờ soạn như vậy đâu, nên nàng đau lòng vô cùng, chỉ muốn chết ngay tức khắc, và hai tay cứ ôm chặt lấy trước ngực, nhưng nàng che chở sao nổi ?

Sau mấy tiếng kêu “xoạc”, áo của nàng đã bị Phương Sách xé rách hết, để hở cả đôi nhũ hoa ra, thật là gay cấn vô cùng.

Đang lúc đó, phía đằng kia Lợi Man cũng rất gay cấn. Nàng mạo hiểm tiến tới dưới cổ con trăn, dùng đôi móc đâm thẳng vào chỗ yếu điểm trắng ở phía dưới cổ. Con trăn bị thương, rú lên một tiếng thật lớn làm chấn động cả rừng núi. Nó quấy đuôi một cái, đá vụn và cát bụi bay mù mịt.

Lợi Man không kịp tránh né, bị dư lực của nó hất nàng hăng lên trên cao hai trượng.

Nàng ở trên không mượn sức đưa chéo người sang bên ba trượng mới hạ chân xuống. Ngờ đâu con trăn đã đuổi theo, nhằm chỗ nàng nhảy xuống, và còn cả đôi móc ở chỗ vết thương, hăng hái vồ tới. Thân hình của Lợi Man vừa xuống tới mặt đất, thì đầu con trăn cũng vừa vồ tới nơi. Nàng vội lặn tới gần nó, thuận tay rút đôi móc ra, máu tanh hôi của con độc vật liền phun ra như suối.

Lợi Man đã lấy lại được song câu quạt mạnh vào lưng con trăn, mượn sức tung mình nhảy lên trên không.

Nơi đây vết thương của con trăn phun máu ra, thì phía đằng kia cũng có máu xuất hiện.

Thì ra Phương Sách như hổ đói vồ dê, ngoạm luôn vào đầu vú đỏ hồng của Giang Tinh Thục. Máu tươi của nàng nọ phun ngay vào mồm chàng.

Khi chàng nuốt ngụm máu đỏ xuống tới cổ họng thì lửa dục trong lòng chàng cũng dập tắt theo. Chàng liền tỉnh táo như thường ngày.

Phía bên kia, con trăn khổng lồ đang đẩy dụa mấy cái cuối cùng, rồi nằm thẳng cẳng ra chết tốt.

Tới khi Lợi Man đi tới gần hai người, thì Phương Sách đã bò dậy, cứ đứng ngẩn người ra nhìn Giang Tinh Thục hoài.

Giang Tinh Thục lòng đau như dao cắt, không ngờ Thanh Diện Truy Hồn lại là con người mặt người dạ thú như thế.

Nàng vừa hổ thẹn vừa tức hận, liền ngồi phệt xuống đất, hai tay ôm mặt nức nở khóc hoài.

Phương Sách thấy vú bên phải của nàng vẫn còn chảy máu, dấu vết của mình hãy còn rõ rệt, không khác gì vết thương của Lợi Man vậy. Lúc này chàng mới tỉnh ngộ và biết mình lại mang thêm một tội lỗi nữa.

Chàng quỳ xuống trước mặt Giang Tĩnh Thục với giọng run run van lơn rằng:

- Hiền muội... hãy đánh chết tôi đi !

Lợi Man ngăn người ra, nàng không hiểu tại sao Phương Sách gọi cô bé này là em như vậy.

Giang Tĩnh Thục bỗng nhảy phắt người lên, đo cây thương bạc dài ba thước đâm vào người chàng, miệng thì hậm hực quát mắng:

- Hiện tại ta chỉ muốn uống ngay máu của ngươi...

Lợi Man vội dơ cây móc ra gạt cây thương bạc của Giang Tĩnh Thục.

Tĩnh Thục quay đầu lại nhìn, mới hay người ngăn cản không cho mình đâm Thanh Diện Truy Hồn lại là Thái Y Đoạt Phách. Bao nhiêu sự uất hận, nàng đều đổ dồn cả vào Lợi Man, nên nàng hét lớn một tiếng, xông lại tấn công Lợi Man tức thì.

Hai nàng chẳng nói chẳng rằng, cứ thế mà ác chiến với nhau. Phương Sách đứng dậy, trông thấy hai nàng kịch chiến với nhau như vậy, không biết làm sao cho phải, miệng cứ kêu khổ thầm.

Chàng nghĩ bụng:

“Cả hai thiếu nữ đó đều đã bị mình làm nhục hết, và người nào cũng có trách nhiệm phải bảo vệ. Bất cứ nàng nào bị thương, mình cũng phải mang tội lỗi.” Tuy nghĩ vậy, nhưng Phương Sách cũng chẳng biết tính sao để can nổi hai nàng lúc này.

Lợi Man rất hung dữ. Nàng đã có một tâm nguyện rồi, hễ bất cứ người đàn bà nào mà yêu Phương Sách thì thể nào nàng cũng phải diệt trừ cho kỳ được mới thôi, cũng như nàng đã có ý muốn diệt trừ Ngân Hạnh vậy.

Hiện tại nàng lại thấy Phương Sách có vẻ thương mến Giang Tĩnh Thục, nên nàng chẳng nói chẳng rằng, cứ múa tít song câu đầu với Tĩnh Thục ngay. Nàng biết công lực của Giang Tĩnh Thục không kém gì mình, thể nào mình cũng phải giở hết mọi thể võ kỳ lạ ra mới hy vọng thắng được đối phương.

Phương Sách thấy Lợi Man trao cây móc bên trái sang tay phải để xử dụng tả chưởng, chàng hãi sợ vô cùng, biết Lợi Man định xử dụng “Khuyên Khuyên chưởng” để hạ Tĩnh Thục.

Chàng chưa kịp lên tiếng khuyên ngăn, thì Lợi Man đã hét lớn một tiếng, giở Khuyên Khuyên chưởng ra tấn công luôn.

Giang Tĩnh Thục bỗng cảm thấy thân hình của mình bị một luồng kinh lực rất mạnh bao vây, kinh lực ấy quay tít như cái vòng, càng bao vây càng nhanh, càng chặt chẽ. Nàng rất kinh hãi, vội dùng tả chưởng đẩy mạnh và nhún chân nhảy lên trên cao để mong thoát ra khỏi vòng vây của Khuyên Khuyên chưởng ấy.

Nhưng nàng mới xông pha ra khỏi được một vòng, thì lại có vòng khác vây chặt.

Nàng tức giận khôn tả, liền giở Hỏa Cương chân lực ra để liều chết với đối phương một phen.

Phương Sách thấy thế kêu “nguy tai” thầm, vội nhảy vào ngăn cản, nhưng đã chậm mất rồi. Chàng vừa tới gần thì hai nàng vừa va chạm nhau một cái đã cùng ngã lún ra đất.

Một người bị trúng Hỏa Cương chân lực, ngực bị phỏng như bị lửa thiêu, còn một người thì trúng phải Khuyên Khuyên chưởng, ngực như bị búa sắt bổ vào.

Thế là cả hai đều thọ thương trong nội tạng hết.

Phương Sách vội chạy ra xem, thấy Giang Tĩnh Thục mặt tái mét, hơi thở hồng hộc, vội đưa cho nàng uống luôn ba viên thuốc cứu thương.

Khi xem tới Lợi Man, chàng thấy áo ở trước ngực nàng bị cháy xém, hơi thở thoi thóp, nội tạng đã bị Hỏa Cương chân lực trấn thương. Chàng cũng đưa cho nàng uống luôn ba viên thuốc.

Cả hai nàng đều bị thọ thương nặng. Nửa tiếng đồng hồ sau, thuốc cứu thương của Huyền Cốc Dị Tú quả thật linh nghiệm. Cả hai người cũng đều tỉnh lại, cùng nhảy ngay lên và cùng xông lại giao đấu với nhau tiếp.

Phương Sách cả kinh, không ngờ hai nàng lại thù hằn nhau đến mức ấy.

Nhưng lần này, vì hai người vừa thọ thương mới khỏi, nên vừa xông lại, chưa kịp đấu một hiệp, cả hai lại ngã lăn ra đất lần nữa.

Phương Sách thấy thế, dậm chân, lắc đầu thở dài nói:

- Hà tất các người phải thù hằn nhau đến như vậy...

Chàng vừa nói tới đó, mới biết là mình đã lỡ lời, nên càng vội ngưng lời ngay, không nói tiếp nữa. Chàng đưa mắt liếc nhìn Tĩnh Thục.

Vì nàng ta hãy còn thơ ngây, nên không biết rõ được thần sắc của Phương Sách, chỉ thấy vừa rồi chàng kêu mình là hiền muội, nàng mới nghi ngờ và nghĩ thầm:

“Y không quen biết ta bao giờ, và lại là kẻ thù của sư thúc, sao y lại gọi ta là hiền muội?” Nghĩ tới đó, nàng không sao nhịn được, liền buột miệng hỏi:

- Thanh Diện Truy Hồn, sao người lại kêu ta là hiền muội ?

Phương Sách ngẩn người ra trong giây lát, tự biết là mình đã lỡ lời, liền đảo ngược đôi ngươi một vòng rồi đáp:

- Tôi nghe thấy nghĩa đệ Phương Sách gọi cô nương là hiền muội, nhất thời tôi cuống lên cũng gọi cô nương...

Tĩnh Thục nghe chàng giải thích như vậy, không nghi ngờ gì cả, chỉ vênh váo ngược mặt lên, nghiêng răng mỉm môi nói:

- Phương đại ca là con người quang minh chính đại biết bao, khi nào lại có một nghĩa huynh mặt người mà lòng thú như người...

Nàng vừa nói vừa rờ vào chỗ vết thương ở ngực bên phải, trong lòng vừa hổ thẹn vừa tức hận.

Nàng giận dữ quát lớn:

- Thanh Diện Truy Hồn, ngươi chặt gãy tay của sư thúc ta, lại làm nhục ta như thế này, bổn cô nương thề không đội trời chung...

- Tôi... tôi không có ý định gì...

Chàng ấp úng mãi vẫn không thốt được thành câu.

Tĩnh Thục hỏi:

- Ngươi bảo không có ý gì, vậy chẳng lẽ ngươi là người điên khùng chẳng ?

Phương Sách nhận thấy hành động của mình quả thật điên rồ, nên chàng thẳng thắn đáp:

- Tôi... vừa rồi quả thật tôi đã điên...

Chàng định giải thích cho nàng ta rõ mình đã mắc phải một căn bệnh quái gở, không ngờ Giang Tĩnh Thục lại hiểu lầm, cho là chàng có ý làm nhục mình, nên nàng ứa nước mắt ra, hậm hực tiếp:

- Thanh Diện Truy Hồn, ta phải uống máu ăn thịt ngươi mới hả dạ.

Phương Sách nói:

- Tại hạ mắc phải một căn bệnh rất quái dị.

Giang Tĩnh Thục hỏi:

- Chẳng lẽ đó là bệnh không thể thấy nữ sắc được chẳng ?

Phương Sách gật đầu đáp:

- Cô nương nói rất phải. Nhưng bệnh ấy chỉ đúng giờ nào đó mới phát ra...

Chàng nói như vậy, tuy để giải thoát cho tội lỗi của mình, nhưng có ngờ đâu lại gây tai họa rất lớn cho chàng sau này.

Giang Tĩnh Thục bỗng nghĩ đến việc gì, vội hỏi:

- Hôm nọ, khi người đấu với sư thúc ta, chưởng lực của người giống hệt chưởng lực của sư ca ta lắm, đúng thế không ?

Thấy Tĩnh Thục hỏi như vậy, Phương Sách nghĩ thầm:

“Con bé này sành sỏi thật. Từ giờ trở đi, ta không nên dùng võ công của bốn môn để chống cự với kẻ địch để khỏi lộ tung tích. Ta phải kiếm một môn khí giới nào để thay thế mới được” Nghĩ vậy, chàng liền đáp:

- Đó là tôi đã học hỏi được những miếng võ của người nghĩa đệ tôi.

Suy nghĩ giây lát Giang Tĩnh Thục có vẻ không tinh, liền hỏi tiếp:

- Người bảo Phương đại ca ta đã chết rồi ư ? Chuyện đó có thật không ?

Phương Sách giật mình đánh thót một cái, nhận thấy mình nói dối một thiếu nữ thơ ngây như thế này thì thật không phải, nhưng chàng vẫn đánh liều đáp:

- Y chết thật rồi.

Ngần người ra giây lát, Tĩnh Thục nói tiếp:

- Ta đã gặp một người giống y hệt Phương đại ca...

Phương Sách vội hỏi:

- Cô nương gặp hắn ở đâu ?

Giang Tĩnh Thục đáp:

- Sáng hôm nay, ta đi cùng Tám cốc để thăm dò tin tức của Tử Vong Thuyền chủ, bỗng nghe thấy có tiếng kêu thật lớn rồi gặp ngay y. Đường như đi cùng một người nữa và rất nhanh, ta chỉ trông thấy có nửa mặt của y thôi. Ta vội đuổi theo xem thì gặp phải con trăn này, nên ta không thể đuổi theo y được nữa.

Phương Sách biết người mà nàng đã gặp gỡ đó thế nào cũng là Phương Sách giả hiệu, nhưng chàng giả bộ như không biết, có ý nói lảng sang chuyện khác mà hỏi nàng rằng:

- Vết thương của cô nương còn đau nữa không ?

Nhắc đến vết thương đó, thiếu nữ ngây thơ này lại tức giận cực độ. Nghiến răng kêu ken két. Nàng cảm tức một hồi, thấy không việc gì mới đứng dậy, chỉ tay vào mặt Phương Sách quát hỏi:

- Thanh Diện Truy Hồn, với việc ngày hôm nay người sẽ đối xử với ta ra sao ?

Phương Sách chưa kịp trả lời thì Lợi Man đứng cạnh đó để ý nghe hai người nói chuyện từ nãy đến giờ, bỗng xen lời nói:

- Ta, Thái Y Đoạt Phách, đấu tiếp với người trăm hiệp nữa.

Hai thiếu nữ liền đứng nhìn nhau, nhưng giây lát sau, cả hai cùng lộ vẻ rầu rĩ và rút lui luôn.

Thì ra nội thương của hai người vẫn chưa được hoàn toàn lành, vừa mới điều công vận tức đã thấy khí huyết rạo rực, nên cả hai đành rút lui như vậy.

Phương Sách thấy thế, vừa mừng rỡ, vừa không nhẫn tâm. Giang Tĩnh Thục đảo lộn đôi ngươi một vòng, nghĩ thầm:

“Bên chúng những hai người, ta chỉ có một mình mà lại đang thọ thương. Xem như vậy, ngày hôm nay ta không thể nào trả thù được. Hãy về Thiếu Lâm tự báo tin cho sư thúc biết trước...” Nghĩ tới đó, nàng quát bảo Phương Sách với Lợi Man rằng:

- Ngày hôm nay bốn cô nương hãy tha chết cho đôi nam nữ các người. Có giỏi, hai người đừng có đi đâu hết để ta đi gọi sư thúc đến đối phó...

Nói xong, nàng quay người định đi. Lợi Man vội quát hỏi:

- Người còn muốn thoát thân hay sao ?

Nàng vừa quát hỏi vừa định đuổi theo, nhưng Phương Sách vội ngăn cản lại, khuyên bảo rằng:

- Sư muội hà tất đuổi theo làm chi ? Thôi, để cho nàng ta đi.

Lợi Man lại nổi cơn ghen, dậm chân xuống đất một cái, la lớn:

- Người... người là lang tử dã tâm...

Mặc cho Lợi Man mắng chửi, Phương Sách cứ nắm chặt lấy tay nàng, không cho nàng ta đuổi theo.

Chờ cho Giang Tĩnh Thực đi xa rồi, chàng mới buông tay ra, thở dài một tiếng nói:

- Sư muội có biết rằng ngu huynh đang ăn năn hối lỗi đấy không ? Nàng ta là một thiếu nữ thơ ngây, chưa biết gì, bị tôi làm nhục như thế, dù nàng là kẻ thù không đội trời chung với ngu huynh cũng không nhẫn tâm đả thương nàng ta trong lúc này...

Nói tới đó, Phương Sách chợt nhớ tới căn bệnh quái gở kia liền nghĩ thầm:

“Nếu căn bệnh quái dị đó của ta không thể chữa khỏi thì làm sao hành đạo trên giang hồ được ?... Ta phải làm thế nào kiếm cho kỳ được để chữa khỏi cái bệnh quái gở ấy đã...” Nghĩ tới đây, Phương Sách liền đem tâm sự ấy nói cho Lợi Man hay.

Lợi Man bỗng nghĩ tới một việc, vội đáp:

- Tiểu muội nghe sư phụ nói, có một thể ngoại cao nhân y đạo còn giỏi hơn sư phụ nhiều. Ông ta ở bờ hồ Bạch trong bãi sa mạc Qua Bích tại Tân Cương...

Phương Sách cả mừng. chàng nghĩ từ nay tới ngày tết Trùng Cửu còn những hơn hai tháng nữa, ở đó trở về cũng kịp. Chàng liền ngồi xuống điều công vận tức, rồi lại chữa thương cho Lợi Man. Xong đâu đấy, hai người liền đứng dậy đi luôn. Khi ấy mặt trời cũng đã bắt đầu lặn xuống.

Hai người vừa mới đi được vài bước, bỗng trông thấy mình con trăn có ánh sáng tỏa ra. Ngạc nhiên vô cùng, hai người cùng đi tới gần xem sao ? Phương Sách bỗng lộ vẻ ngạc nhiên kêu “ủa” một tiếng...

28. Gặp Kỳ Ngộ Trong Bãi Sa Mạc

Hai người khám xét kỹ lưỡng con trăn, thấy vẩy và da của nó không còn có ánh sáng như trước, và cũng không thấy có cái gì khác lạ, liền quay người đi ra chỗ cách xa chừng bốn, năm thước.

Phương Sách lại trông thấy có luồng ánh sáng vàng lờ mờ tỏa ra. Chàng ngạc nhiên vô cùng, vội nói với Lợi Man:

- Sư muội, chắc ở trong bụng con trăn này thế nào cũng có vật báu gì đây ? Chúng ta thử mổ bụng nó ra xem.

Nói xong, chàng cúi xuống, lật bụng con trăn xem kỹ lại lần nữa, mới hay vẩy và da ở dưới bụng nó cứng rắn như sắt đá, hiện thời hai người lại không có dao kiếm gì cả, thì làm sao mổ bụng cho nó được ?

Lợi Man rút đôi kim câu ra, đâm chọc mãi cũng chỉ bấy nổi vài cái vẩy của con vật ra thôi.

Phương Sách bỗng cất tiếng nói:

- Sư muội hãy tránh ra !

Chàng vận công vào song chưởng dồn xuống mười đầu ngón tay, rồi dùng chỉ như dao nhằm từng miếng vẩy một mà mổ xuống.

Giây lát sau, chàng đã chém rớt được một đồng vẩy và đã thấy da bụng trắng như tuyết của con trăn rồi. Phương Sách lại lấy chưởng thay đao, nhắm bụng con trăn rạch một cái, đã xẻ ra được một đường dài chừng năm sáu thước.

Lợi Man dùng song câu căng bụng con trăn ra, làm mặt xấu nói bóng với Phương Sách rằng:

- Đại ca chui vào đi !

Phương Sách hơi định thần, dồn hết toàn thân chân lực vào nơi đòn điền, xương của chàng bỗng rút hẳn lại, người bé nhỏ hơn trước rất nhiều.

Lợi Man thấy thế cũng hết sức kinh ngạc, nàng không ngờ người yêu của mình lại còn biết cả môn “Túc Cốt Thân Cân” như vậy.

Phương Sách thọc hai tay vào trong bụng con trăn trước rồi người mới chui vào.

Tuy con vật chết đã lâu, nhưng trong người con trăn vẫn còn nóng, máu tanh xông lên mũi.

Chàng phải nín thở, đưa mắt nhìn xung quanh, cảm thấy mình như chui vào một con đường hầm hình tròn, mà bên trong đầy rẫy những cơ quan máy móc vậy.

Chàng bắt đầu chui xuống đuôi, từ chỗ đuôi bò lên đầu, đi đi lại lại ba bốn lần, tìm kiếm hồi lâu bỗng đụng phải một vật gì cứng rắn. Chàng vội rút ra xem, mới hay đó là một thanh trường kiếm rất cổ kính.

Phương Sách mừng rỡ khôn tả, vội chui ngay ra bên ngoài.

Lợi Man thấy người chàng dính đầy máu tanh, không khác gì một con người máu, tanh hôi khôn tả, nên nàng vừa bịt mũi, vừa tủm tỉm cười. Nhưng khi vừa trông thấy thanh kiếm thì nàng cả kinh, vội chạy lại xem, thấy thanh kiếm ấy rất cổ kính, trên cán có khảm ba hạt châu đỏ, xanh và trắng. Hạt châu nào cũng có ánh sáng lờ mờ tỏa ra.

Cán kiếm được bọc bằng da cá xấu.

Phương Sách một tay cầm cán kiếm, một tay cầm bao kiếm, rút luôn lưỡi kiếm ra.

“Xoẹt” một tiếng, một luồng ánh sáng rất trong tỏa ra, hơi lạnh của thanh kiếm làm buốt xương hai người.

Cả hai đều kinh ngạc vô cùng, liền rùng mình đến thót một cái.

Thanh kiếm rất mảnh, chỉ rộng chừng hai tấc và dày hai phân thôi, trên có khắc ba chữ triện:

“Tuyệt Liễu Kiếm”. Đọc xong ba chữ ấy, Phương Sách liền giật mình kinh hãi. Thì ra thanh kiếm này là một trong ba vật báu mà sư phụ chàng đang tìm kiếm.

Pho “Phong Tuyệt Kiếm Pháp” mà chàng đã học hỏi được cần phải có thanh kiếm này phối hợp thì mới có oai lực vô cùng mạnh mẽ.

Kiếm này là của một vị dị nhân tên là Phương Ngoại Khách. Ông ta sang Ấn Độ trau dồi Phật học, lúc trở về chế tạo ra nó. Dị nhân ấy có để lại ba vật báu là Tuyệt Liễu Kiếm, Phi tuyệt Kiếm pháp với nghìn thể thức của Thiên Phật Hồ.

Huyền Cốc Dị Tú lược được Phi Tuyệt Kiếm Pháp, tự học hỏi, rồi căn cứ theo pho kiếm pháp ấy mà sáng tạo ra “Phong Tuyệt Kiếm Pháp”, oai lực còn mạnh mẽ hơn, nhưng vì không có thanh bảo kiếm nên oai lực bị giảm đi mất.

Khi Phương Sách được lệnh hạ sơn, Huyền Cốc Dị Tú đã dặn bảo chàng cố tìm kiếm cho ra thanh bảo kiếm này. Nếu tìm ra được thanh bảo kiếm đó, đem phối hợp với pho Phong Tuyệt kiếm pháp thì có thể trở nên vô địch thiên hạ.

Ngẫu nhiên tìm thấy thanh bảo kiếm đó, Phương Sách không mừng rỡ sao được ?

Hơn nữa, chàng đang cần có một môn võ khí để xử dụng, thật là trời ban cho kỳ trân.

Thật không ngờ vật báu hãn hữu ấy lại ở trong bụng con trăn như thế ?

Chàng đoán chắc mình mảy con trăn có ánh sáng tỏa ra, có lẽ là vì thanh bảo kiếm này cũng nên ? Chàng thử nhảy ra ngoài xa nhìn lại con trăn, quả nhiên không còn thấy ánh sáng mờ mờ tỏa ra như lúc nãy nữa.

Chàng vâng theo lời dặn bảo của sư phụ, thử ấn tay vào hạt châu đỏ xem sao, liền nghe thấy có tiếng kêu “coong”. Lưỡi kiếm dài bốn thước ấy bỗng đứt ra thành ba khúc, mềm nhũn như ba chiếc lá liễu tỏa xuống.

Chàng lại bấm vào hạt châu trắng thử xem, lại nghe thấy một tiếng kêu “coong” nổi lên, ba lá liễu bỗng biến thành mấy chục mảnh thép, nhưng mảnh nào cũng có một sợi dây thép cột vào nhau, nên không bị rời ra.

Lợi Man thấy vậy ngạc nhiên vô cùng.

Phương Sách thuận tay rung một cái, rồi múa tít. Thoạt tiên còn trông thấy rõ từng thế, từng thức một, dần dần chỉ thấy gió lạnh nổi lên như hoa tuyết bay múa, chứ không trông thấy bóng người nữa.

Lợi Man tuy đứng cách xa ba trượng mà cũng cảm thấy hơi lạnh buốt xương.

Nàng phải vận nội công để chống lại, nhưng vẫn không chịu đựng nổi, phải vội lui về phía sau hai trượng. Lợi Man đứng xem giấy lát, không còn trông thấy hình bóng của Phương Sách đâu nữa, mà chỉ tựa như trời đang mưa tuyết, và gió Bắc lồng lộng.

Nàng cũng phải lắc đầu thề lưỡi, khen ngợi môn tuyệt học độc đáo của vị Kỳ nhân thế ngoại quả thật khác thường, hai vật vấu hợp bích lại càng tương đắc thêm.

Phương Sách bỗng thu kiếm lại, mặt không hề biến sắc. Chàng lại khẽ bấm vào hạt châu màu lam. Lại thật, những mảnh thép bỗng thu lại như trước ngay, quay trở lại thanh nhuyễn kiếm rộng bằng hai ngón tay như lúc ban đầu.

Thì ra thanh bảo kiếm đó có mấy móc. Ba hột châu đỏ, trắng, lam chính là then chốt để bấm, khiến một thanh kiếm biến thành ba, nên khi múa không khác gì mấy chục người với mấy mươi lưỡi kiếm cùng ra tay một lúc, oai mạnh như thế nào không cần phải nói rõ, tất ai ai cũng hay biết rồi.

Nếu không cần xử dụng tới, chỉ cần bấm vào hạt châu màu lam là có thể phục hồi ngay, chứ không có một tí vết tích nào. Khi được xử dụng, thanh bảo kiếm này còn công hiệu và dễ dùng hơn cả thanh kiếm của Miến Điện.

Nói tóm lại, một thanh kiếm có thể hóa thành một bộ kiếm để xử dụng, và cũng có thể dùng như ba thanh kiếm hoặc mấy chục thanh kiếm, đủ thấy người tạo thanh kiếm này thông minh và khôn ngoan biết bao.

Hiện tại Huyền Cốc Dị Tú đã nghĩ ra được pho Phong Tuyết kiếm pháp để xử dụng thanh kiếm này, quả thật là trước sau hai người cùng xuất sắc và độc đáo trong võ lâm.

Phương Sách mừng rỡ vô cùng, nhận thấy thanh kiếm này còn tốt hơn thanh bảo kiếm của mình đã bị thất lạc nhiều. Đồng thời, chàng cũng hoàn thành được một tâm nguyện của sư phụ.

Chàng trông thấy Lợi Man bỗng nghĩ đến thanh kiếm lấy được ở trong bụng con trăn, mà con trăn này là do nàng ta giết chết, dường như mình không nên chiếm đoạt vật sở hữu của nàng. Vì vậy, chàng vội cởi thanh kiếm ra, hai tay bưng thanh kiếm đưa cho Lợi Man, miệng nói:

- Sư muội, nếu luận công luận sức thì thanh kiếm này phải là vật của sư muội mới đúng.

Lợi Man đỡ lấy thanh bảo kiếm, đưa mắt liếc nhìn trộm thấy Phương Sách rất thành khẩn, chứ không có gì là giả bộ hết, nàng cảm động vô cùng, liền đeo vào ngang lưng cho chàng, lườm chàng một cái, đôi môi mấp má như muốn nói mà không sao thốt ra tiếng được, rồi bỗng ứa hai hàng lệ ra.

Phương Sách vội ôm nàng vào lòng, lẩm bẩm khẽ nói:

- Sư muội ! Sư muội thật tử tế với ngu huynh quá. Ngu huynh...

Lợi Man từ khi thấy Phương Sách mắc phải chứng bệnh quái gở đến giờ, lúc nào cũng muốn thừa cơ để âu yếm với chàng nhưng Phương Sách rất khôn ngoan, trốn tránh được hết. Bây giờ thấy chàng tự động ôm chặt lấy mình, và cảm thấy người chàng như có một luồng hơi nóng dồn sang. Lợi Man hơi ngừng mặt lên, hai mắt nhắm nghiền, gục đầu vào ngực chàng.

Phương Sách là một thiếu niên vừa đa tình, vừa chính trực, lúc này chàng cũng cảm thấy tình yêu giao hợp, nên không sao cầm lòng được, liền cúi đầu xuống hôn vào môi Lợi Man...

Không biết trải qua bao lâu, hai người mới buông nhau ra.

Lúc này Lợi Man mới cảm thấy tâm thần của mình đã dâng hiến cho chàng rồi, nên nàng khẽ thốt:

- Đại ca !

Nàng đưa mắt nhìn Phương Sách, đôi môi mấp máy, muốn nói lại thôi, thái độ của nàng trông rất đáng yêu. Chàng không sao đứng yên được, liền vuốt tóc nàng, với giọng dịu dàng khẽ nói:

- Hiền muội có chuyện gì cứ nói đi ? Thế nào đại ca cũng vui lòng nhận lời...

Lợi Man thừa cơ nói tiếp:

- Đại ca, tiểu muội rất e ngại....

Phương Sách hỏi:

- Sư muội lo ngại điều chi thế ?

Lợi Man đáp:

- Tiểu muội chỉ lo ngại đại ca bị một cô nương khác cướp mất.

Lúc này Phương Sách đã hoàn toàn đắm đuối trong mối nhu tình với nàng ta, nên chàng cương quyết đáp:

- Man muội, ngu huynh vĩnh viễn yêu hiền muội, không ai có thể chia rẽ được tình yêu của đôi ta.

Lợi Man cả mừng, tự động ngừng đầu lên hôn chàng một cái, rồi cả hai song song tiến về phía Tây Bắc.

Mục đích của hai người là đi đến bãi sa mạc ở Tân Cương để tìm kiếm một vị thần y ẩn thế để chữa bệnh cho Phương Sách.

Hai người đã đi tới bãi sa mạc, tuy đã tìm hết mấy ngày, mà vì không biết tên họ của vị thần y cái thế ấy, nên không sao hỏi thăm ra được.

Hôm đó, hai người đang định quay trở về, thì bỗng thấy ba người cỡi ngựa từ đằng trước phóng tới.

Ba người ấy đều mặc võ trang màu xám, tóc bù rối và xơ xướng tận vai. Cả ba đều để râu quai nón trông càng hung ác và oai mãnh thêm.

Khi ba người đó phi ngựa tới trước mặt vợ chồng Phương Sách, chúng thấy Lợi Man đẹp như hoa nở, cả ba đều kêu "ồ" một tiếng, mặt lộ vẻ kinh ngạc, trông rất quái dị.

Lợi Man giả bộ như không hay biết, quay mặt nơi khác, nhưng Phương Sách không sao nhịn nổi.

Chàng định lên tiếng mắng chửi, thì ba đại hán kia đã từ trên lưng ngựa nhảy xuống, tiến tới trước mặt Lợi Man.

Người đi đầu há to cái mồm đỏ hồng trông như một chậu máu, cười khì nói:

- Tiểu tử kia, anh em chúng ta là Qua Bích Tam Hồ, từ khi lọt lòng mẹ đến giờ đây là lần đầu tiên được trông thấy nàng đẹp như một vị tiểu nương tử. Lại đây, để ba anh em chúng ta hưởng thụ...

Cả ba tên cùng nhăn mày nháy mắt, trông thật xấu xí, quái đản và từ từ giơ tay ra định rờ mó vào người Lợi Man.

Lợi Man vẫn đứng yên, nhưng đã ngấm ngầm vận công lực để đề phòng.

Lúc ấy Phương Sách thấy thế vừa buồn cười vừa tức giận nhưng chàng vẫn lẳng lặng đứng yên để xem bọn chúng định giở trò gì ra nữa.

Người anh cả của bọn Qua Bích Tam Hồ đi trước, tên y là Đại Hồ Qua Qua Đáp.

Tên thứ hai là Nhị Hồ Mễ Mễ La, còn người đi sau cùng là Tam Hồ Gia Gúa A.

Xưa nay bọn chúng vẫn tung hoành ở sa mạc, chuyên cướp bóc bọn khách qua đường và rất hiếu sắc, hễ trông thấy cô gái người Hồi nào là anh em chúng hăm hiếp ngay.

Từ khi lọt lòng mẹ đến giờ, chúng chưa từng được thấy người nào xinh đẹp như Lợi Man, chàng lại tưởng nàng là tiên nữ từ Trung Nguyên tới.

Tam Hồ trông thấy Lợi Man xinh đẹp như vậy liền rõ ràng ngay. Nhưng thấy Lợi Man đeo song câu ở phía sau lưng chúng biết ngay nàng không phải là tay tầm thường, chắc thể nào cũng là một bông hồng có gai.

Tuy vậy, thấy nàng chỉ đi với một thiếu niên, chúng yên chí có thể bắt nạt được.

Hơn nữa lửa dục dồn lên tận mắt khiến chúng quên mất chàng thiếu niên đó lại là một đại sát tinh và đang đứng ở cạnh bên nàng ta.

Đại Hồ Qua Qua Đáp thấy Lợi Man đứng yên không động, nghi ngờ nàng đã sợ hãi mình nên y càng táo bạo thêm, liền giơ bàn tay hộ pháp ra, nhằm ngực nàng chụp tới.

Lợi Man vẫn đứng yên, chờ gan bàn tay trái của đối phương cách chỗ mình chừng ba tấc, thì đột nhiên giơ tay phải lên, dùng hai ngón tay nhằm yếu huyệt ở cổ tay y điểm luôn. Đồng thời, nàng còn giơ chân lên đá nghe “bộp” một tiếng, thân hình của Qua Qua Đáp cao lớn vạm vỡ như thể mà bị đá văng ra ngoài xa hơn hai trượng, chúi đầu xuống cát.

Qua Bích Tam Hồ giật mình kinh hãi, chúng không biết nàng ta đã ra tay như thế nào mà lại đẩy được Đại Hồ bắn ra ngoài xa như thế, nên nhất thời cả ba đều ngẩn người ra.

Qua Qua Đáp biến sắc mặt, đưa mắt ra hiệu cho hai người em, rồi lại tiến lên, cỡi một chiếc cung nhỏ đeo ở ngang lưng ra trông như trò chơi của trẻ con, giương lên, nhằm Lợi Man định bắn.

Lợi Man cười thầm, nghĩ bụng:

“Khí giới này chỉ để dọa nạt những hành khách ở trên bãi sa mạc để cướp tiền bạc thì được, chứ đối phó với ta thì thật là buồn cười...” Nàng vừa nghĩ tới đó đã nghe thấy tiếng kêu “soạt”, ba mũi tên đã nhằm mặt nàng bắn tới.

Nàng vội giơ bàn tay ngọc lên đẩy một cái, đột nhiên có ba tiếng nổ, ba mũi tên ấy bỗng gãy ra làm đôi và có một làn khói trắng tỏa ra.

Nàng vừa nghĩ thấy mùi thơm, chưa kịp nghĩ cách đối phó thì người đã mềm nhũn, ngã lăn ra đất ngay.

Nói về võ công của Qua Bích Tam Hồ thì anh em chúng chỉ biết có mấy miếng võ quê mùa cục mịch thôi, nhưng sở dĩ chúng có thể tung hoành được khắp bãi sa mạc, không ai địch nổi là nhờ ở mấy mũi tên có thuốc mê ấy xuất kỳ bất ý tấn công lên người.

Thứ hương mê này là một thứ thuốc đặc biệt sản xuất ở bãi sa mạc, công hiệu rất lớn, hễ người nào nghĩ thấy là tinh lực sẽ mất hết ngay. Đã có biết bao nhiêu giang hồ hảo hán với thiếu nữ khuê các đều bị thiệt thòi bởi những mũi tên hương mê này.

Vì quá khinh địch, Lợi Man mới bị thất thế như vậy.

Phương Sách cũng sợ ý nên khi chàng định nhảy tới cứu thì Lợi Man đã bị Đại Hồ ôm ngang lưng, nhảy lên mình ngựa quất roi cho ngựa phóng đi ngay.

Phương Sách giật mình kinh hãi, vội giở thần pháp nhanh như điện chớp đuổi theo, nào ngờ đầu bãi sa mạc mênh mông như vậy, chàng đã không sao phân biệt ra được phương hướng.

Lúc ấy bỗng có một luồng gió thổi tới, lôi cuốn cát bụi bay tung lên như một tấm màn cát.

Mới tới sa mạc lần đầu, Phương Sách không biết tiết trời nơi đây, nhất là hai mắt bị cát bụi che lấp, chỉ trong nháy mắt chàng đã không còn thấy tung tích của Tam Hồ đâu hết.

Phương Sách lo âu vô cùng, chỉ ước đoán, phương hướng của đối phương vừa đào tẩu mà giở hết binh sinh công lực ra tung mình nhảy lên như một con chim ưng mà đuổi theo.

Chàng lo âu khôn tả, mồ hôi toát ra như tắm, nghĩ bụng:

“Nếu Lợi man có xuy xuyển chút nào là do ta đã hại nàng...” Nửa giờ đồng hồ sau, chàng đã thấy phía trước có ba đám cát bụi bay tung, lại rào cẳng đi thêm một quãng nữa. Chàng trông thấy những người cỡi ngựa ở phía trước chính là bọn Qua Bích Tam Hồ, Lợi Man thì bị Đại Hồ cấp ở phía dưới nách. Chàng mừng rỡ khôn tả, bỗng thấy thân hình của Tam Hồ trầm xuống, dường như chúng chạy xuống dưới đèo. Chàng vội đuổi theo, nhưng không thấy hình bóng của Tam Hồ đâu nữa. Chàng vô cùng lo lắng, đưa mắt nhìn xung quanh thấy phía bên trái có một khu rừng và có vết chân ngựa tiến thẳng về phía ấy, nên chàng đoán chắc ba anh em Tam Hồ đã đi vào trong rừng rồi.

Phương Sách không suy nghĩ gì hết, vội tiến thẳng về phía đó để theo dõi vào trong rừng xem sao.

Quả nhiên khu rừng này là nơi có cây cối duy nhất trên bãi sa mạc, ở giữa còn một cái hồ nhỏ.

Hồ ấy tuy không lớn rộng lắm, nhưng nước rất trong. Cây cối trong khu rừng không rậm rạp lắm, nhưng là một chỗ để nghỉ chân bãi sa mạc thì thật rất tốt.

Chàng trông thấy trong khu rừng có bóng người thấp thoáng. Khi tới nơi, chàng rất đỗi ngạc nhiên và ngăn người ra ngay, vì chàng thấy có ba người bị trói treo trên cây, còn ba con ngựa đều bị giết chết dưới chân bọn chúng.

Ba kẻ đó chính là anh em Qua Bích Tam Hồ.

Phương Sách vội nhảy tới trước mặt Đại Hồ, quát hỏi:

- Nàng ta đâu ?

Chàng hỏi luôn mấy câu, không thấy Đại Hồ trả lời, vội định thần nhìn kỹ, mới hay ba anh em chúng mắt đều trợn tròn, mồm há hốc, dường như bị người điểm trúng yếu huyệt tâm và tê vậy.

Chàng liền ra tay giải huyệt cho chúng.

Ngờ đâu, khi đụng tay vào người, chàng mới biết cả ba đều lạnh ngắt và đã tắt thở rồi.

Phương Sách thấy thế càng đau lòng và bức mình thêm. Chàng vội khám xét khu rừng đó, tìm kiếm khắp mọi nơi mà vẫn không thấy hình bóng của Lợi Man đâu cả.

Chàng vừa đi quanh tìm kiếm, vừa lớn tiếng kêu gọi, nhưng không thấy nàng trả lời nửa câu.

Phương Sách quay lại anh em Tam Hồ, mới hay chúng đã bị người ta dùng khí công điểm trúng tử huyệt mà chết, nên chàng đoán chắc Lợi Man thế nào cũng được người đó cứu đi rồi.

Nếu người đó cũng lại là một tên ác như anh em Tam Hồ, thì Lợi Man sẽ còn khổ hơn trước.

Chàng tìm kiếm nửa ngày, cho tới lúc mặt trời lặn, người chàng đã mỏi mệt vô cùng.

Ở trên sa mạc mà không tìm thấy một chút tung tích gì thì biết đi đâu mà tìm cho ra Lợi Man ?

Nghĩ đến Lợi Man đối xử với mình, chàng nhận thấy nàng đi với mình không quản ngại ngàn dặm xa xôi để khổ công tìm kiếm danh y, chẳng qua cũng chỉ vì mình mà nàng phải chịu khổ sở, nay lại bị người ta bắt cóc đem đi như thế, chàng không đau lòng sao được ?

Chàng không sao nhịn được, liền ngồi xuống khóc hu hu. Càng khóc, chàng càng cảm thấy đau lòng và nhận hết tội lỗi về phần mình. Chàng chỉ muốn đâm đầu xuống hồ và vĩnh viễn chìm dưới đáy hồ mới yên lòng.

Đang lúc chàng ngồi nhìn mặt nước, bỗng thấy mặt hồ rung động, cả bóng trăng nổi ở trên mặt hồ cũng bị phá tan. Thoạt tiên, chàng tưởng đó là một luồng gió thổi tới, sau thấy nước hồ vẫn đục dần và lại còn có tiếng kêu “xè xè” nữa, chàng rất kinh hãi, vội nhìn thẳng xuống mặt hồ thì đã có kỳ tích xuất hiện ngay.

Chàng thấy nước hồ rẽ ra làm đôi, ở giữa có một chiếc thuyền rất lộng lẫy từ từ nổi lên, trước mũi thuyền có một thiếu nữ rất xinh đẹp đứng sừng sững ở đó, trông không khác gì Hằng Nga tiên nữ ở trên trời giáng xuống vậy.

Lạ nhất là chiếc thuyền nổi lên trên mặt nước mà thân thuyền không bị ướt chút nào, cả quần áo của thiếu nữ nọ cũng vậy.

Chưa nói đã cười, giọng nói như tiếng chim hoàng oanh kêu, khiến ai nghe thấy cũng phải cảm động. Nàng thỏ thẻ hỏi Phương Sách rằng:

- Tại sao người lại khóc lóc như vậy làm chi ?

Phương Sách thấy nàng ta hỏi như vậy, rất hồ thẹn, nhưng vẫn rầu rĩ đáp:

- Tại hạ họ Phương... Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử, có người sư muội đi cùng với tại hạ bị Qua Bích Tam Hồ bắt cóc tới đây, rồi bỗng mất tích...

Thiếu nữ nọ cứ ngăm nhìn Phương Sách hoài, dường như nàng ta muốn dò xét tâm sự của chàng.

Nàng lại mỉm cười hỏi tiếp:

- Nàng ta chỉ là sư muội của người thôi ư ? Hừ ! Nếu chỉ là sư muội, thì chưa chắc đã làm cho người ta phải đau lòng đến như thế.

Phương Sách mặt đỏ bừng. Chàng rất ngạc nhiên, nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ nàng đã biết rõ lai lịch của ta rồi chăng ?” Nghĩ tới đó, chàng vội định thần, trang trọng hỏi lại:

- Nàng ta quả thật là sư muội của tại hạ. Không biết cô nương là ai, có thể cho tại hạ được biết rõ họ tên không ?

Thiếu nữ nọ đáp:

- Tôi tên là Bạch La Sát...

Phương Sách kinh hãi thềm, nghĩ tiếp:

“Một con người xinh đẹp như thế này, sao lại có cái tên hung ác đến như thế !” Dường như thiếu nữ tên là Bạch La Sát ấy đã đoán biết chàng đang nghĩ gì rồi, nên nàng vừa cười vừa nói tiếp:

- Tên tuổi của người ta chỉ dùng để gọi thôi, chứ không phải cái tên đó chứng tỏ bốn cô nương đáng sợ như La Sát đâu. Cũng như người chẳng hạn, chưa chắc người đã là Truy Hồn sư giả...

Càng nghe càng hoài nghi, Phương Sách cảm thấy thiếu nữ này như đã biết cái tên Thanh Diện Truy Hồn không phải là tên thật của mình, nên chàng ngăn người ra.

Giây lát sau, chàng mới ấp úng hỏi:

- Bạch... Bạch cô nương, tại hạ xin thỉnh giáo điều này. Sư muội của tại hạ, Thái Y Đoạt Phách Cô Oán Nữ cô...

Không đợi cho chàng nói dứt, Bạch La Sát đã cất tiếng cười lạnh lạnh, đỡ lời:

- Khéo xúng đôi thật ! Một người là Thanh Diện Truy Hồn, một người là Thái Y Đoạt Phách.

Thấy đối phương cứ chế nhạo mà không chịu nói đến việc chính, Phương Sách có vẻ bức tức lắm.

Nhưng chàng vẫn phải cố nhẫn nhịn, nghiêm sắc mặt nói:

- Xin cô nương nên nói thẳng vào vấn đề thì hơn. Tại hạ là một kẻ võ phu, không sao hiểu được những lời bí ẩn ấy của cô nương.

Bạch La Sát cũng nghiêm sắc mặt hỏi Phương Sách:

- Bốn cô nương hãy hỏi người câu này trước đã. Hai người không quản ngại ngàn dặm xa xôi tới đây với mục đích gì ?

Phương Sách càng hoài nghi thêm, nghĩ bụng:

“Sao nàng lại biết ta đi xa hàng ngàn dặm tới đây ?” Nghĩ đoạn, chàng hỏi lại rằng:

- Chẳng lẽ cô nương đã trông thấy tại hạ đi từ đâu tới đây, - Cứ xem người vận võ trang Trung Nguyên, quần áo dính đầy bụi bặm như vậy, chẳng phải đã đi xa hàng ngàn dặm tới đây là gì ?

Phương Sách thấy nàng ta nói như vậy cũng phải khen ngợi nàng có một đôi mắt sáng suốt và có bộ Óc thông minh nên chàng thành thật trả lời:

- Vâng, cô nương nói đúng đấy. Tại hạ ra ngoài sa mạc này là để đi tìm kiếm một người.

Bạch La Sát hỏi:

- Người ấy tên là gì ?

Phương Sách đáp:

- Là một vị ẩn thế y thánh.

Bạch La Sát hỏi tiếp:

- Tên họ là gì ?

Phương Sách lắc đầu, đáp:

- Tại hạ không biết rõ tên họ của ông ta.

Bạch La Sát cười ha hả, nói:

- Sao người lại hồ đồ đến như vậy. Không biết tên họ của người ta mà dám đi xa hàng ngàn dặm ra tận đây tìm lại còn để cho người yêu bị thất lạc một cách oan uổng.

Hà ! Thật vừa tội nghiệp, vừa đáng thương...

Phương Sách cau mày lại. Chàng không biết lai lịch của thiếu nữ này ra sao, lòng nóng như thiêu, liền lớn tiếng quát bảo:

- Chẳng lẽ cô nương cũng là người cùng bọn với lũ hồ quái yêu ma chẳng ? Xin cảnh cáo cho cô nương biết, muốn cầu lợi với tiểu gia này thì đừng có hòng.

Bạch La Sát vẫn không tức giận gì hết, chỉ tủm tủm cười, nói tiếp:

- Người này lạ lùng thật, bỗng tự dưng lên tiếng quát mắng người ta như thế, không sợ bị người ta vả vào mồm cho hay sao ?... Nay, bỗng cô nương hãy hỏi người câu này:

Mặt mũi cô bạn gái của người như thế nào ?

Nói tới câu “bạn gái”, nàng cố ý kéo dài giọng và còn làm mặt xấu để điệu cợt là khác...

Lúc này Phương Sách đã nổi giận thực sự, liền trợn tròn xoe đôi mắt hổ lên, giận dữ quát mắng tiếp:

- Nếu cô nương còn trả lời một cách không đứng đắn, thì đừng có trách tiểu gia này độc ác...

Bỗng từ trong khoang thuyền có tiếng quát bảo vọng ra:

- Mai nhi nói bông nói đùa gì thế ? Lớn như vậy mà vẫn không đứng đắn chút nào.

Nghe giọng nói khàn khàn, Phương Sách đoán chắc người trong khoang thuyền đó thế nào cũng là một bà cụ già.

Bạch La Sát quay đầu nhìn về phía khoang thuyền, vừa cười vừa đáp:

- Thưa mẹ, có một kẻ hồ đồ tới đây, bảo tìm kiếm người nhưng lại không biết tên họ của người ấy. Mẹ bảo như vậy có tức cười không ?

Phương Sách nghe nàng ta nói như vậy, thật là giở khóc giở cười. Bà cụ Ở trong khoang thuyền lại lên tiếng.

- Con hãy đưa y tới trước mặt cha, để cha hỏi y xem sao.

Bạch La Sát quay lại vẫy tay gọi.

Phương Sách có vẻ chần chừ, không dám bước chân xuống dưới thuyền ấy. Bạch La Sát thấy vậy lại cất tiếng cười ha hả, nói:

- Bảo người là kẻ hồ đồ, người lại không chịu nhìn nhận. Cha tôi ít khi tiếp kiến người ngoài, nay mẹ tôi đã nói như vậy, cha tôi mới phải tiếp người. Vậy người còn sợ gì nữa ?

Phương Sách không muốn cãi vã với nàng ta, liền nhìn vào trong khoang thuyền, lớn tiếng hỏi:

- Trong khoang là vị tiền bối nào thế ? Tại hạ là Thanh Diện Truy Hồn, xin mạn phép vào yết kiến.

Dứt lời, chàng chấp tay vái một lạy. Trong khoang thuyền liền có tiếng người nói vọng ra:

- Người cứ việc xuống thuyền đi. Còn kẻ mà hiện người đang đi tìm kiếm hiện đang ở dưới hồ.

Phương Sách cả mừng, tưởng Lợi Man đã được những người này cứu giúp cho nên chàng phi thân ngay xuống chỗ đầu mũi thuyền.

Bạch La Sát vén tấm rèm cửa khoang lên, chỉ tay vào bên trong, bảo chàng cứ việc tiến vào.

Phương Sách nhìn vào bên trong, thấy một bà cụ đầu tóc bạc phơ, hai mắt đã mù, đang chấp tay vái mình, chàng vội quỳ ngay xuống vái lạy.

Bạch La Sát khẽ vỗ vào hông chàng một cái, liền có một luồng tiềm thủy lực đẩy ngay chàng vào trong khoang.

Thân thuyền trông chừng một chút rồi từ từ chìm xuống nước luôn.

Lạ thật, nước hồ ở quanh thuyền chứ không sao lọt vào trong khoang được. Giữa khoang có một hạt châu to bằng trái đu đủ, ánh sáng chiếu ra chói lọi.

Lúc này chàng mới vỡ lẽ, biết hạt châu đó là Ty Thủy Minh Châu, nên nước mới không vào trong thuyền được.

Cũng không rõ thuyền chìm xuống sâu bao nhiêu, bỗng thấy thân thuyền vừa ngừng lại, chàng đã thấy yếu huyệt ở ngang lưng bị người ta điểm trúng, liền ngã ra chết giắc.

Khi tỉnh lại, chàng thấy đang ở trong một căn thạch thất bên tai còn nghe thấy tiếng nước kêu róc rách, mũi ngửi thấy mùi thơm.

Chàng đưa mắt liếc nhìn xung quanh, thấy căn thạch thất ấy khá lớn rộng. Giữa gian thạch thất có treo một hạt minh châu màu lam khiến căn phòng sáng như ban ngày. Chàng thấy một người ngồi ở sau một bàn đá. Kẻ đó chính là Bạch La Sát.

Phương Sách vừa đứng dậy thì Bạch La Sát đã cười hi hi, chỉ tay vào góc tường hỏi:

- Người nào kia ?

Phương Sách vội nhìn theo về phía đó, liền giật mình kinh hãi, trong lòng vô cùng mừng rỡ.

Thì ra ở chỗ góc tường đang có một người bị trói vào một trụ đá. Người ấy chính là Lợi Man đã bị Tam Hồ bắt cóc đem đi mất tích.

Chàng vội chạy lại, nhưng phía sau đã có một giọng khàn khàn quát bảo:

- Nghiệt súc ! Có mau quỳ xuống không ?

Phương Sách quay đầu lại nhìn, hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra, vội quỳ xuống ngay.

29. Nương Tử Lang Y

Phương Sách nghe thấy người ấy quát bảo liền toát mồ hôi lạnh ra, vội quỳ phục xuống dưới đất.

Chàng không ngờ ở dưới đáy hồ, trong bãi sa mạc, lại gặp sư thúc của mình, Hắc Phong Ẩn Nhân Cô Lâu Lão Nhân. Chàng thắc mắc, nhất là thấy ông ta giận dữ quát tháo, nên nhất thời chàng không rõ mình đã phạm phải tội lỗi gì mà sư thúc lại tức giận quát tháo mình như thế ?

Cô Lâu Lão nhân quát hỏi tiếp:

- Thanh Diện Truy Hồn đã chém gãy một cánh tay của Ảo Không Đạo Giả, chưởng môn nhân phái Côn Luân. Vậy có phải chính người đã cải trang thành tên ác ma ấy không ?

- Dạ, chính phải tiểu diệt đấy.

Phương Sách không dám giấu diếm, thẳng thắn nhận ngay, nhưng đôi mắt liếc nhìn sang Bạch La Sát một cái.

- Ban đêm xông pha vào Thiếu Lâm Tự, dùng chưởng giết chết Tư Pháp chủ trì của môn phái ấy, có phải chính là người không ?

Phương Sách đưa mắt liếc nhìn trộm Lợi Man bị trói ở cây cột trụ, thấy áo nàng dính đầy máu, người đầy thương tích, thảm khốc không thể tưởng tượng được, nên chàng cũng không nỡ nói là nàng ta đã ra tay, mà cương quyết nhận luôn:

- Cũng chính là đồ diệt...

Chàng chưa dứt lời, Cô Lâu Lão Nhân lại quát mắng tiếp:

- Nghiệp súc, người dám giấu diếm già này phải không ? Ta đã điều tra rõ ràng, kẻ dùng chưởng đánh chết Tư Pháp chủ trì đã tự báo danh là Thái Y Đoạt Phách. Như vậy có phải là do sư muội của người ra tay không ?

Phương Sách đứng ngăn người ra. Chàng không ngờ sư thúc lại điều tra rõ ràng như thế.

Chàng vội đưa mắt nhìn Lợi Man thấy nàng ta cũng nhìn mình, lộ vẻ cảm động, hai mắt chứa đầy sự yêu thương cùng hạnh phúc. Nàng bỗng xen lời, đáp:

- Thưa sư phụ, Thái Y Đoạt Phách Cô Oán Nữ chính là đồ đệ...

Cô Lâu Lão Nhân dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng, nói tiếp:

- Thái Y Đoạt Phách Cô Oán Nữ, Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử quả là một đôi nghiệp chướng...

Nói tới đây, ông ta quay sang hỏi Phương Sách:

- Lần thứ nhì lên chùa Thiếu Lâm, đánh chết Thiếu Lâm tam Lão có phải chính tay người không ?

- Thưa sư thúc, đồ diệt thân mang huyết hải thâm cừu, bắt buộc phải làm chuyện bất đắc dĩ...

Chàng nghe ngang trả lời, đôi mắt tia ra hai luồng sáng chói lọi, nhưng mặt chàng lại lộ vẻ rầu rĩ, như vậy đủ chứng tỏ nội tâm của chàng đau đớn, chứ thật tình chàng không phải kẻ hiếu sát.

Chàng vốn chỉ là một thiếu niên chính trực và đầy nhiệt tình, chỉ vì mối thù của cha mẹ, mối hận của bản thân, mới khiến chàng biến thành một người như thế.

Cô Lâu Lão Nhân không thềm đếm xỉa tới lý do ấy của chàng, hỏi tiếp:

- Đặt địa lôi ở Lạc Vân Cốc, giết chết mấy chục vị đường chủ của Thất Sát Đoàn, Thanh Mao bang và Tứ Quả hội cũng chính người đã ra tay phải không ?

Phương Sách nghe tới đây giật mình kinh hãi thẳm. Lúc ấy ngoài chàng ra, chỉ có một mình Lợi Man hay biết là chính tay chàng đã châm ngòi địa lôi, nên chàng vội đưa mắt nhìn Lợi Man, thấy nàng nọ cũng đang ngờ ngác nhìn mình, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Vì vậy, chàng liền nhận tội ngay.

Càng tức giận thêm, Cô Lâu Lão Nhân biến sắc mặt với giọng run run hỏi tiếp:

- Nghiệp súc, mi có biết mi đã gây tai họa lớn rồi không ?

Phương Sách giật mình kinh hãi, ấp úng một hồi mới cất tiếng hỏi lại rằng:

- Sư thúc nói như vậy nghĩa thế nào ?

Cô Lâu Lão Nhân ngăn người ra nhìn Phương Sách hồi lâu về mặt dịu xuống đôi chút.

Sau cùng, ông ta thở dài một tiếng bảo Phương Sách đứng dậy, sai Bạch La Sát cỡi trời cho Lợi Man.

Ba người cùng ngồi ở dưới đất với nhau, cùng Bạch La Sát đi ra bên ngoài không thấy quay trở vào nữa.

Cô Lâu Lão Nhân nghiêm sắc mặt, nói:

- Hiện giờ bảy đại môn phái đang hợp sức đuổi bắt Thanh Diện Truy Hồn với Thái Y Đoạt Phách, họ cho hai người đều là những nhân vật cùng phe với Tử Vong thuyền chủ. Các nơi quan khẩu trên chốn giang hồ đều có người ẩn phục để dò thám hành tung của hai người. Nhưng họ vẫn chưa rõ bộ mặt thật của hai người...

Nói tới đây, ông ta lại thở dài một cái, hỏi tiếp:

- Người có biết tại sao ta lại hiểu rõ việc người châm ngòi dịa lôi để cứu Tử Vong thuyền chủ không ?

Phương Sách nói:

- Tiểu diệt cũng đang muốn hỏi tại sao sư thúc lại...

Cô Lâu Lão Nhân khẽ thở dài một tiếng, ngắt lời:

- Công lực của người tuy cao, nhưng dù sao người vẫn hãy còn ít tuổi và nông nổi lắm. Có một kẻ thọ thương thoát khỏi Lạc Vân Cốc mà cứ đi theo sau hai người hoài, người có biết không ?

Phương Sách với Lợi Man cùng lộ vẻ kinh hãi, thất thanh hỏi:

- Người đó là ai thế ?

Cô Lâu Lão Nhân đáp:

- Người ấy là vị phó đoàn chủ của Thất Sát Đoàn.

Hai người cùng cả kinh kêu “ủa” một tiếng hỏi tiếp:

- Thế ra y chưa chết hay sao ?

Cô Lâu Lão Nhân giận dữ lườm hai người, dường như trách hai người đã quá sơ ý, rồi đáp:

- Lúc ấy tuy bị thương khá nặng, nhưng vẫn có thể đi được, nên hai người ra khỏi sơn cốc và hành động như thế nào, y đều trông thấy rõ hết. Sau y lại còn thêm thất những lời lẽ khác vào. Hơn nữa, việc làm của hai người tại chùa Thiếu Lâm cũng đủ làm cho Hắc Bạch hai đạo vô cùng nổi giận, muốn bắt kỳ được hai người. Không ngờ hai người lại tới miền sa mạc này, nhờ vậy mới thoát khỏi được rất nhiều điều phiền phức.

Phương Sách lại hỏi tiếp:

- Dù võ lâm cao thủ có tụ tập đông đảo, tiểu diệt cũng muốn liều thân đấu với họ một phen. Nhưng còn sư thúc đang ở trên Hắc Phong, sao bỗng lại tới Huyền cung ở dưới đáy hồ tại bãi sa mạc này, và tại sao sư thúc lại biết rõ chuyện ấy ?

Cô Lâu Lão Nhân vừa cười vừa đáp:

- Sư thúc ăn mỳ của người đã theo hai người xuống Hắc Phong. Mười ngày trước đây, lão ta lại hấp tấp lên Hắc Phong kể hết mọi chuyện cho lão phu hay, và bảo rằng hai người đã đi ra ngoài bãi sa mạc rồi. Lão phu biết ngay đây là ý kiến của con Lợi Man. Cũng may lão phu đã sớm một sớm một bước, bằng không...

Nói tới đó, ông ta lườm Lợi Man một cái.

Mặt đỏ bừng, Lợi Man hậm hực nói:

- Dù Qua Bích Tam Hồ đã chết, con cũng phải xé xác chúng ra làm muôn mảnh mới hả dạ.

Phương Sách nghe nói kinh hãi thầm nghĩ bụng:

“Chẳng lẽ sư muội đã bị Ô nhục rồi chăng ?” Tuy chàng nghĩ như vậy không dám lên tiếng hỏi, mà chỉ ngăn người ra nhìn Lợi Man thôi.

Thấy thái độ của chàng như thế, Lợi Man hiểu ngay, nhưng trước mặt sư phụ không dám giải thích cho chàng ta hay mà chỉ cuống lên, mặt đỏ bừng.

Tuy vậy, trong lòng nàng lại rất khoan khoái vì biết chàng có yêu mình thì mới lộ vẻ ghen tuông như thế.

Cô Lâu Lão Nhân thấy thái độ của hai người như vậy đã hiểu biết ngay, liền cả cười nói:

- Hai đứa nhỏ bay chẳng cần phải lo âu và cuống quýt lên như thế. Việc này phải nên cảm tạ sư thúc ăn mày của người. Nếu không có lão ăn mày báo tin trước, lão phu không tới ngay miền Tây Bắc này, thì dù hai người có tài luyện đá cũng chẳng thể nào vá nổi trời xanh. Nhưng từ giờ trở đi, bất cứ đối địch với ai, hai người phải đề phòng đối phương gỡ cái trò phóng độc ra như thế mới được.

Hồ thẹn thẹn, Phương Sách thở hắt ra một cái, biết ngay sư muội chỉ bị kinh hoảng thôi chứ chưa bị nguy hiểm, nên hai người đưa mắt nhìn nhau, miệng tủm tỉm cười.

Không ngờ ở phía sau khi hai người nghe thấy có tiếng cười khúc khích vọng tới.

Cả hai vội quay đầu lại nhìn, mới hay Bạch La Sát đang đứng ở phía sau làm mặt xấu chế riễu hai người.

Vách bên trái, chỗ góc tường, bỗng có tiếng quát mắng vọng ra:

- Sao Mai nhi lớn như thế mà vẫn không đứng đắn chút nào cả.

Tiếng nói đó vừa dứt, Phương Sách đã thấy bà cụ, mà chàng đã gặp ở trên mặt hồ, lững thững bước ra.

Cô Lâu lão nhân vội đứng dậy, nói với Phương Sách:

- Hai đứa nhỏ người đi xa hàng vạn dặm tới tận sa mạc này, trông thấy chân nhân mà cũng không nhận ra được. Thảo nào cháu Hàn Mai bảo hai người là hồ đồ có khác.

Phương Sách cả kinh. Chàng cùng Lợi Man vội đứng dậy vái chào bà cụ.

Cô Lâu lão nhân lại tiếp:

- Bà cụ đây chính là người mà hai người định tìm kiếm đây, tên là Kỳ Hoàng nương tử, mà người trong võ lâm đã tặng cho bà ta một biệt hiệu là Diệu Thủ Thần Y đây.

Phương Sách vội quỳ xuống vái lạy, nói:

- Tiểu bối Phương Sách bái kiến Thần Y lão tiền bối. Xin lão tiền bối ban cho...

Chàng chưa nói dứt câu, Kỳ Hoàng nương tử đã vội đỡ lời:

- Ý muốn của thiếu hiệp như thế nào, già này đã biết rõ rồi. Nhưng muốn chữa khỏi bệnh của thiếu hiệp thì ngoài môn Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm ra, không còn món thuốc thứ hai nào có thể chữa khỏi được.

Phương Sách nghe thấy bà ta nói như vậy, sự nghi tới Vân Mẫu Tâm đã lọt vào tay Tử Vong thuyền chủ, cha của mình, nên chàng rất hớn hỷ, vội đứng dậy nói:

- Nếu không có thuốc chữa bệnh ấy thì chỉ mong lão tiền bối chữa khỏi cho căn bệnh quái dị cứ đến giờ Tý với Ngọ là nổi lên, thì tiểu bối đã tạ ơn nguyện lắm rồi.

Kỳ Hoàng nương tử vừa cười vừa đáp:

- Bệnh ấy của thiếu hiệp là do dư độc trong người phát sinh. Nếu không chữa căn bệnh thì bệnh kia khỏi sao được. Chỉ có một môn Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm thì mới chữa được căn bệnh đó thôi. Bây giờ thiếu hiệp cứ đi tìm kiếm cho ra vậy ấy. Nếu có vật đó thì đem lại đây, già sẽ chữa giúp cho.

Phương Sách còn muốn nói thêm vài câu, bỗng thấy Cô Lâu lão nhân đưa mắt ra hiệu, nên chàng không dám nói tiếp nữa.

Kỳ Hoàng nương tử cả cười nói:

- Lão Cô Lâu hiểu lầm rồi. Tính nết của Kỳ Hoàng nương tử này đã thay đổi, không còn nóng nảy như trước nữa. Bây giờ tuy giờ này không chữa khỏi được căn bệnh cho y, nhưng cũng không để y phải mất công đi

một phen đầu. Nể mặt lão Cô Lâu với sư phụ của y, Huyền Cốc Dị Tú, nên già này tặng cho y ba viên đơn được.

Nói xong, bà ta lấy ba lọ thuốc mà Bạch La Sát đang cầm ở trong tay, đổ ra ba viên thuốc đỏ, vàng, xanh, mỗi viên to bằng ngón tay cái, liền có mùi thơm xông lên tận mũi, khiến ai ngửi thấy cũng phải tỉnh táo ngay.

Bà ta đưa ba viên thuốc ấy cho Phương Sách, nghiêm nghị nói:

- Viên thuốc đỏ này gọi là Hoạt Thi Đơn, người thoi thóp sắp chết cũng có thể chữa khỏi được. Viên thuốc xanh là Trần Thần hoàn, có thể để thần trấn khí và bổ tan.

Người thường uống có thể sống lâu và khỏe mạnh, người biết võ công uống có thể tăng thêm mười năm công lực. Còn viên thuốc vàng là Hóa Độc đỉnh, có thể trừ được ngũ độc, dù bất cứ thứ độc nào rất lợi hại, uống viên thuốc này vào có thể giữ được mười ngày chất độc mới làm nguy. Ba viên thuốc này rất hữu dụng cho thiếu hiệp, vậy hãy nên cẩn thận giữ lấy.

Phương Sách giơ hai tay ra đỡ lấy ba viên thuốc đó, cảm tạ luôn mồm rồi cất ngay vào trong túi áo.

Cô Lâu lão nhân bỗng nói với Kỳ Hoàng nương tử rằng:

- Lão phu nghe nói, trong năm mươi năm trời, Nương tử chỉ luyện được có mười viên thôi, nay một lúc cho thẳng nhỏ ba viên như vậy, chẳng lẽ hai mẹ con bạn lại có...

Nói tới đó, ông ta vuốt râu, đưa mắt liếc nhìn Bạch La Sát với Phương Sách hai người một cái, rồi trầm ngâm không nói năng gì nữa.

Bạch La Sát hổ thẹn đến mặt đỏ bừng, đột nhiên quay người đi, đôi mắt vừa liếc nhìn về Phương Sách, thì mắt của chàng cũng đang nhìn nàng ta.

Cặp mắt của hai người vừa va đụng nhau, cả hai đều giật mình đánh thót một cái.

Phương Sách vội quay đầu nhìn đi nơi khác, trong lòng rất kinh hãi, nghĩ bụng:

“Ta đã yêu chị Ngân Hạnh, bây giờ lại có Lợi Man quây quần, và còn con nhỏ Tĩnh Thục. Ta có nhiều tình nghiệp như thế, không nên dây dưa thêm nữa” Chàng vừa thấu liệm tâm thần, đã có ý muốn bỏ đi ngay, nên đưa mắt ra hiệu cho Lợi Man.

Ngờ đâu Lợi Man đã nổi cơn ghen, nhưng vì ở trước mặt sư phụ, nàng không tiện lên tiếng. Nàng chỉ lườm Phương Sách một cách rất oán hận.

Kỳ Hoàng nương tử mỉm cười, liếc nhìn Bạch La Sát rồi lại ngấm nhìn Phương Sách một hồi mới đáp:

- Tiểu tử này căn cốt tuyệt đẹp, anh khí hơn người. Nếu rửa được vết xanh ở trên mặt sẽ là một thiếu niên rất tuấn tú. Nhưng vì đôi mắt hơi vênh, lông mi quá dài, nên có rất nhiều tình nghiệp mà không sao giải thoát được.

Cô Lâu lão nhân thở dài một tiếng, khẽ hỏi:

- Chẳng lẽ hai mẹ con Nương Tử cứ ở mãi dưới đáy hồ này, không ra bên ngoài nữa hay sao ?

Kỳ Hoàng nương tử chỉ vào Bạch La Sát đáp:

- Kể già này vẫn ở lại nơi đây luyện đơn, chỉ cho con nhỏ theo lão quỷ ra ngoài luyện tập thôi.

Bà ta nhìn về phía Bạch La Sát nói rằng:

- Mai nhi, con vào thu xếp để theo sư bá đi ra bên ngoài học hỏi đi !

Bạch La Sát tên là Lâm Hàn Mai, Kỳ Hoàng nương tử tên là Vương La Thụy, đã cùng Cô Lâu lão nhân học hỏi nghề chữa bệnh, nên bà ta mới bảo con gái gọi Cô Lâu Lão nhân là sư bá như thế.

Bạch La Sát nghe thấy mẹ nói như vậy, mừng rỡ vô cùng, vì được ra khỏi hồ đi du ngoạn khắp nơi. Điều thứ hai là được đi cùng với Phương Sách.

Nhưng khi nàng nghĩ đến sắp phải rời khỏi mẹ thì mắt lại đỏ ngầu.

Tuy vậy, nàng vẫn đi vào thạch thất sửa soạn hành lý.

Phương Sách thấy thế kêu khổ thầm. Lợi Man lại càng ghen tức thêm. Hai người già trông thấy thế giả bộ làm như không hay biết. Kỳ Hoàng nương tử nói với Cô Lâu lão nhân rằng:

- Huyền cung ở dưới đáy hồ này của tôi quá chật hẹp, không thể nào giữ các người ở lại được.

Cô Lâu Lão nhân nói vài câu chuyện thường, thì Bạch La Sát đã nhặt nhanh xong, từ bên trong bước ra.

Lúc này nàng mặc võ trang màu trắng, lưng đeo một cái bừa thuốc dài chừng ba thước và cột dây thắt lưng màu đại hồng, đầu quấn khăn màu hồ thủy, trông càng đẹp hơn trước nhiều.

Phương Sách không dám ngắm nhìn lâu, vội quay mặt đi.

Các người lên tới trên mặt hồ, từ biệt Kỳ Hoàng nương tử đi luôn.

Mấy ngày hôm sau họ đã đi khỏi bãi sa mạc. Cô Lâu Lão Nhân đã biết đồ đệ của mình nổi cơn ghen, liền mượn cớ đem Hàn Mai đi lối khác.

Trước khi chia tay, ông ta nghiêm nghị nói với Phương Sách rằng:

- Già này không biết rõ chân tướng ân oán của hiền đệ ra sao, nhưng từ nay trở đi, nếu không gặp kẻ thù thực sự thì không được chém giết bừa bãi, làm mất thanh danh của lệnh sư đi.

Phương sách vâng vâng dạ dạ, đếm đốt ngón tay biết sắp đến ngày Trùng Cửu, ngày đã hẹn ước với Tử Vong thuyền chủ đi hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm, nên chàng nói với Lợi Man rằng:

- Sư muội, chúng ta đi Tung Sơn nhé ?

Lợi Man không trả lời, chỉ nhìn theo Hàn Mai mà đứng ngẩn người ra thôi.

Phương Sách thấy thế vội hỏi:

- Sư muội nghĩ gì thế ?

Lợi Man đột nhiên quay người lại, hai mắt tia ra hai luồng ánh sáng oán độc, khiến Phương Sách phải lui về phía sau một bước. Nàng hậm hực đáp:

- Nếu đại ca muốn đi theo nàng ta. hay nàng ta muốn theo đại ca, thì thân này thế nào cũng phải thí mạng một trong hai người mới thôi.

Phương Sách kinh hãi thầm, biết nàng ta vì quá ghen tuông nên mới nói như thế.

Nhưng chàng cũng biết là vì nàng quá yêu mình nên mới có sự hờn ghen như vậy.

Chàng rất cảm động, khẽ bóp tay nàng một cái, an ủi rằng:

- Sư muội hãy yên tâm, tôi có phải là hạng người có mối nối cũ đâu !

Lợi Man hậm hực đáp:

- Tuy hiện giờ đại ca không có lòng ấy thực, nhưng chỉ e sau này ...

Phương Sách tiếp.

- Sư muội, ngu huynh không nói sớm cho sư muội hay biết gì cả. Ngu huynh có một người chị ... nhưng bây giờ chị ấy đã ngã vào tay người khác rồi, nên trong lòng ngu huynh không còn một người nào nữa ...

Nói tới đó chàng bỗng trông thấy phía đằng xa có hai bóng người đang chạy về phía mình.

Chàng nghĩ tới lời. dặn bảo của Cô Lâu lão nhân liền bụng bảo dạ rằng:

- Chẳng lẽ bai người này là nhân vật của bảy đại môn phái phụ trách ngăn cản mình chăng ?

Chàng vội bảo Lợi Man. Hai người liền trốn vào trong bụi cỏ cạnh đường để ẩn nấp.

Một lát sau, hai người nọ đã đi tới gần.

Phương Sách giật mình kinh hãi, vì hai người đó lại chính là Phương Sách giả hiệu với Diệu Ngân Hạnh. dường như đang có việc gì khẩn cấp nên mới đi nhanh như vậy.

Phương Sách đang định theo dõi xem sao, thì bỗng thấy Phương Sách giả hiệu với Diệu Ngân Hạnh, dường như đang có việc gì khẩn cấp nên mới đi nhanh như vậy.

- Lại thật ! Vừa rồi ở trên núi, rõ ràng tôi trông thấy có người đang đi ở dưới này, mà sao bây giờ lại không thấy ?

Ngân Hạnh cũng lộ vẻ hoài nghi, nói:

- Tôi cũng trông thấy. Chẳng lẽ đó là đạo khách hay là mã tặc chẳng ! Tôi nghe người ta nói ở miền Tây Bắc này thường hay có lũ giặc ấy ...

- Chúng ta thử đi khám xét xem sao Phương Sách giả hiệu vừa nói vừa định tiến vào trong bụi cỏ để lục soát. Ngân Hạnh vội kéo tay y lại, khuyên bảo rằng:

- Chúng ta đang có việc bận, vậy mặc kệ chúng. Thuyền chủ đã chỉ dẫn hiền đệ tới chỗ Kỳ Hoàng nương tử để xin thuốc là gì ? Cha của hiền đệ bị thương nặng, việc này không thể chậm trễ được. Chúng ta phải đi mau ...

Phương Sách nghe Ngân Hạnh nói như thế, giật mình kinh hãi nghĩ thầm:

- Cha ta võ công và cơ trí nhất thiên hạ, có khi nào lại bị thương như vậy được ?

Và lại còn đặc biệt sai người này lên miền Tây Bắc để tìm kiếm thần y Kỳ Hoàng nương tử xin thuốc. Như vậy chắc thương thế phải nặng lắm.

Chàng càng nghĩ, máu trong người sôi lên sùng sục, không sao nhịn được liền từ trong bụi cỏ nhảy ra.

Ngân Hạnh với Phương Sách giả thấy có người đột nhiên nhảy ra như thế đều giật mình đến thót một cái.

Khi nhìn kỹ mới biết là người quen, hai người đều kinh ngạc, ấp úng một hồi mới lên tiếng hỏi:

- Sao ... người lại ở đây ?

Lợi Man cũng ở trong bụi cỏ nhảy ra. Nàng biết Tử Vong thuyền chủ là cha của Phương Sách, nên nàng cũng lộ vẻ lo âu mà vội nhảy ra hỏi Ngân Hạnh xem sao.

Vừa trông thấy Ngân Hạnh, Lợi Man đã rất thân thiện chạy lại nắm chặt lấy hai bàn tay Ngân Hạnh, và còn gọi đối phương là chị một cách thân thiết.

Phương Sách giả hiệu trông thấy Thanh Diện Truy Hồn với Thanh Y Đoạt Phách đều có mặt tại đây, gã rất kinh ngạc nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ hai người này bị bảy đại môn phái đuổi đến nỗi không có chỗ dung thân mà phải chạy tới tận miền Tây Bắc này hay sao ?

Y liền cất tiếng hỏi:

- Sao hai vị lại ở đây ?

Phương Sách không muốn nói chuyện với tên đó, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Vừa rồi người nói Tử Vong thuyền chủ bị thương nặng, phải đi kiếm Kỳ Hoàng nương tử để xin thuốc, chẳng hay ông ta thọ thương như thế nào ?

Phương Sách giả nhìn Ngân Hạnh một cái dường như có ý trách móc nàng ta lắm mồm lắm miệng, nên mới để cho Phương Sách nghe thấy.

Hai người còn đang chần chừ, chưa kịp trả lời thì Phương Sách đã nóng lòng sốt ruột, quát hỏi tiếp:

- Thế nào Tử Vong thuyền chủ bị thương ở đâu tại sao lại bị thương như vậy ?

Ngân Hạnh mặt bỗng biến sắc, lạnh lùng quát bảo:

- Ông ta bị thương hay đau ốm thì can dự gì đến người ?

Phương Sách cả giận, quát hỏi tiếp:

- Cô nương có chịu nói hay không ?
- Ta cứ không nói đấy, xem ngươi làm gì được ta nào !

Ngân Hạnh vừa trả lời, vừa lui về phía sau một bước, đứng lấy thế để chuẩn bị.

Phương Sách càng tức giận thêm, rút luôn thanh kiếm quai dẹt là Tuyết Liễu kiếm ra kêu đến “soạt” một tiếng, đôi mắt lóng lánh cứ nhìn thẳng vào mặt Phương Sách giả vờ Ngân Hạnh, khiến hai người đều phải lui về phía sau mấy bước.

Lợi Man thấy thế vội chạy lại khuyên bảo Phương Sách. Nàng dịu dàng nói với Ngân Hạnh cùng Phương Sách giả hiệu rằng:

- Tử Vong thuyền chủ với chúng tôi là chỗ quen biết nhau, đồng thời hiện giờ chúng tôi cũng đang là kẻ địch của bảy đại môn phái, nên đại ca tôi mới hỏi thăm hai vị xem có phải Tử Vong thuyền chủ đã bị người của bảy đại môn phái đả thương không ? Nếu đúng như vậy, chúng tôi cũng có thể đi trả thù cho ông ta ...

Phương Sách giả vờ với Ngân Hạnh đồng thanh đáp:

- Tử Vong thuyền chủ là người cái thế vô song, trên thiên hạ này làm gì có ai địch nổi ông ta. Các người nói như thế quả đã khinh thường ...

Đảo ngược đôi ngươi một vòng, Lợi Man vội xen lời:

- Ông ta thọ thương như thế nào ? Sao hai vị lại phải đi xa hàng ngàn dặm, lên tận miền Tây Bắc này để xin thuốc như vậy ? Chưa biết chừng Kỳ Hoàng nương tử mà hai vị định tìm kiếm đó, chúng tôi có thể đưa giúp hai vị đến bà ta. Câu nói ấy của nàng rất có công hiệu. Phương Sách giả hiệu với Ngân Hạnh đều trợn to đôi mắt lên nhìn nàng lộ vẻ bán tín bán nghi, hỏi:

- Hai người có quen biết Kỳ Hoàng nương tử ư ? Bà ta chả ở dưới một cái hồ nhỏ tại sa mạc là gì ?

Lợi Man vừa cười vừa đáp:

- Tỷ tỷ cứ nói cho tiểu muội biết Tử Vong thuyền chủ đã bị thương như thế nào, thì tiểu muội sẽ nói chỗ ở của Kỳ Hoàng nương tử cho tỷ tỷ hay ngay.

Phương sách giả hiệu với Ngân Hạnh nghe thấy nàng ta nói như vậy, đưa mắt nhìn nhau một cái.

Phương Sách giả định lên tiếng trả lời, thì đã bị Ngân Hạnh cướp lời nói trước:

- Tử Vong thuyền chủ đã bị Thất Thiên hàn khí của Lam Bào quái nhân bắn trúng.

Môn đó rất âm hàn và độc ...

Phương Sách vội xen lời hỏi:

- Ông ta bị thương có nặng không ?

Ngân Hạnh đáp:

- Vết thương không nặng lắm, nhưng chất hàn độc thường hay làm nguy, xông lên tận trái tim. Tử Vong thuyền chủ đã lỡ vào nội công chân lực để chống lại, khiến chất hàn độc ấy chạy xuống bên dưới, hiện giờ hai chân đã tê liệt, nên phải sai chúng tôi ra ngoài này để xin Kỳ Hoàng nương tử ban cho một ít thuốc thì may ra mới có thể khỏi được. Chẳng hay nhà của Kỳ Hoàng nương tử ở đâu ? Bây giờ hai người có thể nói cho chúng tôi hay biết được không ?

Phương Sách vừa lo âu vừa đau lòng, nhưng không dám để lộ ra ngoài mặt, khí huyết trong người càng sôi lên sùng sục.

Chàng chỉ muốn giết chết ngay cho được Lam Bào quái nhân mới hả dạ. Vì vậy, chàng quát hỏi tiếp:

- Lam Bào quái nhân đả thương sao nổi Tử Vong thuyền chủ ? Chẳng lẽ y đã dùng quỷ kế chăng ?

Ngân Hạnh đáp:

- Chính y đã xử dụng quỷ kế. Khi ở Lạc Vân Cốc, y đã dụ Tử Vong thuyền chủ đuổi theo chừng mấy mươi dặm, nên thuyền chủ mới bị sa vào cạm bẫy của y xếp đặt sẵn. Thuyền chủ không may bị thương ở cánh tay trái, nhưng ông ta vẫn gắng sức tử chiến với Lam Bào an. Vì thế thuyền chủ mới bị trúng phải Thất Thiên hàn khí của địch ...

Phương Sách nghe tới đó cứ nghiêng rằng kêu cồm cộp, hậm hực nói:

- Lam Bào quái tử, ta ... Thanh Diện Truy Hồn này không xé xác uống máu ăn thịt người, ta không sao nguôi được cơn giận này.

Phương Sách giả vờ Ngân Hạnh đều rất ngạc nhiên, vì không hiểu tại sao chàng lại bỗng dưng nổi giận như thế ?

Lợi Man sợ Phương Sách quá xúc động mà để lộ chân tướng, vội xen lời hỏi:

- Có phải Tử Vong thuyền chủ đã bảo hai vị đi kiếm Kỳ Hoàng nương tử để xin thuốc đẩy không ?

Ngân Hạnh đáp:

- Thuyền chủ bảo chỉ có bà ta mới có thuốc giải trừ được chất âm hàn độc trong người ông ta thôi.

Sực nghĩ tới Bạch thạch Vân Mẫu Tâm, Phương Sách vội hỏi tiếp:

- Có phải Tử Vong thuyền chủ có một môn giải độc thánh dược là Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm đấy không ? Như vậy tại sao còn phải đi kiếm thuốc giải độc làm chi nữa ?

Ngân Hạnh thở dài, đáp:

- Người chưa rõ chuyện đấy thôi. Chất độc của Thất Thiên hàn khí của Lam Bào quái nhân đặc biệt lắm. Người trúng phải nói càng dùng nội lực đẩy nó ra, nó càng chạy vào trong xương tủy. Tử Vong thuyền chủ đã lỡ dùng nội lực đẩy nó ra, nó càng chạy vào trong xương tủy. Tử Vong thuyền chủ đã lỡ dùng nội lực đẩy ra bên ngoài, vì vậy chất độc mới chạy xuống bên dưới hai chân của ông ta từ đầu gối trở xuống đã bị nhiễm phải chất độc, nên cần phải có thứ thuốc đặc biệt chế luyện của Kỳ Hoàng nương tử uống vào, thì mới xua đuổi được chất độc ấy đi, rồi lại uống thêm Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm, có thể mới mong bình phục được.

Phương Sách lại hỏi tiếp:

- Thuốc đó tên là gì ?

Ngân Hạnh đáp:

- Thuốc đó gọi là Hóa Độc đỉnh mà Kỳ Hoàng nương tử đã tốn năm mươi năm trời mới luyện thành ...

Không đợi cho nàng ta nói dứt câu. Phương Sách cả mừng, vội lấy ra ba viên thuốc của Kỳ Hoàng nương tử tặng cho, chọn lấy viên Hóa Độc đỉnh màu vàng đưa cho Ngân Hạnh, hỏi:

- Có phải thứ thuốc này không ?

Thấy viên thuốc ấy giống hệt thuốc mà Tử Vong thuyền chủ đã nói nhưng không biết có phải là của Kỳ Hoàng nương tử đã chế luyện thực không. Ngân Hạnh hờn hỏi:

- Người lấy ở đâu ra thứ thuốc này ?

Phương Sách đáp:

- Tôi vừa từ nhà Kỳ Hoàng nương tử ra. Bà ta tặng cho ba viên thuốc, trong đó có viên thuốc này. Tỷ tỷ làm ơn đem ngay đi cho Tử Vong thuyền chủ dùng.

Vì tình cha con khiến Phương Sách phải ngẹn ngào, không sao nói tiếp được.

Phương Sách giả hiệu vờ Ngân Hạnh mừng rỡ quá, cứ đứng chờ người ra, không để ý tới vẻ mặt của Phương Sách, vội bỏ ngay viên thuốc vào túi rồi quay người đi luôn.

Lợi Man thấy thế tức giận khôn tả, vội nói:

- Đã lấy được thuốc cứu mạng của người ta mà không thềm cảm ơn một tiếng.

Thật chưa thấy người nào lại vô lễ đến như thế ...

Ngân Hạnh thấy nàng ta mắng chửi mình như vậy cũng tức giận vô cùng, nhưng sức nghĩ tới vừa rồi quả thật mình đã thất lễ.

Nàng vội xin lỗi một tiếng rồi đi luôn. Phương Sách thấy thế vội kêu gọi:

- Hãy khoan đã !

Phương Sách giả hiệu với Ngân Hạnh đều cả kinh, vội quay đầu lại hỏi:

- Người còn có việc gì nữa ?

Phương Sách hỏi:

- Tử Vong thuyền chủ hiện giờ ở đâu ?

Ngẫm nghĩ một chút, Phương Sách giả liền đáp:

- Điều này không thể nói cho người biết được.

Nói xong y vội dắt tay Ngân Hạnh đi luôn.

Phương Sách cũng dắt tay Lợi Man, hai người đuổi theo phía sau ngay.

30. Ảo Ảo Sắc Quái

Phương Sách chợt nghĩ tới một việc, liền bụng bảo dạ rằng:

”Phương Sách giả này đã là một trong hai đứa con nít còn lại năm xưa, như vậy tất nhiên y là con của Lam Bào quái nhân rồi. Thế tại sao y lại giúp Tử Vong thuyền chủ như thế ? Chắc bên trong thế nào cũng có sự bí mật gì đây ?

Càng nghĩ càng lo âu thêm, vội theo dõi Phương Sách giả với Ngân Hạnh luôn trong mấy ngày.

Hôm đó đã đi đến Trường Thành, chàng thấy hai người đi về phía Đông Nam, hướng về chùa Thiếu Lâm ở Tung Sơn.

Chàng bấm đốt ngón tay, thấy từ nay đến ngày Trùng Cửu còn tới bảy tám ngày nữa, chàng lại nghĩ tiếp:

“Chẳng lẽ Tử Vong thuyền chủ đã đến gần Tung Sơn này rồi chăng ?” Vì nơi đây đã có đông người ở và sắp đến giờ Ngọ, căn quái bệnh cũng sắp lâm nguy đến nơi, nên chàng không thể theo dõi được nữa, đành phải kiếm một nơi ẩn lánh tạm, dặn Lợi Man cứ tiếp tục đuổi theo.

Chàng dặn nàng hãy đi tới đâu thì để lại ám hiệu tới đó, chờ qua giờ Ngọ thì chàng sẽ đuổi theo tìm kiếm sau.

Thấy lúc này người đông đảo, chàng chỉ sợ lỡ trông thấy nữ sắc thì căn bệnh quái dị lại nổi lên, khó lòng kìm chế nổi.

Chàng nghĩ bụng tiếp:

“Sắp đến ngày Trùng Cửu rồi, thế nào cũng được gặp Tử Vong thuyền chủ ở chùa Thiếu Lâm. Ta chẳng cần phải nóng lòng theo dõi hai người này làm chi.” Nghĩ như vậy, chàng lấy khăn bịt hai mắt lại bảo Lợi Man dắt mình tìm nơi nào vắng vẻ để đợi cho qua giờ Ngọ.

Hai người nằm phục ở trong một cái hố trên bờ sông phía chân thành, xung quanh có cành lá che kín, nên người ngoài không sao trông thấy được.

Lúc ấy bỗng có một quái nhân từ đằng xa đi tới, đầu to như cái đầu, người cao không đầy ba thước, hai mắt nhỏ như hai hột đậu, mồm to như cái chậu, tai to như chiếc quạt nan, nom chẳng khác gì Trư Bát Giới trong chuyện Tây Du ký vậy.

Điều lạ lùng nhất là y lại mặt vảy đàn bà, nam không ra nam, nữ không giống nữ.

Y đi tới chỗ cạnh sông, cúi đầu nhìn xuống mặt nước.

Lợi Man thấy thế không sao nhin được, liền cười khi một tiếng rất khẽ.

Người lùn ăn vận đàn bà rất thính tai, bỗng quay đầu lại, nhìn vào cái hố ở trong bụi cây, quát hỏi:

- Ai ẩn núp ở trong hố mà vừa lên tiếng cười đó ?

Lợi Man càng ngạc nhiên thêm, vì nghe giọng nói của người ấy thỏ thẻ như tiếng chim oanh hót, và cũng tựa như giọng của một thiếu nữ tuổi trạc đôi tám vậy, nghe rất êm tai, nếu không phải mình đích mắt trông thấy thì nàng không dám tin giọng nói đó lại thốt ra từ miệng một quái nhân xấu xí như thế.

Vì vậy, nhất thời nàng không biết người này là đàn ông hay đàn bà ?

Quái nhân ăn vận đàn bà không thấy đối phương trả lời, liền từ từ đi tới gần.

Vì hai mắt bị kín nên Phương Sách không trông thấy gì, nhưng tai vẫn nghe rất rõ tiếng chân người đi tới gần. Chàng vội hỏi:

- Người đang đi tới đây là ai thế !

Lợi Man cười hi hi, kể rõ hình dáng quái dị của người nọ cho chàng hay.

Phương Sách nghe nói cả kinh, vội lôi kéo Lợi Man và khẽ bảo rằng:

- Hiền muội hãy trốn vào bên trong đi, để ngu huynh đối phó với y cho.

Lợi Man nghe nói rất ngạc nhiên, vội hỏi:

- Đại ca có quen biết hắn hay sao ?

Lúc ấy người nọ đã đi tới gần, Phương Sách vội kéo chiếc khăn che mắt xuống, nói:

- Ngu huynh nghe sư phụ nói thì y là Ảo Ảo Sắc Quái, một người trong bọn Thiên Hạ tam quái. Hiền muội mau trốn tránh đi, đừng để cho ngu huynh trông thấy ...

Thấy Phương Sách nói như vậy, Lợi Man vội chạy đi ẩn núp một nơi ngay.

Phương Sách cởi chiếc khăn che mắt ra, không dám quay đầu lại nhìn Lợi Man, vội nhảy luôn ra ngoài bụi cây, tiến thẳng về phía trước. Ảo Ảo Sắc Quái cũng phải kinh ngạc, đôi mắt nhỏ như hạt đậu nhìn thẳng vào mặt chàng, ngừng chân lại, không dám đi tiếp, rồi lên tiếng hỏi:

- Chẳng lẽ tiểu tử ngươi chính là Thanh Diện Truy Hồn mà hắc bạch hai đạo trên chốn giang hồ đang lùng bắt ?

Phương Sách gật đầu một cách rất kiêu ngạo, hỏi lại sảng:

- Lão tiền bối có phải là Ảo Ảo Sắc Quái đây không ?

Ảo Ảo sắc Quái rất đặc trí, cười lạnh lạnh nghe rất vui tai, cũng hỏi lại Phương Sách tiếp:

- Kể ra tiểu tử ngươi cũng sáng mắt đấy, đã nhận ra được Sắc Quái rồi. Vừa rồi mới nghe thấy có tiếng cười đàn bà, vậy người đó có phải là Thái Y Đoạt Phách cô nương, bạn thân của tiểu tử ngươi đấy không ?

Thấy Sắc Quái thính tai như thế, Phương Sách cũng phải kinh hãi thâm, liền đáp:

- Vâng, chính là Thái Y Đoạt Phách cô nương đấy. Xin hỏi Sắc Quái lão tiền bối ở đâu tới và định đi đâu thế ?

Sắc Quái vừa đưa mắt nhìn vào cái hang ở trong bụi cây vừa lên tiếng đáp:

- Nghe nói đến ngày Trùng Cửu này Tử Vong thuyền chủ sẽ hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm. Bọn Sắc Quái muốn đi Tung Sơn để kiến thức một phen. Có phải hai vợ chồng ngươi cũng định đi Thiếu Lâm phó hội đấy không ?

Phương Sách kêu khổ thâm, nghĩ bụng:

“Nguy tai ! Sao người trên giang hồ lại đồn ta với sư muội là vợ chồng như thế ?” Tuy Phương Sách nghĩ như vậy, nhưng nhất thời chàng không sao giải thích được, liền đáp:

- Vâng, bọn tiểu bối định đi chùa Thiếu Lâm ...

Không đợi chàng nói dứt, Sắc Quái đã trầm giọng quát hỏi:

- Nghe giang hồ đồn đại thì võ công của Thanh Diện Truy Hồn với Thái Y Đoạt Phách rất thần kỳ huyền ảo, người của bảy đại môn phái đã bị hai người giết hại rất nhiều. Không rõ hai người có oán cừu gì mà lại gây thù gây oán với thiên hạ võ lâm như thế ? Chẳng hay các người có công lực mạnh như thế nào mà dám liều lĩnh như vậy ?

Phương Sách cười khẩy, đáp:

- Tiểu bối có thù lớn với võ lâm bảy đại môn phái ... Lão tiền bối hỏi như vậy để làm chi ?

Sắc Quái nói:

- Không có gì hết. Người thử nói cho lão quái mỗ nghe, nếu người có lý thì lão quái mỗ sẽ giúp người một tay. Còn giả sử người vô cớ sinh sự thì lão quái mỗ phải ra tay diệt trừ nghiệt ...

Phương Sách biết trong nhóm Tam Quái chỉ có Sắc Quái này có tính nết rất quái đản, làm việc gì cũng vậy, tùy theo sở thích của mình, bất phân chính tà, nhưng lại là người thích nhúng tay can thiệp vào những chuyện bất bình.

Vì vậy, chàng định lôi kéo Sắc Quái vào bọn để đến ngày Trùng Cửu sẽ giúp Tử Vong thuyền chủ một tay.

Sắc Quái hậm hực nói:

- Thế ra Tử Vong thuyền chủ giết chóc bừa bãi như vậy là có nguyên nhân riêng.

Tiếc thay Phương Sách lại chết quá sớm bằng không lão quá mỗ có thể nhận thức được môn tuyệt học của y.

Hai người chuyện trò rất vui vẻ, không bao lâu đã qua giờ Ngọ.

Phương Sách vận thử nội lực, biết khí huyết của mình đã chạy đều hòa, liền quay trở lại chỗ bụi cây ngổ đầu vào trong hang kêu gọi Lợi Man.

Trông thấy mặt Lợi Man, Sắc Quái cũng phải ngẩn người ra, vì y chưa bao giờ được trông thấy một người đàn bà nào đẹp như thế cả. Y liền lên tiếng hỏi:

- Cô nương này là ... Thái Y Đoạt Phách Độc Cô Oán đã lừng danh giang hồ phải không ?

Phương Sách thấy thái độ của Sắc Quái như vậy cũng phải tức cười, nhưng biết Sắc Quái không phải là một con người hiểu sắc, chàng vừa cười vừa đáp:

- Lão tiền bối đừng thấy nàng ta đẹp như tiên nữ mà đã vội khen ngợi ngay. Lão tiền bối nên biết, tuy mặt cô ta đẹp như hoa, nhưng bụng dạ lại ác độc hơn rắn rết.

Trông thấy diện mạo của Sắc Quái kỳ dị như vậy, Lợi Man cũng phải sồn lòng.

Nàng không dám nói chuyện nhiều với y, vội kéo tay Phương Sách đi luôn.

Sắc Quái thấy thế vội kêu gọi:

- Chúng ta cùng đi chùa Thiếu Lâm, hai người hãy đợi chờ lão quái mỗ cùng đi một thể với chứ ?

Nói xong, y liền theo vợ chồng Phương Sách đi ngay.

Suốt dọc đường hai người trò chuyện với nhau, Phương Sách thấy Sắc Quái rất vui tính và ăn nói rất khôi hài, không riêng gì chàng mà cả Lợi Man cũng bắt đầu có thiện cảm với y.

Không bao lâu, trời bắt đầu tối, ba người đã đi tới thị trấn Long Tỉnh thuộc tỉnh Lạc Dương, liền vào đó nghỉ ngơi.

Tên phố kỵ của tửu quán thấy ba người đứng ở ngoài cửa dòm ngó, vội chạy ra mời ba người vào.

Trông thấy mặt mũi và quần áo của ba người rất quái dị, tất cả tửu khách ở trong khách sạn ấy đều ngừng đùa và quay đầu nhìn, nhưng ba người vẫn cứ ung dung ngồi xuống bàn, gọi phở kỵ đem rượu và thức ăn ra.

Lúc ấy các tửu khách mới tiếp tục ăn nhậu như trước.

Giây lát sau, Sắc Quái đã say sưa, vỗ bàn đập ghế đòi lấy thêm rượu uống.

Lúc này không riêng gì khách ở trong tửu điểm đều bao vây ba người để xem cử chỉ điên điên rồ rồ của Sắc Quái, mà cả những người qua đường cũng chạy cả vào trong tiệm để xem trò vui.

Tên phở kỵ thấy thế vội chạy lại, chấp tay vái lạy Sắc Quái, nói:

- Xin khách quan lượng thứ cho, rượu của bốn điểm đã bán hết ...

Y chưa nói dứt đã bị Sắc Quái tặng cho một cái bạt tai nẩy lửa, ngã lộn một vòng, bắn ra tận ngoài xa.

Một người đứng xem cạnh đó vội tiến tới gần, hậm hực quát hỏi Sắc Quái rằng:

- Tên người rừng này dám đến thị trấn Long Tỉnh của chúng ta phá khuấy phải không ? Lão tử phải giết chết người mới được.

Y nói vừa xong thì lại tấn công Sắc Quái.

Phương Sách thấy người đó ăn vận theo lối nhà quê, nhưng mặt mũi rất hung ác.

Thấy y ra tay tấn công Sắc Quái chàng biết ngay y là người có võ công khá cao siêu.

Sắc Quái chờ cho tên đó tới gần, liền giơ bình rượu không lên, nhằm đầu hấn gõ luôn một cái kêu “bộp” một tiếng.

Đầu của người nọ liền vỡ ra làm hai mảnh, óc với máu bắn tung tóe dưới đất, chết một cách thê thảm.

Những người đứng xem quanh đó thấy vậy đều hoảng sợ vô cùng, vội bỏ chạy tán loạn.

Tên phở kỵ thấy Sắc Quái giết người, hoảng sợ đến mặt tái mét, cuống cả chân tay.

Trong đám đông lại có mười mấy đại hán trông rất dữ tợn xông lại, nhìn vào mặt Sắc Quái, quát bảo:

- Tên người rừng này táo gan thật, dám giết đại ca chúng ta. Thập Tam Hổ này phải đấu thí mạng với người.

Mười hai đại hán ấy cùng xông cả lại, múa đao chém lung tung vào đầu mặt của ba người.

Lúc ấy Phương Sách đã nhận ra bọn người này là những tên côn đồ của thị trấn Long Tỉnh.

Chàng đoán chắc xưa nay bọn chúng quen hà hiếp những dân lương thiện, nên chàng định ra tay cho chúng một bài học, nhưng Sắc Quái đã động thủ trước.

Chỉ thấy thân hình y quay một vòng như luồng gió lốc. Kế đó, những tiếng kêu la thảm khóc nổi lên khắp tứ phía.

Thập Tam Hổ của thị trấn Long Tỉnh đều bị đánh vỡ sọ chết hết.

Những người đứng xem quanh đó thấy nhiều người bị giết chết như vậy, dù can đảm tới đâu cũng không dám đứng lại xem.

Sắc Quái cười the the, có vẻ đắc chí, đuổi theo những người xem, túm lấy mấy người ném ra tận đằng xa.

Bọn phở kỵ quá khiếp hãi đều núp cả vào một góc tường.

Phương Sách đã ngà ngà say, thấy thế cứ cười ha hả hoài.

Thấy Sắc Quái đang đùa giỡn bọn người đứng xem quanh đó, Phương Sách với Lợi Man cũng nhảy theo tới, xông vào giữa đám đông.

Phương Sách rống lên một tiếng thật lớn, ra tay điểm huyết những người đứng ở gần mình nhất.

Khi chàng quay đầu lại nhìn, không thấy Lợi Man đâu, chàng lại tìm tiếp, nhưng cũng không thấy cả Sắc Quái đâu nữa.

Chàng không rõ hai người đã bị đám đông xô đẩy tản mác, hay là đuổi theo kẻ địch đi xa rồi ?

Chàng vội túm lấy mấy người ở ngoài cửa tiệm để hỏi thêm, nhưng những người đó đều trả lời là không thấy Sắc Quái với Lợi Man ra qua ngoài cửa.

Chàng lại quay vào trong điểm tìm kiếm, quả thật không thấy hình bóng của hai người đâu cả.

Chàng bỗng trông thấy trên mái nhà có một lỗ hổng, hình như có người đã phá lỗ hổng đó mà lên trên mái nhà.

Chàng vội phi thân lên, quả nhiên thấy ở trên mái ngói có dấu chân người.

Nhưng nhìn bốn xung quanh chàng không thấy hình bóng của hai người đâu hết.

Lúc ấy Phương Sách mới đâm ra kinh hoảng, nghi thầm:

“Dù có việc khẩn cấp đến đâu, không khi nào sư muội lại không nói với mình mà tự tiện bỏ đi như thế này bao giờ. Chẳng lẽ nàng bị Sắc Quái bắt đem đi rồi chẳng ? Sư muội là người có võ công cao siêu như vậy, dù Sắc Quái có lợi hại như thế nào cũng không thể bắt được nàng đi một cách dễ dàng như vậy được. Chẳng hay nàng đã đi đâu ?” Chàng đang suy nghĩ thì bỗng nghe thấy bên dưới có tiếng ồn ào và có người quát bảo:

- Đừng có buông tha tên giặc giết người ấy !

Phương Sách cũng đang định rời khỏi tử điểm, nên vừa nghe thấy có người, liền phi quá mấy nóc nhà mà đi luôn.

Đi được vài chục trượng, chàng liền lên quay trở lại để tìm kiếm Lợi Man lần nữa, nhưng vẫn không thấy tung tích nàng ta đâu hết.

Chàng vừa nghi ngờ vừa lo âu, lại nghĩ bụng tiếp:

“Chẳng lẽ nàng đã bị Sắc Quái bắt đi thật rồi chăng ?” Nghĩ tới lúc Sắc Quái mới gặp sư muội, thái độ của y ngớ ngẩn như vậy, chàng lại nghĩ tiếp:

“Phải rồi ! Thảo nào suốt dọc đường Sắc Quái cứ nói luôn mồm như thế, và ở trong khách điểm y cứ phục rượu cho ta uống, rồi lại có ý giết người để lập sẵn một cái cạm bẫy. Sư muội cũng hơi say, nên mới bị Sắc Quái xuất kỳ bất ý điểm trúng yếu huyệt mê mà bắt cóc đem đi mất.” Nghĩ tới đó, chàng càng lo âu thêm, nhưng trời sắp tối rồi, biết đi về phía nào để tìm kiếm bây giờ ?

Chàng vừa hối hận vừa bực mình, tự đánh vào đầu mấy cái, trách mình đã quá sơ y mới sa vào cạm bẫy của người, để cho người ta bắt cóc người yêu đang đi cạnh mình mà mình không hay biết. Nếu tin này mà đồn ra bên ngoài thì Thanh Diện Truy Hồn còn mặt mũi nào trông thấy người khác nữa ?

Chàng càng nghĩ càng bực mình, đang lững thững đi cũng không biết đi về hướng nào thì bỗng một luồng gió thơm và một bóng người mảnh khảnh lướt qua cạnh chàng tiến về phía trước.

Thấy thân hình người đó có vẻ quen thuộc lắm, Phương Sách vội đuổi theo ngay.

Khi tới gần, chàng mới hay người đó là Giang Tĩnh Thục.

Chàng liền buộc miệng lớn tiếng hỏi:

- Hiền muội đi đâu thế ?

Giang Tĩnh Thục liền ngừng chân lại nghi thầm:

“Không rõ ai vừa gọi ta là hiền muội như vậy ?” Nàng vừa nghĩ vừa quay đầu lại nhìn, không ngờ lại là Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử, người đã có danh nhất giang hồ, và cũng là kẻ đã làm nhục mình ngày nọ.

Nàng vừa kinh hãi vừa tức giận, liền quát mắng:

- Đồ chết dẫm ! Muốn dọa nạt người phải không ? Người như cô hồn oan quỷ, đứng một mình ở đây làm chi ? Thái Y Đoạt Phách đâu rồi ?

Phương Sách thở dài một tiếng đáp:

- Tôi ... tôi cũng không biết nàng ta đi đâu. Hiền ... muội đi đâu thế ?

Tĩnh Thực thấy chàng gọi mình như vậy, chớp nháy mắt mấy cái rồi u oán hỏi tiếp:

- Tại sao người lại gọi ta là hiền muội ? Trên thế gian này chỉ có một mình Phương đại ca mới được gọi ta là hiền muội như thế thôi. Hừ ! A, trước kia người bảo Phương đại ca của ta đã chết, chẳng hay tin đó có đúng không ?

Phương Sách thấy nàng ta vừa si tình vừa ngây thơ như vậy, liền động lòng thương hại, chỉ muốn nói rõ sự thật cho nàng ta hay, nhưng khôn nổi vì hoàn cảnh bất buộc, chàng lại phải đổi giọng đáp:

- Y ... cô nương cứ coi như y đã chết rồi. À, bây giờ cô nương ở đâu tới và định đi đâu thế ?

Tĩnh Thực trợn ngược đôi mắt phượng lên hậm hực đáp:

- Bỏn cô nương đã đưa tin cuộc hẹn ước của Tử Vong thuyền chủ với chùa Thiếu Lâm. Bỏn cô nương phải về chùa Thiếu Lâm ...

Nói tới đó, nàng sực nghĩ tới đối phương là kẻ thù đã chặt gãy cánh tay của sư thúc mình, lại càng tức giận thêm, liền quát mắng tiếp:

- Thanh Diện Truy Hồn kia, các cao thủ của thiên hạ đang đợi chờ ở chùa Thiếu Lâm để xem hai tên ma đầu của giang hồ là Tử Vong thuyền chủ với Thanh Diện Truy Hồn người có theo đúng lời hẹn ước mà tới chùa Thiếu Lâm không ? Sư thúc của ta đã mời được mấy mươi hảo thủ của phái Côn Luân tới chùa Thiếu Lâm để đợi chờ người tới trả mối thù bị người chặt gãy một cánh tay ngày nọ.

Nghe thấy nàng ta nói như vậy, Phương Sách lộ vẻ ăn năn khê đáp:

- Bây giờ tôi định đi chùa Thiếu Lâm đây ... Cô nương có gặp một người nào trông rất quái dị, nam không ra nam, nữ không ra nữ không ?

Tĩnh Thực cau mày lại trả lời rằng:

- Có phải người định hỏi thăm Sắc Quái đấy không ?

Phương Sách rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao mình vừa mới hỏi như vậy mà nàng ta đã biết ngay là Sắc Quái rồi ?

Tĩnh Thực lại nói tiếp:

- Cách đây nửa giờ, y có đi qua con đường này ...

Phương Sách vội hỏi:

- Y đi một mình hay là cùng đi với ai ?

Tĩnh Thực đáp:

- Y đi một mình và còn hỏi tôi lối nào đi chùa Thiếu Lâm. Có lẽ y đã tới chùa Thiếu Lâm rồi cũng nên.

Phương Sách nghe nói càng thắc mắc thêm, vì chàng không biết Lợi Man hiện đi đâu ?

Tĩnh Thực quát hỏi tiếp:

- Thanh Diện Truy Hồn, nếu người có giỏi thì hãy theo ta đi chùa Thiếu Lâm ngay bây giờ ?

Phương Sách đang nóng lòng đuổi theo Sắc Quái, liền gật đầu nhận lời ngay. Tĩnh Thực mừng thầm, nghĩ bụng:

“Chỉ cần người tới chùa Thiếu Lâm là được rồi. Chẳng sợ không có người trả thù cho sư thúc.” Hai người đi thật nhanh trên cánh đồng mênh mông, nhưng khi tới giờ Tý là quái bệnh của Phương Sách lại nổi lên ngay.

Chàng không còn hơi sức gì nữa, thì làm gì đuổi theo kịp Giang Tĩnh Thực.

Giang Tĩnh Thực bỗng thấy Phương Sách ngừng chân lại, liền nghi ngờ chàng định lén trốn, cũng vội ngừng chân lại, kéo tay chàng nói:

- Người muốn làm gì thế ? Nếu người định bỏ trốn, bản cô nương nhất định không tha thứ cho đâu.

Nàng giơ hữu chưởng lên, nhắm đầu chàng định đánh xuống.

Phương Sách thấy thế rất kinh hãi, nghĩ thầm:

“Nếu chưởng này của nàng đánh trúng đầu ta thì thế nào ta cũng bị vỡ sọ mà chết.” Nghĩ đoạn chàng vội lớn tiếng nói:

- Xin cô nương hãy khoan tay đã. Không phải tôi muốn lén trốn đâu. Đó là vì tôi có bệnh riêng, mà bệnh đó đang bắt đầu lâm nguy.

Nói xong, chàng buông tay, ngồi phịch xuống đất.

Tĩnh Thực thấy mặt chàng lộ vẻ đau đớn, đồng thời tay mình đang nắm vào huyết mạch ở cổ tay chàng, nhận thấy dường như khí huyết không được điều hòa, nên nàng đâm ra bán tín bán nghi, vội hỏi:

- Người có bệnh gì thế ?

Không tiện nói ra, Phương Sách cứ lẳng lặng ngồi yên mà điều tức thôi.

Tĩnh Thực là người hay còn ngây thơ, thấy thái độ của chàng ta như vậy mà một nửa mặt lại dùng cái khăn đen che lấy, lòng hiếu kỳ thúc đẩy, nàng giơ tay ra cởi chiếc khăn che mặt của chàng.

Phương Sách định giơ tay ngăn cản, nhưng vì công lực đã tổn mất rất nhiều, động tác đã chậm chạp, nên liền bị Tĩnh Thực giật mất cái khăn che mặt đi.

Tĩnh Thực tưởng Phương Sách dùng khăn che mặt như vậy, nửa mặt dưới thế nào cũng rất xấu khó coi, không ngờ lại là một bộ mặt rất đẹp, mà chỉ có một màu sắc là hơi xanh xanh thôi, và bộ mặt này trông rất giống Phương đại ca đã chết rồi.

Nàng đứng ngẩn người ra nhìn, Phương Sách sợ nàng truy hỏi nguyên nhân, định dùng khăn đen che lại bộ mặt, không ngờ hai tay của chàng đã bị hai tay của Giang Tĩnh Thực nắm chặt, khiến chàng lại càng lo âu thêm.

Tĩnh Thực đứng sát lại, nhìn mặt chàng một hồi, rồi dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng.

Phương Sách giật mình đến thót một cái, tưởng nàng ta đã nhận ra được mặt thật của mình.

Giang Tĩnh Thực bỗng ứa nước mắt ra, thở dài nói:

- Người ... giống hệt Phương đại ca, nhưng chỉ khác ở chỗ mặt xanh ...

Nói xong, nàng lại nức nở khóc.

Phương Sách thầm thở dài. Chàng vốn dĩ rất yêu thương Tĩnh Thực, vì nàng ta là người ngây thơ, vô tà, nên lúc này chàng càng ăn năn hối lỗi, định dùng lời lẽ để an ủi nàng ta vài câu.

Không ngờ Tĩnh Thực bỗng cất tiếng hỏi:

- Người bảo Phương đại ca của ta đã chết rồi ư ? Ta không tin, ta có cảm giác là anh ấy vẫn chưa chết.

Phương Sách nghe nói giật mình kinh hãi lắm, hỏi lại rằng:

- Sao cô nương lại nhớ nhung Phương đại ca như vậy ? Y là kẻ thù của cô nương kia mà ?

Tĩnh Thực cau mày lại, ngây thơ đáp:

- Tôi yêu anh ấy ... Phương đại ca không phải là kẻ thù của tôi. Chính người mới là kẻ thù của tôi.

Phương Sách kêu khổ lắm, không biết nên giải thích như thế nào cho phải.

Chàng vội hỏi:

- Nếu Phương đại ca của cô nương còn sống, thì cô nương sẽ đối xử với anh ta ra sao ?

Tĩnh Thực cương quyết đáp:

- Tôi sẽ đi kiếm Phương đại ca.

Phương Sách hỏi:

- Cô nương định kiếm y để làm gì ?

Tĩnh Thực đáp:

- Tôi sẽ chung sống với anh ấy.

Nói tới đây, nàng có vẻ bẽn lèn liếc nhìn trộm Phương Sách một cái mới nói tiếp:

- Anh ấy đẹp trai lắm, cũng như người vậy. Không ! Người xấu lắm, chẳng khác nào ma quỷ, chứ làm sao bằng được anh ấy.

Phương Sách đau lòng vô cùng, vội hỏi:

- Nếu Phương đại ca của cô nương cũng xấu xí như tôi, thì cô nương có còn yêu thương hắn ta nữa không ?

- Nếu Phương đại ca của tôi còn sống, thì bất cứ mặt mũi anh ấy ra sao, tôi cũng vẫn yêu anh ta.

Rất cảm động, Phương Sách hỏi tiếp:

- Nếu y cũng như tôi, đã chặt gãy một cánh tay của sư thúc cô nương thì sao ?

- Vấn đề này ...

Nhất thời cảm thấy khó trả lời, Tĩnh Thực chớp chớp mắt mấy cái rồi nói tiếp:

- Không khi nào. Nếu Phương đại ca chặt gãy cánh tay của sư thúc tôi thì anh ấy thế nào cũng rất hối hận ...

Phương Sách hỏi:

- Thế cô nương có còn yêu hắn nữa hay không ?

- Tôi ...

Tĩnh Thực trong lòng ngờ vực, liền trở mặt lên nhìn vào mặt Phương Sách, hỏi tiếp:

- Người hỏi như thế để làm gì ? Chẳng lẽ người chính là Phương đại ca chăng ?

Thấy nàng ta bỗng hỏi như thế, Phương Sách giật mình đến thót một cái, không sao nén nổi tình cảm xúc động, ấp úng mãi chàng mới cất tiếng trả lời rằng:

- Phương đại ca của cô nương vẫn chưa chết.

- Thế anh ấy hiện giờ ở đâu ?

Tĩnh Thực nhảy bắn người lên, vội hỏi như vậy.

Phương Sách không biết nên trả lời như thế nào cho phải, mãi mới ấp úng đáp:

- Tôi ... không biết ...

Tĩnh Thực nắm lấy hai cánh tay của chàng, lay đi lay lại mấy cái rồi hỏi tiếp:

- Người mau nói đi ! Anh ấy ở đâu ?

Không sao nhìn được nữa, nước mắt đã nhỏ ròng xuống, Phương Sách đáp:

- Y ... y ở ...

- Nói đi ! Mau nói đi !

Phương Sách nghiêng răng mím môi, gắng sức lắm mới trả lời được rằng:

- Hấn hiện đang ở trước mặt cô nương đây.

Tĩnh Thục giật mình kinh hãi, vội nhảy lùi về phía sa bầy tám bước, trở mắt lên nhìn vào mặt chàng, lộ vẻ ngơ ngác, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ không sao tưởng tượng được, nàng đứng chờ người ra như tượng gỗ.

Phương Sách thấy thế với giọng khàn khàn nói tiếp:

- Thục muội, thật ngu huynh rất có lỗi với hiền muội.

Nghi ngờ một hồi lâu, Tĩnh Thục mới cất tiếng hỏi:

- Sao ... đại ca lại bỗng biến thành mặt mũi xanh lè như thế ?

Phương Sách liền kể cho nàng nghe mình bị người ta hãm hại như thế nào.

Tĩnh Thục nghe xong liền òa lên khóc, ngã ngay vào lòng Phương Sách, thốn thức nói:

- Phương đại ca, sao đại ca lại bị đau đớn khổ sở ...

Cô độc từ hồi còn nhỏ, Phương Sách ít được người nào an ủi mình, nay thấy mối tình chân thật của Tĩnh Thục đối với mình như thế, chàng không cảm động sao được ?

Chàng vừa khóc vừa ôm chặt lấy nàng, kể lại những chuyện còn sót cho nàng ta hay, riêng có căn bệnh quái dị thì giấu không nói cho nàng ta biết, sợ nàng nhẹ mồm nhẹ miệng lỡ nói ra để cho kẻ thù hay biết, rồi thừa cơ ám hại mình.

Khi chàng ới đến việc gặp Áo Không Đạo Giả ở trong rừng, hai người đấu với nhau, thì Tĩnh Thục nhảy bắn người lên, sắc mặt nhợt nhạt, giận dữ chỉ tay vào mặt Phương Sách quát bảo:

- Sao ... đại ca lại nhấn tâm đến thế !

Phương Sách buồn rầu không nói năng gì hết, vì đối với Tĩnh Thục, việc chàng chặt gãy cánh tay của Áo Không Đạo Giả là rất hổ thẹn với lương tâm, nhưng đối với kẻ thù thì chàng làm như vậy rất là hợp lý.

Nhưng chàng có biết đâu mình đã bị người ta lừa dối mà vẫn không hay.

Tĩnh Thục nghiêng răng mím môi quát bảo tiếp:

- Họ Phương kia, hiện giờ người không phải là đại ca của tôi nữa. Người là kẻ thù.

Tôi phải trả thù cho sư thúc.

Nói xong, nàng rút cây thương bằng bạc ra định đâm luôn. Phương Sách thấy thế cả kinh, nghĩ thầm:

“Lúc này công lực của ta đã mất hết, chẳng lẽ cứ để cho nàng giết chết mình hay sao ?” Nghĩ đoạn, chàng vội kêu lên:

- Hiền muội hãy khoan, nghe tôi nói rõ nguyên nhân đã ! Áo Không Đạo Giả tuy là sư thúc của hiền muội, nhưng lại là kẻ thù của ngu huynh. Nếu lúc ấy huynh không nể mặt hiền muội thì ông ta đã bị huynh giết chết rồi.

Nghe thấy chàng nói như vậy, Giang Tĩnh Thục vội ngừng tay lại.

Nàng nghĩ lại tình hình lúc đó quả thật đúng như lời nói của Phương Sách.

Thấy chàng còn có tình ý với mình như vậy, nàng thở dài một tiếng, nói:

- Lần này ta hãy tha thứ cho người một phen. Nếu lần sau còn gặp gỡ lại, thế nào tôi cũng sẽ đâm chết ...

Nói tới đây, nàng quay người đi ngay. Phương Sách liền lớn tiếng kêu gọi:

- Thục muội hãy khoan đi đã ! Xin Thục muội đừng nên nói lại những điều bí mật của tôi cho bất cứ ai nghe.

Không biết nàng ta có nghe thấy hay không, chỉ thấy nàng cứ cắm đầu bỏ đi thẳng.

Nàng vừa đi khỏi thì hình như đằng xa đã có tiếng người với tiếng ngựa hí vọng tới.

Lúc ấy mắt của Phương Sách chỉ có thể nhìn xa được chừng nửa dặm thôi, nên chàng không sao trông thấy rõ đối phương là ai cả, chỉ vội tìm một chỗ thật kín đáo để ẩn núp thôi.

Giây lát sau, có mười mấy người cưỡi ngựa phóng đi qua.

Tiếp theo đó, lại có một bọn người thứ hai chừng bảy tám người cũng phóng đi qua như vậy.

Những người này đều cưỡi trần, bên dưới dùng một chiếc khăn đỏ quàng ngang qua người, đầu đội cái mũ lông gà, chỉ thoáng trông cũng biết họ đều là người vùng rừng núi, ít khi bước chân vào đất Trung Nguyên.

Chờ cho bọn người đó qua rồi, Phương Sách đang định đứng dậy đi, thì lại thấy một đại hán trông thật oai phong lẫm lẫm, tuổi hãy còn trẻ, cưỡi ngựa chạy qua.

Đại hán này đầu đội mào vàng, mặc áo hoàng tử thêu hình rồng, tay trái cắp một thiếu nữ, vừa phóng ngang qua, y vừa lẩm bẩm nói:

- Em cưng của ta, chờ cuộc hẹn ước ở Thiếu Lâm xong, ta sẽ đem ...

Phương Sách nghe thấy có bấy nhiêu thôi, nhưng chàng đã trông thấy rõ thiếu nữ bị cắp dưới tay thiếu niên nọ giống hệt sư muội của mình.

Chàng cả kinh, vội chạy ra đuổi theo ngay.

Phương Sách vì công lực chưa khôi phục, nên tha hồ chàng gắng sức đuổi theo mà vẫn không đuổi kịp.

Đuổi được chừng nửa dặm đường, chàng bỗng thấy Áo Áo Sắc Quái đang đứng ở đầu đường.

Vừa nhìn thấy chàng, y liền làm mặt xấu để chế giễu.

Thấy thế, chàng biết ngay đối phương thế nào cũng biết rõ chuyện, liền chấp tay vái chào, hỏi:

- Vừa rồi lão tiền bối có thấy một nhóm người ngựa đi qua, đem theo Thái Y Đoạt Phách Lợi Man không ?

Sắc Quái cười giọng rất quái dị, khẽ đáp:

- Thanh Diện Truy Hồn lưng danh giang hồ như thế mà đến nỗi để mất vợ cũng không hay, lại còn hỏi lão quái này để đòi người ư ?

Phương Sách mặt đỏ bừng, trong lòng hổ thẹn, ấp úng đáp:

- Vì ... vì bữa đó tiểu bối hơi say ...

Sắc Quái cả cười nói:

- Rượu có thể làm cho lỡ việc, nhưng lão quái lại vì rượu mà đã hoàn thành được một việc.

Phương Sách thắc mắc không hiểu, vội hỏi:

- Tiền bối đã hoàn thành được việc gì thế ?

Sắc Quái đáp:

- Đã thỉnh được Đoạt Phách Cô Oán Nữ lên thuyền giúp Tử Vong thuyền chủ.

Phương Sách ngăn người ra, hỏi tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ chỉ đích danh đòi nàng ta xuống thuyền hay sao ?

Sắc Quái chậm rãi đáp:

- Không những nàng ta, mà còn người thứ hai ...

Nói tới đây, y nhìn thẳng vào mặt Phương Sách mà mỉm cười không nói tiếp nữa.

Phương Sách rất thắc mắc, vội hỏi tiếp:

- Còn ai nữa ?

Sắc Quái trầm giọng đáp:

- Thanh Diện Truy Hồn Khuất Nhục Tử.

Phương Sách lại hỏi:

- Tử Vong thuyền chủ định gọi tại hạ xuống thuyền để làm gì ?

Sắc Quái đáp:

- Chuyện này lão phu không được rõ.

Phương Sách hỏi:

- Thái Y Đoạt Phách hiện giờ đang ở đâu.

Sắc Quái đáp:

- Đã được đưa xuống Tử Vong thuyền ... Thanh Diện Truy Hồn, người có muốn lão quái này phải ra tay không ?

Phương Sách nghĩ thầm:

“Chắc cha chưa biết mình là ai, nên mới cho người kiếm ta như vậy. Chỉ bằng giờ đây ta đi gặp người, tiện thể hỏi lấy Bạch Thạch Vân Mẫu Tâm để chữa bệnh cho ta.” Nghĩ đoạn chàng gật đầu nói:

- Nếu là lệnh của Tử Vong thuyền chủ thì tiểu bối xin đi theo lão tiên bối xuống thuyền Tử Vong ngay.

Sắc Quái cả mừng, chỉ lên chùa Thiếu Lâm ở trên lưng núi mà nói tiếp:

- Chúng ta phải đi ngay bây giờ. Chùa Thiếu Lâm bị hỏa thiêu, ngọn lửa cũng sắp được dập tắt đến nơi, truy binh cũng sắp tới, vậy chúng ta đi ngay.

Lão vừa nói “đi” một tiếng, hai người đã giở khinh công ra tiến vào con đường núi hoang vu.

Phương Sách quay đầu lại nhìn thấy chùa Thiếu Lâm vẫn còn, nhưng có mấy nơi điện viện đã thành tro tàn, khói vẫn còn bốc lên nghi ngút, liền nghĩ thầm:

“Trận long tranh hổ đấu này, Tử Vong thuyền chủ không tốn một binh một tốt, dùng cơ trí mưu mô mà khuất phục được quần hùng. Cha ta quả thật là thiên hạ đệ nhất anh hùng.” Chàng vừa đi vừa suy nghĩ, không bao lâu đã đi được mấy chục dặm đường.

Lúc ấy mặt trời đã bắt đầu lặn.

Giấy lát sau, hai người đã đi tới bờ sông Hoàng Hà.

Sắc Quái liền rú lên mấy tiếng, trong bụi lau đã có một chiếc thuyền nhỏ bơi ra.

Người lái thuyền đó lại chính là Ngân Hạnh.

Lúc này nàng dùng một chiếc khăn hoa trùm lên trên đầu, mình vận quần áo lụa trắng, nom rất xinh đẹp.

Nàng liếc nhìn Phương Sách một cái rồi nói với Sắc Quái rằng:

- Tử Vong thuyền đã ra ngoài bể rồi, hãy tạm giữ kẻ này ở đây, lát nữa mới cho xuống thuyền.

Sắc Quái trở Phương Sách, lớn tiếng cười nói:

- Lão phu trao y cho người rồi ...

Nói xong, lão quay người đi luôn. Phương Sách thắc mắc không hiểu, vội hỏi Ngân Hạnh rằng:

- Tử Vong thuyền chủ muốn gọi tôi xuống thuyền là có việc chi thế ?

Ngân Hạnh đáp:

- Để cảm ơn người đã tặng cho viên thuốc.

Phương Sách hỏi:

- Chẳng lẽ chỉ vì một chút việc nhỏ ...

Ngân Hạnh đáp:

- Tất nhiên còn có việc khác, nhưng tôi không được rỗi.

Phương Sách hỏi tiếp:

- Thái Y Đoạt Phách đã xuống thuyền chưa ?

Ngân Hạnh đáp:

- Xuống từ hôm qua rồi.

Phương Sách cau mày lại, vì không biết chuyến đi của sư muội hung kiết ra sao, nên chàng vội nói tiếp:

- Tôi muốn gặp Tử Vong thuyền chủ, hay người đang tới đảo ở ngoài Đông Hải rồi.

Ngân Hạnh đáp:

- Tử Vong thuyền chủ đã đi đảo thần bí rồi.

Phương Sách lo âu thẳm, nhìn bộ mặt xinh đẹp của Ngân Hạnh mà ngẩn người ra.

Thấy chàng nhìn mình như thế, Ngân Hạnh vừa cười vừa hờn dỗi, hỏi:

- Thất là ít người nào như bạn, mới rời vợ có một chút mà đã biến thành một con người như mất hồn mất vía ...

Cũng không hiểu tại sao Phương Sách bỗng cảm thấy lửa ghen bốc lên tận cổ, hai mắt đỏ ngầu, chàng vội quay đầu đi, không dám nhìn nàng ta nữa.

Ngân Hạnh thấy chàng si tình như thế cũng phải khen ngợi thẳm, nghĩ bụng:

“Nếu ta lấy được một chàng thiếu niên si tình như thế này thật là hạnh phúc biết bao. Nhưng phải một nỗi bộ mặt của y xanh lè, nom khó coi quá. Bằng không trông mặt y cũng hao hao giống như người yêu của mình ... ” Nghĩ tới đây, không sao nhìn được, nàng khẽ buông tiếng thở dài.

Tiếng thở dài của Ngân Hạnh đã làm cho Phương Sách như người nằm mê vừa thức tỉnh.

Chàng sức nghĩ tới một việc, vội hỏi:

- Diệu cô ... à, Diệu Huyền đạo trưởng, người của ... y là đồ đệ của Áo Vân Đạo Giả, con trai của Lam Bào quái nhân chứ không phải là Phương Sách ...

Chàng vừa nói tới đó, trên không bỗng có người đỡ lời:

- Cao đồ của vị Thế ngoại kỳ nhân chẳng lẽ lại còn giả mạo được hay sao ?

Tiếng nói vừa dứt đã có một bóng người từ miền hạ du chạy tới.

Người đó chính là Phương Sách giả hiệu.

Y hậm hực quát hỏi Phương Sách rằng:

- Ta thừa lệnh thuyền chủ, cố ý giả dạng làm đệ tử của Áo Vân, ngươi lại dám tới đây thừa cơ khiêu khích ly gián chúng ta ...

Nói tới đó, y cười khẩy một tiếng, nhảy vào trong thuyền ôm chặt lấy Ngân Hạnh, cố ý làm ra vẻ thân thiện.

Phương Sách thấy Ngân Hạnh như say mê, trong lòng càng khó chịu thêm. Không muốn trông thấy thái độ này của hai người, chàng liền quay đầu ừ té chạy.

Thấy chàng bỏ chạy, Phương Sách giả hiệu với Ngân Hạnh đều đắc chí cười ha hả.

Nghe thấy tiếng cười của hai người, Phương Sách lại càng đau lòng thêm. Chàng như bị mãnh thú đuổi theo, cố hết sức cắm đầu chạy một mạch đến nửa dặm, chàng không nghe thấy tiếng cười của hai người nữa, liền ngừng chân lại.

Chàng vừa ngừng chân, đầu óc lại đâm ra bối rối ngay, trong lòng vừa nhớ nhưng vừa nóng lòng, ghen tức, đau đớn, rầu rĩ, chàng cảm thấy mình như đang lơ lửng ở trên không, dường như tất cả cái gì cũng đã rời bỏ mình mà đi hết. Người đã bỏ đi rồi, thù hận cũng không sao trả được ...

Chàng đứng ngẩn người ra ở trên đèo núi, cho tới khi thấy mình mẩy giá lạnh, mới biết là trời đã tối, sao đã mọc lấp lánh ở trên không, xung quanh chàng chỉ có tiếng giun để kêu thôi.

Chàng tưởng tượng như mình đang sống ở trong giấc mộng, cứ đứng chờ người ra như một pho tượng đá, không cử động gì hết.

Lúc ấy bỗng có tiếng người nỉ non từ đằng xa vọng tới. Chàng giật mình đánh thót một cái, tưởng là mình nghe lầm, vội để ý nghe, quả thấy đó là tiếng người thật vào, và còn trông thấy hai cái bóng người dắt tay sát cánh nhau đi tới.

Chàng vội núp vào một bên, để ý xem, mới hay đó là một nam một nữ, và cũng chính là Phương Sách giả hiệu với Diệu Ngân Hạnh.

Hai người ôm ngang lưng nhau, vừa đi vừa chuyện trò rất vui vẻ.

Khi họ đi tới gần, chàng nghe thấy Ngân Hạnh nói:

- Hiền đệ, chúng ta hãy nghỉ chân tại đây. Chị có mấy lời muốn nói với hiền đệ.

Phương Sách giả liền ngừng chân, ngồi xuống bãi cỏ cách Phương Sách chừng sáu, bảy thước. Ngân Hạnh nói tiếp:

- Hiền đệ bảo thuyền chủ bắt cóc Thái Y Đoạt Phát, lại còn rủ Thanh Diệu Truy Hồn xuống thuyền để làm gì không ?

Phương Sách giả lắc đầu, đáp:

- Xưa nay cha làm việc gì, không ai có thể đoán ra được tại sao cả. Nhưng vì tiếng tăm của hai người ấy quá lớn, nên cha muốn ...

Dường như y e dè điều gì nên không dám nói tiếp nữa. Phương Sách cố nín hơi lắng tai nghe tiếp. Ngân Hạnh vội hỏi:

- Muốn cái gì ?

- Dường như muốn diệt trừ hai người ấy đi.

Phương Sách kinh hãi thẳm. Ngân Hạnh thở dài một tiếng, nói:

- Kể ra thì thuyền chủ cũng hơi quá ...

Nói đến đây, nàng bỗng ngắt lời, vì thấy một bóng người từ xa chạy tới, vừa chạy vừa rú kêu rất quái dị.

Phương Sách giả hiệu đột nhiên đứng dậy, vội nhìn Ngân Hạnh, nói tiếp:

- Thuyền chủ gọi tôi đây. Chúng ta đi thôi.

Y vừa nói tới đó thì người nọ đã chạy tới nơi.

Phương Sách đã nhận ra người này là Độc Tỷ Phi Ma. Y trở vào Phương Sách giả hiệu nói:

- Người mau đi xuống chỗ bến đò ở miền xuôi, thuyền chủ đang đợi chờ người có chuyện gì muốn hỏi người đây. Còn lão phu phải ở lại đây để nói chuyện với Diệu Huyền trưởng ...

Phương Sách giả hiệu vừa kinh ngạc vừa hoài nghi, đưa mắt nhìn Ngân Hạnh một cái, nhưng không dám ở lại, mà vội vã quay người đi luôn.

Lúc ấy Ngân Hạnh mặt đã biến sắc, dường như nàng linh cảm sắp có tai họa gì tới với mình.

Ngân Hạnh vội lui về phía sau mấy bước, vừa lui tới chỗ trước tảng đá mà Phương Sách hiện đang ẩn núp.

Thoạt tiên Độc Tỷ Phi Ma cất tiếng cười rùng rợn, kể đó y xăm nét mặt lại, móc túi lấy một gói thuốc màu trắng ra, giơ lên lạnh lùng nói:

- Đây là thuốc của thuyền chủ ban cho người đấy.

Sắc mặt nhợt nhạt, Ngân Hạnh với giọng run run hỏi:

- Thuốc gì thế ?

Độc Tỷ Phi Ma lạnh lùng đáp:

- Người còn muốn ta nói rõ ra ư ?

Độc Tỷ Phi Ma mặt lộ vẻ rất hung ác, cười the thé một hồi rồi tiếp:

- Người không nghĩ ra được tội của mình hay sao ?

Ngân Hạnh càng run sợ thêm, ấp úng nói:

- Không ... không nghĩ ra ...

Độc Tỷ Phi Ma cười khẩy một tiếng, chỉ về phía đằng trước.

Lúc ấy hình bóng của Phương Sách giả hiệu vẫn chưa mất hút. Y nói tiếp:

- Vì việc của y chứ còn việc gì nữa.

Phương Sách kinh hãi thẳm, nghĩ bụng:

“Phương Sách giả hiệu còn có việc gì đáng để cho Tử Vong thuyền chủ sai Độc Tỷ Phi Ma đem thuốc độc đến xử tử Ngân Hạnh như thế ?” Đường như chàng đã biết gói thuốc ở trong tay Độc Tỷ Phi Ma là một gói thuốc độc rồi.

Cổ trắn trắn tâm thần, Ngân Hạnh gắng gượng hỏi tiếp:

- Người làm ơn nói rõ cho tôi hay ?

Độc Tỷ Phi Ma hỏi:

- Có phải trong buổi dạ yến tại Quân Sơn, chính người đã nhúng tay vào không ?

- Phải ... tôi ...

Thấy Ngân Hạnh trả lời ngập ngừng, Phương Sách càng nghi hoặc, không hiểu hai người đang nói với nhau những gì, vì vậy chàng cố ý lắng tai nghe tiếp.

Độc Tỷ Phi Ma hỏi tiếp:

- Sau đó Thuyền chủ đã nói gì với người ?

- Việc này ...

Ngân Hạnh nghĩ tới sau đó thuyền chủ có đưa cho mình một gói thuốc độc.

Nghĩ tới chuyện ấy, nàng hãi sợ vô cùng, không sao nói tiếp được nữa.

Ngừng đầu lên cười ha hả, Độc Tỷ Phi Ma nói tiếp:

- Chính vì nguyên nhân ấy mà thuyền chủ mới ban cho người gói thuốc này ...

Phương Sách nghe tới đó, nghĩ bụng:

“Lúc ấy Ngân Hạnh với ta cùng ngộ độc, sau đó nàng lại còn được thuyền chủ ban cho thuốc độc nữa ?” Chàng không sao nghĩ ra được nguyên nhân thì Ngân Hạnh đã lên tiếng nói:

- Có phải thứ thuốc này, khi uống xong, tôi sẽ lại biến thành ngớ ngẩn như trước kia, hay là ...

Độc Tỷ Phi Ma đáp:

- Không, thứ thuốc này người chỉ cần uống một lần thôi. Sau này không bao giờ còn phải uống nữa ...

Phương Sách lại nghĩ thẳm:

“Thuốc này là gì thế ? Thì ra trước kia nàng ngỡ ngẩn là tại đã uống thuốc độc của thuyền thủ mà nên chẳng ?” Chàng lại nghe thấy Ngân Hạnh nói tiếp:

- Thuyền chủ còn dặn bảo điều gì nữa ...

Giọng nói của nàng rất rầu rĩ, vẻ mặt lộ liễu sự tuyệt vọng vô biên.

Độc Tỷ Phi Ma quát bảo tiếp:

- Trừ phi ngươi chịu nhận làm một việc này ...

Nghe thấy đối phương nói như thế, Ngân Hạnh có vẻ hớn hở, vội hỏi:

- Việc gì thế ?

Độc Tỷ Phi Ma đáp:

- Việc này rất dễ, trừ phi từ giờ trở đi ngươi đừng có đi lại với Phương Sách nữa, và phải bỏ rơi y thực sự.

Mặt liền biến sắc, Ngân Hạnh trầm giọng hỏi:

- Tại sao lại phải làm như thế ?

- Vì sợ một ngày kia sự bí mật đó sẽ bị tiết lộ ...

Ngân Hạnh thấy Độc Tỷ Phi Ma trả lời như vậy, nàng ngừng mặt lên trời gượng cười mấy tiếng nghe rất chua chát, rồi lớn tiếng nói tiếp:

- Dù có chết, tôi cũng vẫn yêu y đến cùng ...

Nói tới đó, nàng nghiêng răng mím môi, chìa tay ra, cương quyết nói tiếp:

- Đưa gói thuốc cho tôi.

Nàng gơ tay ra đỡ lấy gói thuốc độc.

Lúc ấy Phương Sách thấy thế không sao nhận được nữa, máu trong người chàng đã sôi lên sùng sục, và nước mắt cũng đã chảy ràn rụa.

Trong lúc Ngân Hạnh đỡ lấy gói thuốc, thì Phương Sách đã thét lớn một tiếng, nhảy luôn ra cướp lấy gói thuốc trong tay Độc Tỷ Phi Ma.

Thấy chàng xuất hiện một cách đột ngột như vậy, Độc Tỷ Phi Ma với Ngân Hạnh đều kinh ngạc vô cùng, vội lui bước.

Nhưng sau khi hai người đã nhận ra được một nhân vật nọ là Thanh Diện Truy Hồn, một thiếu niên ma đầu mới nổi lên, và đã làm chấn kinh giang hồ, thì cả hai đều rùng mình đánh thót một cái.

Độc Tỷ Phi Ma còn kinh ngạc hơn, nghĩ bụng:

“Có lẽ những lời ta vừa nói, y đã nghe thấy hết. Nếu để y đồn đãi ra bên ngoài thì nguy hiểm lắm.” Nghĩ tới đó, y đã nổi lòng hung, có ý muốn giết hại Phương Sách, nhưng y vẫn làm ra vẻ tươi cười, nói:

- Ra là ngươi ... Tử Vong thuyền chủ rất cảm kích vì lão đệ đã giúp ông ta một tay, nên định hỏi xem lão đệ ở đâu tới.

Phương Sách là người rất trực tính, tuy thấy mặt của đối phương có vẻ rất gian trá, nhưng chàng vẫn không muốn lấy sự giả dối đối phó với giả dối, liền lớn tiếng hỏi lại rằng:

- Vừa rồi các người nói gì, mỗ đã nghe thấy hết. Mỗ hỏi ngươi, Diệu cô nương là người đứng đầu của tám mươi một tên Huyền binh trong Tử Vong thuyền, tại sao Tử Vong thuyền chủ lại bắt nàng phải chết, và sao lại cấm không cho nàng được yêu thương Phương Sách như vậy ?

Độc Tỷ Phi Ma cúi đầu, trầm ngâm suy nghĩ một hồi, rồi bỗng chỉ tay về phía sau Phương Sách, đáp:

- Tử Vong thuyền chủ đã đích thân tới kìa, lão đệ muốn biết thì cứ việc hỏi ông ta.

Phương Sách với Ngân Hạnh cùng quay đầu lại nhìn, thì Độc Tỷ Phi Ma đã ném luôn một nắm Ngũ Độc phi sa vào hai người.

Cũng may Phương Sách đã đề phòng từ trước. Chàng vội giơ tả chưởng lên, tấn công mạnh một thế, đồng thời tay phải nắm lấy ngang lưng Ngân Hạnh mà cùng nhảy lui ra ngoài xa hơn trượng.

Tuy chàng nhanh, nhưng Ngũ Độc Phi Sa của đối phương còn nhanh hơn. Nếu chàng không nghĩ đến Ngân Hạnh mà cứ nhảy lui ngay thì có thể thoát nạn được.

Nhưng vì chàng còn giơ tay ra kéo Ngân Hạnh, nên đã có một hai phi sa trúng vào mu bàn tay phải của chàng.

Nhưng chưởng thế của chàng cũng rất lợi hại, Độc Tỷ Phi Ma không ngờ Phương Sách lại phản công nhanh như vậy, nên y chưa kịp né tránh thì cánh tay bằng gang ở bên tay trái của y đã bị chặt gãy.

Đồng thời, khí huyết ở vai trái của y cũng bị bế tắc. Y loạng choạng lui về phía sau hai trượng, rồi ngã gục xuống đất, không sao bò dậy được nữa.

Phương Sách đang định nhảy xổ lại tấn công tiếp, thì thấy cánh tay phải tê tái, chất độc chạy ngay vào người, hai mắt tối om rồi ngã gục xuống đất.

Ngân Hạnh thấy hai người cùng bị thương cả, không biết nên cứu ai.

Nàng còn đang chần chờ, thì Phương Sách đã vận chân khí đẩy chất độc ra khỏi người rồi vội kêu gọi:

- Đại tỷ, chạy mau lên ...

Ngân Hạnh rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao bỗng dưng chàng ta lại gọi mình là đại tỷ ?

Nàng cúi đầu nhìn Phương Sách, thấy người chàng đã bắt đầu thâm tím, cả bộ mặt xanh lè cũng biến thành màu da tím trông khủng khiếp thêm.

Nàng liền mắng thăm tên Độc Tỷ Phi Ma quá ác độc.

Phương Sách với giọng run run nói:

- Tỷ tỷ chạy mau lên. Có lẽ chúng còn có người tới nữa, phải đào tẩu mau lên mới có thể thoát thân được ...

Thấy chàng nói như thế, Ngân Hạnh càng ngơ ngác thêm, ấp úng hỏi:

- Người ... là ... người là ...

Phương Sách đáp:

- Đại tỷ, tôi là Phương đệ đây. Đại tỷ mau đào tẩu ngay đi ...

Ngân Hạnh cả kinh, ngăn người ra nghĩ bụng:

“Sao Thanh Diện Truy Hồn là Phương hiền đệ được ? Thế còn Phương Sách vừa rồi thì sao ?” Lúc này nàng không kịp suy nghĩ gì hết, vì nàng thấy dù sao Thanh Diện Truy Hồn cũng không có ác ý với mình, nay chàng ta vì cứu mình mà bị thương, vậy bây giờ phải cứu chàng ta thoát hiểm và giải độc cho chàng mới được.

Nghĩ tới đó, nàng liền vác Phương Sách lên, chạy luôn.

Độc Tỷ Phi Ma vì bán thân tê tái, không thể nào đuổi theo được, nên cứ đành trở mắt lên mà nhìn hai người đến mất dạng.

Ngân Hạnh bồng Phương Sách chạy một hơi đi luôn mười mấy dặm. Nàng kiếm một sơn cốc thật vắng vẻ mới đặt chàng xuống để cứu chữa.

Lúc ấy chất độc đã xâm nhập tận trái tim, Phương Sách nhờ có nội công thâm hậu và xử dụng chân khí để ngăn cản không cho chất độc làm nguy thêm, vì thế Linh đài của chàng mới vẫn được thanh minh.

Chàng u oán thở dài một tiếng nói:

- Đại tỷ, chắc đại tỷ không ngờ tôi lại là ...

- Hiền đệ nói thật hay là nói đùa ?

Ngân Hạnh vẫn còn bán tín bán nghi nên mới lên tiếng hỏi như vậy.

Phương Sách gắng gượng kéo chiếc khăn đen che mặt xuống.

Ngân Hạnh nhận thấy khuôn mặt của chàng đúng là Phương Sách hiền đệ thật, chỉ có da mặt xanh biếc là hơi khác Phương Sách trước kia thôi.

Nhưng giữa mày mặt của chàng lại có anh khí bông bột, khiến ai trông thấy cũng phải say mê, nhất là đôi mắt, tuy lúc này đã lơ lơ, nhưng vẫn không sao thay đổi được vẻ chính trực lương thiện.

Lúc này nàng mới nghĩ tới tình cảnh lúc mới gặp gỡ nhau trong lòng cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Một lát sau, nàng mới thất kinh, vội hỏi tiếp:

- Ô ! Sao hiền đệ lại thay đổi như thế này ?

Vừa nói, nàng vừa ôm chặt chàng vào lòng, Phương Sách gượng lên tiếng hỏi:

- Chẳng hay vũ dạ yển ở Quân Sơn nguyên nhân ra sao ?

Ngân Hạnh cảm thấy rất đau lòng và ăn năn, liền ngắt lời chàng, đáp:

- Hiền đệ lượng thứ cho tôi, lượng thứ cho tôi nhé ?

- Chẳng lẽ chính tỷ tỷ ...

Nói tới đây, Phương Sách liền rùng mình đến thót một cái, không dám hỏi tiếp nữa.

- Phải, tôi.. Hiền đệ, chính tôi ... đã bỏ thuốc độc ...

Nàng chỉ nói được lời đó thôi, chứ không sao nói thêm được nữa.

Phương Sách lại rùng mình đến thót một cái nữa. Lúc này trong đầu óc của chàng tựa như bị một cái gì thật nặng đánh trúng, lại còn đau đớn hơn là “Ngũ độc phi sa” của Độc Tỷ Phi Ma bắn trúng, nên chàng không sao chịu được nữa, liền chết giấc luôn.

Lòng đau như dao cắt, Ngân Hạnh lay hai bên bờ vai của Phương Sách, lớn tiếng kêu gọi:

- Hiền đệ hãy nghe tôi nói đã ! Hãy nghe tôi nói đã !

Lúc này nàng mới biết là chàng đã chết giấc, cần phải cứu chữa cho chàng tỉnh lại trước đã. Nhưng trong núi hoang này biết nhờ cậy ai giúp họ một tay để cứu chàng ?

Bây giờ điều cần nhất là phải giải độc cho chàng, thì kiếm đâu ra được thuốc ?

Nàng sức nhớ trong người có một viên thuốc giải độc của Kỳ Hoàng Nương tử mà Phương Sách đã tặng cho mình.

Thì ra viên thuốc mà Phương Sách đã bảo nàng mang về giải độc cho Tử Vong thuyền chủ, nhưng sau thuyền chủ đã được Độc Tỷ Phi Ma cứu chữa cho, nhờ vậy mà viên thuốc vẫn còn ở trong người nàng.

Ngân Hạnh vội lấy thuốc ra nhét vào mồm Phương Sách rồi thoa bóp cho chàng.

Linh dược quả thần diệu vô cùng. Nửa tiếng đồng hồ sau, Phương Sách đã tỉnh lại, khạc ra một đống máu tanh, lúc ấy thần trí của chàng mới tỉnh táo dần.

Ngân Hạnh lại ôm chàng tới một tảng đá rất bằng phẳng, đặt chàng nằm trên đó, rồi lấy mấy viên thuốc cứu thương ở trong túi Phương Sách ra để cho chàng ta uống.

Không đầy nửa tiếng đồng hồ chàng đã đứng dậy đi lại được rồi.

Phương Sách điều tức một hồi, thấy tinh lực đã khôi phục, liền quay lại nắm chặt lấy hai tay Ngân Hạnh, rất khích động hỏi:

- Chị làm cách nào mà giải được chất độc ở trong người tiểu đệ thế ?

Ngân Hạnh liền kể lại câu chuyện vừa rồi cho chàng nghe. Chàng liền thở dài, nói:

- Viên thuốc giải độc này lại quay trở lại, nhờ nó mà cứu ta thoát chết. Thật là số trời đã định, sức người không thể nào miễn cưỡng được.

Lúc ấy có một việc chàng rất cần hiểu rõ, nên chàng vội nhìn thẳng vào mặt Ngân Hạnh, hỏi:

- Vừa rồi đại tỷ đã nói gì thế ?

Hồ thẹn vô cùng, Ngân Hạnh cúi gầm đầu xuống, ấp úng đáp:

- Chính tôi đã bỏ thuốc độc để hãm hại hiền đệ ...

Vừa rồi Phương Sách tưởng mình đã nghe lầm, nên mới hỏi lại như vậy.

Lần này chàng đã nghe thấy rất rõ ràng, không dám tin vào tai của mình, vội nhảy bắn người lên, hỏi tiếp:

- Chị nói gì ? ... Người đầu độc hãm hại tiểu đệ không phải là Tâm Tâm đại sư các người hay sao ?

- Chính là tôi đấy, chứ không phải là họ đâu.

Giọng nói của nàng khẽ đến nỗi chỉ có một mình nàng nghe thấy, nhưng khi lọt vào tai Phương Sách thì lại kêu như sấm động.

Chàng cố nén để trái tim khỏi bị kích động quá, rồi hỏi tiếp:

- Tại sao chị lại bỏ thuốc độc vào rượu để giết hại tiểu đệ như thế ?

Ngân Hạnh ngừng đầu lên, muốn nói lại thôi, nhưng rốt cuộc nàng vẫn trả lời rằng:

- Tử Vong thuyền chủ ... đã sai tôi ... làm như vậy ...

Càng kinh hãi thêm, Phương Sách còn sững sốt hơn là vừa rồi nghe Ngân Hạnh bảo là đầu độc mình rất nhiều lần, vì chàng không thể nào ngờ được rằng lại có chuyện như thế. Có khi nào cha lại sai người dùng thuốc độc giết chết con như vậy, nên chàng rất hãi sợ và nghi ngờ, vội hỏi tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ là cha của đệ, tại sao lại sai tỷ tỷ đầu độc định giết hại đệ như thế ?

Ngân Hạnh không muốn nói rõ sự thật, chỉ sợ chàng đau lòng. Nhưng sau nàng nghĩ lại, nếu cứ giấu diếm chàng mãi rồi sẽ xảy ra rất nhiều chuyện lời thôi rắc rối, mà dù lúc này có muốn giấu diếm cũng không sao giấu được nữa.

Vì vậy nàng nghiêng răng mím môi đáp:

- Vì thấy công lực của hiền đệ quá cao siêu, để tránh hậu họa, cho nên lão mới lập kế giết hại hiền đệ. Bữa dạ yến ở Quân Sơn không phải bọn Tâm Tâm đại sư các người định tâm mời hiền đệ đâu. Cái thư ở trong chiếc đầu người là do Tử Vong thuyền chủ bảo tôi theo kế mà hành động, cả việc ngấm ngấm bỏ thuốc độc vào rượu cũng vậy.

Nghe tới đó, Phương Sách cảm thấy trái tim tan nát, nhưng chàng vì chưa hiểu rõ nguyên nhân của sự bí mật ấy, nên chàng lại hỏi tiếp:

- Lúc ấy dường như đại tỷ cũng bị trúng độc ?

Ngân Hạnh đáp:

- Không phải tôi đã bị trúng độc trong rượu, mà là uống thuốc độc của Tử Vong thuyền chủ.

Nói tới đó, nàng liền kể lại câu chuyện ngày đó Tử Vong thuyền chủ bắt nàng uống thuốc độc như thế nào.

Phương Sách không ngờ Tử Vong thuyền chủ lại tàn nhẫn và độc ác đến như thế.

Tuy vậy, chàng vẫn còn hơi nghi ngờ, nên chàng lẩm bẩm nói:

- Để tôi ... nghĩ lại xem đã ...

Chàng nhắm nghiền mắt lại suy nghĩ tới tất cả những sự việc đã xảy ra từ trước đến nay ...

31. Đại Phá Tử Vong Thuyền

Phương Sách không phải con người ngu ngốc. Chàng suy nghĩ một hồi đã nhận xét thấy quả thật mình đã trúng quỷ kế của Tử Vong thuyền chủ, nên trong lòng chàng đau đớn vô cùng, vào khi chàng đã trở vớ lẽ rồi, tất nhiên tính nết chàng phải thay đổi hết.

Chàng ngấm ngấm vận thử công lực, thấy đã lành mạnh như trước liền đưa mắt nhìn Ngân Hạnh, chỉ muốn dùng chưởng đánh chết nàng ngay tại chỗ.

Nhưng chàng lại nghĩ thầm:

“Nàng ta là người vô tội. Nếu nàng không thật lòng yêu ta mà nói hết những nguyên nhân ấy ra, thì có lẽ đến bây giờ mình cũng chưa biết đã trúng kế của Tử Vong thuyền chủ.” Chàng nghiêng răng mím môi. Lúc này lửa thù hận đã bốc lên gùn gục.

Chẳng nó chẳng rằng, Phương Sách vội đi về phía Tung Sơn để tới chùa Thiếu Lâm. Vì cuộc hẹn ước Trùng Cửu sắp tới, chàng muốn tới kịp thời để diệt trừ bọn Tử Vong thuyền chủ cứu chùa Thiếu Lâm thoát hiểm và cũng để chuộc những lỗi lầm của mình đã làm.

Mấy ngày sau, lúc ấy đang là sáng ngày Tết Trùng Cửu, Phương Sách đã đi tới chân núi Tung Sơn.

Chàng ngừng đầu lên nhìn ngôi chùa đồ sộ, bụng nghĩ thầm:

“Không biết ta có thể cứu nổi ngôi chùa này khỏi bị bàn tay Tử Vong thuyền chủ phá tan không ?” Thế rồi chàng tiến thẳng lên chùa.

Khi tới trước cửa chùa Thiếu Lâm, chàng giật mình kinh hãi, trong bụng rất lấy làm ngạc nhiên.

Thì ra chàng tưởng chùa Thiếu Lâm sắp có cường địch tấn công, thế nào cũng phải tập hợp quần hùng để đề phòng.

Nhưng lúc này chàng thấy hai cánh cửa to lớn đóng kín, và không trông thấy một bóng người nào hết.

Một ngôi chùa đồ sộ như thế mà yên lặng như tờ, dường như tất cả những người ở bên trong đều chết sạch hết cả rồi vậy, chỉ thỉnh thoảng gió núi thổi vi vu càng làm cho khung cảnh này tăng thêm vẻ rùng rợn.

Phương Sách đứng ở trước cửa chùa, đưa mắt nhìn bốn xung quanh một lượt, nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ Tâm Tâm đại sư vì hoảng sợ mà đã cho tản cơ hết các hòa thượng ra khỏi chùa này, để đợi chờ Tử Vong thuyền chủ đến phóng hỏa chăng ?” Nghĩ đoạn, chàng lại cả cười và cho ý nghĩ của mình như vậy là rất ngây thơ, vì chùa Thiếu Lâm đã được thiết lập hàng mấy trăm năm nay rồi, tiếng tăm lừng lẫy khắp thiên hạ, có khi nào họ lại chịu để yên cho kẻ địch thiêu rụi một cách dễ dàng như thế ?

Đừng nói các vị cao tăng của chùa Thiếu Lâm, ngay đến những nhân vật thường của võ lâm cũng không khi nào lại chưa chiến đấu mà đã khuất phục một cách dễ dàng như vậy được

Phương Sách sau khi suy tính liền lớn tiếng gọi luôn mấy lượt, nhưng vẫn không thấy bên trong có tiếng người trả lời.

Chàng vô cùng tức giận, nghĩ thầm:

“Sao ta không nhảy qua hàng rào tường mà vào bên trong xem xét tình hình ra sao ?” Chàng vừa định tung mình nhảy lên, thì tai đã nghe thấy tiếng kêu “coong coong” và thấy ở góc tường có một vị tiên sinh trông rất đạo mạo bước ra, tay phải cầm một cái phướn vải trắng thật dài, tay trái cầm một chiếc bút lông thật lớn, lưng đeo một cái chuông, vừa đi vừa rung động mình mẩy, cho nên mới có tiếng kêu “coong coong” như vậy.

Phương Sách để ý nhìn lên cái phướn, thấy trên đó có đề mấy chữ đỏ như máu:

“Tử Vong thuyền chủ hồn hê quy lai”.

Lần đầu tiên chàng gặp Lam Bào quái nhân trong rừng, lúc ấy trên tay của một nữ quỷ cũng cầm một cây trường phướn như thế, cho nên chàng giật mình đến thót một cái vội tiến lên, quát hỏi:

- Người này ở đâu đến thế ?

Người nọ cầm chiếc bút lông viết vào những chữ trên lá phướn, ung dung đáp:

- Đến bắt Tử Vong thuyền chủ ...

Nói tới đây, y trợn to đôi mắt lên nhìn thẳng vào mắt Phương Sách một hồi, rồi trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử ngươi có phải là Thanh Diện Truy Hồn gần đây mới được nổi tiếng trên giang hồ, và cũng là kẻ địch của bảy đại môn phái đấy không ?

Phương Sách chưa kịp lên tiếng đáp, đã nghe thấy ở góc tường phía bên phải cũng có những tiếng kêu “loong coong” nổi lên.

Thì ra trên bờ tường cũng có hai người ăn mặc y hệt người kia và cứ nhìn chàng mà cười.

Phương Sách càng thắc mắc thêm, liền lớn tiếng quát hỏi:

- Các người là ai ? Sao lại có hành động kỳ lạ như vậy ?

Bốn vị tiên sinh đạo mạo kia đồng thanh đáp:

- Bọn mõ bốn người tới đây để chiêu hồn Tử Vong thuyền chủ ...

Phương Sách vẫn nghi hoặc, hỏi tiếp:

- Các hòa thượng của chùa Thiếu Lâm đã đi đâu hết cả rồi ?

Bốn người nọ đồng thanh đáp:

- Họ đang mặc niệm cho một tên kiên hùng của võ lâm trước khi y bị toi mạng.

Phương Sách nghe nói giật mình đến thót một cái. Vì sự thế quá đột ngột, chàng không dám tin là sự thật, nên chàng hậm hực quát hỏi:

- Các người bảo Tử Vong thuyền chủ đã chết rồi ư ?

- Phải, chết rồi.

Phương Sách hỏi tiếp:

- Từ hồi nào ?

- Đêm hôm qua.

Phương Sách lại hỏi:

- Chết bằng cách nào ?

Bốn người nọ đáp:

- Bị chuông của Tâm Tâm đại sư bổ chết.

Phương Sách lộ vẻ không tin, hỏi tiếp:

- Khi nào Tử Vong thuyền chủ lại có thể bị bổ chết một cách dễ dàng như thế ?

Một người trong bọn đáp:

- Cách ba đêm hồi hôm, y một mình xông pha vào chùa Thiếu Lâm để dò thám, bị Tâm Tâm đại sư, Lam Bào quái nhân, Mãn Thiên Tinh, Chu Ngự Tử cùng liên tay tấn công, đầu óc của y liền bị đánh vỡ tan nát, mặt mũi cũng nát theo.

Phương Sách càng tức giận thêm, vì mình không đích thân giết chết được kẻ thù.

Lúc ấy cửa chùa bỗng mở toang, Tâm Tâm đại sư, Lam Bào quái nhân, Áo Không đạo giả, Chu Ngự Tử, các người thủng thẳng bước ra. Theo sau họ là những vị cao tăng của Ngũ Giám, Lục Viện.

Đi sau cùng là một bọn người khiêng tấm ván dài, trên ván có một người thân hình to lớn, mặc áo da vẩy cá nhưng đầu óc đã bị đánh nát tan, trông không còn ra hình người nữa.

Tuy vậy, chàng cũng đã nhận ra người đó là Tử Vong thuyền chủ rồi.

Bọn Tâm Tâm đại sư cùng các người vừa ra tới ngoài cửa, trông thấy Thanh Diện Truy Hồn đứng sừng sững ở đó, họ đều kinh hãi hãi.

Bọn Tâm Tâm đại sư liền bảo các hòa thượng đang khiêng xác của Tử Vong thuyền chủ đặt xuống thêm đá ở trước cửa chùa, rồi chỉ tay vào Phương Sách, nói:

- Người tới lúc này thật may mắn lắm, vì người là kẻ ngoại nhân thứ nhất được trông thấy xác của tên ác ma.

Phương Sách đang lộ vẻ nghi ngờ, bỗng nghe thấy Tâm Tâm đại sư nói như vậy, đủ rõ cái xác nằm trên tấm ván chính là Tử Vong thuyền chủ chứ không sai.

Chàng không sao đề nén được lửa giận, hai mắt đỏ ngầu nhìn mọi người một lượt, hậm hực hỏi:

- Ai đã giết chết hắn thế ?

Sở dĩ chàng hỏi như thế là vì mình đã không được đích tay giết chết kẻ thù.

Nhưng bọn Tâm Tâm đại sư lại hiểu lầm.

Trông thấy kẻ thù, Áo Không đạo giả không sao đề nén được lửa giận, kêu “hừ” một tiếng rồi quát lớn:

- Tử Vong thuyền chủ mang tội tày trời, y tự dẫn thân vào chỗ chết. Ngày hôm nay, trước mặt đông đảo quần hùng, thử xem tà thắng hay chính thắng ? Thanh Diện Truy Hồn, còn việc của ta với người thì sao ?

Phương Sách chưa kịp trả lời thì bốn vị tiên sinh đạo mạo đã tiến tới trước mặt Áo Không đạo giả, cung kính vái chào nói:

- Người trong làng võ bao giờ ân oán cũng phân minh. Mối thù này tất nhiên phải được dứt khoát bằng cách chặt gãy tay trả ...

Tâm Tâm đại sư cau mày lại, quát bảo:

- Các người là ai ? Tôi đây để tống táng Tử Vong thuyền chủ, hay là ...

Tâm tâm đại sư vừa nói tới đó, bỗng trông thấy những chữ viết trên lá phướn liền ngưng lời ngay, sắc mặt thay đổi luôn.

Thì ra ông đã thấy trên phướn đề:

“Tử Vong thuyền chủ quy lai” nay đã biến thành:

“Thiếu Lâm tự quy lai” Những cao thủ tới trợ giúp thuộc Hắc Bạch lưỡng đạo chưa hiểu rõ chuyện gì đã nghe thấy có những tiếng kêu la hò hét rất kinh thiên động địa nổi lên.

Trong bụi cây đã có tám mươi một Huyền Binh, Huyền tướng của Tử Vong thuyền nhảy xổ ra, tên nào tên nấy đều mặc áo da cá bóng nhoáng, tay cầm trường kiếm sáng lấp lánh, đứng thành hình bán nguyệt bao vây xung quanh quần hùng.

Sự biến hóa đột ngột ấy khiến Tâm Tâm đại sư giật mình kinh hãi, vì đêm hôm qua, chính tay ông đã giết chết Tử Vong thuyền chủ rồi, nên ngày hôm nay canh phòng ở ngoài cửa hơi sơ xuất như vậy.

Tuy nhiên kẻ địch tới đông đảo như thế này, chẳng lẽ môn hạ của mình lại không hay biết một tí gì mà trở vào trong chùa báo cáo cho mình hay ? Hoặc giả tất cả các môn hạ đều bị điểm trúng yếu huyệt, bị tê liệt rồi chăng ?

Ông ta vừa nghĩ tới đó, trên hai cây cổ thụ chỗ cửa ngoài đã có hai bóng người phi thân xuống, một là Lục Hồ của Tử Vong thuyền, tức là Độc Tỷ Phi Ma, và người thứ hai là Phương Sách giả hiệu.

Thấy Phương Sách giả hiệu xuất hiện, quần hùng đều ngạc nhiên vô cùng, Tâm Tâm đại sư vừa ngấm nhìn y vừa lên tiếng hỏi:

- Người hãy còn sống hay sao ?

Phương Sách giả đáp:

- Ai bảo rằng mỗ đã chết !

Mọi người đều chăm chú nhìn vào mặt Phương Sách. Vì giang hồ đồn đại về cái chết của Phương Sách là Thanh Diện Truy Hồn tức Phương Sách nói ra, tất nhiên lúc này ai nấy đều nhìn cả vào mặt chàng để đợi chờ câu trả lời.

- Y chỉ là Phương Sách giả hiệu ...

Hình như Áo Không đạo giả đã nhận ra được Phương Sách giả là ai rồi, nên ông ta đi tới gần y, lớn tiếng quát bảo:

- Áo Giác, con có mau quỳ xuống vái lạy sư phụ không ?

Thấy ông ta quát bảo như thế, mọi người mới hiểu rõ chuyện, và mới biết Phương Sách giả này là Áo Giác, đệ tử thừa kế chương môn của phái Côn Luân, sau bị mất tích một cách rất thần bí. Không ngờ y lại bị Tử Vong thuyền chủ bắt cóc như vậy.

Nghe tiếng quát tháo ấy, dường như Áo Giác đã tỉnh ngộ và nghĩ lại chuyện xưa.

Thất Sát đoàn chủ đi tới trước mặt Áo Không đạo giả nói:

- Tại hạ chắc y đã uống phải chất mê tâm của Tử Vong thuyền chủ nên mới có trạng thái như thế này. Hay là đem y vào trong chùa trước. Tại hạ có thuốc để cứu chữa cho y khỏi bị mê man ...

Không đợi Áo Không đạo giả trả lời, Thất Sát đoàn chủ nhanh tay điểm luôn vào yếu huyệt của Áo Giác rồi đem y vào trong chùa.

Độc Tỷ Phi Ma quát lớn một tiếng, định xông lại cứu viện nhưng đã bị Áo Không đạo giả giơ tay ra ngăn cản.

Độc Tỷ Phi Ma đi tới trước mặt Áo Không đạo giả, giận dữ quát hỏi:

- Tử Vong thuyền chủ bị các người giết từ lúc nào ?

Phương Sách đưa mắt liếc nhìn tám mươi một người mặc quần áo da cá, thấy tên nào cũng tỉnh như thường, chứ không có vẻ gì là tức giận và phẫn nộ cả. Chàng hất mắ, nghĩ thầm:

"Lúc này sắp tới giờ đã định hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm của Tử Vong thuyền chủ.

Ở dưới lưng núi và chân núi đã có nhiều nhân vật võ lâm từ bốn mặt tới ... " Chàng vừa nghĩ tới đó, đã thấy Tâm Tâm đại sư trả lời Độc Tỷ Phi Ma rằng:

- Đêm hôm qua, y một mình vào dò thám giám viện, đã bị bắn tãng giết chết.

Ông ta vừa nói vừa chỉ vào cái xác mặt quần áo da cá nằm trên mặt đất, và đưa mắt nhìn quần hùng đứng xung quanh.

Không ngờ Độc Tỷ Phi Ma lại tươi cười, hỏi tiếp:

- Tử Vong thuyền chủ bị đánh chết như thế nào ?

Tâm Tâm đại sư đáp:

- Bị bắn tãng liền tay với mấy vị đạo hữu đánh chết.

Độc Tỷ Phi Ma lại hỏi:

- Trước khi thuyền chủ chết người có nói gì với các người không ?

Tâm Tâm đại sư đáp:

- Không những đã đối thoại với nhau, mà còn đấu với nhau ba chương. Y định không nổi phải bỏ chạy, bị Thất Sát đoàn chủ chặn lại, bọn bắn tãng các người đuổi theo tới, thuận tay giết chết y ...

Tâm Tâm đại sư nói như thế, nhưng trong lòng nghĩ đến tình cảnh hôm qua, lúc Tử Vong thuyền chủ bị Thất Sát đoàn củ chặn đứng, bọn mình tiến lên, mỗi người tấn công luôn một chưởng, thuyền chủ vì sơ ý để đầu va mạnh vào đá nên mới vỡ sọ chết.

Nhưng tiếc thay lúc ấy thuyền chủ lại hướng lưng về phía các người, nên không ai trông thấy rõ lúc chết về mặt của thuyền chủ như thế nào ...

Độc Tỷ Phi Ma ngừng mặt lên trời cười, nói:

- Tử Vong thuyền chủ là người vô địch thiên hạ, có khi nào lại bị bọn giặc sói đầu các người giết chết một cách dễ dàng như thế.

Tám mươi mốt tên thủ hạ của Tử Vong thuyền chủ đều cất tiếng cười vang, có vẻ nhạo báng bọn Tâm Tâm đại sư các người.

Quần hùng thấy thế đều lộ vẻ hoài nghi hết sức.

Lúc ấy, bỗng có một tiếng nổ kinh thiên động địa nổi lên, ánh sáng lửa tỏa ra làm cho lóa mắt mọi người, và một luồng khói bốc lên cao.

Tâm Tâm đại sư thấy vậy kinh hãi vô cùng.

Ai nấy đều không hẹn mà cùng giật mình sợ hãi, vội quay đầu lại nhìn, đã thấy ngũ giám, lục viện của chùa Thiếu Lâm, kể cả chủ điện đều bị bốc cháy, ngọn lửa xông lên tận trời cao.

Tâm Tâm đại sư thấy thế, mặt liền biến sắc, bỗng nghe thấy có tiếng cười thật dài từ trên mái nhà vọng xuống.

Ông ta vội ngừng đầu lên nhìn, mới hay trên nóc cổng chùa có ba người đang sát cánh nhau.

Người đứng bên trái là Thất Sát đoàn chủ Chu Ngụy Tử, người bên phải là Áo Giác, Phương Sách giả hiệu, còn người đứng giữa mặc áo da cá đen nhánh, thân hình dong dong cao, tay cầm bó đuốc trông rất oai phong凛凛.

Người đó không phải là ai xa lạ, mà chính là Tử Vong thuyền chủ, tên ma đầu đã làm cho thiên hạ vô lâm khốn khổ và cũng bị đánh chết lúc hồi hôm qua đang đắc trí cười ha hả đứng yên ở trên đó.

Tâm Tâm đại sư, Lam Bào quái nhân, Áo Không đạo giả với mấy trăm vị cao tăng của chùa Thiếu Lâm, và kể cả quần hùng của Hắc, Bạch hai đạo, hoặc đến trợ giúp, hoặc đến xem trò vui, cũng đều hoảng sợ đến biến sắc mặt.

Lúc ấy ba người đứng ở trên nóc cổng chùa lớn tiếng quát vọng xuống rằng:

- Tử Vong thuyền chủ đã tuyên bố tới đúng giờ Ngọ sẽ đến hỏa thiêu chùa Thiếu Lâm. Hiện tại giờ Ngọ đã tới, các người hãy xem.

Tâm Tâm đại sư giật mình đến thót một cái lúc này mới vỡ lẽ.

Thì ra Thất Sát đoàn chủ Chu Ngụy Tử lại là gian tế nằm vùng và là người của Tử Vong thuyền chủ.

Phương Sách giả hiệu đến lâm trận với cái chết của Tử Vong thuyền chủ hồi hôm đều là quỷ kế của kẻ địch ra cả, bọn mình như những đứa trẻ lên ba, tha hồ cho đối phương đùa giỡn mà cũng không hay biết tí gì. Như vậy cái xác nằm ở dưới đất kia thế nào cũng là một tên thuyền chủ giả.

Quần hùng vô lâm thấy thế cũng phải khen ngợi thâm, Tâm Tâm đại sư, Lam Bào quái nhân với Áo Không đạo giả các người đều đứng ngăn người ra như tượng gỗ.

Lúc ấy Phương Sách đang tính toán xem nên ra tay như thế nào ? Khi chàng nghe nói giờ Ngọ đã tới, trong lòng kinh hoảng vô cùng. Nhưng tới khi nhìn xung quanh, không thấy một người đàn bà nào cả, chàng mới được yên tâm.

Tâm Tâm đại sư thấy ngũ giám viện bị bốc cháy mà những hòa thượng canh gác đều không thấy một người nào chạy ra, đoán chắc bọn họ đã bị kìm chế hết, nên ông ta thở dài một tiếng nghĩ bụng:

“Trong nhà có giặc, thảo nào mà mấy tháng nay mình tốn công bố trí đề phòng mong ngày hôm nay diệt trừ được đối phương. Không ngờ công việc làm của mình đã biến thành công dã tràng xe cát ...” Ông ta cứ ngẩn người ra nhìn ngọn lửa đang bốc cháy, rồi bỗng quay người lại nói với ba vị trưởng lão mặc áo đỏ rằng:

- Tâm Tâm tôi bất tài, để đến nỗi thiên viện ngộ nạn như thế này. Mong các vị hãy gây lại oai phong cho Thiếu Lâm tự và trả mối sỉ nhục ngày hôm nay ...

Nói tới đó, ông ta giơ tay lên đánh mạnh vào Thiên Linh cái một chưởng.

Ảo Không đạo giả đã đề phòng từ trước nên đã nhanh tay ngăn cản, không để cho Tâm Tâm đại sư được toại nguyện.

Thở dài một tiếng, Tâm Tâm đại sư rầu rĩ nói:

- Thôi được, bảo các giám viện đi cứu hỏa.

Nói xong, ông ta quay người lại, ra hiệu cho các tăng chúng ở xung quanh đó.

Thế rồi mọi người hành động ngay. Đa số người chạy đi cứu hỏa, còn một số ít thì xông lên tấn công Tử Vong thuyền chủ.

Những võ lâm anh hùng do Tâm Tâm đại sư mời tới, phần nhiều là những cao thủ thượng thừa, võ công rất cao siêu, nhưng khi gặp hỏa cương chân lực của Tử Vong thuyền chủ, họ chỉ giao đấu được vài hiệp. người nào người nấy đã rú kêu thảm khốc và bị đánh té ngã mất già nửa số rồi.

Tâm Tâm đại sư tức giận khôn tả, hăng hái xông lên, nhưng Lam Bào quái nhân đã tiến lên trước.

Ông ta dùng Thất Thiên hàn khí nhắm Tử Vong thuyền chủ tấn công luôn.

Mới đấu được có hai hiệp, hình như Lam Bào quái nhân địch không nổi.

Tâm Tâm đại sư thấy thế, miệng niệm Phật hiệu, giở mấy chục năm công lực ra xử dụng thiên công của cửa Phật, nhắm Tử Vong thuyền chủ tấn công tức thì.

Thấy trận đấu của hai tay thủ lãnh hăng hái như vậy, những người xung quanh đó đều im lặng hết để xem Tâm Tâm đại sư đấu thí mạng với tên ma vương như thế nào.

Chưởng phong kêu “vù vù”, kinh lực va đụng nhau kêu “bùng bùng”, chấn động đến nỗi những nóc nhà ở xung quanh đó bị bắn tung lên.

Đấu được nửa tiếng đồng hồ, mọi người đã thấy Tâm Tâm đại sư có vẻ bị thua đến nơi, nên ai nấy giật mình, nghĩ bụng:

“Võ công của chùa Thiếu Lâm hùng vĩ khắp thiên hạ, công lực của người chưởng môn cao cường biết bao mà còn không địch nổi Tử Vong thuyền chủ, thì còn ai địch nổi tên đại ma đầu ấy nữa?” Vì vậy, đa số quần hùng đã có ý định lên trốn chứ không chịu ở lại để lãnh lấy cái chết vào thân nữa.

Mấy ngàn đệ tử của phái Thiếu Lâm thấy người chưởng môn sắp bị đánh bại tới nơi, lòng đau như dao cắt, ai nấy đang định liều thân thí mạng xông lên đánh để cứu người chưởng môn của mình, thì bỗng có tiếng rú kêu thật dài tựa như tiếng long ngâm, và có một bóng người phi thân tới.

Mọi người định thần nhìn kỹ, mới hay người đó chính là Thanh Diện Truy Hồn, gần đây mới nổi danh trên chốn giang hồ.

Tâm Tâm đại sư thấy Phương Sách xuất hiện, liền thở dài một tiếng, nghĩ bụng:

“Một mình Tử Vong thuyền chủ ta còn địch không nổi, huống hồ nay lại có thêm tên Thanh Diện Truy Hồn này nữa. Như vậy, số kiếp của chùa Thiếu Lâm hôm nay đã tới ngày tan rã.” Ông ta đau lòng hết sức, quay người một vòng giở hết lực bình sinh ra liều thân thí mạng xông lại tấn công Tử Vong thuyền chủ, định cùng chết với kẻ địch một phen.

Mọi người thấy thế đều lấy làm lo ngại thay, thì bỗng có bóng người thấp thoáng, và có tiếng kêu “bùng” với tiếng kêu “hự” nổi lên theo.

Mọi người thấy Tử Vong thuyền chủ bị đẩy lui mấy bước, Tâm Tâm đại sư thì ngã ngồi trên mái nhà.

Giữa hai người là Thanh Diện Truy Hồn đứng dáng điệu rất oai nghi.

Tử Vong thuyền chủ ngạc nhiên hỏi:

- Thanh Diện Truy Hồn, người chả là nghĩa huynh của Phương Sách là gì ? Tại sao ...

Phương Sách bỗng cất tiếng cười rất rùng rợn, và rút thanh kiếm Tuyết Liễu ra, gần giọng nói từng tiếng một lời, nói sắc như dao kiếm, quát lớn:

- Tử Vong thuyền chủ, gian kế của nhà người xảo quyệt lắm.

Tử Vong thuyền chủ ngăn người ra, hỏi lại rằng:

- Người nói như thế là có ý nghĩa gì ?

Cổ nén lửa giận, Phương Sách nghiêng răng mím môi hỏi tiếp:

- Có thật Phương Sách là con của người không ?

Tử Vong thuyền chủ giật mình đến phất một cái, biết việc của mình đã bị bại lộ, nhưng vẫn gượng lên tiếng đáp:

- Tất nhiên nó là con đẻ của lão phu chứ !

Phương Sách lại hỏi:

- Trong buổi dạ yến tại Quân Sơn, có phải Tâm Tâm đại sư với Lam Bào quái nhân đã cho thuốc độc vào rượu đấy không ?

Tử Vong thuyền chủ thản nhiên đáp:

- Tất nhiên là hai người ấy chứ còn ai vào đó nữa.

Tuy ngoài miệng trả lời bình tĩnh như vậy, nhưng Tử Vong thuyền chủ đã cảm thấy tự trong lòng run sợ.

Phương Sách hỏi tiếp:

- Thế còn Diệu Ngân Hạnh cũng không trúng phải thuốc độc của Tâm Tâm đại sư mà biến thành ngớ ngẩn, phải không ?

Tử Vong thuyền chủ đáp:

- Lẽ tất nhiên rồi.

Phương Sách lại hỏi:

- Năm xưa, hái hoa tặc với tên giặc lấy trộm Hàn Hỏa đồ là ai ?

Không sao nhận được nữa, Tử Vong thuyền chủ liền rống lên một tiếng lớn, như điên như khùng quát hỏi lại rằng:

- Người ... người hỏi những cái đó để làm gì ?

Phương Sách ung dung cởi chiếc khăn đen che mặt ra, liền để lộ bộ mặt hiên ngang và anh tuấn.

Tuy màu da đã thay đổi hẳn, nhưng khuôn mặt vẫn như cũ, nên quần hùng ở quanh đó vẫn có thể nhận ra được chàng.

Không đợi chờ chàng lên tiếng, quần hùng đã hô to như điên khùng, trong đó có người cảm động nhất là Tâm Tâm đại sư với Lam Bào quái nhân hai người, nên cả hai đồng thanh hô lớn:

- Rốt cuộc y đã biết hối lỗi rồi.

Tử Vong thuyền chủ vì đeo mặt nạ da người, nên không trông thấy rõ sắc mặt của y ra sao, nhưng hai mắt của y lơ đãng, thân hình run lấy bầy, bước lui lia lịa.

Y đâu có ngờ rằng Thanh Diện Truy Hồn lại chính là Phương Sách, liền nghĩ thầm:

“Thật là suốt ngày đi bắn chim, hôm nay lại bị chim mổ mắt !” Với giọng run run, Tử Vong thuyền chủ quát hỏi tiếp:

- Người ... người ...

Cất tiếng cười như điên khùng, hai mắt như nổ lửa, Phương Sách thét lớn một tiếng quát bảo:

- Tử Vong thuyền chủ, người đừng có hỏi nhiều nữa. Ngày hôm nay ta chỉ có một câu thôi, chứ không có hai, nghĩa là người không chết thì ta chết, hãy coi kiếm đây !

Thanh Tuyết Liễu kiếm vừa giở ra một cái, bỗng có một luồng gió tuyết nổi lên ngay, hàn quang làm cho lóa mắt, gió lạnh làm cho buốt xương, không khác gì giông bão và trời đang đổ mưa tuyết vậy.

Quần hùng đứng xung quanh đó thấy thế đều rùng mình kinh hãi, vội lui luôn về phía sau.

Phần vì hãi sợ, phần thì trên tay không có sắt, Tử Vong thuyền chủ chỉ nhờ vào Hỏa Cương chân lực để cầm cự thôi, nhưng hành động của y đã thua kém một mức trước rồi.

Hơn nữa vừa ra tay giao đấu, y đã bị đẩy lui trước, thì còn cơ hội nào để trả đũa nữa ?

Phương Sách thái độ rất quân tử, thấy thế vội thu kiếm lại, quát lớn:

- Người mau giở khí giới ra đi !

Tử Vong thuyền chủ bỗng cất tiếng cười thật lớn, sự thật y đã nổi hùng tâm lên rồi, nên chỉ giờ hai bàn tay không ra, lớn tiếng đáp:

- Tiểu tử đừng tưởng bốn thuyền chủ sợ người hay sao ? Hãy coi chưởng của lão phu đây.

Y vừa nói vừa dồn hai luồng hơi nóng rất lợi hại ra tấn công luôn.

Phương Sách múa tít thanh Tuyết Liễu kiếm, và cũng đẩy ra một đạo kiếm khí giá lạnh để chống đỡ hai luồng hơi nóng của đối phương.

Hai người cùng bị đẩy lui một bước, rồi cả hai lại xông lên đấu tiếp.

Trận đấu rất kịch liệt, chưa bao giờ có cả.

Phương Sách không muốn chiếm phần hơn, nên đấu được vài hiệp, chàng cầm kiếm vào bao, chỉ xử dụng có đôi bàn tay không để đối địch thôi.

Quần hùng chỉ nhận thấy hai bóng người quay quần lấy nhau, một luồng cuồng phong với một luồng hơi nóng chạy quanh chứ không sao trông rõ hình của hai người đang đối địch.

Ai nấy đều hồi hộp vô cùng. Vì một người là Hổn Thế Ma Vương mà bảy đại môn phái không sao địch nổi, còn một người là đệ tử duy nhất của Huyền Cốc Dị Tú, nên trận đấu kịch liệt, khiến trời u ám, quỷ khiếp thần kinh.

Bỗng có bóng người nhảy ra bên ngoài.

Người đó là Tử Vong thuyền chủ, với giọng khàn khàn, y lớn tiếng nói:

- Hãy tạm đình lại.

Phương Sách vội ngừng tay ngay, trông dáng điệu của chàng thật vô cùng oai mãnh.

Quần hùng tuy thấy hai người đều thở hổn hển, nhưng Phương Sách thở mạnh hơn một chút, nên ai nấy đều lo âu hộ chàng. Có người còn toát mồ hôi lạnh ra là khác.

Tử Vong thuyền chủ thấy mình xử dụng Hỏa Cương chân lực mà đấu mãi vẫn không sao thắng nổi Lương Nghi cương khí của đối phương, nên y muốn đấu kiếm pháp thử xem.

Vì đấu kiếm y mới có thể xử dụng xảo kế được, nên y thuận tay lấy luôn thanh trường kiếm của tên thủ hạ đứng ở cạnh đó, rồi khua qua mặt Phương Sách, nói tiếp:

- Bốn thuyền chủ dạy cho người một lần Phi Tuyết kiếm pháp nữa.

Vừa dứt lời, y đã múa kiếm xông lại tấn công luôn.

Phương Sách cũng nhanh tay rút bảo kiếm ra chống đỡ.

Trận đấu phát triển rất nhanh chóng, chỉ trong nháy mắt đã không còn trông thấy hình của hai người đầu nữa.

Thấy kiếm pháp của Tử Vong thuyền chủ cũng rất cao siêu, quần hùng đều kinh hãi thâm.

Tuy trong tay Tử Vong thuyền chủ cũng là một thanh kiếm tốt, nhưng so sánh với thanh kiếm cổ thần kiếm của Phương Sách là Tuyết Liễu kiếm thì còn kém một mức.

Giao đấu được hơn trăm hiệp, Tử Vong thuyền chủ thấy Phương Sách đang chăm chú vào việc xử dụng kiếm pháp, y liền giở quỷ kế, vội nhảy ra bên ngoài.

Phương Sách giả bộ như không hay biết, vẫn đuổi theo đâm luôn một thế kiếm.

Tử Vong thuyền chủ thấy thế liền nghĩ thâm:

“Phen này người thế nào cũng chết về tay lão.” Y bỗng xoay tay, giở một thế võ kỳ lạ là “Lang Lý Phiên Bạch Giao”, một tay xử dụng nội công chân lực, một tay xử dụng kiếm, nhằm hai nơi yếu hiểm ở trung và hạ bộ Phương Sách tấn công một cách chớp nhoáng.

Phương Sách đã biết trước đối phương thế nào cũng giở thế võ này ra, nên chàng múa tít thanh bảo kiếm hóa thành muôn ngàn điểm sao lạnh đẫy về phía trước, tả chưởng xử dụng tuyệt chiêu “Tả lực xử lực” hợp với thế phản công luôn.

Chỉ trong chớp nhoáng, quần hùng đã nghe thấy có tiếng người kêu “hự”, kèm theo tiếng kêu “leng keng” như khí giới va đụng nhau, rồi hai người cùng lăn cả xuống đất tức thì.

Quần hùng thấy thế cùng lớn tiếng kêu lên, vội chạy tán loạn.

Tâm Tâm đại sư đỡ Phương Sách dậy, thấy sắc mặt của chàng nhợt nhạt.

Về phần Tử Vong thuyền chủ đã có bọn Lục Hổ đỡ dậy, nhưng mình mẩy của y đã bị đâm thủng như tổ ong, máu tuôn ra như suối, đầu đã gãy gục.

Thế là rồi đời một tên Hồn Thế Ma Vương.

Tất cả những người có mặt tại đó, không một ai dám tin là sự thật.

Nhưng Tử Vong thuyền chủ quả đã chết thực, nên ai nấy vội chạy lại bao vây lấy Phương Sách, hoan hô kêu như sấm động.

Nhân lúc hỗn loạn ấy, bọn Lục Hổ với tám mươi một tên Huyền Binh Huyền tướng của Tử Vong thuyền chủ đều lên trốn hết.

Bọn Tâm Tâm đại sư các người không muốn đuổi bắt và giết chóc chúng làm chi vì biết khi Ma Vương đã chết thì bọn tiểu yêu ấy cũng chẳng làm nên trò trống gì.

Công việc cần nhất là phải làm thế nào để cứu sống một bông hoa kỳ lạ đương thời của võ lâm, một thiếu niên anh kiệt trước đã.

Phương Sách nhìn Tâm Tâm đại sư nói:

- Thưa đại sư, đại sư có thấy Lam Bào quái nhân, cha của tiểu bối đầu không ?

Tiểu bối quả thật hổ thẹn với quần hùng thiên hạ.

Nói tới đó, Phương Sách giơ tay lên định đánh vào đầu để tự vẫn, nhưng đã có người đứng cạnh đó nắm chặt lấy tay chàng, không để cho chàng đánh xuống.

Chàng vội ngừng đầu lên nhìn, mới hay người đó chính là Lam Bào quái nhân.

Ông ta ôm lấy Phương Sách, an ủi chàng rằng:

- Con không nên đại dột như thế. Ai ai cũng biết con lỡ trúng phải gian kế của tên ác tặc nên mới hành sự như vậy. Nhưng sự thật, con đã giết được kẻ thù chung cho thiên hạ, vô hình chung con đã dẹp được tai kiếp giang hồ

Tâm Tâm đại sư liền bảo Lam Bào quái nhân âm Phương Sách vào trong chùa để cứu chữa, một mặt thì lên tiếng giải tán quần hùng.

Lúc ấy từ trong đám đông có hai thiếu nữ cùng chạy lại vực Phương Sách đi vào trong chùa.

Hai nàng đó là Lợi Man và Giang Tình Thực. Cả Ảo Không đạo giả cũng tỏ vẻ lo âu mà đi theo mọi người vào chùa.

Đang lúc mọi người sắp giải tán hết, trong bụi cây bông có một tiếng rú kêu rất thảm khốc nổi lên, quần hùng vội chạy lại xem thì thấy một thiếu nữ đang quần quai trên vũng máu. Mọi người đã nhận ra thiếu nữ đó là Ngân Lam phi yến Diệu Ngân Hạnh, có lẽ vì nàng đã thất thân với Phương Sách giả hiệu, cho nên không còn mặt mũi nào gặp lại Phương Sách nữa, nên phải tự sát như thế. Ngoài ra còn hai cái xác chết nằm cách đó không xa. Đó là hai thi thể của Ảo Giác với Thất Sát đoàn chủ Chu Ngụy Tử. Thì ra trong khi Phương Sách giết chết Tử Vong thuyền chủ, Lam Bào quái nhân đã hạ thủ hai tên này.

Ánh sáng mặt trời chiếu vào góc chùa Thiếu Lâm, tia ra những luồng ánh sáng chói lọi, trông rất oai nghi.

Phen này nếu không có Phương Sách ra tay can thiệp, thì ngôi chùa có mấy trăm năm lịch sử này đã bị Tử Vong thuyền chủ thiêu ra tro rồi.

Ba tháng sau Phương Sách hoàn toàn bình phục. Chàng về thăm sư phụ xong, liền cùng hai người vợ là Lợi Man và Giang Tình Thực rời khỏi Huyền băng cốc, cùng dắt tay đi du hiệp giang hồ, quét sạch bọn dư đảng của Tử Vong thuyền, để cho thiên hạ giang hồ được thật sự bình yên. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giang-ho-an-cuu-ky>